

Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)

Contents

Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)	2
1. Chương 1: Xa Lạ	2
2. Chương 2: Lộ Lem & Công Chúa!	5
3. Chương 3: Hôn Thê 6 Tuổi!	8
4. Chương 4: Vết Thương Lòng	10
5. Chương 5: Biên Kịch Tiêu	11
6. Chương 6: Cảm Giác Kỳ Lạ	13
7. Chương 7: Couple Nghịch Ngợm	15
8. Chương Những Dòng Status	18
9. Chương 8: Sự Tận Tụy Của Anh Em Nhà Họ Phong	22
10. Chương 9: Học Viện Nghệ Thuật Yn	25
11. Chương 10: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	29
12. Chương 11: Cô Gái Chúng Ta Cùng Theo Đuổi	32
13. Chương 12: Chiếm Đoạt Không Thành	36
14. Chương 13: Rubik Nhiều Màu	39
15. Chương 14: Người Cầm Ô	43
16. Chương 15: Nỗi Lòng Người Tri Kỷ	46
17. Chương 16: Đoạn Phím Trắng	51
18. Chương 17: Tiêu Nhiên! Em Gái Anh Sẽ Về Với Anh	55
19. Chương 18: Đường Chân Trời	60
20. Chương 19: Đó Là Luật...	65
21. Chương 20: Xiết Chặt Tôi Một Lúc! Trời Sẽ Sập 2 Sao?	72
22. Chương 21: Một Phần Kí Ức	77
23. Chương 22: Tổn Thương Sâu Sắc!	82
24. Chương 23: Khái Niệm Tình Thương	88
25. Chương 24: Nhỏ Cứng Đầu...???	93
26. Chương 25: Theo Tôi Về Nhà !	97
27. Chương 26: Đi Nhầm Phòng! Nhầm Phòng Của Em Rồi!	101
28. Chương 27: Sự Chân Thành Sau Lớp Người Phản Diện	107
29. Chương 28: Thời Khắc Dưới Bóng Bay	110
30. Chương 29: Vướng Bận Tơ Lòng	115
31. Chương 30: Gọi Nhầm Người =_=!	119
32. Chương 31: Phải Chi Quá Khứ Có Thể Lặp Lại! Anh Sẽ Yêu Em Bằng Một Cách Khác	123
33. Chương 32: Người Đồng Ý Cúi Xuống Dưới Chân Em Để Buộc Lại Dây Giày	127
34. Chương 33: Yêu Là Điều Không Chối Bỏ! Để Hướng Về Nơi Lối Nhỏ	130
35. Chương 34: Dở Khóc Dở Cười	133
36. Chương 35: Người Ngoại Lệ	136
37. Chương 36: Người Ngoại Lệ (Part 2)	140
38. Chương 37: Anh! Người Trước Mặt Em Là...	144
39. Chương 38: Dấu Chấm Câu Hoàn Hảo !	146
40. Chương 39: Lời Hứa Từ Một Kẻ Lạnh Lùng	149

41. Chương 40: Rung Động !	154
42. Chương 41: Trùng Hợp ! Bọn Anh Chỉ Tình Cờ !	158
43. Chương 42: Người Đó.. Là Em !	161
44. Chương 43: Phương Trình Vô Nghiệm !	164
45. Chương 44: Anh Sợ..!	167
46. Chương 45: Anh Sợ (Part 2) !	170
47. Chương 46: Lập Luận Tồn Thương Người !	173
48. Chương 47: Người Ngang Qua Và Những Hồi Ức Đẹp !	177
49. Chương 48: Đạo Diễn Đại Tài !	180
50. Chương 49: Quà Của Em Sao? Tính Vào Tôi Là Được Rồi !	184

Hôn Thê Của Thiếu Gia (Baby Siêu Ngốc)

Giới thiệu

Thể loại: Truyện Teen,Truyện Tình Cảm,Ngôn Tình,Truyện Tự Sáng TácTai nạn vào năm 6 tuổi khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-the-cua-thieu-gia-baby-sieu-ngoc>

1. Chương 1: Xa Lạ

Kéttt

Xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự 4 tầng sang trọng,quay mặt sang Bin,mẹ cậu bé gật đầu.Nằm gọn trong vòng tay Bin,nó thiếp đi trong vô thức,trên đầu còn có một miếng băng garo trắng quấn ngang.

_Con đem em vào trong! Nhớ là chăm sóc con bé cẩn thận! Ba mẹ có chút việc.

Bà mẹ trẻ căn dặn,nhìn mẹ Bin khẽ gật đầu đẩy cửa bước xuống.Chiếc xe từ từ lảng bánh khuất xa tầm nhìn của Bin,cậu bé nhìn con người bé nhỏ trên tay mỉm cười.

_Từ bây giờ! Em là em gái của anh!-Nhìn vào trong,cậu bé mỉm cười khi dì quần gia vừa ra đến,người phụ nữ cúi đầu trước Bin một cách cung kính_Dì Lâm!-Bin cười.

_Mời cậu chủ vào trong!

_Dạ được!

Bin gật đầu rồi bước nhanh vào trong.

Nằm giữa căn phòng xa lạ nó cau mày,trong thâm tâm lại rất muốn biết đây là đâu?Sờ nhẹ lên trán,mặt nó đánh lại.Mọi chuyện thật khó hiểu,nơi đây thật sự nó chưa từng nhìn thấy.

Cạch

Tiếng động phát ra ở cửa,nó nghiêng đầu nhìn thẳng vào người đối diện.

_Anh là ai?

Nhìn thấy cậu bé đứng trước mặt mình nó thắc mắc,Bin có chút buồn cười đặt tô cháo lên tủ đầu giường,quay sang nó nhướn mày.

_Anh là anh 2 của em! Con bé này,cả anh cũng không nhận ra à?

Quả thật,một chút cũng không nhớ,đến nỗi mình là ai nó cũng chẳng có ấn tượng kia mà.Chỉ tay vào Bin,rồi nó chỉ tay vào mình chun mũi.

_Vậy em là ai?Em tên là gì hả?

_Anh là Vũ Thiên Minh,còn em là Vũ Khiết Như,ngoài ra,em còn có một người anh khác là Vũ Khải Nguyên! Rõ chưa nhóc-Ngồi xuống cạnh giường nó,cậu bé khẽ xoa đầu_Từ bây giờ,gọi anh là Bin.

Nhìn Bin nó gật đầu.

_Vậy..em bao nhiêu tuổi?

Một câu hỏi ngu ngốc trong ngày,người trước mặt khẽ mỉm cười.

_Em là cô bé 6 tuổi,còn anh lớn hơn em 2 tuổi,đã hiểu chưa?Còn giờ,mau ăn cháo nào!

_Dạ được!

Nó cười tươi ngoan ngoãn làm theo lời Bin.

7 giờ pm

~Phòng khách

~*Bịch*

Tiếng động lạ ở phòng khách làm nó giật mình,từ trong bếp bước ra nó bắt gặp một cậu bé khoảng tuổi Bin đang đá mạnh vào Sofa,quần áo xóc xếch y như vừa mới đánh nhau.Chắc người đó là người mà Bin đã nhắc,nhưng trong tưởng tượng nó hoàn toàn không quen.

Cầm ly sữa trên tay nó chạy nhanh ra trước mặt cậu bé,nhìn thấy đứa bé trước mặt mình,Nike khẽ nhếch môi.

_Con nhỏ kia,mày là ai vậy?Sao lại ở nhà của tao?

Nghiêng đầu nhìn Nike,nó như không hiểu,câu hỏi đó thực chất là ý gì?

_Em là em gái của anh!Bin nói như vậy mà!-Nó ngây ngô đáp,bước đến trước mặt Nike đưa sữa ra _Anh có muốn uống sữa không?-Nhìn ly sữa trên tay nó Nike hất mạnh.

Bốp

Xoảng

Bịch

Phập

Lực đẩy mạnh làm nó ngã xuống,lồng bàn tay ngay lập tức bị mảnh vỡ kia đâm sâu vào,máu không ngừng chảy,bản tính một đứa trẻ òa khóc,ngược lại nhìn máu Nike bật cười.

_Em gái tao sao?Mày đang mơ hả?

Nike hừ mạnh rồi quay người bỏ đi,nhìn theo bóng Nike nó càng khóc lớn.

_Khiết Như,em sao vậy?Đưa tay cho anh!

Nhìn thấy Bin nó mừng thầm,anh hướng mắt vào trong nhăn nhó.

_Dì Lâm em gái cháu bị thương,dì mau đem hộp sơ cứu đến đây!-Bin luống cuống_Không sao!Có anh 2 ở đây!-Nó khẽ gật đầu,tay lau vệt nước mắt.

Kì thật,mọi thứ không hề quen thuộc,mà ngược lại là những con người xa lạ,dù nó đã từng gọi ba.

~Sáng hôm sau

~*Phòng khách*

_Giờ này mới chịu dậy! Mà nghĩ mà là ai?

Vừa mới bước xuống dưới nhà,nó đã nghe thấy tiếng càn rầm của Nike,nhớ đến chuyện tối qua nó im lặng bước sang phía khác,cổ không muốn đối mặt Nike.

_Con nhỏ kia,mày bị càm à?Bổn thiếu gia,đang nói chuyện với mày đó!

Nó bỗng khựng lại,tay đặt lên bụng,hiện tại đang rất đói.

_Em không muốn nói chuyện với anh!Em phải đi ăn sáng!

Quay lại Nike,nó đáp,cậu bé cười lớn bước đi lại phía nó tắc lưỡi.

_Ăn sáng hả?Mày có tư cách đó sao?

Bịch

Ngã xuống sàn nhà nó nhìn Nike khóc tức tưởi,là anh trai nhưng lại không hề giống nhau.Cậu bé cúi xuống nắm lấy tóc nó cười khẩy.

_Mày..

_Nike! Bỏ con bé ra!

Là giọng của Bin,nhìn thấy anh mình,Nike vội vàng buông tóc nó ra,vui vẻ đứng dậy.

_Khiết Như,em có sao không?

Bin đỡ nó đứng dậy hỏi han,nhìn Bin nó khẽ lắc đầu,hướng mắt sang Nike là ánh mắt run sợ.

_Tại sao em lại làm như vậy?

Bin gất.

_Em thấy nó ngã,chỉ muốn đỡ nó đứng dậy thôi,ai biết,anh lại xuất hiện chứ!

Nike giải thích,về mặt đây thích thú.

_Nếu không muốn thì đừng tiếp xúc!Sau này,tránh càng xa càng tốt-Bin nhấn mạnh rồi quay sang nó mỉm cười_Đi theo anh!Đừng để bị Nike làm ảnh hưởng tâm trạng.

Gật gật

Bước theo Bin lên lầu nhưng ánh mắt ngây ngô vẫn nhìn lại phía Nike đau xót.

Nhìn theo bóng nó và Bin,Nike trừng mắt.

__Công viên__

Cộp

_Sợ dây chuyền này...??

Đặt nghi vấn,người con trai khụy gối xuống khẽ nhặt lên,chưa kịp nhìn rõ thì đã có một bàn tay giật lấy.Quay sang người bên cạnh,anh khẽ cau mày,là một cô bé tầm 6 tuổi với mái tóc màu hồng buộc hai bên.Nhìn

người con trai trước mặt,nó bắt giắc lùi lại.Shyz từ từ đứng dậy,gương mặt trầm ngâm tiến lại phía nó,thế là kẻ tiến người lùi cho đến khi nó đụng phải một chiếc chậu hoa lớn.

_Cô bé,đứng yên!

_Tại sao?

_Trên tóc của em có...

_Aaaaaa!!!

Anh chưa nói hết câu,nó đã hét lên,trong tình thế hiện tại Shyz đứng hình vì bị nó ôm chặt,nhìn xuống người đang ôm mình,anh đành mặt.Cái ôm đầu tiên của anh....???

_Được rồi! Chỉ là chiếc lá thôi.

Ngay lập tức nó buông vội anh ra,mặt mày nhăn nhó,người con trai kia khụy gối xuống nhìn lên nó mỉm cười.

_Sợi dây chuyền đó là của em sao?

Gật gật

_Giữ cho kĩ vào! Lần này có anh,nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy!

Gật gật

_Em đến đây một mình sao?

_Không có!

_Vậy..

_Khiết Như!-Là giọng của Bin,câu hỏi người đối diện cũng dần bị cắt đứt,nhìn thấy ai kia Bin vội kéo nhanh nó ra_Sao em lại tiếp xúc với người lạ?-Nó nhìn Bin khẽ lắc đầu.Shyz nhìn hai đứa trẻ trước mặt miệng méo xệch.

_Bin ơi là Bin! Anh là người lạ à?

Nhìn kĩ người con trai Bin cau mày.

_Shyz? Là anh sao?

2. Chương 2: Lọ Lem & Công Chúa!

__Nhà hàng__

Cộp

_Xin mời quý khách!

_Cảm ơn!

Anh đáp.

Nhìn người phục vụ vừa quay đi,Shyz nhìn sang hai đứa trẻ trước mặt mỉm cười.Nhìn thấy nụ cười của anh,nó méo xệch miệng.

_Em là em gái Bin sao?Sao anh chưa từng gặp em nhỉ?

Ngồi đối diện Shyz,Bin cau mày,ông anh họ này thật phiền phức.Nó không nói chỉ khẽ gật đầu,cầm lấy đĩa gấp lấy thức ăn,ăn thật tự nhiên.

_Nhưng mà..

_Shyz! Thức ăn nguội hết rồi kìa!

Bin nhấc nhỏ, quay sang Bin, anh miễn cưỡng gật đầu.

“Cái thằng này..cứ thích chiếm lĩnh em gái”

_Được rồi! Hai em mau ăn đi!

Gật gật

Nhìn sang Bin, nó vui vẻ gấp thức ăn bỏ vào bát cho cậu, người đối diện khẽ cau mày.

Biệt thự Vũ Gia

Chát

Nắm chặt hai bên váy nó nhăn mặt, cả gương mặt nóng ran vì cái tát của Nike. Đứng trước Nike nó không dám khóc to mà chỉ biết cố gắng che giấu giọt nước mắt của mình, điều này khiến cậu bé thích thú.

_Ngoan lắm! Như vậy mới đúng chứ! Bỏn thiếu gia rất ghét con gái khóc nhè, nhất là mày đó! Đồ con nhỏ bị ba mẹ bỏ rơi.

Bịch

Cái đẩy mạnh làm nó ngã dài trên sàn nhà, trong lòng đau đớn nhìn Nike bật khóc.

_Anh đang nói gì dạ? Em là em gái của anh mà! Hức hức

Nó ngây ngô nói.

_Người như mày mà là em gái của bỏn thiếu gia sao? Tao thật không hiểu, tại sao đang yên đang lành mày lại chạy ra đường, có phải là âm mưu muốn vào nhà tao không? Nói- Bước đến cạnh nó, Nike khụy gối xuống đưa tay nắm chặt tóc nó nhấn mạnh _Mày muốn gì ở gia đình tao?- Nhìn Nike, nó lắc đầu.

_Em không có! A!

Giữ chặt tay Nike nó nhăn mặt, bàn tay ngày một xiết chặt tóc nó hơn, trong khi cậu bé vui vẻ thì nó phải chịu sự dày vò đau đớn.

Cộp

Cộp

Dừng trước cửa hàng thức ăn nhanh nó khẽ xoa bụng, kì thật, đang đói rồi. Hướng mắt nhìn những gia đình bên trong nó cười nhạt, tay lau vội nước mắt, trông họ thật hạnh phúc biết bao?

_Ba! Mẹ!

1 tiếng trước

Bịch

Ngã quỵ xuống mặt đường nó nhìn Nike mặt lấm lem nước mắt, cậu bé nhìn nó cười khẩy.

_Biến mau khỏi nhà tao! Nói cho mày biết, mày không phải em tao, cũng không phải con gái nhà họ Vũ! Tao rất ghét bản mặt giả ngây ngô của mày, con nhỏ kia, khôn hồn cả đời này đừng để tao nhìn thấy mặt mày, nếu không mày biết tay tao!

Nhìn Nike vênh mặt, nó khẽ cúi mặt cắn chặt môi, lấy hết dũng khí ngược nhìn Nike mỉm cười.

_Em biết rồi! Em sẽ không trở về đây nữa! Hihi, tạm biệt!

Nói rồi, nó nhanh chóng chạy vụt đi. Hai tay lau vội nước mắt, nhìn theo bóng nó Nike cười khẩy.

Trở về thực tại

_Con bé kia, mới nhiều đó tuổi mà đã muốn ăn cắp đồ rồi sao? Ba mẹ mày đâu hả?

Giọng gắt của một người phụ nữ làm nó giật mình,hóa ra khi đứng ở đây đã bị hiểu lầm,nhìn bà chủ cửa hàng nó khẽ cúi đầu.

_Cháu xin lỗi cô! Cháu không cố ý đứng ở đây!Cháu sẽ đi ngay mà!

Nó nhe răng cười trừ rồi quay người bỏ đi.

“Ai cũng xem mình là kẻ ăn cắp,tại sao vậy?”

Một bóng người con trai cao ráo lặng lẽ bước theo sau nó lắc đầu.

_Khiết Như! Anh về rồi,anh có mua quà cho em! Em mau ra đây!

Cầm hộp quà trên tay Bin vui mừng gọi nó,ngồi chơi game ở Sofa,Nike cười khẩy.

_Con nhỏ nghèo nàn đó sao?Đừng gọi nữa,nó đi rồi! Vậy cũng tốt!

Hướng mắt sang Nike,Bin cau mày.

_Ý em là sao?Em đã đuổi em ấy?

_Phải thì sao?Không phải thì sao?Giờ này chắc có lẽ đã chết đói ở đâu rồi!Em khuyên anh...

Quay lại phía cửa Nike cau mày,Bin hoàn toàn biến mất trong tích tắc,ném điện thoại xuống sàn nhà cậu bé tức giận.

Ào ào

Đi giữa màn mưa nó khẽ nhắm mắt,con đường phía trước thật sự rất dài,nhưng ngày càng không thấy rõ,rốt cuộc là rẽ hướng nào?

_Làm sao đây?Mình rất đói!

Bịch

Ngã dài xuống mặt đường nó ôm bụng,nước mắt hai hàng chảy lã chã,khuôn mặt lấm lem đất ở trên đường,hiện tại nó không khác nào một đứa đầu đường xó chợ,nghĩ đến Bin nó đau xót tột cùng.

_Anh Bin,em sắp chết rồi!

Nó cảm thán liên tưởng đến nụ cười của cậu,rất đẹp và cũng rất ấm áp.

Trước đó

_Đẹp quá!

Nhìn chú gấu teddy trong phòng nó mỉm cười đưa tay ôm lấy,Bin đứng bên cạnh khẽ lắc đầu.

_Sao này mọi thứ sẽ là của em !

_Thật sao?Như vậy thật thích quá!

_Còn nữa,em sẽ là công chúa nhỏ của anh!

Nhìn Bin,nó khẽ gật đầu,đưa tay ôm chầm lấy cậu.

Trở về thực tại

Cảm nhận vị đau rát của từng hạt mưa,nó cười lớn kèm theo tiếng khóc.

_Em là lọ lem! Mãi mãi không phải công chúa! Cũng không phải công chúa nhỏ của anh!

Cộp

Một bóng người cao lớn trước mặt đang cầm ô đập vào mắt,nhìn người trước mặt,nó cười nhạt rồi khép chặt mắt.

Ầm ầm

Ầm ầm

_Khiết Như, em ở đâu?

3. Chương 3: Hôn Thê 6 Tuổi!

~Sáng hôm sau

~*Cạch*

Người vừa đẩy cửa vào là một chàng trai trẻ với khuôn mặt handsome, trên tay anh là tô cháo gà còn bốc khói, đặt nhẹ lên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ anh chợt mỉm cười.

Quay mặt lại phía cô bé đang ngủ say, người con trai chậm rãi bước lại. Ngồi xuống cạnh giường, anh đặt nhẹ tay lên trán nó thở phào, thân nhiệt cũng đã hạ, không còn nóng như ngày hôm qua.

Cái đặt tay làm nó giật mình, đôi mắt đen lách mở ra nhìn anh rồi một mối cổ ngồi dậy. Tựa lưng vào thành giường, nó đưa tay dụi mắt.

_Shyz? Sao lại là anh?

Nó hỏi, vẻ mặt đầy phờ phạc. Người trước mặt nghe xong câu hỏi liền méo xệch, nếu không có anh, không biết nó đã ra sao rồi! _=!

_Sao không được là anh?-Anh nhướn mày, nó bắt giác im lặng, tay đặt lên bụng, mặt đành lại, nghe tiếng biểu tình của ai kia, anh cố nhin cười _Đói rồi đúng không? Anh đưa em đi rửa mặt, sau đó ăn cháo!-Nhìn Shyz, nó khẽ gật đầu.

Anh bế lấy nó rồi từ từ bước vào WC.

Biệt thự Vũ Gia

Hướng mắt vào tivi Nike cười lớn, vừa trông thấy Bin từ ngoài cửa bước vào cậu bé khẽ cười khẩy, nhanh chóng đứng dậy đi đến đứng trước mặt Bin, điệu bộ ngó ra ngoài xem xét.

_Bin! Con nhỏ đó đâu? Sao không theo anh về hả?-Nike nhướn mày, nhìn Nike, Bin im lặng _Xem ra, anh cũng quan tâm đến nó nhỉ? Có phải thích nó không?_hả?-Nike nói khích.

_Không liên quan đến em!

Xử lý xong cái bụng nó phì cười nhìn vào Shyz, anh bắt giác có chút đứng hình, cảm giác trong lòng có gì đó rất lạ. Không thể nào anh lại thích đứa trẻ bé hơn mình 10 tuổi? Nhưng không thể phủ nhận nụ cười đó rất đẹp, ngay cả khi lúc nó thê thảm nhất. Đưa mắt sang Shyz, nó cau mày.

_Anh Shyz, anh làm sao vậy?

_Ồ ờ..anh..

Ai kia đột nhiên lấp bắp, điệu bộ như đang rất khó mở lời, nó khẽ thở dài đứng dậy đi đến phía cạnh anh.

_Anh có ba mẹ không?

_Dĩ nhiên ai cũng có ba mẹ rồi! Nhóc này, em giả ngốc à?

Kéo nó ngồi vào lòng anh khẽ xoa đầu, Ngược mắt nhìn lên anh nó lắc nhẹ đầu.

_Nhưng em không có! Nike nói, em bị bỏ rơi, vậy em là ai? Anh có biết ba mẹ em không? Em rất nhớ họ.

_Cái này..

Anh có chút khó xử,nhìn anh nó miễn cưỡng cười cười.

_Không sao đâu,anh đừng có như vậy!Cảm ơn anh vì bữa ăn sáng này,bây giờ,em phải đi rồi! Tạm biệt!

Rời khỏi người anh,nó cười tươi rồi đi nhanh đến phía cửa,nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn bước ra khỏi phòng,Shyz thở dài bước theo sau nó.

_Ba! Con muốn chơi đu quay!

Giọng nói của một bé gái làm nó giật mình,đưa mắt về phía xa nó cười nhạt.Nước mắt cũng từ từ rơi xuống trong vô thức,khóe môi mím chặt,đứng lặng lẽ nhìn theo.

Cảm giác ngổn ngang và sự ganh tỵ đè nén,không phải ai cũng có ba mẹ sao?Tại sao chỉ riêng nó không có?

Cộp

Người con trai đứng phía sau khẽ thở dài,anh đưa tay đặt lên vai nó rồi từ từ xoay nó lại phía mình,khụy gối xuống ngược nhìn lên nó,anh mỉm cười,một bàn tay rắn chắc đưa lên lau vội nước mắt.Tầm vóc của nó và anh nhờ cái khụy gối nên hiện tại rất cân bằng.

_Cô bé,khi em cười rất đẹp! Cho nên,không được khóc,không có ba mẹ cũng không sao,có anh là được rồi!

Áp nhẹ vào người anh nó khẽ gật đầu,từ từ buông nó ra,anh lém lỉnh nháy mắt.

_Như vậy,bé phải làm hôn thê của anh!

Nhìn người con trai trước mặt nó trở mắt ra,gương mặt hiện tại dở khóc dở cười.

_Hôn thê là gì?Có ăn được không?

Anh khẽ lắc đầu.

_Sau này em sẽ biết! Lúc đó,không được từ chối lấy anh đâu đó!

Shyz nhướng mày.

_Lấy anh để làm gì?Tại sao phải lấy anh?

_Vì anh thích em!Hỏi nhiều quá!-Anh xoa xoa đầu nó rồi đứng dậy,nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn kia anh khẽ giữ lấy_Đi thôi! Về ra mắt ba anh!-Nó ngu ngơ nhìn anh gật đầu.

Bước đi cùng Shyz,nó bỗng khựng lại,anh nhìn nó khẽ cau mày.Không lẽ,muốn thay đổi ý định?=_=!

_Sao không đi tiếp?

_Em..

_Nói anh nghe,là chuyện gì?

_Em mới chân! Công em được không?

Anh cười cười,dĩ nhiên đây là bốn phận của hôn phu rồi,còn phải đợi nó nhắc sao?Shyz gật đầu,anh ngồi xuống xoay lưng về phía nó nhướng mày.

_Nhanh lên!

_Dạ được!

Nó gật đầu rồi ngoan ngoãn leo lên lưng anh,hai cánh tay nhỏ nhắn choàng lấy cổ,gục đầu xuống vai anh,nó mỉm cười.

_Đi thôi!

Gật gật

Con người trước mặt từ từ di chuyển,còn nó chỉ việc ngủ thiếp đi.

4. Chương 4: Vết Thương Lòng

Đêm..

Ào ào

Ngồi hướng mắt ra cửa sổ Bin thở dài,tay khẽ khàng gấp vội quyển sách lại.Bước xuống nhà,cậu bé bắt gặp ngay khuôn mặt của ba mẹ,liền có chút giật mình.Không phải hai người đang ở Luân Đôn giải quyết công việc sao?Nhìn thấy Bin,bà mẹ trẻ cau mày.

_Bin! Con là anh trai kiểu gì vậy?Con bé chỉ đến đây hai ngày đã bị Nike làm sợ hãi bỏ đi,con là anh hai,sao không biết ngăn cản em?

Đứng trước mặt mẹ,Bin cúi đầu.

_Xin lỗi ba mẹ,con sai rồi!

Cậu bé nhận lỗi,người đàn ông gấp tờ báo trên tay thở dài đứng dậy bỏ lên phòng.Nhìn theo hướng ba,Bin nhăn mặt.

_Vào phòng sách quỳ ngay cho mẹ!

_Dạ mẹ!

Bin ngoan ngoãn gật đầu rồi bước nhanh lên lầu,Nhìn theo bóng dáng Bin,bà mẹ trẻ lắc đầu.

Cạch

Cánh cửa mở toang,người bên trong hướng mắt ra ngoài cười đễu,hóa ra không chỉ Nike,mà ngay cả Bin cũng chịu phạt.Đóng nhẹ cánh cửa lại,Bin tiến lại bên cạnh Nike rồi quỳ xuống.

_Không hiểu nổi đầu óc ba mẹ nghĩ gì nữa,chúng ta là con của họ,đáng lý ra,phải yêu thương,đằng này,chỉ vì một vụ tai nạn mà đem một đứa không ra gì về nhà!đúng là họ có vấn đề!

Nike không cam tâm mắng mỏ,quay sang em trai,Bin cau mày.

_Em có im đi không?Con bé là vô tội,không biết bây giờ đang ở đâu!Còn em,thì luôn xem thường người khác,sau này,tuyệt đối đừng hối hận.

Bin gất,nhìn Bin,Nike cười khẩy.

_Bổn thiếu gia chưa từng phải hối hận,và mãi mãi cũng không hối hận-Nike nhướn mày _Bọn nhà nghèo đó,không đáng!Anh là đại thiếu gia thì nên giữ chút sĩ diện,một đứa nghèo nàn,làm sao là em gái chúng ta-Bin khẽ thở dài nhìn điệu bộ khinh người của Nike,có lẽ ý nghĩ này,mãi mãi không thể nào thay đổi.Tiếng côn trùng giữa màn mưa vang vọng,mưa ngoài trời ngày một lớn,như thể muốn trôn đi những giọt nước mắt của những con người bé nhỏ.

Trong một căn phòng đầy gấu teddy,cô bé nhỏ cuộn tròn trong chiếc chăn ấm,bên cạnh là vị hôn phu từ trên trời rơi xuống.Ngước mắt lên anh,nó bắt gặp con người kia đang ngủ,trong lòng có chút buồn bã.Dụi dụi đầu vào ngực anh,nó cố gắng khép chặt mắt.

Bàn tay người con trai khẽ cử động,anh cẩn thận cho nó rời khỏi người mình.Đặt nó nằm ngay ngắn trên giường,Shyz tỉ mỉ đắp chăn,về mặt say ngủ khiến anh có chút đau lòng.

Chụt

Cúi người xuống,anh nhẹ nhàng đặt lên vầng trán nhỏ kia một nụ hôn rồi bước ra khỏi phòng.Khép chặt cửa,nó khẽ ngồi bật dậy,bước theo phía sau anh.

Chát

Sờ nhẹ lên mặt, anh im lặng, người đàn ông đối diện anh đang rất tức giận. Nhìn anh bị đánh, nó nấp sau cánh cửa nhả mặt, trong lòng tự hỏi là tại sao?

_Con đang làm cái quái gì vậy? Ở đâu ra một đứa trẻ không biết xuất thân, còn muốn nó làm hôn thê? Hạo Gia hết người cưới rồi sao? Đầu óc con rối cuộc đang nghĩ cái gì hả?

Ông gắt, nó đứng bên ngoài bất giác đưa tay che miệng, cổ không phát ra tiếng nó đang sợ hãi. Nhìn vào ba, anh cười khẩy.

_Bây giờ là tình hình gì đây? Trước giờ không phải ba không nghĩ đến thân thể hay sao? Nếu như vậy, còn mẹ con thì sao?

Chát

_Đừng lấy mẹ con ra so sánh với nó, ít nhất mẹ con cũng tốt hơn nó gấp trăm lần, con xem, bản thân nó không biết mình là ai? Cha mẹ nó đâu hả? Một đứa như vậy đáng để con thích sao? -Khóe môi nó run rẩy khi nghe ông đề cập đến ba mẹ, hóa ra ai cũng như ai, thân thể sẽ quyết định được hạnh phúc một con người, còn những đứa trẻ như nó thì chỉ là vật bỏ đi. HẠO DUY THẦN? Con có thể chấp nhận chờ đợi con bé lớn lên sao? Khoảng cách về tuổi tác và địa vị, có khiến con hạnh phúc không? -Người đàn ông tiếp tục dùng lý lẽ của mình để khuyên ngăn, Shyz nhìn ba lắc đầu như không tin vào tai mình.

_Con nhìn lầm ba rồi! Ha ha!

Anh bật cười rồi quay người bỏ đi, nhìn thấy khuôn mặt lấm lem nước mắt của nó, anh bất giác chết lặng. Nhìn Shyz nó mỉm cười, nụ cười của sự đau đớn khó lòng giải thích.

_Khiết Như! Anh..

_Ahihi! Em có sao đâu! Trời hôm nay thật đẹp đúng không? Nhiều sao thật đó!

Nó cười cười rồi nhanh chóng chạy đi, cái gì mà nhiều sao ở đây? Rõ ràng, hôm nay trời đang mưa mà.

_Ba vừa lòng ba chưa!

Anh nhún mạnh rồi quay người chạy nhanh theo nó. Rời khỏi Hạo Gia giàu có, nó tiếp tục dầm mình giữa cơn mưa, mỗi hạt mưa đều rất nặng và rát, giống như ranh giới giữa thân phận và địa vị. Không có cha mẹ cũng không sao, có anh là được rồi, thật chất chỉ là lời ngụy biện. Người giàu và người nghèo mãi mãi không cùng một con đường, và.. tình yêu của họ cũng như vậy.

_Hạo Duy Thần! Cảm ơn anh! -Nó cười. Vũ Thiên Minh, em cũng cảm ơn anh!

Chạy nhanh ra đường nó vang rộng hai tay, đôi hàng mi cong dần khép chặt.

Kétttt

Ràmmmm

Cơn mưa cũng dần dần ngưng lại, phía dưới mặt đường là những giọt máu tươi hòa theo những dòng nước mưa đang chảy xiết.

5. Chương 5: Biên Kịch Tiêu

~9 năm sau

~__Paris__

Nằm cạnh bên bờ biển là một tòa lâu đài cổ to, được thiết kế kết hợp giữa hiện đại và cổ điển với nhiều đường nét kỳ xảo, hầu như có đủ mọi tiện nghi.

Nhìn người con gái trước mặt đang cầm cúi tươi hoa, bộ dạng tận tụy làm anh mỉm cười, trong bất giác lên tiếng gọi.

_Khiết Như!

Quay lại anh nó khẽ mỉm cười,nụ cười ầm áp và đầy ma mị.

TIÊU KHIẾT NHƯ (15 tuổi)

Nick name: Angel.

- Sau vụ tai nạn 9 năm về trước nó hoàn toàn được thay đổi số phận nhờ vào người đã lái xe đâm vào nó cũng chính là K.O,cháu ngoại tập đoàn K&K,sau này cũng chính là anh trai nó.Về vụ tai nạn,mọi người đều lầm tưởng rằng nó đã chết,nhưng thật ra nó nhờ K.O cho thông tin giả.Hiện tại nó là một biên kịch,được nhiều độc giả mến mộ.
- Sở hữu gương mặt baby và nụ cười ầm áp,đôi mắt đen láy cùng mái tóc màu hồng xoắn nhẹ ngang eo.Là cô bé nắm lùn với chiều cao:1m50.
- Là một cô bé với tính cách ngây ngô và đôi phần ngốc nghếch.Nhưng lại là người rất mạnh mẽ,kiêu ngạo và có chút cứng đầu.
- IQ:399/400.

_Anh 2! Sao anh lại ở đây?

Nó khẽ hỏi,người con trai đó khẽ mỉm cười,cầm bàn tay nó lên rồi đặt vào trong thứ gì đó.

_Hộ chiếu?K.O anh muốn..

Ngước mắt lên nhìn anh nó bỗng khựng lại,nhìn thẳng vào nó,anh khẽ gật đầu.

_Đúng vậy! Em nên trở về đó!

TIÊU NHIÊN (25 tuổi)

Nick name: K.O

- Cháu ngoại tập đoàn K&K với xuất thân cao quý,hiện tại anh là chủ tịch theo bản di chúc của ông,vì vậy anh quyết định từ bỏ công việc làm bác sĩ mà bản thân yêu thích.
- Sở hữu gương mặt điển trai và nụ cười rạng rỡ,hình mẫu lý tưởng trong lòng các cô gái,nhưng trong hiện tại vẫn chưa có ai lọt vào mắt xanh của K.O.Body siêu chuẩn,chiều cao:1m87.
- Anh là chàng trai điềm tĩnh và trưởng thành,không chú trọng vào xuất thân cũng như là địa vị.
- IQ: 400/400.

Giữ chặt hộ chiếu trong tay,nó khẽ thở dài.Quay sang hướng khác,khóe môi bất giác cười nhạt.

_Em rất sợ,sẽ gặp lại bọn họ!

Người con trai phía sau đưa nhẹ tay xoay nó lại rồi nhìn thẳng.

_Em đừng lo! Học viện nghệ thuật đó anh đã sắp xếp cho em rồi,ngoài làm biên kịch ra,em có thể học âm nhạc mà em yêu thích.Về phần bọn họ,hãy để cho quá khứ xóa đi!

_Dạ!

Nó an tâm gật nhẹ đầu,hơn 9 năm có lẽ mọi thứ đều sẽ ổn.Đưa tay ôm chặt lấy K.O,đôi môi hồng nhạt bất giác mỉm cười.

_Anh 2! Sau khi em trở về,anh phải có bạn gái có biết không?

Nghe những lời này,anh càng thêm trầm mặt,không phải là không muốn,mà là không thể bày tỏ,nói thật,anh đây cũng rất khó xử.

_Biên kịch Tiêu! Em đừng có như vậy được không?Bạn gái sao?Đợi em về rồi anh sẽ cho em biết!

Buông nhẹ anh ra,nó cau mày,nhìn gương mặt đang cười tươi kia càng khó hiểu.

_Là ai mà phải đợi em về?Thời gian sẽ khiến anh già đi đó,đến lúc đó đừng nói là do em!

Chóng hong,nó nhướng mày.

Nó giả ngốc sao?

__Không nói nữa! Đi vào trong mau! Hôm nay là anh nấu!

Nắm lấy đôi bàn tay kia anh nhanh chóng kéo đi,bước đi theo anh,nó cười cười.Dù không biết bản thân là ai?Lúc nhỏ cũng đã chịu rất nhiều sự sỉ nhục,nhưng không ngờ bản thân vẫn còn có cơ hội được yêu thương,được người khác chăm sóc và dành tất cả những gì tốt nhất cho mình,đây không phải là cổ tích,nhưng lại là một thế giới cổ tích tuyệt đẹp.

__Anh 2! Cảm ơn anh!

Cộc cộc

__Khiết Như! Là anh!

Là giọng của K.O,nó mỉm cười vội vàng kéo vali lại.Chạy nhanh đến gần cửa,đôi tay nhỏ nhắn cầm chốt cửa mở rộng cho anh.

__Anh 2! Sao anh lại không ngủ?

Một câu hỏi vớ vẩn,tất nhiên anh phải dành thời gian này ở bên cạnh nó rồi.

__Ngày mai em phải đi rồi! Anh không đành lòng,cho nên..muốn giữ chân em lại!-Anh nói lấy,dáng người ung dung bước vào trong,nhìn đồng hành lý đã được đem ra,anh thở dài__Nhưng mà,ai kia đã chuẩn bị xong rồi,nghĩ xem,anh phải làm sao đây?

Phịch

Ngã lưng xuống giường nó,anh nhắm chặt mắt,nhìn người con trai trước mặt nó cười khì,tự lúc nào cũng ngã lưng nằm cạnh bên anh.

__Vậy..em không đi nữa!Em không muốn học âm nhạc gì hết!Học ở đây cũng được mà!

__Không được! Thật ra,đến đó học chỉ là cái cớ thôi,anh muốn em tìm lại gia đình của em!

Hướng mắt sang K.O,nó thở dài.

6. Chương 6: Cảm Giác Kỳ Lạ

Tích tắc

Tích tắc

Reng reng reng

Đưa tay tìm kiếm đồng hồ bên trên tủ đầu giường nó cau mày,đang là 5 giờ sáng sao?K.O lại cài đặt trước cho nó trước một tiếng,vì với nó thời gian chuẩn bị càng nhiều càng tốt.Quảng nhẹ đồng hồ sang một bên nó tiếp tục công việc ngủ bù.Người vừa đẩy cửa bước vào mặt nhăn nhó tiến lại kéo chăn nó xuống.

__Nhanh lên! Mau dậy cho anh!

Mở mắt ra nhìn anh,nó thở dài ngồi nhanh dậy,đầu tóc hiện tại cứ rối tung lên,K.O có chút nực cười.

__Nè! Nghe anh hỏi,địa chỉ em đã ghi nhớ chưa hả?Nếu không,sẽ đi lạc đó!

Ngồi xuống cạnh nó,anh dò xét,dù không hiểu anh nói gì nhưng nó vẫn gật gật đầu.

__Em nhớ mà!Em đâu phải trẻ con!

Ai kia lớn tiếng khẳng định,người đối diện khẽ gật đầu đưa tay kéo nó vào người,làn môi kia đặt nhẹ nhàng lên mái tóc.

_Đến đó sẽ có người chăm sóc cho em,anh sẽ dành thời gian để bay sang đó! Nghe anh dặn,trong thời gian không có anh bên cạnh,em không được có bạn trai nghe rõ chưa?Ngoài việc học và điều tra thân thể,anh không cho phép em có bạn trai,có biết không?

Anh có cảm giác mất mát đi thứ gì đó,nghĩ cũng lạ,người muốn nó rời khỏi cũng là anh,người muốn giữ nó lại cũng là anh.Điều này thật khó lý giải,dù như vậy,anh vẫn không thể ích kỷ giành lấy đứa em gái này,nó cần biết được bản thân là ai?Anh không thể lúc nào cũng để nó sống trong đau đớn,có lẽ đây là một cách tốt nhất.Áp mặt vào người anh,nó khẽ gật đầu.

VIỆT NAM

Chen chúc giữa đám đông,cuối cùng nó cũng ra được bên ngoài,hai tay khẽ vang rộng ra hít thở bầu không khí trong lành trước mặt.Sau 9 năm nó mới quay lại nơi đau đớn này,nhưng cảm giác bây giờ là hoàn toàn khác.Nhờ K.O nó đã học được cách mạnh mẽ,hơn tất cả chính là khả năng thích ứng với mọi thứ,dù bản thân là ai không quan trọng,quan trọng nhất vẫn là niềm tin vào cuộc sống,nó đã từng thất bại khi đưa ra quyết định kết liễu đời mình,nhưng bây giờ thì không.

Cầm lấy tờ giấy trên tay nó cau mày,là ngôi biệt thự gần trung tâm thương mại,nếu từ đây đến đó sẽ mất 30 phút (K.O thật chu đáo,còn ghi gở cả thời gian) nhìn ra đường nó bỗng thở dài.

_Taxi đâu hết rồi?Mau ra đây!

Đứng giữa trời nắng chang chang nó lấy tay che mặt,không thể tin nổi giờ này không thấy bóng dáng một chiếc xe.

Bịch

_Ui dza!

Bị một con người nào đó đụng phải,trong giây phút sinh tử,tờ giấy trên tay nó bay ra đường.Lần này thì thâm rồi,chưa xem là ở đường nào kia mà,ở đây lại nhiều khu trung tâm thương mại như vậy.Nhìn tờ giấy bay ra xa,nó bất chấp chạy ra ngoài,tờ giấy gần kề ngay trước mặt,nó vội vàng chụp lấy.

_Không sao rồi!-Nó thở phào.

Kéttt

Chiếc xe BMW màu xanh nhạt rất may mắn dừng kịp lúc,khoảng cách chỉ một sải tay làm nó suýt điếng người.

Cạch

Bước xuống xe là một chàng trai cực kỳ đẹp,nhìn con người đó nó có chút đứng hình,cảm giác khi nhìn anh ta rất quen thuộc.

Cạch

Người bên cạnh bước xuống là một người con gái,đi cùng cả hai là một cô công chúa nhỏ khoảng tầm 3 tuổi,gương mặt rất cute.Hình như,họ là một gia đình thì phải,chăm chú nhìn vào người con trai trước mặt,nó có chút đau lòng.Kì thật,gương mặt đó..

_Cô bé,em muốn qua đường cũng phải cẩn thận quan sát chứ! Như vậy,rất nguy hiểm.

Người con trai nhắc nhở,nó nghe thấy khẽ gật đầu.

_Cảm ơn anh!

Nó cúi đầu,đôi môi bất giác cười nhạt.Người con trai không nói gì thêm cùng cô gái bên cạnh đi vào một căn nhà hàng,nhìn theo họ,nó bất giác khó hiểu,có chút gì đó quen thuộc,nhưng lại có gì đó rất xa lạ.

_Hôm nay mình bị sao vậy?

Gõ gõ vào trán,nó tự mắng,chắc mất một đêm để đến đây,nên đầu óc có vấn đề.

Kéttt

Một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt nó, nhưng lạ thay, người vừa bước xuống xe là một cô gái. Nhìn người trước mặt, nó bất giác đứng hình.

_Khiết Như! Nhớ mày quá!

7. Chương 7: Couple Nghịch Ngợm

Ôm chầm cô gái trước mặt nó mỉm cười, không ngờ K.O lại nhờ Anny đến đón nó, còn dám dấu nhem đi địa chỉ của cậu ta.

_Anny! Tao cũng rất nhớ mày, 2 năm rồi! Tao rất muốn cùng mày quây đó!

Buông nhẹ Anny ra, nó lém lỉnh nói, trong ánh mắt đầy rẫy sự gian tà.

PHONG VŨ DI (15 tuổi)

Nick name: Anny.

- Cô bạn thân duy nhất của nó từ khi sang Pháp với anh, thiên kim tiểu thư tập đoàn Phong Vũ. Hiện tại, Anny là một cô chủ nhỏ với quán cafe thú cưng của mình, ngoài ra, cả hai rất đam mê âm nhạc.
- Sở hữu ngoại hình dễ nhìn và nụ cười rạng rỡ, cô cũng là một cô nàng nắm lùn với chiều cao 1m50, đi cùng với nó sẽ là một couple nghịch ngợm. Đôi lúc, mọi người đều nhầm lẫn với mối quan hệ của họ ==!
- Là người vui vẻ và rất thích giúp đỡ mọi người, có chút bảo thủ, chính nghĩa và hay bênh vực người khác.
- IQ: 399/400.

Người trước mặt cũng khẽ gật đầu, trở về Việt Nam hơn hai năm, cuối cùng cũng có ngày gặp lại nó, dĩ nhiên phải quây hết mình rồi.

_Đồng ý!-Cô cười tươi, quay sang tài xế gật đầu, người tài xế hiểu ý bước lại thu dọn hành lý của nó bỏ vào cốp xe, nhìn sang cô, nó cười khi _Đi thôi! Có người muốn gặp mày, có lẽ đang rất gấp rút!-Ánh mắt của cô khiến nó đứng hình, là ai đang muốn gặp nó chứ? Ở đây, còn có ai quen biết nó sao?

Biệt thự Phong Gia

Cốp..cốp

Cả đám người hầu nhìn cậu chủ của mình nhẩn mặt, từ sáng đến giờ người con trai kia vẫn không thể đứng yên, cứ hết chuẩn bị thức ăn, rồi đến đi đi lại lại phòng khách.

_Nè! Nhanh lên! Người ta sắp dài cổ rồi kìa!

Bị Anny lôi một mạch từ ngoài vào trong, nó chỉ biết im lặng đi theo cô bạn, dừng trước phòng khách, nó khẽ cúi người xuống thở phào. Hướng mắt về phía anh trai, cô nháy mắt rồi từ từ đứng sang một bên.

Cốp

Nhìn chiếc bóng phản chiếu dưới sàn nhà nó cau mày từ từ ngược lên trên, không thể tin được là một chàng trai cực kỳ đẹp, tầm vóc của nó hiện tại chỉ cỡ ngang ngực anh.

_Anh 2! Nói gì đi chứ! Đừng có nhìn như vậy !

Anny đứng bên cạnh bất ngờ lên tiếng, còn nháy mắt cho anh cơ chứ, nhìn nó người con trai khẽ cười trừ. Kì thật, tại sao cả một câu chào hỏi cũng không thành tiếng.

PHONG VŨ AN (17 tuổi)

Nick name: Ken

- Con trai trưởng tập đoàn Phong Vũ,anh trai Anny.Có chút cảm tình với nó từ khi mới gặp,nhưng luôn giấu trong lòng,cô em gái dù có hồi thích thế nào cũng vô dụng.Hiện tại,anh là một nhà thiên văn học với thành tích thuộc dạng xuất sắc.
- Sở hữu khuôn mặt điển trai cùng một body hoàn hảo,ánh mắt luôn luôn thu hút,dù bất cứ hoàn cảnh nào,chiều cao:1m83.
- Thông minh hơn người nhưng lại rất ngốc trong chuyện tình cảm,là người sống theo cảm xúc,ngoài ra,có chút vấn đề ở thần kinh (đôi lúc hòa theo em gái và nó,nên cũng không được bình thường ><>)
- IQ: 400/400.

Miệng cả đám đứng chứng kiến méo xệch,không phải chứ?kiểu này đi tỏ tình sẽ ra sao đây?==_=_!

_Ken! Là anh á hả?Nhìn không ra nha,đúng là rất phong độ!

Nó không ngần ngại khen lấy khen để,người bên cạnh cười khỏ,phong độ kiểu này sao?Ken cười cười,mạnh dạn kéo nhanh nó vào lòng anh,ngay tức khắc cả đám người ở đấy há hốc.

_Chào mừng em đến với Phong Gia của anh! Hôm nay anh đã tự nấu ăn để đợi em.

Ai kia khỏe mẽ,ngước mắt lên nhìn anh nó khê cười,nụ cười làm Ken sắp tan chảy.Anny trầm mặt,đưa tay kéo nó rời khỏi người Ken,khó coi tốt độ.

_Đừng có động tay động chân chứ,chưa gì mà đã...

Lườm Ken,cô nhanh chóng kéo nó vào trong,nhìn theo cả hai,anh cau mày.Thật không thể chịu được,ôm một chút sẽ xảy ra án mạng ư?

Sau bữa ăn,tụi nó lau nhanh đến trung tâm thương mại,người làm tài xế không ai khác ngoài Ken,ngồi hướng mắt lên phía anh nó quay sang Anny bật cười.

_Hai đứa có thể bảo bác Lưu lái xe kia mà,tại sao lại là anh?

Ai kia quay xuống cảm rằm,bọn nó nhìn nhau đánh mặt.

_Ken! Anh không muốn đưa bọn em đi thật sao?Sao lúc đầu,anh không nói trước?

Cô ngồi bên cạnh nén cười,nghe xong,Ken quay xuống nó nhăn mặt.

_Làm gì có chứ!Anh rất sẵn lòng mà!

Nhìn anh,nó khê cười.

~Trung tâm thương mại

~_Đến đây đi!

Nó vui vẻ kéo cô đến chỗ bán những chiếc đồng hồ,toàn là đồng hồ couple à nga~.Bước theo sau hai cô bé là anh chàng đang cầm lấy những túi đồ linh kính lắc đầu,không ngờ trẻ con lại phiền phức như vậy,chỉ mới dạo vòng quanh đã hết 3 đến 4 thẻ ATM của anh rồi ==_=_!

_Là đồng hồ couple sao?Được đó!

Cô vui vẻ nhìn nó rồi nhìn sang Ken nháy mắt.Hiểu ý,anh cười tươi giao đồng hồ lại cho cô,thẳng thừng đứng cạnh bên nó.

_Nè nhóc,em thích cái nào hả?

Anh hỏi,nhìn một lúc nó mỉm cười nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ màu trắng trước mặt mình.

_Em muốn cái đó!-Nó nói rồi quay sang cô_Chúng ta chọn cái đó có được không?-Anny cười cười gãi gãi đầu,cô đâu có cơ hội đó chứ,tất cả đều trong tầm quyết định của Ken.

_Thì..

_Em biết mà,Anny đâu thích màu sắc đơn điệu đó,vậy đi,anh sẽ đeo cùng em!

Bị cắt lời,cô đánh mặt,nhìn vào tay anh nó chỉ chỉ,Ken đã có một chiếc đồng hồ rồi còn gì.Quay sang Anny,anh chỉ bắt gặp em gái đang cười trêu mình liền lấy lại phong độ.

_Đồng hồ này sao?Anh thích cái đó hơn!-Người con trai trước mặt nó cười tươi,quay mặt sang cô nhân viên _Gói lại cho tôi!-Về mặt anh hiện tại đây nghiêm túc,cô nhân viên nhìn anh khẽ gật đầu.

_Trông hai người thật xứng đôi!Nhân dịp Valentine sắp tới,trung tâm chúng tôi có dành riêng cho các cặp tình nhân vé xem phim,mong là cô cậu thích!

Cô nhân viên nói,nó bắt giắc chết đứng tại chỗ,Anny cũng không kém phần.

_Chị ơi,nhưng em và anh ấy..ừm ừm..

Nó định lên tiếng giải thích thì bị anh nhanh chóng bịt chặt miệng lại.

_Cảm ơn cô rất nhiều! Chúng tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc,phải không bà xã!

Nhìn xuống nó anh nhướn mày,vì bàn tay kia mà nó không thể giải thích,cô đứng bên cạnh dở khóc dở cười,thầm trách ông anh này hết thuốc chữa.

_Hai người sắp kết hôn sao?Như vậy,thì chúc mừng!

_Phải! Chúng tôi sẽ sớm kết hôn!Lúc đó,tập đoàn Phong Vũ sẽ gửi thiệp mừng cho cô,vì vé xem phim này mà khiến tình cảm chúng tôi thêm gắn bó!

Khẽ vỗ tay lên trán,Anny thở dài.Nhìn chăm chăm vào Ken,nó hóa đá.

Cộp

Cộp

Một cặp đôi khác cũng đứng lúc dừng cạnh bên nó,ngay lập tức bàn tay của Ken cũng từ từ rời ra,nhìn khuôn mặt khó coi của nó anh cười cười.

_Giữ chút thể diện cho anh có được không?

Ghé sát tai nó anh nói,nhìn anh nó không nói gì chỉ hừ nhẹ.

_Bà xã! Chúng ta chọn cái này có được không?

Giọng nói này..

Quay sang nhìn vào hai người bên cạnh nó có chút giật mình,là người con trai lúc sáng ở ngoài đường nhắc nhở nó đây mà,hóa ra người bên cạnh đúng thật là vợ của anh ta.Nhưng kì lạ,đối mặt với người con trai này,nó cảm giác rất quen thuộc,quen thuộc kể cả là cử chỉ nhỏ.

Cô gái trẻ bên cạnh anh mỉm cười chỉ tay về phía hai chiếc đồng hồ màu đen rồi quay sang anh gật đầu.

_Duy Thần! Chúng ta chọn cái này đi!

Cái tên này...

“Hạo Duy Thần,là anh ấy?không thể nào..”

Nó chết lặng nhìn hai con người trước mặt cười nói vui vẻ,khóe môi có chút run run.

_Hạo..Duy Thần?Hức hức

Nhìn bóng nó chạy đi,Ken cau mày,người con trai khi nghe ai đó gọi tên mình bắt giắc quay lại.

_Khiết Như! Đợi anh!-Ken gọi với theo rồi quay sang Anny gấp rút _Ở đây để em giải quyết,anh phải đuổi theo con bé!-Cô nhìn anh gật gật,đưa mắt nhìn theo bóng Ken,Anny gãi gãi đầu.

_Khiết Như? Không thể nào..

Người con trai kia khẽ lùi về phía sau như không tin vào tai mình, cô vợ trẻ nhìn anh lo lắng.

_Anh làm sao vậy? Anh quen cô bé đó sao?

_Không có!

_Xong rồi! Chúng ta về nhà thôi!

_Ừm!

Shyz nhìn vợ khẽ gật đầu.

HAO DUY THẦN (25 tuổi)

Nick name: Shyz.

- Năm năm trước anh vừa kết hôn với con gái tập đoàn tài chính Diêu Thị mà ba anh đã sắp đặt. Dù không yêu thương người hiện tại, nhưng để khóa lấp chỗ trống anh đã đồng ý kết hôn. Hiện giờ, anh là chủ tịch tập đoàn Hạo Gia, và là người cha mẫu mực với cô công chúa nhỏ 3 tuổi.
- Càng ngày nét điển trai ngày một trưởng thành, nụ cười và giọng nói đều rất ấm áp. Là mẫu người đàn ông hoàn hảo và là người cha tuyệt vời. Chiều cao: 1m88.
- Tính cách anh hoàn toàn thay đổi trong 9 năm trở lại đây, nếu lúc trước là con người vui vẻ, thì bây giờ anh là người nhiều tâm sự nhất.
- IQ: 400/400.

8. Chương Những Dòng Status

+ Em mệt rồi

+ Em muốn buông tay

Thì..

_Anh hãy giữ tay em lại nhé!

Vì lúc đó

_Em ngây thơ

_Em khờ dại

_Nhưng em cần anh

_Cần anh níu tay em lại để em khỏi vấp ngã giữa dòng đời hối hả.

Và..

_Cũng vì anh là tất cả đối với em!

....

- Ngốc à?

Đừng đợi nữa

Đã quá xa để níu một bàn tay

Đã quá mờ nhạt để đợi chờ một kí ức quay về

Không còn nữa đâu

Nhịp tim đã quá hỗn loạn rồi

Quên nhé!

Quệt ngang dòng nước mắt

Lau khô nó đi

Ngủ đi nào

Bớt khờ đi.

...

- Khi tớ biết cậu đã yêu người khác

Tớ mỉm cười cúi xuống cắn chặt môi

Cậu biết không?

Tớ cười trong nước mắt

Một nụ cười thắt chặt trái tim

Đôi khi..

Từ bỏ..

- Là một lựa chọn tốt!

- Một quyết định đúng!

Nhưng..

- Chưa bao giờ nó là một quyết định dễ dàng!

...

- Dừng lại thôi

Để không còn làm phiền một ai đó

Để lòng ta thôi tổn thương

Để bình yên cho quá khứ

Để sau đó bước những bước đi mạnh mẽ hơn, dứt khoát hơn.

Để thấy mình trưởng thành hơn sau rất cả những đổ vỡ, mất mát.

Để cảm ơn vì cuộc đời vẫn còn ánh bình minh.

...

- Bạn đã từng

~Ngồi trong phòng tối?

~Một mình tựa đầu vào tường?

~Nghe mãi chỉ một bài hát mình thích?

Và rồi..

~Nhớ về một người nào đó

Rồi bất chợt..

~Nước mắt tự nhiên đuổi nhau rơi

Đừng bao giờ nói rằng..

~Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc...thì mình sẽ hạnh phúc.

~Chẳng có ai làm được điều đó..nó đau lắm.

~Chỉ là bạn đang dối chính bản thân mình thôi.

Vì..

~Khi yêu ai cũng ích kỷ

~Không muốn ” chia sẻ ” người mình yêu với bất kỳ ai.

...

- Tình yêu của em không ngọt ngào

_Nó khủng khủng điên điên

Nhưng..

_Lại tự nhiên hơn của người khác

_Em không biết cách lay động trái tim anh

_Em ngại ngần trong từng cử chỉ

Nhưng..

_Em tử mĩ trong từng giây phút yêu thương

_Ừ thì với em..anh là tất cả!

Nhưng..

Không có nghĩa là:

_Anh được quyền làm tổn thương em!

...

- Thử một lần mình đổi vai đi anh

Em sẽ tập cười-và anh sẽ tập khóc

Thử một lần để biết nụ cười cũng khó nhọc

Và nước mắt kia đáng xót đến nhường nào!

...

- Em ghen..

Bởi vì em sợ mất anh!

Em giận..

Bởi vì em cần sự quan tâm của anh!

Em trẻ con..

Bởi vì em..

Muốn anh là của riêng em!

Anh hiểu không?

Người mà em yêu nhất?

...

- Lửa đã tắt,làm sao cháy lại

Chia tay rồi,mãi mãi là xa

Trời hết mưa,chưa hẳn đã nắng

Kết thúc rồi, chưa hẳn là hết yêu!

...

- Người làm bạn rơi nước mắt

Là người bạn yêu nhất

Người hiểu được giọt nước mắt của bạn

Là người yêu bạn nhất

Người im lặng lau nước mắt cho bạn

Mới là người cùng..và có thể cùng bạn đi hết suốt cuộc đời!

...

- Em thích đi đằng sau để nhìn theo con đường anh bước.

Chứ không thích đi trước

Vì sợ..

~Đằng sau có người bước cùng anh!

...

- Hề biết khóc

Hề biết cười

~Đơn giản, hề cũng là con người mà thôi

~Nhẹ nhàng, lặng câm

~Hề âm thầm làm trò cười cho thiên hạ

~Đêm xuống lạnh lùng

~Mỗi đau tốt cùng sau chiếc mặt nạ thường đeo.

~Với cậu tớ là con hề

Cậu nhỉ?

...

- Em trẻ con nên người em yêu phải chững chạc

Em dễ nắm, dễ chán và dễ buông

Em biết, em là đứa không tốt, đã con nít, còn hay vô tâm.

Tất cả những ai gần em đều trở nên mệt mỏi

Em biết em là một đứa khó chịu

Nhưng trong thâm tâm em mong anh hiểu

Tất cả những điều ngu ngốc, em làm..

Là chỉ muốn có người che chở là anh!

...

- Em giống mưa..

Thất thường và ương bướng

Chứ em không như nắng

Ấm áp và đáng yêu!

Em là một cô gái nóng tính và mau rơi nước mắt

~Em là một cô gái cố chấp và cứng đầu

~Em hay cười nhưng lại dễ tổn thương.

...

- Kim nén yêu thương

Em nhường anh hạnh phúc

Giấu đi cảm xúc

Em gục ngã phía sau

Gió nghịch mùa

Yêu thương nghịch hướng

Lỗi nhịp..

Lỗi bước..

Lỗi cả yêu thương..

...

- Đến với nhau cả đoạn đường dài vất vả

~Thế giờ đây, chỉ cần quay lưng đã thành người xa lạ.

~Hạnh phúc ngọt ngào rồi cũng có lúc trào dâng trong đau đớn.

~Tình yêu cho dù có lớn, cũng không thể tránh được những vật cản vô hình.

+ Yêu làm gì khi mà...

~Hạnh phúc trong tay..

Lay hoay cũng mất.

~Yêu thương trong tầm mắt..

Lắt nhắt những niềm đau....!!!

P/s: Sẵn

9. Chương 8: Sự Tận Tụy Của Anh Em Nhà Họ Phong

Ầm ầm

Tiếng sóng khê khàng vỗ vào bờ, chạm nhẹ bàn chân trắng muốt của nó, giầy ở một nơi và người ở một nơi. Nhẹ nhàng khụy xuống con nước kia nó đắm chìm vào cảm giác quen thuộc, 9 năm trước sau vụ tai nạn nó rất muốn biến mất, cho nên đã ra biển để tự chìm mình, nếu không có anh có lẽ nó đã chết. Còn bây giờ, một lần nữa cảm nhận vị lạnh này, không yêu Shyz tại sao lại đau lòng? Từng cho lời nói năm xưa là vớ vẩn, có sao vẫn tiếp tục hi vọng, rốt cuộc là nó đang nghĩ gì?

__Mình bị sao vậy? Đầu óc đúng là có vấn đề rồi! Chắc là dây thần kinh bị đứt thì phải!

Hướng mắt ra xa nó lẩm bẩm, người con trai ở phía sau nhìn thấy, anh vội chạy nhanh lại.

__Khiết Như! Em đang làm cái gì vậy?

Là giọng của Ken, nó quay lại anh cười nhạt.

__Không có gì!

__Em còn nói là không có gì!Anh nói cho em biết,dây thần kinh em đúng là bị đứt rồi!

Ken lớn tiếng mắng nó,nhìn anh nó mỉm cười,phải,là toàn bộ dây thần kinh đều bị đứt,mặt Ken đánh lại,anh nhanh chóng lau nhanh về phía nó,mặc kệ là bản thân có ướt hay không?Đưa tay kéo nó đứng dậy,Ken cau mày,toàn thân của nó hiện tại ướt sũng,chiếc áo mỏng manh thấm đẫm nước khiến anh rất khó chịu.Cởi áo vest trên người ra,anh nhẹ nhàng đưa cho nó.

__Mặc nhanh áo vào cho anh!Hay là em muốn anh mặc cho em?

Cầm lấy chiếc áo vest,nó có chút do dự,nhưng sau đó vẫn quyết định mặc vào.Cơ thể bé nhỏ ướm thử chiếc áo của anh rất vừa vặn,nhìn người con gái trước mặt ngoan ngoãn,Ken khẽ cười.

__Nói anh biết,em quen biết người con trai đó sao?Còn khóc vì anh ta nữa?

__Hả?

Nó bắt giác giật mình đưa đôi mắt đen láy vô hồn lên nhìn anh.

__Rốt cuộc em bị sao vậy?

__Em...

__Là chuyện anh nói em là vợ của anh sao?Nếu vậy,cho anh xin lỗi!Anh biết sai rồi!

Lắc đầu

__Được được! Không muốn nói thì không nói,chúng ta về nhà thôi! Anny đang đợi em.

Gật gật

Nó cúi xuống cầm lấy giày rồi bước theo sau Ken,mỗi bước chân ngày một chậm dần rồi dừng hẳn.Chán đi,cảm giác không còn sức nữa.Anh quay lại nhìn nó cau mày,đôi bàn tay khỏe mạnh khẽ đặt nhẹ lên bờ vai gầy nhỏ.

__Em sao vậy?Đau chân sao?

Nhìn xuống bàn chân người con gái trước mặt,Ken lo lắng,nhìn Ken,nó bắt giác xụ mặt.Dù không phải trẻ con,nhưng hiện tại tính cách của nó rất trẻ con,vừa muốn mạnh mẽ nhưng lại vừa muốn yếu đuối.

__Mang giày vào nhanh lên!Nếu không,chân em sẽ đau đó!

__Ken! Em rất muốn khóc!

Nó mè nheo,Ken đưa tay vỗ vào trán thở dài,có một đứa em đã rất phiền rồi,không ngờ người anh thích,còn trẻ con hơn cả em gái anh ==!

__Được được được!Nếu muốn khóc thì cứ khóc,anh làm sọt rác cho em!

Anh nhướn mày,ngay lúc này nó như nhẹ nhõm,không hiểu sao lại không muốn khóc.

__Em không khóc nữa,chúng ta về nhà đi!

Cầm lấy đôi giày trên tay nó lặng lẽ bỏ đi trước Ken,đưa tay chỉ theo con người trước mặt,anh cứng họng.

Con gái là nỗi phiền phức của con trai ==!

Phía bên này

Anh cũng thích biển và cũng từng thường xuyên đến biển,cảm giác của ngày xưa và hôm nay lại hoàn toàn khác.Anh có gia đình,có gánh nặng ở trên vai,hơn bao giờ hết là rất nặng.

Kì lạ,sau khi nghe cái tên ấy,quá khứ như một lần nữa trôi dạt về,không tiếp xúc quá lâu,không có nhiều kỉ niệm,vì một câu nói mà khiến anh đỡ khóc đỡ cười.Nếu người con gái đó còn sống,chắc chắn sẽ rất hận anh,hận vì sự khinh bỉ từ ba anh làm trái tim nhỏ bé bị trầy xước,sẽ hận anh vì lời hứa kia không thực hiện.Nhưng..không phải người đó đã biến mất 9 năm trước rồi sao?

Cầm lấy chiếc nhẫn ở trên tay,Shyz cười nhạt ném xuống biển,lời hứa đã không làm tròn,giữ lại vật này để làm gì?

Hắc xì

Tựa lưng vào Sofa,nó khẽ xoa xoa mũi,không phải chứ,chỉ mới ngâm nước biển một lúc đã bị cảm rồi sao?Đúng thật,quá tàn nhẫn.

_Dạ dạ! Em biết rồi!

Tắt điện thoại,Anny cầm ngay ly trà rừng bước đến cạnh nó rồi đặt xuống bàn.

_Ai vừa mới gọi cho mày vậy?Còn thứ đáng sợ này là gì?Không phải muốn tao uống chứ?Ghê quá đi.

Người con gái trước mặt đứng hình,cô đã có lòng tốt muốn nó không bị viêm họng,vậy mà lại phũ phàng chê bai.Được lắm,từ từ cô sẽ ép nó phải uống thứ đáng sợ này.Ngã lưng xuống cạnh nó,Anny ủ rũ.

_Ông anh mày gọi chứ ai,giờ này bên đó đã là 10 giờ đêm,vậy mà còn có thời gian quan tâm mày,đáng nề thật!

Hóa ra là K.O,nhưng kì lạ,tại sao không trực tiếp gọi cho nó mà lại là Anny?

Hắc xì

Lần thứ hai nó tiếp tục xoa xoa mũi,đầu óc hiện tại có chút choáng váng,nếu như bị bệnh,ngày mai làm sao có thể đi học đây?Ngày đầu tiên nhận lớp,không lẽ nó phải nằm ở nhà dưỡng bệnh!

_Không xong rồi!

Nó thở dài,người bên cạnh cười gian tà cầm lấy ly trà rừng đưa ra trước mặt nó.

_Uống này sẽ không sao!

_Tao không muốn uống thứ đáng sợ này đâu! Ghê quá à?Mùi của nó thật sự rất đáng sợ!

Nhìn cô,con người kia sợ hãi lắc đầu.Khóe môi Anny méo xệch,cầm lấy ly trà rừng trên tay đặt lên môi uống một ngụm rồi nhìn nó nhướng mày.

_Thử đi,đảm bảo trà rừng Phong tiểu thư pha không có vấn đề!

Gật nhẹ đầu nó cầm lấy ly trà rừng nhắm mắt.

Cộp

Nhìn thấy người con trai từ trên lầu bước xuống,nó cười cười nhanh chóng chạy nhanh về phía Ken.

_Ken! Uống thử đi!

Đưa tách trà rừng ra trước mắt anh nó mỉm cười,ngửi được mùi rừng,anh có chút khó hiểu.

_Là em pha cho anh sao?

_Phải!

Nó nhe răng,chủ yếu đang muốn trốn tránh trách nhiệm xử lý ly trà rừng này (T Miu's K : Chị ấy thật gian manh).Ken vừa biết nó có lòng liên gặt đầu,anh khẽ khàng đưa tay cầm lấy.

_Anh 2! Đừng..Haizz thôi rồi!

Cô thở dài vì kế hoạch ngăn cản thất bại,uống nốt ly trà rừng,anh cười tươi nhìn chăm chăm vào nó,cảm giác có chút là lạ.

Hắc xì

Sờ nhẹ lên trán nó,anh cau mày,nóng thật.Nhìn sang Anny rồi nhìn xuống ly trà rừng trên tay anh mới hiểu ra vấn đề =_=!

__Cái này..

__Phong Vũ An! Anh đúng là dễ bị gạt!-Cô nhẹ giọng__ MAU LÀM LẠI LY KHÁC ĐƯA CHO NÓ UỐNG NGAY CHO EM!

Nhìn Ken,miệng nó méo xệch.

Đêm..

Trong một căn phòng sáng đèn,hai cô bé nằm trên giường khép chặt mắt.Vì nó bị cảm nên Anny tự nguyện đến chăm sóc,xem như đây là vị hôn thê bé nhỏ của cô,cũng có thể là thân đến mức không biết gọi là gì.

Cạch

Nghe thấy động tĩnh,cô mở to mắt hướng ra phía cửa,ngoài ông anh cô ra thì đâu còn ai khác.Nhìn sang gương mặt say ngủ kia,cô nhanh chóng ngồi dậy bước xuống khỏi giường đi lại phía anh.

__Phong Vũ An! Giờ này anh đến phòng nó làm gì? Ai đòi,con trai lại đến phòng con gái lúc nửa đêm!

Cô cau mày,người con trai trước mặt khẽ đưa tay chỉ vào trán cô nàng một cái rõ.

__Con bé này! Anh là đến thay ca cho em mà,không phải ngày mai hai đứa đi học sao?-Anh cười__Bây giờ,mau về phòng ngủ đi,để anh chăm sóc Angel-Bước nhanh vào phía trong,Ken đặt hai tay lên vai cô đẩy ra ngoài,bị đẩy ra cô đành mặt.

__Anh 2! Không được..

__Biết rồi! Không được động tay động chân đúng không?Đi đi!Nhanh lên!

Ken phũ phàng xua đuổi,mặt Anny khó coi cúi đầu rồi đi,nhìn theo bóng dáng kia anh mỉm cười cho cửa đóng lại.

Tiến đến cạnh giường nó là khuôn mặt đầy dịu dàng của anh,ngồi bên cạnh anh tỉ mỉ thay khăn lạnh.Ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ kia,anh có chút không thể kìm lòng,trong giây phút đó anh đã cúi khuôn mặt điển trai của mình xuống cạnh khuôn mặt nó.

Chụt

Làn môi anh khẽ khàng đặt lên mí mắt của nó kéo dài khoảng tầm 30s rồi rời ra,cảm giác này có chút lạ,dù anh đã từng ở bên rất nhiều cô gái nhưng ở bên nó cảm giác lại hoàn toàn khác,có lẽ đây mới chính là tình yêu.

__Ngủ ngoan! Anh ở đây với em!

Đứng bên ngoài Anny cau mày,không thể vào bên trong vì cửa khóa trái,cũng không biết bây giờ họ đang làm gì ==!

__Hehehe! Phong tiểu thư đã cài đặt camera ở trong! Ken! Ken! Ken! Anh chết chắc!

Sau một hồi tự mãn,cô nhanh chóng phi về phòng với tốc độ ánh sáng.

Về đến phòng cô chui tọt vô chăn ngồi hướng mắt vào laptop canh gác hành vi của Ken.

__Ngao lăm! Không động tay động chân!

Ai đó cười đắc ý,nhưng để khẳng định cô đành ôm cái laptop từ tận khuya đến bình minh ló dạng==!

10. Chương 9: Học Viện Nghệ Thuật Yn

__Hai đứa mau xuống ăn sáng!

Nhìn lên trên lầu anh gọi lớn,nhưng đáp lại anh chỉ là một khoảng không vô hình.Quay sang dì quần gia Ken bỗng thở dài.

_Phong thiếu gia,có cần tôi lên gọi hai tiểu thư xuống không ?

Gọi sao?Để anh ra tay được rồi!

_Không cần! Để tôi tự gọi.

Lần môi anh khê cong trong tích tắc chạy nhanh lên lầu.

Dừng trước phòng cô,anh khê đẩy mạnh cửa.Một dáng ngủ khiến Ken suýt chết đứng,vừa ngủ vừa ôm máy tính sao?Còn là trong tư thế ngủ ngồi cơ chứ?=_=!

_Vũ Di! Dậy mau lên! Em ngủ kiêu gì vậy?

Vừa nghe thấy tiếng anh,cô vội mở mắt,nhìn Ken,Anny cười cười.

_Anh đi gọi Angel đi,nó nặng hơn em!

Đôi mày anh khê trau lại tức tốc chạy sang phòng nó,đưa mắt theo bóng anh Anny bật cười,mau giấu laptop đi thôi.

Phòng nó

Cạch

_Angel! Em..

Bước ra khỏi WC,nó nhìn Ken chăm chăm,kì lạ,sáng sớm anh hay hét lên như vậy sao?Nhìn người con gái trước mặt anh bất giác cứng họng,cả một chữ cũng không thốt nên lời,đôi môi căng mọng kia cười tươi bước đến cạnh bên Ken rồi tắt hẳn.

_Anh làm sao vậy?Sao vào phòng người khác mà không gõ cửa hả?

_Anh..anh..

Ai kia gãi gãi đầu,hôm qua là cô bé với gương mặt phờ phạc thì hôm nay nhìn nó rất xinh đẹp,nhất là trong bộ đầm babydoll màu trắng kia,cả mái tóc cũng được xõa dài ra,càng đặc biệt hơn nó lại đồng ý mang đôi giày búp bê mà anh đã cho người thiết kế.Nhìn lại trên tay nó,anh chợt khó chịu cầm lên,chiếc đồng hồ..

_Khiết Như! Đồng hồ hôm qua đâu rồi?

Làm sao nó biết được chứ?Hôm qua chạy bán sống bán chết ra biển,rõ ràng nó đâu nhìn thấy chiếc đồng hồ nào=_=!

_Ồ đây !

Là giọng của Anny,trên tay cô đang cầm lấy hai chiếc đồng hồ,không những vậy còn có cả hai vé xem phim.Ken cười cười đưa tay ra trước mặt em gái nháy mắt.

_Đưa cho anh,nếu em muốn có chị dâu!

_Hai đứa em đeo mới hợp,anh đẹp đi.

_Thẻ ATM của em toàn bộ sẽ bị khóa,có tin không?

_Được! Đưa thì đưa!

Cô hẳn học trao vé xem phim và đồng hồ cho Ken,cầm lấy được thứ mình cần anh cười cười quay lại phía nó.

_Nghiêm túc mà nói,hai chúng ta đeo sẽ có ý nghĩa hơn,mau đưa tay ra cho anh!

Nó khê gật đầu đưa cánh tay ra trước mặt anh,người đứng bên cạnh cắn chặt môi lườm ông anh đạo mạo.

“Đáng ghét,Ken! Anh chờ đó”

__HỌC VIỆN NGHỆ THUẬT YN__

Nơi đây được chia ra thành 2 khối riêng biệt, một khối chuyên môn về mỹ thuật, khối còn lại chuyên môn là âm nhạc. Trong 2 khối lớn sẽ phân thành 2 khối nhỏ, lớp học bình thường và lớp học bao gồm học sinh ưu tú là những con nhà quyền quý trở lên, mỗi lớp sẽ chia ra thành 10 lớp khác nhau, giáo sư cũng là một người có thể lực.

Bên ngoài ngôi học viện được thiết kế thành một tòa lâu đài uy nghiêm kết hợp giữa phương đông và phương tây, đầy đủ mọi tiện nghi và dụng cụ để luyện tập. Khuôn viên được thiết kế chia thành hai bên, phía giữa là con đường dẫn vào trường, phòng tập luyện cũng sẽ được bố trí riêng biệt, đồng phục sẽ được chọn tự do.

Kitt

Hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe nó bắt gặp những con người bước vào trường, trông họ rất hào hứng, Anny nhìn sang nó mỉm cười.

_Này! Chúng ta vào trong đi! Biết đâu ở đây sẽ gặp được hoàng tử thì sao?

Cô bạn nó tròn mắt mơ tưởng về dáng mày râu của mình, Ken cau mày đẩy cửa bước xuống đi đến cửa xe nó mở rộng ra. Nhìn anh, nó khẽ gật đầu cầm lấy balô thả con màu hồng nhạt bước xuống.

_Cảm ơn Ken! Anh thật chu đáo!

Nó cười.

“Biết anh chu đáo thì mau gả cho anh đi”

Ai kia trầm mặt, Anny bĩu môi tự mở cửa xe, trông chờ vào ông anh trọng sắc kia thì chỉ tội cô sẽ dài cổ.

Bước đến cạnh Ken và nó cô đưa tay cầm chặt cánh tay nó lẻ lười với anh.

_Tụi em đi đây! Anh ở lại vui vẻ!

_Khoan đã!

Chặn ngang cả hai, anh dang rộng tay ra.

_Nghe anh dặn, hai đứa chăm chỉ học đàng hoàng cho anh, không được ngấm trai đẹp có nghe chưa? Nếu để anh biết, chân của hai đứa coi chừng đó!

Ken sợ mất cả hai đến quên hết lý trí, dùng kế uy hiếp để ràng buộc nó và cô. Anny khẽ thở dài, còn nó thì méo xệch miệng, tất yếu cũng giống như K.O, không muốn nó có bạn trai ==! Quá đáng, quá đáng!

_Em biết rồi!- Cả hai lơ đãng đồng thanh

_Ngoan! Anh về trước đây!

Khẽ xoa đầu nó, anh nhanh chóng bước vào xe, đưa mắt nhìn theo anh, tay cả hai vấy vấy.

_Angel! Kế hoạch A bắt đầu!

Anny nhướn mày, nó nhìn cô gật đầu, khóe môi bắt giắc khẽ cong.

Cộp

Cộp

_EB! Em đến đây học cùng anh là đã quá giới hạn rồi, với lại chưa vượt qua kì thi đó mà đã vào lớp đặc biệt để học, anh không sợ mọi người soi mói sao?

Ngước mắt lên nhìn chàng trai, cô gái e dè.

ĐẶNG DIỆP (15 tuổi)

Nick name: Ji

- Cô có xuất thân rất bình thường nhưng may mắn thay khi có ông anh họ giàu có, từ nhỏ đam mê âm nhạc cho nên, anh họ cô đã cho cô vào học viện nghệ thuật YN học cùng anh.

- Sở hữu gương mặt trái xoan và dáng người cân đối, khuôn mặt xinh xắn cùng mái tóc màu vàng đồng ngang vai, cô cũng là một cô nàng nắm lùn với chiều cao 1m50.
- Tính cách có chút nhút nhát, ngoài anh ra cô cũng rất ít tiếp xúc với ai trừ... (bí mật). Đối với bạn thân sẽ quấy hết mình.
- IQ: 399/400.

Người con trai đi cùng cô bắt giắc dừng lại quay sang đứa em họ mình.

_Vậy..em muốn sao đây?

DIÊN BẢO (17 tuổi)

Nick name: EB

- Tam thiếu gia tập đoàn đĩa ốc Diên Thị nổi tiếng được mọi người ngưỡng mộ, từ nhỏ đã có khiếu nghệ thuật, anh cũng là một trong những học viên xuất sắc ở học viện YN.
- Tầm vóc và body điều rất chuẩn, gương mặt điển trai và là hình mẫu trong lòng tất cả mọi người, ấy vậy lại rung động trước một người và người đó cũng có cảm tình với anh (T Miu's K: Ai nào? Chắc chắn không phải nữ chính). Chiều cao: 1m83.
- Anh là người nhạy bén, thông thạo về mọi lĩnh vực, thông minh và có chút si tình. Có gì đó vui vẻ và cũng có gì đó rất khó hiểu.
- IQ: 400/400.

_Em muốn vào học lớp bình thường, sau đó dùng khả năng của chính mình để vào lớp có một học sinh ưu tú là anh!

Vì là đến đây lần đầu nên cả hai cứ tung tăng dạo quanh, ngôi học viện này rộng đến đáng nể thật, lạc vào một vườn hoa, Anny nhanh chóng lôi điện thoại ra, còn nó thì cúi xuống ngắm nhìn những bông hoa xinh đẹp.

_Angel! Lại đây!

_Ồ!

Nó đáp lại rồi chạy nhanh lại phía cô, hóa ra con bạn thân của nó đã lắp đặt xong gậy selfie, bảo nó lại để làm vật trang trí.

_Đẹp đi! Chụp kiểu gì không thấy tao gì hết đó! Đáng ghét!

Để hai tay trước ngực nó quay về phía khác giận lẫy, ai kia nhìn nó gãi gãi đầu kéo kéo nó lại, gương mặt khổ sở.

_Làm lại là được chứ gì! Chuyên mục selfie bắt đầu!

Cô hét lớn rồi cùng nó nhìn vào màn hình làm trò, đủ kiểu từ dễ thương đến kinh dị, cho đến bức này..

Nhìn vào màn hình có một khuôn mặt điển trai, cô và nó nhìn nhau cau mày rồi quay lại phía sau. What? Là một anh chàng cực kỳ đẹp. Hơ hơ, Anny có chút đứng hình, còn nó chợt im lặng, cảm giác này rất quen thuộc. Nhìn vào ánh mắt người con gái trước mặt, anh cũng có chút động lòng, quen thuộc đến mức không còn biết rõ cảm giác này là gì, Anny đứng bên cạnh khẽ cau mày.

_Angel! Nhìn gì vậy? Mau đi thôi!

_Hả? Ủm ừm!

Nhìn sang cô nó bối rối gật đầu, trước khi đi cố gắng nhìn kĩ chàng trai trước mặt một lần nữa. Bóng cả hai dần khuất xa, anh lại tự trách sao không thể giữ lại, trong đôi mắt con người kia thật sự rất quen mà có lẽ anh đã từng gặp.

_Bin! Anh nhìn gì vậy?

11. Chương 10: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

VŨ THIÊN MINH (17 tuổi)

Nick name: Bin.

- Người thừa kế tập đoàn tài chính Thiên Tôn, người được ba anh tin tưởng lựa chọn kế nhiệm quản lý khi ông về già, anh trai Nike. Vào học viện để học cũng là muốn thực hiện ước mơ thay một người.
- Chàng bạch mã hoàng tử trong mộng của mọi đối tượng, vẻ bề ngoài trang nhã, lịch thiệp và có một nụ cười ấm áp. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m83.
- Anh dịu dàng là người không để tâm đến hay chú trọng một vẻ bề ngoài hoàn hảo. Yêu sự giản dị, đơn thuần và trong sáng.
- IQ: 400/400.

Nhìn người con trai đang bước đến, anh khẽ lắc đầu, cảm giác kia có lẽ là sai lệch.

_Lúc này em nhìn thấy 2 cô bé từ đây bước ra, có chắc là không có gì không?

Vẫn là thái độ móc họng này, nhưng so với 9 năm trước, Nike hoàn toàn là một con người khác.

VŨ KHẢI NGUYỄN (17 tuổi)

Nick name: Nike.

- Ông trùm tiêu tiền cho những buổi tiệc thâu đêm từ khi hiểu được mọi thứ, hối hận và đau khổ đè nén khi học được cách cảm thông, nhị thiếu gia tập đoàn tài chính Thiên Tôn. Không thích âm nhạc nhưng lại học âm nhạc và đặc biệt rất giỏi về mảng này.
- Điển trai và có ngoại hình chuẩn, nhà giàu và galant, nhiều cô gái đến rồi đi chỉ trong vòng một ngày. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m83.
- Anh hiểu thắng, kiêu ngạo và chẳng xem ai ra gì, trừ một người khiến anh phải dằn vặt từ ngày này qua ngày nọ, từ năm này sang năm khác, chỉ muốn thử cảm giác được tha thứ một lần.
- IQ: 400/400.

_Anh có cảm giác..con bé vẫn còn tồn tại! Nhưng..không biết chính xác!

Nhìn Bin, Nike cau mày.

“Người con trai lúc này rất quen thuộc, rốt cuộc dạo này mình bị sao vậy? Gặp ai cũng có cảm giác quen, không xong rồi, dây thần kinh của mình...”

Bất giác dừng lại nhanh như chớp nó cố chạy vụt đi, Anny đưa mắt nhìn theo gãi gãi đầu, rốt cuộc là nó bị sao vậy?

Học học

Trở về chỗ cũ nó xoay vòng quanh tìm kiếm, kì lạ, không nhìn thấy anh, ngấm lại một lúc nó chợt thở dài, nếu người đó là Bin thì nó sẽ làm gì? Ngốc thật!

_Mình bị điên rồi! Không nên nghĩ là anh ấy. Dù sao, cũng đã lâu như vậy, không ai còn chịu nhớ đến mình, cũng phải mà, không nghĩ thì tốt hơn!

Hít thở thật sâu nó quay lại, có chút bất ngờ khi một chàng trai lạ đứng trước mặt mình. Anh ta nhìn nó rồi mỉm cười, nụ cười kia làm nó có chút điều đứng. Lấy lại tinh thần nó lướt qua người anh, từ đâu đó một bàn tay giữ lấy cánh tay nó lại.

_Cô bé! Ở lại đây một chút được không?

Quay lại nhìn anh nó khó hiểu,nhìn anh ta có vẻ đạo mạo không thể nào là một tên sắc lang.

Ngồi trong lớp học cô chống cằm nhìn vào đồng hồ,không phải chứ nó chạy đâu mất rồi?Nhìn vị giáo sư già đang giảng bài Anny méo xệch miệng,nếu đổi lại là một anh chàng soái ca thì quá tốt.

Người ngồi bên cạnh nhìn cô cười cười,Ji viết vào tờ giấy rồi truyền qua cho cô.Nhận lấy,Anny từ từ mở ra xem.

“Cậu đang chờ soái ca à?Nếu vậy,để tớ giới thiệu cho! Ông anh họ tớ là một hot boy đấy”

Thông điệp được ai đó đọc xong,khóe môi cười tủm tỉm,từ khi nào lại có một người chủ động giới thiệu người yêu cho cô thế?

Tranh thủ vị giáo sư không để ý cô nhanh tay truyền giấy qua cho Ji.

“Được thôi! Tớ không có ý kiến! Xin giới thiệu tớ là Phong Vũ Di,cứ gọi là Anny được rồi”

Ji đọc xong mỉm cười hồi âm lại cho Anny.

“Tớ là Đằng Diệp,cứ gọi là Ji”

....

Thế là cuộc truyền giấy qua lại của hai cô nàng liên tục diễn ra.Vị giáo sư già quan sát lặng lẽ cả hai cau mày.

_Hai em đang khinh thường tôi sao?

Tiếng gắt kia làm cả hai con người giật mình giấu nhem tờ giấy ra phía sau cười trừ.

_Hai em..

_Giáo sư! Em đến trễ!

Học học

Đứng trước cửa phòng học nó thở dốc cắt ngang lời vị giáo sư,người đàn ông và Anny tròn mắt nhìn về phía nó.

Nó đã chạy bán sống bán chết mới thoát khỏi con người kì lạ kia,giờ lại nhìn thấy những ánh mắt đáng sợ này =_!=!

_Em..-Chỉ về phía nó _Em-Chỉ về phía Anny _Và cả em-Chỉ về phía Ji _Ra ngoài đứng hết tiết ngay cho tôi!-Ông giáo sư phũ phàng lên tiếng,nhìn sang Anny nó mở miệng không nên lời.

_Thưa giáo sư,tại sao chứ? Thầy có biết tụi em là ai không hả?

Anny lấy thân thể ụy hiếp.

_Tôi mặc kệ 3 em là ai,mau ra ngoài đứng cho tôi,nếu như muốn học ở đây!

_Thầy...

Anny cứng họng,nó thở dài bước đi ra ngoài hành lang đứng chịu phạt,nhìn nó như vậy Anny và Ji cũng tự nguyện đi theo.

Tại tên đó...tất cả tại tên đó!

_Haizzzz

Đặt hai tay lên lang cang sân thượng nó thở dài,hướng mắt nhìn xuống dưới khuôn mặt kia có chút buồn bã.

Cộp

Nghe tiếng bước chân ở phía sau nó từ từ xoay người lại, là người hại nó ngày đầu tiên đã chịu phạt, là người hại nó đến trễ! Không ai khác ngoài anh ta.

__Thiên thần nhỏ! Anh hại em bị phạt đúng không?

TÂN KHÁNH HUY (17 tuổi)

Nick name: Paul.

- Đại thiếu gia tập đoàn Diamond nổi tiếng được người người kính trọng, cháu họ theo giai cấp của Shyz, có chút cảm tình với nó. Ngoài ra, anh còn là ông chủ một cửa hàng thời trang xứng danh.
- Khuôn mặt lẫn ngoại hình đều rất hoàn hảo, điển trai và có nụ cười tỏa nắng, đặc biệt là chiếc răng thỏ đáng yêu. Hình mẫu soái ca cho các cô nàng. Chiều cao: 1m83.
- Là người vui vẻ, bá đạo và liều lĩnh. Lúc nào cũng muốn theo đuổi một cách nghiêm túc một người con gái, nhưng chưa bao giờ duy trì được lâu (lần này quyết tâm).
- IQ: 400/400.

Nhìn Paul nó không nói gì lạnh lùng bỏ đi. Anh tiếp tục công việc mặt dày đưa tay níu giữ nó lại, lần này là giữ chặt cổ tay kia.

__Giận anh sao cô bé? Nếu vậy cho anh xin lỗi có được không? - Nó trầm tư gặt gặt tay anh ra __Anh có quà tặng cho em! Em đoán xem là thứ gì? - Paul lên tiếng dụ dỗ, đưa mắt nhìn anh nó tròn mắt.

__Tôi không biết!

Anh mỉm cười lồi từ phía sau ra trước mặt nó một đóa hoa hồng, trông chúng còn rất tươi. Nhìn thấy hoa hồng nó khẽ cười đưa tay sờ nhẹ vào chúng, đúng thật nó rất thích hoa hồng.

__A!

Nó giật mình rút vội tay ra, nhìn vết máu trên ngón tay mặt nó khẽ nhăn lại, máu giống như câu chuyện 9 năm trước. Lùi lại phía sau cả người nó run rẩy khụy xuống ôm lấy đầu.

__Thiên thần nhỏ! Em làm sao vậy?

Anh luống cuống khụy gối xuống cạnh bên nó ôm chầm, bàn tay rắn chắc khẽ khàng vuốt nhẹ lên mái tóc nó an ủi.

__Hức hức!

__Đừng sợ! Anh ở đây!

Nó sợ hãi vội vàng nhắm chặt mắt lại, một hình ảnh đáng sợ hiện hữu trong đầu.

Cạch

Hướng mắt nhìn vào trong, cô gái nhỏ nấp sang một bên quan sát.

Chát

Bịch

Ngã xuống sàn nhà người đàn bà nhìn lên chồng mình tức giận, đôi mắt oán hận đến tột cùng.

__Cô là một con đàn bà không biết xấu hổ! Tôi nhất định phải giết chết cô!

__Anh có giỏi thì giết chết tôi, dù sao tôi cũng phải li dị với anh!

__Được! - Người đàn ông nhấn mạnh rồi cầm lấy chậu hoa hồng ở bên cạnh dơ lên cao __Cô đi chết đi!

__Ba..đừng mà!

Trở về thực tại

Nó giật mình đẩy vội Paul ra hoảng hốt chạy vụt đi,nhìn theo bóng nó anh bất chấp lao theo một mạch.
Chạy được một lúc nó bỗng khựng lại,đưa tay sờ nhẹ lên đầu rồi ngã xuống bất động.

Cộp

Một bóng dáng người cao ráo cúi xuống nhấc bổng nó lên,kèm theo đó là một cái lắc đầu.Nằm gọn trong vòng tay người con trai kia,nó khẽ khàng khép chặt mắt.

12. Chương 11: Cô Gái Chúng Ta Cùng Theo Đuổi

_Cái gì? Mất tích? Anny! Anh 2 không thích em đùa như vậy đâu đấy!

Người vừa nghe điện thoại không ai khác ngoài Ken,sau khi cô đã nói rõ cho anh,anh hoàn toàn không tin việc nó đột nhiên mất tích.Quay sang hai người bên cạnh cô thở dài,mặt Paul ngay tức khắc đanh lại.

_Rõ ràng là không tìm được,em đâu có đùa!

_Ồ yên đó! Anh cho xe đến chỗ em!

_Dạ được!

Cô ậm ừ đồng ý rồi tắt điện thoại,đưa mắt nhìn Paul,cô khẽ trau mày.

_Người gặp bạn tôi cuối cùng là anh,tại sao bạn tôi lại đột ngột chạy đi,việc này anh giải thích sao đây?

Người đối diện cô méo xệch miệng ra,nếu anh biết thì quá tốt rồi!Còn phải suy nghĩ lý do sao?

Ji khẽ vỗ vai Anny mỉm cười,cô dù chỉ mới gặp và cũng có trò chuyện với nó,dù chỉ một lúc nhưng lại có cảm giác rất thân.

_Ji! Em chạy đi đâu vậy?

Là giọng của EB,cô quay lại nhìn anh họ mình vẫy vẫy tay,kéo theo cái nhìn của người bên cạnh,nhưng ngay lúc này mặt Anny khó coi hơn bao giờ,càng không có tâm trạng ngắm trai.

Đứng trước mặt cô em gái EB khẽ gật đầu,quay sang cả hai người còn lại có chút thắc mắc.

_Paul? Sao mày lại ở đây?

Anny hóa đá khi cả hai người biết nhau,nhưng không có tâm trạng hỏi thăm,bây giờ cô phải chờ Ken đến,mà ông anh này kì thật,nói mất tích mà cứ không chịu tin.

_Tao tìm..

_Anny!

Giọng nói của Ken cắt ngang lời của Paul,ngay lúc này ở đây lại xuất hiện 3 tên trai đẹp,nhưng mọi người một việc riêng.

_Anh 2!

_Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?Chị dâu tương lai của em đâu rồi hả?

What? What? Paul nghe xong những lời này anh như không tin vào mắt và tai mình,nó có hôn phu hay tên này mạo nhận? (T Miu's K: Em đánh chính chị ấy còn độc thân ạ __=!).

Hai chữ chị dâu này..khiến Anny nhăn mặt,không biết đang ở đâu còn làm chị dâu được sao?

_Ồ..em em..-Cô gãi gãi đầu_Anh hỏi anh ta đi,tất cả là tại anh ta làm vợ tương lai anh chạy mất đó!-Chỉ chỉ sang Paul,anh nhìn Ken cau mày,cả hai nhìn nhau rồi cười cười.

Bịch

Paul nhăn mặt sau cái đấm của Ken,máu từ khoe môi cũng đang rỉ ra,được thế Ken tóm lấy cổ áo Paul nhếch môi.

_Cái thằng chết tiệt! Mày đã làm gì con bé hả? Trả vợ tương lai lại cho tao!

Bịch

Lần này là đến lượt Ken bị Paul trả thù,cả hai cứ đánh qua đánh lại với nhau,cả ba người bên cạnh trầm mặt.

_Cái gì là vợ tương lai của mày chứ! Phong thiếu gia ảo tưởng vừa thôi,là người tao theo đuổi thì đúng hơn!

_Tao không cho phép!

_Tao thích!

.....

_Haizzz..thôi rồi!-Cả ba không biết từ khi nào đột ngột rất ăn ý.

~Ở một nơi

~Đưa mắt nhìn quanh nó cau mày,mùi hương trên chiếc gối kia nhẹ nhẹ,cảm giác như được quay về một nơi quen thuộc mà rất lâu nó chưa hề đến.

Một tấm lưng của một người con trai xoay về phía nó,dáng người cao ráo khiến nó có chút giật mình,khẽ ngồi dậy nó đưa tay chạm vội vào chiếc áo anh.

_Anh là ai?Rốt cuộc anh muốn gì?Ở đây là đâu? Anh đã làm gì tôi hả?

Người trước mặt từ từ xoay lại,gương mặt đó...

Trợn tròn nhìn anh ta nó như không thể tin vào thể lực mắt của mình,không thể làm anh ta là người ở vườn hoa,người có đôi mắt và cảm giác tiếp xúc quen thuộc.

Anh im lặng trước câu hỏi kia,bàn tay rần rần chắc kéo nó áp nhanh vào ngực của mình,mỗi cái vuốt ve đều rất chu đáo khiến nó cảm thấy khó hiểu.

_Anh cho rằng cả đời này không gặp được em,nhưng không ngờ anh vẫn còn có cơ hội tìm ra em lần nữa!Khiết Như,em vẫn còn sống tại sao lại nói dối mọi người?Em có biết Shyz và anh tuyệt vọng lắm không?

Người ấy là Bin sao?vậy có nghĩa căn phòng này...Phải,chính xác là của anh ấy,thế ra,nó lại trở về nơi này sao?Không,không thể ở lại đây,nó đã tự hứa với Nike sẽ không quay lại thì tuyệt đối phải giữ lời,nó không muốn bị cảm giác khinh thường từ 9 năm trước được lặp lại.

Đẩy anh ra nó nhanh chóng bước xuống giường,một mạch chạy ra phía cửa.

Cạch

Cộp

Người vừa đẩy cửa vào là một chàng trai,ánh mắt đó..vẫn không thay đổi! Hóa ra có anh ta chờ sẵn ở bên ngoài cho nên Bin không giữ nó lại mà để nó chạy ra.

Nike đóng cửa từ từ bước đến cạnh nó,nó nhìn Nike sợ sệt lùi về phía sau.Một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau giữ chặt qua người nó,cả khuôn mặt Bin gục xuống đôi vai gầy nhỏ kia tìm cảm giác.Nó có chút lạnh người vì so với ngày trước cái ôm này là sự chênh lệch quá lớn,vì không còn là trẻ con nên chẳng bao giờ nó dám ôm tùy tiện.

_Anh làm gì vậy?Bin buông em ra!

Cầm lấy đôi bàn tay kia nó cố gỡ nhưng vô dụng,người con trai kia vẫn giữ chặt cương quyết lắc đầu.Nhìn người đối diện trước mặt,không kìm lòng nó bật khóc,đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt,cái tát..lời sỉ vả..nó vẫn còn nhớ rất rõ,chỉ mới hai ngày ở đây mà nó đã chẳng ra người,ma không ra ma,một đứa đầu đường xó chợ mà Nike đã ban phạt,nó hận dù có chết nó cũng hận.

_Khiết Như! Là em thật sao?

Nike đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nó lấp bắp, anh không tin như chẳng tin vào mắt mình. Một làn nước nóng ran thấm đẫm vào tay anh, người con gái trước mặt đang khóc, ừ thì là đau quần quại.

Bin ngay lúc này anh buông vội nó ra, nhìn bàn tay đặt lên mặt mình, nó hận không thể lấy dao đâm Nike được.

_Híc! Anh lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra ngay khỏi mặt tôi! Nhị thiếu gia, anh có thói quen xấu này từ khi nào vậy? Một đứa tầm thường và nghèo nàn như tôi, anh tốt nhất đừng chạm đến, nếu không thân phận của anh sẽ bị ảnh hưởng đó! Híc

Bàn tay người con trai từ từ rời khỏi khuôn mặt mịn màng đó, anh quay sang phía khác che giấu sự đau đớn của mình. Quay sang Bin, nó vội vàng lau sạch nước mắt.

_Dù em còn sống thì đã sao? Em không còn là một con nhỏ ngốc nghếch dễ bị bắt nạt nữa, không phải là một đứa tầm thường và nghèo nàn nữa, cũng không phải một đứa lang thang đầu đường xó chợ, em có gia đình, có anh 2, hơn nữa em còn là một biên kịch, bây giờ mọi thứ trước kia không còn quan trọng, Shyz đối với em có cũng được mà mất cũng chẳng sao!

Con người này nó rất muốn mình đảm nhiệm, là người mạnh mẽ nuốt hết nước mắt vào trong, thế nhưng mọi lời nói lại khiến nó co thắt lại, nghệt thở và không còn có sức lực.

_Em nói dối!

Nike gất.

_Nói dối thì đã sao? Tôi đúng là một chuyện trước kia cũng không hề quên, cách anh sỉ nhục tôi và miệt thị tôi, anh nói tôi không nên trở về đây, nếu không sẽ không tha cho tôi. Còn bây giờ thì sao hả? - Nó cười khẩy - Là ai tự ý đem tôi về đây? Nhị thiếu gia, cho đến bây giờ anh vẫn xem thường tôi, tôi mãi mãi không tha thứ cho anh! Hức hức

Đẩy mạnh Nike nó nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhìn theo hướng nó, Bin cau mày quay sang Nike.

_Em đã nói như vậy với con bé sao?

_Phải! Là một lúc nông nổi em đã tự tay giết chết một người rồi, con bé rất hận em! Cả một lời xin lỗi em cũng không có cơ hội để nói. Anh nói xem, em phải làm sao đây?

Gương mặt cả hai sau khi đánh nhau xong cực kì bầm dập, hơi thở, đẹp trai không muốn cứ muốn người ta bôi thuốc cho!

Nhìn anh trai và Paul cả ba người lần lượt cau mày, cái căn phòng y tế nồng nặc mùi sát khí, chuyện này không liên quan đến EB và Ji nhưng vì hai tên này lại có liên quan, vì họ lại là bạn thân với nhau ==!

_Hai người lườm nhau đã chưa? Cứ gặp nhau là đánh, thích chào hỏi kiểu này sao?

Anny lên tiếng chỉ trích, hai người nhìn nhau rồi lườm cô.

_Em im lặng một chút đi! - Cả hai đồng thanh, ngay tức khắc Anny trằm mắt, im lặng thì im lặng!

_Nghe tao hỏi, người khiến hai đứa bây đánh nhau là ai vậy?

EB lên tiếng hỏi han.

_Tiêu Khiết Như! - Cả bốn người bất giác đồng thanh, cái tên này.. EB khẽ cau mày.

_Cháu ngoại tập đoàn K&K sao?

_Good! - Đồng thanh.

_Thảo nào...

Anh đang nói bỗng dừng lại, Anny nhìn sang cả bốn người còn lại gật gật đầu.

__Bắt cóc sao?-Cả bọn hét lên.Thế là chủ đề bàn tán của họ xoay quanh cách trao đổi con tin của bọn bắt cóc.Đứng bên ngoài phòng y tế nó khó hiểu,lý do nó trở lại là muốn lấy lại balô và cũng để báo bình an.

__Thử đoán xem,bọn bắt cóc sẽ đòi bao nhiêu tiền chuộc hả?

Anny xoa xoa cằm.

__Ai bị bắt cóc sao?

Nó bước vào hồi,cả đám bắt giác đứng hình trừ Anny đang tập trung suy nghĩ.

__Là mày chứ ai..hả?

Quay lại nhìn nó cô tròn mắt,không phải đang bị bắt cóc sao?

Người đứng trước mặt cả 5 tiến lại môi cười nhạt,nhìn vết nước và đỏ trên mắt nó,Ken cau mày.Quay sang Ken và Paul nó suýt chết đứng,họ bị nông nổi gì thế?

__2 người..

__Bọn anh..đùa tí á mà!-Cả hai nạn nhân gãi gãi đầu,còn ba người bên cạnh đành mặt.

__Ừm!

__Sao mày biết tụi tao ở đây?Rốt cuộc mày bỏ đi đâu vậy?

Anny hỏi.

__Bác bảo vệ nói mày ở đây cho nên tao mới đến,lúc này chỉ đi dạo thôi!

Nó cười cười đưa tay lấy balô bên cạnh cô đeo lên vai rồi quay người bỏ đi.Dáng vẻ này khiến cả đám rất khó hiểu.

__Trông rất lạnh lùng thì phải!

EB từ đâu cảm thán.

__Không phải! Bình thường Angel không như vậy,chắc chắn là có chuyện gì đó!-Anny giải thích.

__Đúng đó EB,em cũng thấy vậy!

Ji tiếp lời.

__Được rồi! Anny chúng ta về nhà đi!

Nhìn Ken,cô khẽ gật đầu vẫy vẫy tay với Ji.

“Lấy anh để làm gì?Tại sao lại lấy anh?”

“Vì anh thích em!Hỏi nhiều quá”

Ngẫm lại nó cười nhạt đưa mắt nhìn sao ở trên trời,không ngủ được vì khi ngủ những hình ảnh đáng sợ lại hiện ra.

Rung rung rung

Cầm lấy điện thoại nó vội vàng bắt máy,đích thực là số điện thoại của Tiêu Nhiên.Giờ này có lẽ là thời gian được nghỉ trưa của anh ấy.

__K.O ! Em nghe!

Người con trai bên kia hít rõ một hơi dài rồi chợt cười,tiếng cười ầm ập khi những lúc nó lạnh.

__Nè! Giờ này còn chưa ngủ sao?Con sâu ngủ như em phải ngủ từ sớm chứ!

Anh nói móc,nhìn vào đồng hồ trên tay nó đành mặt,12 giờ khuya rồi,thăm thẳm.

__Anh đó là anh gọi cho em mà! Ở đây đâu phải 12 giờ trưa chứ!

_Xin lỗi nhóc! Anh quên mất!

Ông anh này ==! Tận tâm đến kiểu này!

_Không sao! Nhưng K.O này..

Nó ngập ngừng.

_Nói! Nhớ anh sao?

_Phải! Rất nhớ anh! Nhớ đến không ngủ được,hmm,sức hấp dẫn của chủ tịch Tiêu quả là có khác,thật sự rất mãnh liệt.

Nó cười lớn,nhưng thật ra nó muốn nói chuyện khác.Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Tại sao nó lại ở nhà họ Vũ?Chuyện này chỉ nhà họ mới biết được,nó rất muốn hỏi anh có nên tiếp tục hay không?Nhưng..lại chuyển nhầm chủ đề khác.

_Nịnh anh vừa thôi cô nương! Bây giờ mau ngủ đi! Anh không làm phiền em! Ngủ ngoan!

_Ngủ ngoan!

Cuộc gọi đã kết thúc

~Nó thở dài vươn vai một cách mệt mỏi,người ở phía sau đứng lúc vừa dừng bước,anh khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh nó trên chiếc ghế dài.

Nhìn thấy Ken nó khẽ trau mày,tài bám đuôi cũng giỏi thật.

_Ồ đây làm gì vậy?

_Anh không ngủ được!

Ai đó đáp,khóe môi nó méo xệch.

_Em cũng không ngủ được!Chán thiệt đó!

_Tao cũng không ngủ được!

Lại một người ra góp vui,nó thì cười cười còn Ken thì trầm trọng,muốn anh có người yêu mà cứ thích phá đám kiểu này ==!

13. Chương 12: Chiếm Đoạt Không Thành

_Hức hức

Cộp

Dừng lại trước phòng thí nghiệm nó khẽ cau mày đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa vào,đúng thật là có người,không những một mà là hai.Không nhầm thì người đó là..

_Cô như vậy là sao đây?Đến phút này còn giả vờ thanh cao với tôi sao?

Người con trai đưa tay chống lên tường nhìn đối diện vào cô gái đang khóc nhéch môi,bộ dạng anh ta cực kỳ đốn mạt.

_Em xin anh mà,hức hức! Nó là con của anh!

Đôi chân nó bất giác lùi lại phía sau,cả người như không còn sức,nó không hề nghe lầm.Người bên trong nghe thấy tiếng động lạ vội vã hướng mắt ra,trông thấy ánh mắt từ người con trai nó nhanh chóng quay người,nhưng chưa gì đã bị anh ta tóm được.Bàn tay rắn chắc xiết lấy cánh tay trước mặt kéo nó quay đầu về phía mình,đối mặt với Nike,nó chỉ càng thêm căm ghét.

Thế nhưng,khi biết là nó anh lại rất vui và có chút khó xử,câu chuyện lúc này có lẽ nó đã nghe,và có thể sẽ càng căm ghét anh.

_Buông ra! Anh làm cái trò gì vậy?

Nó vùng vằng khỏi cánh tay bạo lực kia nhưng vô dụng, Nike mạnh dạn kéo nó vào lòng anh giữ chặt.

Cảm giác tim đập nhanh anh khẽ cười, làn môi mỏng manh đặt lên mái tóc hồng thơm mùi hương dâu ấy tìm kiếm thứ gì đó quen thuộc.

Vòng tay ra phía sau nó đánh mạnh vào như thể không muốn anh ôm lấy. Nike biết ngược lại anh mặt dày giữ lấy nó chặt hơn.

Người con gái đứng chứng kiến bật khóc, cô nhìn Nike bằng ánh mắt căm hờn rồi chạy vụt đi.

Một lần nữa anh bắt chắp từ từ ôm chặt lấy nó xoay vòng người vào trong phòng thí nghiệm rồi đóng chặt cửa, nghe tiếng động từ cánh cửa nó giật mình đẩy đẩy Nike ra.

Bịch

Áp sát vào tường anh khẽ cười, nhìn thấy nụ cười kia nó nhanh chân chạy về phía cửa, kì thật, toàn bộ điều bị khóa.

_Sao lại..

_Anh nhớ em! Nhớ đến phát điên rồi!

_A!

Một vòng tay lòn qua vòng eo nó giữ chặt, khuôn mặt điển trai kia ngày một gục xuống vai nó khép chặt mắt. Cảm nhận được sự nguy hiểm nó vội vàng gỡ đôi bàn tay đó ra, nhưng vẫn không được.

_Anh làm cái trò gì vậy? Buông ra!

_Anh nhớ em! Rất nhớ mùi hương dâu này! Nhớ làn nước mắt nóng ran của em khi anh buông lời mắng chửi, thậm chí là khuôn mặt mịn màng của em. Khiết Như! Tha thứ cho anh có được không? Đừng để cả đời này anh phải sống trong đau khổ, có được không?

Một lần nữa nó lấy hết sức lực gỡ tay anh ra, người con trai kia thấy nó như vậy nên anh đành buông vội.

Rời khỏi vòng tay kia nó quay người lại áp sát vào cánh cửa, cố gắng giữ khoảng cách thật an toàn với Nike.

_Tôi không có gì để nói với anh! Dù anh có nói gì đi nữa cũng vô dụng thôi! Tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh! Tôi phải để anh sống không bằng chết!

Nó gắt, khoe môi hiện tại có chút run run. Nike khẽ lắc đầu, bước chân anh ngày một di chuyển đến cạnh nó, cả cơ thể hiện tại nóng như lửa đốt khi nhìn vào người con gái trước mặt.

Ép sát vào cánh cửa nó sợ hãi, mỗi bước chân anh càng làm nó thấy áp lực.

Vì để giữ chân nó à không, phải nói là bảo vệ nó Ken đã tận dụng mọi quyền hạn của mình uy hiếp ông hiệu trưởng ngôi học viện này, cũng chính là bạn thân của ba anh để anh được vào đây với thân phận là học sinh ưu tú lớp đặc biệt. Vì anh cũng được coi là một nhân tài về cảm thụ âm nhạc.

Giờ giải lao anh tranh thủ tìm nó và Anny, nhưng kì thật, chỉ thấy cô em gái và người bạn mới quen của cô là Ji, còn nó thì đột nhiên biến mất.

_Angel đâu rồi hả? Không đi cùng em sao?

Mặt Ken đanh lại sau câu hỏi của người vừa mới bám theo anh. Cứ thích tranh giành quyền được yêu như thể cơ à?

Anny nhún vai lắc đầu, nó đã đi thì ai giữ chân được nó chứ!

_Angel nói nó phải đến phòng luyện đàn vì sắp tới có cuộc thi piano!

Cô đáp.

_Sao lúc này hỏi em, em nói không biết hả?

Ken cau mày,hơ hơ nói xong Anny mới biết cô bị hố,lần này cô lại không giữ lời hứa được rồi.

_Tại Angel có dặn em,nếu như anh có hỏi thì cứ nói không biết! Hihi

Nhìn anh trai cô gái gật đầu,nghe xong,Paul bật cười.

_Nếu vậy Phong thiếu gia mày..nên bỏ cuộc thì hơn đây! Có khi..sẽ không đau khổ!

Hướng mắt sang Ken,Paul nhướn mày,điệu bộ này chính là khiêu khích.Hai cô gái đứng đối diện méo xệch miệng lặng lẽ kéo nhau đi.

_Có muốn đi tìm nó không thì bảo?

Anny quay đầu nói vọng lại,gạt bỏ sự tức giận qua một bên,Ken và Paul nhanh chóng bước theo sau hằng mong sẽ không để đối phương đạt được thỏa nguyện.

Sợ hãi bao quanh tâm trí nó,mỗi cái bước chân của anh là những điều mà nó bắt được trong kí ức còn sót lại.Lúc đó những bước chân kia tiến lại dần đích thị là ngàn lời miệt thị và khinh rẻ,còn bây giờ thực chất là gì đây?

Cơ thể nó chạm vào cánh cửa như chẳng còn đường lui,không thể lùi tiếp cũng chẳng thể chạy ra ngoài.

Người đứng trước mặt khê khàng chống hai tay lên cánh cửa vừa đủ bao trọn thân hình bé nhỏ trước mặt.Anh tin chắc,có thể nào nó cũng không chạy được,vì người con gái kia yếu ớt đến nhường nào.

Nhìn hai cánh tay anh rồi đến nhìn vào mặt anh,khuôn mặt rất đẹp và cũng rất đáng ghét,đôi mắt kia khê trợn tròn khi nhìn vào tai của Nike.

“Chiếc khuyên tai đó...”

_Khuyên tai của anh...?

Đúng vậy,nó đã từng nhìn thấy,không những một mà hình như còn những người khác đều có giống như vậy,cả vị trí đeo cũng rất chính xác.

_A!

Nó khê giật mình khi bàn tay Nike gian manh lòn qua eo của mình,anh không trả lời câu hỏi của nó mà phớt lờ ngay lập tức.

_Tha thứ cho anh có được không?

_Anh muốn tôi tha thứ mà dùng cách hạ lưu này sao?Thật ra,anh muốn làm gì tôi?

Khóe môi nó run run đưa hai tay chống vào ngực anh đè nén sự sợ hãi khi con người kia có cơ để chạm đến.

_Cơ thể anh đang thêu cháy vì em! Nó không thể kìm hãm cảm xúc của anh,chỉ rất muốn chạm vào người của em,ôm chặt lấy em!

_Tôi cấm anh có ý nghĩ điên rồ đó,anh đã làm như vậy với bao nhiêu người rồi hả?Cô gái kia cũng là nạn nhân của anh đúng không?-Nó gắt_Anh có thấy là mình quá đáng không?Anh không sợ gặp quả báo hả?-Đai nghiêng nó mắng,người con trai trước mặt nó cười khẩy,bước chân tiến đến nó khiến bàn tay chống vào ngực anh kiệt sức.

_Bọn họ chỉ yêu tài sản của nhà anh,nếu họ muốn lên giường miễn phí tại sao anh lại do dự?Có món mồi ngon trước mặt,lý nào anh lại từ chối mà không phục vụ nhu cầu sinh lý của họ?-Nike nhướn mày,nhìn anh nó khê lắc đầu như không tin vào tai mình_Còn em,anh là thật lòng!-Thái độ của anh ngày một thay đổi,ánh mắt và lời nói có chút mê hồn.

_Anh xem người khác như một món đồ chơi để anh lợi dụng sao?Đúng là vẫn không thay đổi,tôi thấy rất kinh tởm anh!Híc híc.

Nhìn người con gái đang khóc anh cau mày kéo nhanh về phía mình rồi ép mạnh vào tường,dục vọng trong con người anh lại thêu đốt.Tay cởi mạnh chiếc áo vest quăng xuống một bên,nhìn vào Nike nó run rẩy.

Tháo nhanh cà vạt ra, anh tiếp tục thoát nhanh những chiếc cúc áo trên người mình một cách nhanh chóng, cơ ngực săn chắc lấp ló sau chiếc áo thả cúc kia khiến nó giật mình.

__Anh muốn làm gì? Tôi sẽ hét lên đó!

Gương mặt hoảng loạn của nó khiến anh thích thú, kéo nhanh về phía mình anh đẩy nhẹ nó xuống Sofa.

__A!

Ngã xuống Sofa nó chưa kịp ngồi dậy thì đã bị con người kia giữ chặt, hai tay anh chống xuống Sofa nhìn nó trừng trừng.

__Vũ Khải Nguyên! Anh..hức hức

__Em gọi tên của anh sao? Em chịu gọi tên của anh thật sao?

Không xiết vui mừng anh cười trong hạnh phúc, ngược lại con người kia đang cố gắng đẩy anh ra trong muôn ngàn sợ hãi.

__Anh là một tên xấu xa và bỉ ổi, anh dùng cách này không thấy quá đáng hả? Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!

Liên tục đánh vào ngực anh nó nghẹn ngào, con người kia nhanh chóng nắm lấy hai cổ tay nó rồi áp mạnh xuống Sofa.

Chạm nhẹ khuôn mặt xuống vùng cổ nó, anh cắn nhẹ rồi nhả ra, chiếc lưỡi dài của Nike lần lượt liếm sạch mùi vị ngọt lịm ở cổ, mùi hương dầu tây mà anh rất thích.

Nó bắt lực nhìn Nike trừng mắt, hai hàng nước mắt lã lã trào ra.

__Anh...hức hức!

Rầm

__Vũ Khải Nguyên! Em đang làm cái quái gì vậy? Bỏ con bé ra!

Hành động của anh dừng lại sau tiếng giận dữ của ai kia, khẽ quay về phía Bin, Nike chỉ thấy khuôn mặt kia đỏ rực.

14. Chương 13: Rubik Nhiều Màu

Dừng trước phòng thí nghiệm cả bốn nhìn nhau cau mày, cánh cửa phòng ngay lúc đấy lại mở toang. Nhìn sang cả ba, Ken chủ động xông vào.

Anh kéo Nike sang một bên ánh mắt rực lửa gật gật đầu.

__Thằng khốn! Mà đang làm cái trò gì vậy?

Bịch

Sờ nhẹ lên môi, Nike cười khẩy nhìn thẳng vào Bin, nó nhanh chóng ngồi dậy nhìn cả hai mặt trắng bệch.

__Có chuyện gì vậy?

Ken chết đứng khi nhìn thấy áo vest và cà vạt của ai đó nằm dưới sàn nhà, quay sang con người bên cạnh anh trừng mắt.

Áo của Nike không cài cúc, người bên cạnh là Bin đang rất giận, nhìn người con gái sợ hãi ngồi ở Sofa, mặt anh đánh lại đưa tay nắm lấy cổ áo Nike kéo về phía mình.

__Mày đang làm cái gì vậy? Con bé mà mày cũng dám đụng tới!

Bịch

Cú đâm thứ hai trong ngày, Nike nhìn Ken như mất kiên nhẫn, cả đám chứng kiến chết lặng. Bin tiến đến cạnh nó đưa tay kéo nó đứng dậy rồi ôm chặt. Áp vào lồng ngực anh, nó bật khóc thành tiếng.

Đưa mắt nhìn sang Paul, Anny cau mày. Rốt cuộc họ quen biết nhau sao?

_Có anh ở đây! Không sao đâu! Không ai làm gì được em hết! Ngoan!

Không khí xung quanh hiện tại đầy căng thẳng, Ji quay sang Anny thở dài.

Ôm chặt gấu teddy nó kê tựa lưng vào thành giường sợ hãi, dù đã không sao nhưng thật sự rất sợ. Cái ôm và cái vết cắn nhẹ ở vùng cổ vẫn khiến nó ớn lạnh. Anh ta đúng là rất hạ lưu!

Cạch

Người bước vào là Ken, nhìn anh nó vội vã nằm ngay ngắn xuống giường nhắm chặt mắt, người con trai kia khẽ khàng đóng cửa rồi tiến lại.

Khụy gối xuống dưới, anh đưa tay vuốt nhẹ nhàng mái tóc nó cười khi.

_Em còn sợ lắm sao?

Nó im lặng xiết chặt gấu teddy, anh thở dài rồi cúi mặt mình xuống cạnh khuôn mặt nó hôn nhẹ lên má.

Mở mắt, nó vội vàng đẩy anh ra, cả người nhanh chóng ngồi dậy ôm lấy gấu teddy bước xuống giường, né cái nhìn của người trước mặt.

_Được rồi! Anh không như vậy nữa! Mau lên, lại đây với anh!

Ken đứng dậy đi về phía nó gật đầu, nhìn anh nó im lặng lùi lại đến cạnh cửa sổ.

_Khiết Như! Em..

Cạch

_Anh 2! Anh tạm thời đi ra ngoài được không? Anh làm người ta sợ rồi kìa!

Cô vừa bước vào đã hét lên, nhìn Anny anh nhăn mặt, cô nhanh chóng đặt chiếc khay chứa thức ăn lên bàn rồi quay lại nhìn Ken.

_Ra ngoài! Không được vào đây nữa, nghe chưa?

_Em..

_Không em anh gì ở đây hết! Mau đi ra ngoài! Nhanh lên!

Đưa tay đẩy đẩy anh ra ngoài, cô đóng nhanh cửa rồi khóa chặt lại. Quay sang nó, cô nhanh chóng tiến lại kéo nó về phía mình mỉm cười.

_Không sao! Có tao ở đây rồi!

Ai kia tự tin nói, nó nhìn cô khẽ cười nhạt.

_Tao đói!

Bộ dạng xoa xoa bụng của nó khiến cô bật cười kéo nhanh nó lại phía bàn ăn. Ngồi xuống đối diện cô, nó đưa tay lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào bát của mình.

Đứng bên ngoài Ken lắc đầu.

____Biệt thự Hạo Gia____

Phịch

Ngã xuống Sofa ở phòng khách Paul thở dài đưa mắt nhìn lên trần nhà. Cảm xúc hiện tại hỗn độn đến khó tả khi nghĩ về nó, không ngờ hoàn cảnh của nó thật sự đáng thương đến mức đó.

Cộp

__Anh! Anh!

Nhìn lại phía sau Paul mỉm cười,người trước mặt là Shyz và con gái nhỏ của anh.Ngồi xuống đối diện Paul,Shyz nhướn mày.

__Cháu làm sao vậy?Bộ dạng này là đang thất tình sao?

Ai kia lên tiếng nói móc,miệng Paul méo xệch đứng dậy kéo cô công chúa nhỏ bên cạnh anh về phía mình.

__Trúc Thi! Em có thấy anh Paul giống người thất tình không,hả?

Anh cười cười,cô bé nhỏ nhìn anh gật gật rồi chạy nhanh sang Shyz,mặt Paul khó coi gãi gãi đầu,giống lắm hay sao?

Giữ chặt đứa bé trong tay mình,lần môi Shyz khẽ cười.

__Cả Trúc Thi cũng gật đầu,xem ra,Paul nhà ta đang thất tình thì phải! Nói xem,là ai khiến cháu của Hạo Duy Thần này say mê vậy?

Đưa mắt nhìn Paul,anh hỏi.Người trước mặt anh cười cười.

__Cô bé ấy là một cô bé rất đặc biệt,vừa lạnh lùng nhưng lại rất trẻ con.Vừa kiêu ngạo nhưng lại rất gần gũi.Vừa bé nhỏ khiến người khác phải bảo vệ,nhưng lại rất mạnh mẽ.Vừa có cảm giác rất bình thường nhưng lại rất bí ẩn.Nói chung,cô bé đó giống như một khối rubik nhiều màu cần phải khám phá!

Sau khi nghe xong những lời này Shyz bật cười,có vẻ con người này khá thú vị nhỉ? Thật sự làm anh liên tưởng đến cô bé năm đó,ừ thì rất đặc biệt và cũng rất khó quên.

__Cô bé đó thật sự đặc biệt đến vậy sao?

Người con trai đối diện Paul trầm tư hỏi,nhìn thái độ của ông chú họ,anh cau mày.

__Thật sự rất đặc biệt.Cả thân phận cũng rất đặc biệt.Vừa giống lọ lem nhưng lại rất giống công chúa! Dù lúc nhỏ không được hạnh phúc,nhưng..lại là người rất hạnh phúc.

Khóe môi Paul cười tươi khi nhắc về ai đó,người đối diện Paul cười nhạt đưa tay đặt nhẹ lên lồng ngực trái của mình.Tự dừng lại cảm thấy thiếu một cái gì đó,kì thật,anh cũng không thể hiểu.

__Hôm nào rảnh có thể để chú gặp người đặc biệt của cháu được không?

__Dĩ nhiên là được rồi!

Cộp

Một cô gái trẻ từ trong bếp bước ra nhìn cả ba trước mặt mỉm cười,đứa bé vừa thấy mẹ đã vội chạy đến.

__Hai người mau vào trong đi,hôm nay có món mà anh và Paul rất thích.

Đình Đình cười tươi nhìn thẳng vào chồng và Paul,đối mặt với vợ anh cười nhạt.

__Màu sắc của Rubik thật đẹp nhỉ?Sao không giống như cuộc sống của mình?Chỉ hai màu đơn điệu,chính xác là u buồn và ảm đạm.Kì thật,không thể hiểu được!

Cô bé trong chiếc đầm ren trắng đứng nhìn ra biển lảo đảo,trên tay là khối rubik nhiều màu đang xoay về đúng vị trí.Mái tóc màu hồng nhạt xoa dài phát phơ trong gió,lần môi căng mọng khẽ mỉm cười.

Người con trai ở phía sau cũng đang dần tiến lại đến cạnh bên nó nhưng khoảng cách rất xa.Hướng mắt về nơi cuối trời anh thở dài trong một nỗi,quay sang người con gái đang cầm khối rubik kia anh khẽ lắc đầu.

__Khiết Như! Mày phải cố lên! Không được là một đứa trẻ yếu đuối như lúc trước nữa! Màu sắc của rubik chính là tính cách sau này của mày,không phải là hai màu đơn điệu như lúc trước có nghe không?

Hướng mắt ra ngoài xa xăm nó hét lớn,người bên cạnh nhìn sang nó bắt giác đứng hình,quá khứ ngủ quên một lần nữa khơi dậy.Không nhầm người con gái đó..

_Khiết Như!

Lời nói phát ra từ phía sau khiến anh giật mình, là Bin sao?

Quay lại nhìn người vừa gọi mình nó mỉm cười rồi chạy nhanh lại phía Bin.

Người con trai bên cạnh mỉm cười trong nước mắt, có thật đây là sự thật không? Nhưng.. năm đó không phải...

_Tại sao anh biết em ở đây?

_Vì anh luôn ở bên cạnh em, dù bất kể ở đâu, anh cũng sẽ cố gắng tìm ra em- Bin cười xoa nhẹ đầu nó _Chuyện của Nike, em đừng sợ, sau này nó sẽ không làm gì em nữa đâu!- Lời nói người con trai chắc nịch, nhìn anh nó cúi mặt cười nhạt, đôi mắt bỗng bất giác dừng lại ở chiếc khuyên tai.

Chiếc khuyên tai hình ngôi sao màu đen được thiết kế rất đặc biệt, cả vị trí bấm cũng rất giống nhau, không chỉ một lỗ mà rất nhiều lỗ bấm. Cả Ken cũng như vậy, không hề khác một điểm nào.

_Bin! Khuyên tai của anh sao rất giống với Ken vậy? Cả Paul nữa?

Nó thắc mắc.

_Vì bọn anh là bạn thân cho nên.. đây là phong cách riêng của nhóm, khuyên tai này chỉ có duy nhất do nhà thiết kế của bọn anh đã tạo ra!

Anh giải thích, nhìn Bin nó khẽ gật đầu. Hóa ra bọn họ đều là bạn thân của nhau, thảo nào đều giống nhau như vậy.

_Hi.. em hiểu rồi!

Đôi môi người con gái trước mặt anh khẽ cười, ngay tức thì người con trai ở bên cạnh tiến lại.

Quay sang đối diện người con trai đó nó bất giác lùi lại về phía sau, thả lỏng khối rubik xuống bờ cát trắng. Tại sao lại là Shyz?

Shyz cúi người xuống nhặt khối rubik lên rồi đứng dậy nhìn thẳng vào nó.

_Tại sao lại để anh gặp được em trong hoàn cảnh này? Tại nhà hàng anh đã có cơ hội tại sao anh lại không nhận ra em? Ở trung tâm thương mại cái tên đó khiến anh nhớ đến em, tại sao anh vẫn không đuổi theo em?

_Ahihi! Anh nhận nhầm người rồi! Tên có thể giống nhau mà!

Lấy lại bình tĩnh nó nói, khẽ áp sát vào Bin đưa tay ra phía sau giật giật áo anh.

_Đúng vậy Shyz! Một cái tên không thể hiện được là con người đó! Hiện tại anh đang có một gia đình hạnh phúc, anh đừng để vợ anh phải buồn phiền vì anh!

Mím chặt môi nó quay người về phía sau cố gắng để hít thở bầu không khí trước mặt, nhưng mãi vẫn xuôi theo một cảm giác. Cảm giác bị nghẹt thở đến vô ngần.

_Phải rồi! Anh đúng là có một gia đình hạnh phúc ! Cô ấy cũng rất tốt với anh, còn có cả con gái của anh nữa!

Người con trai đó cười, quay lưng về phía anh nó lau vội nước mắt rồi chạy vụt đi. Nhìn theo sau, Bin khẽ thở dài.

_Phải! Con bé là người anh yêu thương, là người bị ràng buộc bởi câu nói vớ vẩn, là người bị ba anh khinh miệt, anh vừa lòng chưa hả?

Lùi lại phía sau Bin nói rồi từ từ bỏ đi, cầm chặt khối rubik nhiều màu trên tay anh cười trong nước mắt.

Ánh hoàng hôn trên biển dần dần xuất hiện, u ám và ảm đạm đến xiết bao. Người con trai khụy xuống hai tay xiết lấy những hạt cát đau đớn, anh đã làm gì sai sao? Hay năm năm trước đã lựa chọn một con đường lệch hướng?

15. Chương 14: Người Cầm Ô

_Con bé này! Mau nghe điện thoại cho anh! Có biết trời sắp mưa không hả? Thật là..

Đứng ngoài khuôn viên Ken cau mày, anh liên tục gọi điện cho nó nhiều lần nhưng vô dụng.

Đứng từ trong nhìn ra, Anny thở dài bước đi lại phía Ken chạm nhẹ vào người anh. Quay sang cô, anh vội vàng tắt điện thoại.

_Anh 2! Hay chúng ta đi tìm nó đi, trời sắp mưa rồi kìa, nó lại không mang theo ô!

Cô cho ý kiến, nhìn em gái anh khẽ gật đầu.

Ào Ào

Mưa rồi sao?

Xiết lấy đôi bờ vai thon nhỏ nó nhăn mặt, cả cơ thể hiện tại phát run lên. Lần nào cũng vậy, lúc nào nó thể cảm nhất cũng là trời mưa, không muốn mang hai màu sắc kia cũng không được.

Cẩn chặt môi nó tìm kiếm điện thoại bên trong người, nhưng ngốc thật, nó đâu mang theo chứ!

Xen kẽ giữa màn mưa đôi chân nhỏ nhắn tiếp tục bước vội, mỗi bước đi lạnh lẽo đến điên người.

Kitt

Cạch

Mở nhẹ ô ra, người con trai bên trong xe nhanh chóng bước xuống đường, khẽ khàng đóng cửa anh từ từ quay người lại.

Bịch

_A!

Nhìn xuống người con gái vừa đâm sầm vào mình, người con trai kia khẽ đưa bàn tay giữ chặt nó.

Cảm nhận hơi ấm kì lạ nó giật mình từ từ lùi lại phía sau, ngược nhìn anh khuôn mặt nó đỏ bừng vì ngại. Anh ta thật sự có chút gì đó rất đẹp, nhưng lại rất lạnh lùng.

Người cầm ô tiến lại gần phía nó đưa ra che chắn tận tâm cho người con gái trước mặt mình, nhìn anh nó cười nhạt. Tên này bị điên rồi sao? Nó đã ướt nhem thế kia còn muốn che cho nó!

_Cầm lấy ô này rồi mau về nhà đi! Con gái mà lại ra ngoài giờ này sao? Còn dầm mưa nữa!

Người con trai kia nhắc nhở, anh tận tâm cầm lấy bàn tay nó lên rồi đặt nhẹ chiếc ô vào.

Giữ lấy ô nó nhìn anh khẽ gật đầu, nhưng chưa xong, chiếc áo trench coat màu đen kia cũng được người con trai đó cởi ra, rồi lạnh lùng khoác lên người nó. Chạm nhẹ khuôn mặt vào ngực anh ta, nó khẽ giật mình.

_Áo này em giữ lấy! Có cơ hội hãy trả cho tôi! Mau về nhà đi!

Anh lạnh lùng bước nhanh qua đường, nhìn vào theo bóng dáng kia nó bắt gặp anh ta ghé vào một căn nhà hàng sang trọng.

_Đúng là một con người kì lạ! Rốt cuộc anh là ai vậy? Thích thương hại người khác sao?

Nhìn lại chiếc áo choàng trên người mình nó thở dài, mùi hương này thật đặc biệt.

_Khiết Như! Em đang ở đâu vậy?

_Angel! Mày đang ở đâu?

Là giọng của Ken và Anny, quay về phía sau nó bắt gặp hai con người kia đang tìm kiếm.

_Ken! Em ở đây!

Nhìn về phía cả hai nó cười cười.

Dầm cả một cơn mưa anh trở về nhà với bộ dạng say khướt, cả cơ thể điều ướt đẫm chẳng còn lấy chỗ khô. Paul vừa nhìn thấy anh cau mày lập tức chạy nhanh lại.

_Shyz! Chú làm sao vậy?

_Không sao! Chỉ là tuyệt vọng một chút thôi!

Anh cười nhạt.

_Ý của chú là gì hả? Tuyệt vọng cái gì chứ? Chú có vợ đẹp con ngoan, vậy mà tuyệt vọng sao?

Paul gắt.

Nhưng đó không phải là vợ con của chú!-Anh hét lớn Cô ta..không phải! Mãi mãi cũng không phải!-Giọng Shyz đau khổ đến tột độ, người đối diện anh khẽ nheo mày, chú anh đang nói gì vậy chứ?

Từ trên lầu nhìn thấy anh Đình Đình vội vàng chạy xuống. Bắt gặp người con gái trước mặt anh cười khẩy.

_Anh say rồi để em đưa anh lên phòng!

Cô nói, đưa tay đỡ lấy anh nhưng bị Shyz gạt mạnh ra, hành động của anh khiến Paul có chút khó chịu.

_Cô đừng giả vờ mè nheo chuột ở đây nữa! Tôi không thể sống trong lừa dối khi vợ con của tôi không phải là của tôi!

_Nè Shyz! Chú uống nhiều quá rồi đúng không? Mau lên! Để cháu đưa chú lên phòng!

Anh đỡ lấy Shyz rồi từ từ bỏ đi, nhìn theo anh Đình Đình thở dài.

Cộp

Một bóng người đàn ông từ ngoài bước vào trong, đứng ở phía sau cô người đàn ông lắng giọng.

_Hai đứa kết thúc đi! Đứa bé cần một người cha thật sự, không phải là một người cha trên danh nghĩa! Nhà họ Hạo bị cô làm hoen ố rồi!

Sau khi tắm rửa xong, nó chui tọt vô chăn trùm kín lại, lạnh sắp chết người ta rồi!

Người vừa bước vào nhìn nó đánh mặt, tiến lại cạnh giường, Ken ngồi xuống đối diện con người kia làm bộ mặt nghiêm túc.

_Nghe anh hỏi, chiếc áo choàng đó là của ai hả? Còn chiếc ô kia nữa?

_Em không biết! Anh ta rất kỳ lạ!

Nó đáp, người đang run lên khiến anh bật cười đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

_Anh thấy em lạnh vui lắm hả?

Người con gái kia cau mày, người con trai trước mặt khẽ lắc đầu đưa tay choàng qua người nó giữ chặt.

Cách một lớp chăn nhưng anh vẫn ngửi được mùi hương dâu rất rõ, tròn mắt nó đưa tay đẩy đẩy anh nhưng bất lực. Chết tiệt, ôm chặt thế muốn giết chết người sao?

Anh im lặng giữ lấy con người trước mặt như một thói quen giữ chặt một vật vô giá của mình. Ừ thì nó có đẩy hay đánh anh cũng được, miễn anh chưa chết là được rồi.

_Ken...em không thở được! Thả ra! Thả ra!

Bịch

Bịch

Vòng tay ra phía sau nó liên tục đánh mạnh vào người anh,mạnh với nó riêng với Ken thì không hề có cảm giác.Đúng thật là con gái,yếu đuối đến đau lòng mà.

Xiết chặt hơn,anh không quan tâm ngày mai anh sẽ như thế nào,đã mặt dày thì phải dày cho trót.

Bịch

Bịch

Tiếp tục đánh anh nó nhả mặt,con người này từ lúc nào mặt dày đến vậy,cả lương tâm cũng tàn nhẫn vô cùng.

_Ken..em không thở được!Ken...

_Được được! Anh thả lỏng có được không?

Không khí được quay trở lại nó thở lấy thở để,người con trai kia vẫn tiếp tục nhiệm vụ sưởi ấm của mình.

_Thả em ra! Em muốn đi ngủ!

Bịch

Bịch

Màn đánh thứ ba trong ngày,Ken mặt dày xiết chặt nó một lần nữa.

Cạch

Oáp

Tiếng ai đó ngáp dài ngáp ngắn đứng tựa cửa trau mày,tiến đến phía Ken,cô kéo kéo áo anh.

_Anh 2! Làm ơn cho em ngủ! Đừng để em nửa đêm còn đi canh chừng anh chứ!

Cô dụi dụi mắt nói,nghe thấy cô anh méo xệch miệng quay lại.

_Đi về phòng mau lên! Em thích làm bóng đèn đến vậy à?

Cô trằm mặt tiếp tục kéo kéo áo Ken.

_Đi về phòng ngủ ngay cho em! Em không cho phép anh xiết chặt Angel như vậy,chưa thấy ai mặt dày như anh vậy á!

Quay sang em gái,anh cau mày buông nó ra,cô gái trong tay anh hiện tại ngủ ngon lành.Nó không thể chờ được anh buông ra,nên đành bất chấp ngủ thiếp.

Nhìn thấy khuôn mặt say ngủ này Ken mỉm cười,còn miệng Anny méo xệch.

_Anh 2! Đi về phòng cho Angel ngủ! Nó mệt cả ngày hôm nay rồi! Anh như vậy là rất tàn ác!

_Được rồi! Đợi một chút!

Anh cau mày quay sang cô.

Quay lại nó là khuôn mặt đậm chất dịu dàng,đặt nhẹ con người kia xuống giường,Ken tận tâm đắp chăn cẩn thận.

_Chưa thấy ông anh nào như anh,chỉ biết lo cho người mình thích,còn em gái không ra cái gì hết!

Anny ganh tỵ.

_Vậy mau đi kiếm một anh đi! Ở đó mà cảm rằm,hừ!

Anh hừ nhẹ rồi đứng dậy quay đi,nhìn lại nó Anny nhanh chóng cúi xuống.

_Baby ngủ ngon!

16. Chương 15: Nỗi Lòng Người Tri Kỷ

~Sáng hôm sau

~ __Lớp A__

Đây là loại lớp bình thường loại A, được tập trung lựa chọn những thành phần có khiếu âm nhạc nổi trội.

Một trong tiêu chí để được vào lớp học ưu tú chính là phải vượt qua bài kiểm tra về piano và violon, hầu như học sinh được chọn đều rất ít người.

Hướng mắt lên phía trên nó cau mày, nhìn những phần kiểm tra kia mặt ai kia khẽ đanh lại, không biết phần kiểm tra này nó có qua được không?

Cộp

_Giáo sư! Phiên ông dừng lại một chút!

Hướng mắt ra cửa ông giáo sư già gật đầu, ngay lập tức nhiều ánh mắt hướng nhanh về chàng trai vừa lên tiếng.

Không những một mà là cả sáu người, nhìn anh chàng vừa nói kia cả đám xì xào còn nó thì chết đứng.

Là người cho nó mượn ô và áo choàng, chiếc khuyên tai.. và năm con người bên cạnh đều rất giống nhau, không lẽ..

_Đẹp trai quá!

_Trai lớp đặc biệt quả là có khác!

Đưa mắt sang nó Anny kéo kéo tay, rõ ràng đây là dùng sắc đẹp để đả kích tinh thần kiểm tra của người ta mà.

Quay sang cô nó có chút giật mình, hai người bên cạnh nháy nháy mắt.

_Tập trung kìa! Mấy tên này chuyên dùng sắc đẹp để khiến người khác sụp đổ! Mà đừng vì mấy tên này mà bỏ qua cơ hội vào lớp đặc biệt. Đến đó rồi từ từ ngắm!

Nó nghe xong khẽ cười cười.

Sáu con người uy nghiêm bước vào trong dưới sự ngưỡng mộ của nhiều người. Ngồi ở hàng ghế sau, năm con người lần lượt nghiêm túc trừ Nike đang chăm chăm vào một nơi. Anh nhìn nó rồi khẽ mỉm cười, mùi vị ngọt ngào của dâu tây khiến anh rất nhớ.

Quay xuống nhìn cả sáu, nó bắt gặp nụ cười ấm áp của Bin, Ken và Paul.

Đáp lại ba người cũng là một nụ cười, nó cười tươi rồi từ từ xoay người lên. Bắt gặp nụ cười kia, Nike có chút thất vọng, ai cũng có trừ anh sao? Có lẽ là vì chuyện hôm qua.

_Mày quen cô bé đó sao?

Chàng trai bên cạnh quay sang hỏi Nike, có vẻ như cô bé này khiến anh có chút thích thú. Người bên cạnh anh khẽ cười nhạt.

HAO THY NHẬT (17 tuổi)

Nick name: Korean.

- Con trai trưởng tập đoàn KB, cháu họ Shyz, anh họ Paul. Hiện tại anh vừa là hội trưởng hội học sinh vừa là một Tổng tài đạo mạo, có chút ấn tượng với nó ngay lần gặp gỡ đầu.

- Sở hữu gương mặt handsome cùng ngũ quan hoàn hảo, điểm đặc biệt là nốt ruồi nhỏ dưới mí mắt anh. Body siêu chuẩn, chiều cao: 1m83.

- Là người ít nói nhưng dùng hành động nhiều, lạnh lùng nhưng mang một trái tim ấm áp. Có chút kiêu ngạo và sở hữu một tài năng xuất sắc, cực kỳ 18+.
- IQ: 400/400.

__Phải nói là biết rất rõ là đằng khác! Vì cô bé này, tao đã sống không bằng chết!

Nike đáp.

Khóe môi Korean khẽ nhếch lên nhìn thẳng về cô bé có mái tóc hồng trước mặt. Ừ thì nó còn nợ anh một thứ.

__Rất bình thường không có gì đặc biệt!

Ai kia phũ phàng nói, quay sang anh Nike cau mày. Thật là không đặc biệt ư? Nhưng mùi dâu tây đó..kì thật khiến anh sa ngã.

Từng vị trí ngồi được di chuyển, nhìn theo bóng dáng những con người từ từ đứng dậy nó lấy làm lo lắng.

Đúng là một ngôi học viện kì hoặc, sao cứ phải dùng cảm xúc của bản thân để tạo là một đoạn nhạc cơ chứ, lớp đặc biệt đúng ư như cái tên của nó, đặc biệt có vấn đề ở thần kinh.

__Mời em Đăng Diệp!

Tiếng ông giáo sư đồng dạc gọi Ji, nhìn sang Ji, nó và Anny khẽ gật đầu.

__Ji à? Cố lên!

Tụi nó nháy mắt với cô, Ji mỉm cười rồi từ từ bước lên ngồi vào trước cây đàn piano nhập tâm tạo ra một đoạn nhạc.

Giai điệu phát lên khiến mọi người và vị giáo sư già kia gật gù đầu. Đúng nhỉ? Trông giai điệu này thật sự rất thu hút mọi người, vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển.

Đoạn nhạc kết thúc ngay lập tức được rất nhiều người vỗ tay, trong đó người vỗ tay hào hứng nhất không ai khác ngoài tụi nó.

Đăng Diệp đứng ở trên nhìn xuống phía dưới cúi nhẹ đầu, sáu con người ở phía sau vẫn giữ nét mặt bình thản.

__Tiếp theo mời em Phong Vũ Di!

Là Anny, nhìn cô nó cười khì rồi gật đầu, lần này lại là nó và Ji cổ vũ nồng nhiệt.

Phong thái ung dung và tràn đầy năng lượng của Anny khiến nó và Ji bật cười. Với tính cách của cô chắc chắn sẽ tạo nên một đoạn nhạc vui nhộn.

Đúng vậy, con người kia cực kỳ tự tin về khả năng chơi đàn của mình, giống như Ji cô đều được mọi người ủng hộ, trong đó có anh trai của cô là Ken.

Trở về vị trí cạnh nó cô mỉm cười, có vẻ hai người bạn này đã vượt qua một cách mỹ mãn, bây giờ chỉ còn lại một mình nó, cảm xúc của bản thân chính là..

__Sau cùng mời em Tiêu Khiết Như!

Nhìn vị giáo sư già nó khẽ gật đầu rồi bước lên phía trước, vắng vắng ở phía sau là tiếng reo hò khích lệ của cả hai cô nàng, riêng sáu con người kia vẫn im lặng. Mặt ai nấy đều rất suy tư.

__Biên kịch Tiêu! Tôi đã từng biết em giỏi thế nào về biên kịch, cũng như tôi mong em có thể hoàn thành tốt đoạn nhạc của mình. Đừng để tôi phải thất vọng về người mà tôi đã rất ngưỡng mộ.

Nó tròn mắt nhìn vị giáo sư trước mặt, ông ấy ngưỡng mộ nó sao? Không thể ngờ được!

Khẽ vỗ vai nó ông gật đầu, quay xuống phía dưới nó khẽ mỉm cười rồi uyển chuyển ngồi vào trước cây đàn piano.

Cảm xúc hiện tại của bản thân chính là dùng những sự tổn thương và sỉ nhục, dùng sự đau khổ của bản thân tạo nên những nốt trầm.

Chạm nhẹ vào những phím đàn nó hồi tưởng lại những gì đã xảy ra, đôi mắt khép hờ trong vô thức. Nhưng đầu đó lại không bỏ dở những phím nào.

Không khí im lặng nhường chỗ cho giai điệu kia trầm uất, người ở ngoài ngôi học viện khẽ lặng yên.

_Ai đàn mà hay quá vậy?

_Thật sự là rất hay!

_Hay thật đó!

_....

Clap..Clap

Tiếng vỗ tay phát ra từ những con người có mặt. Ai nấy cũng nhanh chóng đứng lên.

Dừng lại nó cười nhạt đứng dậy quay xuống dưới cúi nhẹ đầu. Hai hàng nước mắt từ khóe mi chọt rơi xuống.

Dùng tâm quyết, dùng cảm xúc của bản thân, cuối cùng nó cũng làm được.

Quay lại vị giáo sư nó khẽ mỉm cười, nụ cười gương gao đầy mệt mỏi. Ông im lặng, hầu như ai cũng im lặng, nhìn thẳng vào sáu con người ở hàng ghế cuối, vô thức nó thở dài.

_Giáo sư! Không còn gì khác, em về trước được không?

Nhìn ông nó hỏi, người đàn ông kia bất tri bất giác gật đầu.

Bước nhẹ xuống cạnh bàn của mình, nó nhẹ nhàng cầm lấy balô rồi quay người bỏ đi.

Nhìn theo phía nó cả đám cau mày, người con gái này thật là lạ.

_Ngày mai các em sẽ có kết quả! Còn bây giờ, chúng ta được nghỉ!

Chưa đợi ông nói hết câu, cả đám đã lập tức chạy theo nó trừ Koren. Anh tiến lại cạnh vị giáo sư kia rồi thì thầm điều gì đó. Người đàn ông trước mặt anh không đáp chỉ khẽ gật đầu.

_A!

Vừa mới bước xuống thì nó nhanh chóng đã bị lôi vào một căn phòng, lực kéo khá mạnh nên bất giác chạm mạnh vào người con trai.

Đang lúc mơ hồ thì cánh cửa đột ngột khép lại, nhìn người con gái trong vòng tay mình, anh nhẹ nhàng áp sát vào tường.

Cảm giác quá khứ một lần nữa trở dậy, nó đưa mắt nhìn kĩ vào người con trai không đổi bất ngờ, tại sao lại là Shyz?

_Em đang muốn hỏi tại sao anh lại ở đây đúng không? Được! Anh đến đây là vì em, là vì lời hứa khiến anh đau lòng buộc anh phải đến đây!

Lời hứa đó!

Chính xác là một lời hứa vô vị, không có căn cứ, đơn giản chỉ là một câu nói đùa, quá trẻ con để tin lấy.

Đưa hai tay đẩy anh ra nhưng nhanh chóng bị anh áp chặt, bàn tay cũng ngày một giữ lấy chiếc eo nhỏ nhắn từ người anh yêu.

_Buông em ra! Anh bị điên rồi!

_Đúng vậy, anh bị điên rồi!

_Em không đùa với anh,dù năm đó em không chết,như 9 năm nay mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi,anh có hạnh phúc của anh,em có con đường của em,hai chúng ta không còn là trẻ con nữa.Lời hứa đó vốn dĩ là một lời buộc miệng từ anh,em càng không nghĩ bản thân mình cho là đúng.Vì em không yêu anh,em không yêu anh!

Nhìn anh nó lấy can đảm hết lớn,ừ có một chút đau nhĩ? Có vẻ giả vờ mạnh mẽ không giống rồi.Nhưng thôi kệ,phụ thuộc vào người đối diện tự khắc nhận ra.

Anh đau lòng khi nghe những lời này,nhưng đầu đó lại mỉm cười trong hạnh phúc.Không yêu anh sao lại khóc vì anh,khi anh cố tỏ ra mình hạnh phúc thì nó lại cố gắng bỏ chạy,không yêu anh tại sao lại gặp được anh,không những một mà là 3 lần.Vì đó là duyên phận.

Bàn tay của anh đặt ở eo nó chậm chậm kéo nó áp vào người mình mặc cho nó phản ứng kịch liệt.

_Anh không tin! Dù thời gian đã trôi qua,nhưng..nhìn vào ánh mắt em,anh vẫn cảm nhận được cảm giác của 9 năm về trước.Dù có bao nhiêu năm nữa,anh vẫn sẽ yêu em! Yêu em..và yêu em!

Dùng sức đẩy mạnh anh ra nó nhăn mặt,thật sự mà nói là điều không dễ dàng.Sức của nó và anh không hề cân xứng.

Rời khỏi con người kia anh có chút luyến tiếc,nhìn vào nó chỉ thấy ánh mắt rất đau lòng.

_Sau này đừng chạm vào người em,em cấm anh!Chúng ta nên giữ khoảng cách! Em không muốn mình trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình của anh,cũng như sau này,chúng ta là hai người lạ,rõ chưa hả?

Nó gật rồi quay người đi,nhưng lại đứng sững vì một cánh tay không an phận giữ lấy.

Bịch

Áp mạnh vào tường nó nhăn mặt nhìn Shyz,anh đang làm cái trò gì vậy?Người con trai đó chống nhẹ hai tay lên tường cạnh dưới eo nó giữ chặt.Nhìn anh,nó bắt giắc rùng mình.

_Chúng ta không thể kết thúc,có chăng mọi cản trở đã kết thúc rồi!

_Anh đang nói gì vậy?A!

Làn môi người đối diện khê khàng đặt lên cổ lả lướt làm nó giật mình,nơi anh chạm đến là một nơi rất nhạy cảm.

Đưa hai tay chống vào ngực anh nó co ro người lại,thật sự mà nói đây là điều ác mộng.

_Hương dầu này..vẫn không thay đổi!

_A!

Rùng mình khi vết cắn nhẹ từ anh,nó từng nghĩ anh không phải là hạng người đó,nhưng bây giờ thì anh lại là con người đó.

_Nếu anh còn như vậy em sẽ tự hủy hoại bản thân có nghe không?Anh muốn em chết đúng không?Được!

Anh dừng lại từ từ rời khỏi vùng cổ kia,nhìn nó Shyz khê lắc đầu.

_Anh xin lỗi!

_Anh đã có gia đình tại sao không an phận làm một người chồng tốt,một người cha tốt chứ?Đúng là đàn ông đều giống như nhau! Luôn cố gắng làm người khác đau khổ!Hức hức.

Bắt giắc nó bật khóc,hai tay liên tục đánh vào ngực anh.Shyz đứng yên cho nó đánh hả lòng mới lên tiếng giải thích.

_Người anh yêu là em! Người anh muốn cưới là em! Người sinh con cho anh,mãi mãi chỉ có em!

_Anh bị điên hay sao vậy hả?Mọi thứ đã chấm dứt rồi! Chấm dứt từ năm năm trước.Cái ngày anh quyết định kết hôn với người khác!

_Đó là trên danh nghĩa! Thật chất anh chưa hề chạm vào người của cô ta,thậm chí là chuyện đó!

__VẬY ĐỨA BÉ THÌ SAO HẢ?NÓ LÀ CON CỦA AI HẢ?

Nhìn nó giận dữ anh mỉm cười,chỉ ít là nó đang cảm thấy ghen.

__Năm đó bọn anh bị ép phải kết hôn,trước khi kết hôn anh biết Đình Đình đã có thai với một người khác.Vì để củng cố địa vị và làm tròn lời hứa,cũng chính là để quên em,anh đã hợp tác với cô ấy diễn một vở kịch này.Em có biết tại sao bọn anh lại vào trung tâm thương mại mua đồng hồ đôi không?Chính là để mọi người thấy được bọn anh hạnh phúc.

Nó im lặng quay mặt sang phía khác,đúng thật không thể chấp nhận được.

Người con trai tiến đến gần chiếc bàn đó cầm lên trên tay là giấy gì đó đưa cao trước mặt nó.

“Đơn li dị...”

__Anh đã từng hứa,sau năm năm sẽ trả tự do lại cho mình,cho nên..

__Cho nên anh đã li dị sao?Anh không có tình cảm cũng phải nghĩ cho con bé chứ! Dù gì người thân thiết với nó cũng là anh,không phải sao?

Anh chưa nói hết nó đã cướp lời anh,nhìn người con gái anh khẽ lắc đầu.

__Em sai rồi! Anh sẽ đưa em đến đây!

Cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn anh nhanh chóng kéo nó đi,cảm giác này..rất giống lúc nhỏ.

__Đó không phải là Khiết Như sao?Sao con bé lại đi cùng..mà người đó..

Ken trầm tư nhìn vào người con trai kia cau mày,câu nói cũng không hoàn chỉnh.

Mặt Paul và Bin chết lặng,cả hai anh đều hiểu được vấn đề.

__Đáng ghét!

Paul tức giận rồi nhanh chóng bỏ đi.

__Sân Bay__

Hướng mắt vào trong rồi nhìn sang Shyz,anh đang rất vui thì phải.Đúng thật có chút kỳ lạ.

__Em nhìn xem! Họ như thế mới là một gia đình hoàn chỉnh,anh không muốn bản thân bị ràng buộc bởi một người không thuộc về mình.

Chỉ tay về ba người trước mặt anh nói,đưa mắt nhìn họ nó như hiểu lời của anh.Người đó là người con gái nó từng gặp hai lần,bên cạnh là người đàn ông lạ,đứa bé kia là kết tinh tình yêu của họ sao?Như vậy có nghĩa,người con trai này không nói dối ư??

__Cô bé à? Gả cho anh có được không?Làm vợ của Hạo Duy Thần anh! Làm mẹ của các con anh! Anh chờ em đã 9 năm rồi! Anh rất sợ cảm giác khi mất đi em! Mau lên,đồng ý gả cho anh!

__Em..

“Không được! Tiêu Khiết Như! Mày đã quên mày là vì ai mà tuyệt vọng muốn tự tử hay sao?Là vì ai hử?Đúng! Là nhà họ Hạo khiến mày trở nên như vậy,lòng khinh thường của người giàu có dành cho mày không nhớ sao?Mày về đây không phải để yêu thương,mày phải tìm lại gia đình”

Nhìn Shyz con người kia phũ phàng lắc đầu.

__Anh quên rồi sao?Là ai khiến em phải chạy ra đường tự để xe đâm vào hử?Là ai khiến em không còn đường lui.Nếu không có Tiêu Nhiên làm gì có người đứng ở đây hử?Em không yêu anh! Em chỉ hận anh thôi! Hận cả nhà họ Hạo của anh! Lầy ai cũng được,chỉ duy nhất nhà họ Hạo!

__Khiết Như..

__Ai cũng có tư cách gọi tên em, chỉ duy nhất những người nhà các người. Nghèo khổ thì có tội hử? Không có cha mẹ ở bên cạnh là lỗi của em sao? Em căm thù các người! Tuyệt đối không tha thứ!

Nghiến chặt răng nó nói rồi nhanh chóng chạy đi, nhìn theo bóng dáng kia, Shyz đau hơn bao giờ hết.

Nó đã rất tuyệt tình!

Sau bao nhiêu chuyện thì có lẽ đây là lần anh đau nhất...!!!

17. Chương 16: Đoạn Phím Trắng

Dôi mắt nhìn theo bóng người con gái chạy đi Shyz cười nhạt.

__Anh sụp đổ rồi em à!

Cộp..cộp

Một bóng người dừng trước mặt anh với khuôn mặt trầm ngâm, nhìn vào đứa con trai, ông Hạo khẽ lắc đầu.

Ông làm gì thế này? Mọi việc đã đi quá xa khiến không thể kiểm soát. Chính tay ông đã đẩy con trai mình vào tầm bi kịch do lòng ích kỷ của riêng ông và sau đó là lòng hối hận không thể nào bù đắp.

__Ba xin lỗi! Hại con mất con bé một lần nữa rồi! Nếu có thể..hãy theo đuổi như cách con đã làm. Ba! Tuyệt đối không ngăn cản.

Sự xuất hiện của ông Hạo khiến anh đỡ khóc đỡ cười, liệu pháp này có chắc chắn không?

Hình ảnh anh bị lấm lem trong mắt người con gái anh yêu, sau mọi thứ lại trở về vạch xuất phát, là bắt đầu một hành trình mới, xóa sạch vết thương khiến con người kia hoàn chỉnh. Thế nhưng, anh lại không dám chắc vào khả năng của mình. Vì..nó chỉ hận anh! Hận anh rất nhiều là đằng khác!

Hộc..Hộc

Rời khỏi sân bay nó liên tục chạy với nhiều km trong ngày, chết tiệt cứ thích hành hạ bản thân.

Dừng trước nhà thờ nó cúi người thờ dốc, kì thật, trước giờ nó chưa từng đến đây.

Bước chậm rãi vào trong, con người kia nhìn những hàng ghế dài bỏ trống thờ dài.

Đứng trước mặt thánh ala nó khẽ khàng nhắm chặt mắt chấp tay cầu nguyện.

Cộp..cộp

Một con người khác cũng đứng cạnh nó nhắm chặt mắt, vô tri vô giác cười nhếch môi. Dù tiếng động rất lớn nhưng người con gái đó không hề hay biết có người đứng bên cạnh mình.

Cầu nguyện xong nó mỉm cười, khẽ quay đầu thì nụ cười kia tắt hẳn. Người đứng bên cạnh thật trùng hợp, không ai khác ngoài người cầm ô.

Khoảng cách rất gần nên cũng cho nó nhìn kĩ mặt anh hơn, nốt ruồi dưới mắt kia có chút thu hút nó. Khẽ đỏ bừng mặt, nó nhanh chóng xoay người đi.

Bạch

Anh dùng tay mình để giữ chặt tay nó giữ lại, tay còn lại đặt yên trong túi quần.

Cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nó từ từ xoay người lại, nhìn Korean nó đâm ra khó hiểu. Anh ta muốn gì ở nó sao?

__Áo của tôi?

Ba chữ này mà anh ta cũng nói được! Đúng là cực kỳ keo kiệt, chỉ có một chiếc áo mà cũng đòi nó ngay lúc này!

_Có cơ hội tôi sẽ trả cho anh! Buông tay tôi ra đi! Ở trước mặt chúa mà anh dám động tay động chân như vậy à?

Không hiểu sao anh lại không muốn buông,nếu buông ra là có nghĩa không còn cơ để giữ nó lại.

Đã từng nói nó không có gì đặc biệt,nhưng kì thật,đoạn nhạc kia phát lên khiến anh đắm ra hứng thú về cô gái đa tính cách này!

_Tôi không phải là một người keo kiệt đòi em chỉ vì một chiếc áo.Nhưng mà..lại không muốn..có một người con gái khư khư giữ áo của mình!Như vậy..thì rất khó coi!

Giọng nói có chút đùa cợt nó,đưa tay nắm lấy cánh tay anh nó cố đẩy ra nhưng bất lực,chỉ nghe thấy tiếng cười khẩy từ anh.

_Tôi nói tôi sẽ trả mà! Anh như vậy là sao hả?-Nó cúi_Còn nữa,ở đây là đâu mà anh dám nắm tay tôi hả?Anh có biết như vậy là..A!

Đôi mắt người con trai kia nheo lại kéo nó gần sát người anh,đôi mắt với anh nó bất ngờ cứng họng.

_Là gì hả?Nói rõ ràng cho tôi biết! Nếu không..tôi tiếp tục làm những việc còn hơn như vậy!-Đôi môi nó khê run nhìn Korean chăm chăm,lời lẽ cũng chui tọt đầu mắt.Hướng mắt về thánh ala anh khê nhếch môi rồi quay lại nó_Tôi nghĩ chúa rất không ngại nếu tôi làm gì em đâu!-Gương mặt đó thật đáng sợ.

_Tôi..

Nhìn người con trai khoe môi kia lấp bắp.

_Ồ..Anh 2! Anh đang làm gì vậy?

Ken im lặng chú tâm nhìn vào hai con người được khắc bằng gỗ mỉm cười.Gương mặt kia khiến Anny đắm ra khó hiểu.

Bước cạnh lại Sofa cô ngồi xuống cạnh anh đưa tay lấy nhanh con người gỗ đó thích thú.Rất đẹp là đằng khác,nhưng sao cứ giống ai kia..

_Con bé này trả cho anh!

Anh cau mày,Anny cười cười đưa cho Ken khê nháy mắt.

_Là anh cho người làm sao?Rất giống với Angel đó! Đúng là trọng sắc!

Ken cười tươi đưa hai con người gỗ được điêu khắc tỉ mỉ lên trước mặt cô nhướng mày.

_Thấy sao hả?Rất giống có đúng không?

_Đúng vậy! Vậy còn của em đâu!

Xòe tay ra trước mặt Ken cô chờ đợi.

Anh cười cười rồi lôi ở phía sau ra một con người gỗ khác,đấy là dành cho cô.

_Anh 2 em đâu keo kiệt đến mức đó! Tìm một người rộng lượng như vậy không có đâu!

Nhìn ai kia tự tin cô ôm đầu.

_Khoác lác quá đi! Nhưng không sao! Cảm ơn anh vì món quà!

_Nè..con bé chưa về sao?

Anny méo xệch,phải nói là Ken giả ngốc hả?Câu hỏi này anh hỏi bao nhiêu lần rồi ==!

_Chưa có về! Hay anh đi tìm nó đi! Chắc bị anh nào bắt cóc rồi! Haizz..Ken ơi Ken! Anh mất vợ là cái chắc!

Nhìn anh trai cô cười cười,điều bộ cực kỳ gian tà.Nghe xong,Ken cau mày đưa hai con người gỗ lại cho cô với vẻ lúng túng.

_Anh mất vợ! Em cũng sẽ không có chị dâu! Giữ kĩ cho anh đó!

_Anh 2! Nè..

Cô chưa kịp nói gì hết anh đã chạy vụt đi,cầm lấy 3 con người gỗ trong ray Anny cười cười.

_Angel! Ken rất thật lòng với mày! Cho nên..mày phải yêu thương anh ấy có biết không?Một tên ngốc nghếch!

Người con trai đó từ từ đưa tay vòng qua eo nó giữ chặt,bây giờ không chỉ một mà là hai tay.

Bao trọn thân hình nhỏ nhắn trong vòng tay,anh từ từ di chuyển đến bờ tường vững chắc áp mạnh nó vào.

Cái hành động ám muội kia khiến nó giật mình,đưa tay đặt lên cánh tay kia đẩy đẩy.

_Cái tên này! Tôi không quen biết anh! Anh đừng có làm càn!

_Hừ!

Anh hừ nhẹ rồi cúi khuôn mặt điển trai xuống nhìn vào nó,sao lại vậy?Tại sao anh lại có hứng thú muốn thân mật với cô bé này?À không,là từ cái nhìn đầu tiên mới đúng!

_Sức hấp dẫn của em có chút thu hút tôi!Kì thật,là ngay hôm trời mưa đó!-Anh khẽ nhếch môi_Có một cô gái đã không biết nhìn đường đâm vào người tôi,cũng bởi lẽ đó..tôi bị mùi hương dầu này quyến rũ!

Khuôn mặt nó thì đỏ lên còn người con trai kia rất bình thản,thậm chí không hề thấy ngại miệng,chắc do..anh ta đã tiếp xúc với rất nhiều người.

_Anh bị điên rồi đúng không?Cả những lời không biết xấu hổ này cũng nói ra được! Tôi nghĩ..anh tìm nhầm người rồi!

Nó cúi mặt xuống nói,hai tay bám chặt tay áo anh chờ cơ hội đẩy ra,còn anh đang chống hai tay lên phía tường,chuẩn bị cơ hội công kích.

Nhìn lại tay áo mình bị người con gái kia giữ chặt,làn môi Korean bỗng dưng cười.

_Em giữ chặt như vậy,sợ tôi chạy mất sao?

Ngước nhìn lên người con trai nó lắc lắc đầu,không phải,rõ ràng không phải như vậy!

_Anh hiểu lầm rồi! Tôi không có ý đó!

Nó bối rối giải thích,hai cánh tay cũng từ từ rời ra thả lỏng xuống.

Nếu có thể nó rất muốn chạy khỏi đây,nhưng lại bít đường,chả còn một lối thoát.Người con trai kì lạ này,thật sự rất đáng sợ.Anh ta rất giống với Nike,nhưng có gì đó hơn hẳn.

Anh nhìn nó rồi từ từ cúi xuống,va chạm nhiều người nhưng lần này lại có gì đó rất thú vị.

Hai chiếc mũi chạm vào nhau khiến người con gái kia giật mình,tự bao giờ mặt nó nóng ran đến vậy.

_Anh..

_Hừ! Bất cứ người con gái nào cũng đều nói như vậy,nhưng sau khi cảm nhận được khoái cảm,họ đều muốn nhiều hơn! Tôi nghĩ..em cũng không hề khác họ!

Lời lẽ sắc bén như dao cứa vào tim nó,anh ta luôn nghĩ tiêu cực đến thế sao?Rất giống,thật sự rất giống!

_Anh..đồ hạ lưu!Sao anh cũng giống như Nike vậy?Tôi cứ nghĩ anh là một người tốt! Là người rất tốt bụng khi nhắc tôi dưới mưa! Là một người biết thương xót người khác! Nhưng không ngờ,anh cũng là hạng người đó! Rất hạ lưu và đốn mặt!

Nó hét,kèm theo là nước mắt.

Người con trai kia trừng mắt nhìn vào người vừa mắng mình,nếu là một cô gái khác,anh sẽ giết chết ngay lập tức.Nhưng với cô bé này,anh chỉ muốn hưởng thụ cái khoái cảm chết người đó.

Một tay giữ chặt đầu nó anh cúi xuống,tay còn lại chống chặt lên tường hôn lấy hôn để khước môi kia.

Hành động mạnh bạo như thể muốn nhào nát làn môi nó.

Đưa tay ra phía sau nó liên tục đánh vào con người anh,rất nhiều lần nhưng vẫn không thể làm gì được.

Chiếc lưỡi kia lấn sâu vào trong hút đi hết những ngọt ngào ở trong đấy,đôi mắt khẽ khép chặt cuốn lấy chiếc lưỡi kia.

Nó im lặng thả lỏng hai tay xuống lặng lẽ để nước mắt trào ra.Không phản kháng,vì có thể cũng sẽ vô dụng.Cứ vậy,nụ hôn kia kéo dài.

_Hừ! Thật sự rất ngọt!

Anh bá đạo khẳng định,sau khi nụ hôn kết thúc nó như chết lặng.

Đưa tay sờ nhẹ lên môi,con người kia hận không thể giết chết anh.Nước mắt cũng ngày một giàn giụa.

Anh đưa tay cầm lấy bàn tay nó giữ chặt kéo xuống dưới,khước môi khẽ nhếch lên.

_Hình như tôi quá mạnh bạo thì phải! Làm thiên thần nhỏ sợ hãi rồi!

_Hức hức! Tôi ghét anh! Đồ bỉ ổi! Hành động của anh không khác nào một tên cường đạo! Anh không thấy quá đáng hả?

Bịch

Bịch

Đưa tay đánh mạnh vào ngực anh,nó không ngừng bật khóc.Người con trai kia hừ lên một tiếng rồi đưa tay giữ chặt hai cổ tay kia áp mạnh vào tường.

_Anh muốn gì nữa đây?

Nó gắt.

_Chúng ta tiếp tục đi!

Chạm nhẹ làn môi vào môi nó anh mím chặt rồi từ từ rời ra,cứ vậy lập đi lập lại nhiều lần.Con người này,khiến anh có chút muốn chiếm hữu nhưng lại không nỡ ra tay.Chỉ nhìn nước mắt kia,anh lại muốn đùa cợt.

Kết thúc màn khóa môi anh từ từ buông nó ra,đâm đâm nhìn vào anh nó run rẩy không cất thành lời.

_Em là người đầu tiên dám lớn tiếng mắng tôi! Nụ hôn này chính là hình phạt cho kẻ không biết phép tắc!

Lau sạch nước mắt của con người kia,anh lạnh lùng quay người đi.

Vừa ra đến cửa đã bắt gặp Ken,Korean khẽ trau mày.

_Mày đi đâu đây thằng kia?

Ken hỏi.

_Chúng ta cùng một mục tiêu!

Khẽ nhếch môi con người kia ung dung bước ra ngoài.Mặt Ken trầm ngâm chạy nhanh đi vào trong.

Nhìn thấy nó đang khóc,anh vội vàng chạy lại.Bắt gặp Ken,nó vô cùng khó xử.

_Em làm sao vậy?Sao lại khóc?

_Ken! Hức hức!

_Nói anh nghe có chuyện gì vậy?

Anh luống cuống hỏi,nhìn anh nó càng khóc to hơn.

_Em muốn trở về Pháp!Em không muốn ở đây nữa! Em không muốn,hức hức!

__Được rồi! Anh đưa em trở về Pháp!

Kéo nó vào lòng,anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ đầu,đôi mắt phút chốc đỏ rực.

“Korean..”

18. Chương 17: Tiêu Nhiên! Em Gái Anh Sẽ Về Với Anh

__Tại sân bay__

Một đêm co ro trong căn phòng lớn nó đã suy nghĩ rất nhiều lần,phải,chính xác là rời khỏi.

Nó ghét cảm giác này,cảm giác khi nhìn thấy anh ta cưỡng hôn nó.

Ghét cảm giác khi nhìn vào Nike,và ghét cảm giác đối mặt với Shyz.Nó sẽ trở nên không kiên định và giết chết họ mất!

Có mặt từ sớm ở sân bay nó nhìn chăm chăm vào đồng hồ,chỉ mới 5 giờ 30 phút.

Nghĩ lại Ken và Anny nó thở dài,bỏ đi không từ mà biệt đúng là có chút có lỗi.Nhưng nếu cho họ biết,họ sẽ không cho nó đi.

Lôi điện thoại từ trong túi áo khoác ra nó bấm gọi cho anh.

__Anh nghe! Em sao vậy? Ở đó có tốt không?

Anh hỏi,gìờ này bên Pháp là 5 giờ 30 chiều,có lẽ anh đang ngắm hoàng hôn ở biển.Vì trong điện thoại nó đã nghe rõ ràng tiếng sóng đang vỗ vào bờ.

__Tiêu Nhiên! Em gái anh sẽ về với anh!

Nó không cho anh phản đối hay là không liền tắt ngay nguồn điện thoại.Bỏ nhanh vào túi áo,nó phì cười bước nhanh vào trong.Nhưng không quên quay đầu nhìn lại nơi đau khổ này một lần nữa.

__Tạm biệt mọi người!

Biệt thự Phong Gia

Cầm lấy bức thư trên tay Ken run rẩy,anh biết nó sẽ lựa chọn cách tiêu cực này,tại sao gốc gác không cần nó lại.

Anh còn một món quà muốn tặng cho nó,anh phải dành thời gian để bên cạnh nó,tất cả bị Korean phá hỏng rồi.

Cách

__Anh 2! Có chuyện gì vậy?Angel đâu rồi?

Quay sang em gái anh bọc bọc đưa bức thư rồi lập tức chạy nhanh đi.

Nhìn vào tờ giấy trên tay cô đánh mặt.

Nội dung:

” Ken! Anny! Xin lỗi hai người nha! Em thấy cuộc sống ở đây không phù hợp với mình,cho nên đã quyết định về bên cạnh Tiêu Nhiên.

Trước giờ em đã quen cảm giác có anh 2 ở bên cạnh,dù ở đây hai người đã rất tốt với em.

Tính cách của em là kiêu ngạo,không thể chịu bất cứ đả kích gì,cho nên,luôn chọn cách tiêu cực nhất,đó là,để mọi người không biết về sự ra đi của em.

Ken này! Cảm ơn anh trong những ngày qua đã chăm sóc cho em! Em cảm thấy rất hạnh phúc,nhưng mà..đôi lúc sự dung túng của anh sẽ chịu hư con nít đó!

Còn Anny này! À không,hôn phu dễ thương của tao,tao không thể hoàn thành lời hứa học lớp đặc biệt với mày rồi! Nhờ mày nói với Đăng Diệp,tao cũng rất thích chơi chung với nó.

Có cơ hội nhớ sang Pháp với tao có biết không?

À quên! Tao không muốn làm người không có uy tín,trong chiếc hộp ở trên tủ đầu giường có một chiếc áo choàng,cũng nói thêm đó là của người cầm ô,hình ảnh chàng trai rất biết cách thương người đó mà tao đã nói.Cũng chính là tên hôm bữa trong tiết kiểm tra khả năng âm nhạc của mình lên tiếng nói với giáo sư,chiếc áo đó là của anh ta.

Nhờ mày trả lại có được không?Nói với anh ta làm người đừng nên hạ lưu như vậy!

Còn nữa,nói với Bin rằng tao rất nhớ anh ấy!Số điện thoại tạm thời tao sẽ không dùng đến nữa,mỗi ngày sẽ cố gắng online với mày và Ji.

Còn một điều này,không được nói cho ai biết bất kỳ một thứ liên quan đến tao!

Mà nói cũng không sao! Vì tao và anh 2 còn một nơi rất đặc biệt!

Thôi đấy! Bao nhiêu đây thôi!

Cầm khăn lau nước mắt giùm em đi chị,cứ khóc nhè như trẻ con!

Kí tên: Angel”

Không ngoài dự đoán cô liền bật khóc,đúng là một biên kịch có khác,chỉ là một bức thư mà khiến Phong tiểu thư mạnh mẽ khóc rồi.

___Sân bay___

Mọi thứ xung quanh anh như chao đảo,cũng không biết rõ cảm xúc của bản thân.Anh đang đau,thật sự rất đau.

Chuyến bay cũng đã khởi hành rồi còn gì,cô bé này khiến anh phải đau từ ngày này sang ngày khác.

Cầm điện thoại định gọi cho nó nhưng Ken chợt khựng lại,anh bị sao vậy?Yêu quá hóa ghét rồi sao?Làm gì có người mở điện thoại khi đang bay chứ!

Tất cả là tại một người! Vì người đó mà người anh yêu chạy mất.

___Lớp A1___

Đây là lớp đặc biệt!

Lớp chứa nhiều học sinh nam ưu tú!

Không những thực lực mà còn rất đẹp trai!

Chung quy được gọi là “lớp học mỹ nam”,hiện tại chỉ gồm 8 chàng trai có mặt trong lớp trừ Ken.

Ngày đầu tiên chuyển từ lớp bình thường sang lớp đặc biệt của hai cô nàng khá buồn bã,nếu có nó thì đã không như thế.

Bước vào căn phòng đầy mỹ nam cả hai nhìn nhau rồi thở dài,gương mặt cả đám trầm ngâm chờ đợi người con gái cuối cùng xuất hiện.Vì trong thông báo sẽ có 3 người.

__Nè! Khiết Như đâu rồi hả?

Paul nhón nháo hỏi han.

__Đúng vậy! Học sinh Tiêu đâu rồi?Sao không đến cùng hai em?

Vị giáo sư từ ngoài bước vào trong lên tiếng,nhìn ông Anny đánh mặt.

__Bạn ấy trở về Pháp rồi thưa giáo sư! Chắc sẽ không quay lại!

Ji đứng bên cạnh nói thay Anny. Nghe xong, cả đám im lặng. Có một người tự khắc hiểu lý do tại sao, vì anh làm thiên thần nhỏ sợ hãi rồi!

__Được rồi! Hai em vào chỗ ngồi đi!

__Dạ!

Cả hai gật đầu rồi từ từ di chuyển tìm chỗ ngồi, chỗ của Anny là cạnh Ken, còn Ji là cạnh EB.

Lướt sang Korean cô cau mày, đứng, nhìn kỹ rất đẹp, nhất là nốt ruồi nhỏ ở dưới mắt. Có chút gì đó cảm giác rất mê hồn, nhưng cũng là nguyên nhân khiến bạn cô bỏ đi.

__Phong tiểu thư! Cô có biết nhìn chăm chăm vào một người, sẽ khiến người khác hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta không?

Cô hóa đá tại chỗ, mặt hiện tại đỏ bừng bừng, anh đẹp tới chỉ ngắm thôi tại sao lại hiểu lầm cơ chứ!

__Anh là nguyên nhân khiến bạn tôi bỏ đi, được rồi cứ chờ đó!

Hừ nhẹ một tiếng cô ngồi vào chỗ cạnh anh mình, kì thật đến giờ Ken vẫn chưa đến.

Kéttt

Dừng trước tòa lâu đài lộng lẫy giữa 12 giờ đêm nó cau mày, không hiểu sao chuyến bay này nhanh hơn lần trước, thật đáng khâm phục.

Đang khó hiểu thì có một bàn tay mở cửa xe cho nó, mà người đó không ai khác ngoài anh. Hóa ra anh là đang đợi nó về, nhưng sao gương mặt có vẻ không hoan nghênh lắm. Nói cách khác là vừa vui vừa giận.

Bước xuống xe nó đưa tay ôm chầm lấy anh 2, mới có mấy ngày mà nó cứ ngỡ mấy năm vậy.

K.O đứng yên hướng mắt sang tài xế, người đàn ông kia gật nhẹ đầu mở cửa xe đem tất cả hành lý nó vào trong.

__Sao em lại trở về đây?

Từ từ buông anh ra nó cười nhẹ, rồi cuộc nên nói là tại sao? Nói với anh lý do hoang đường đó sao?

__Em nhớ anh 2! Cho nên mới quyết định trở về! Sau này sẽ không về đó nữa!

Nhìn người con gái trước mặt anh cười xòa, anh biết rõ nó nói dối nhưng vẫn chấp nhận.

Cúi người xuống lòn qua đôi chân anh nhắc bổng nó lên, nắm gọn trong vòng tay K.O, đôi môi nó mỉm cười.

Đưa hai tay đặt lên vai áo anh, con người kia ngoan ngoãn để Tiêu Nhiên bế vào.

Cạch

Cho nó ngồi yên lên giường, anh khẽ khàng khụy gối xuống nhìn lên trên.

Anh đúng là có cảm giác vừa vui vừa giận khi nó đột ngột trở về đây. Nhưng có lẽ, niềm vui chiếm hữu tâm trí anh nhiều nhất.

Đung đưa chân nó nhìn anh cười cười, trong đầu lại nảy ra một ý định.

__Anh 2! Em muốn có chị dâu!

Nhìn anh nó tròn mắt, người con trai kia cương quyết khước từ.

__Nhưng anh lại không muốn!

__Tại sao? Rất tốt mà, sẽ có một người chăm sóc và hết lòng yêu anh!

Trong khi nó khó hiểu thì một con người đã đường đường chính chính nhồm dậy, đưa tay giữ chặt cổ nó, anh kiss nhẹ lên trán.

Đối với nó đây là hành động rất bình thường nên không có phản kháng,nhưng hôn lâu như vậy nó cảm thấy lạ lạ.

Anh vốn dĩ là người hoàn hảo,bên cạnh đó lại là người rất dịu dàng,nếu như có người ở bên cạnh thì sẽ khiến anh hạnh phúc.

Anh đấu tranh nội tâm gay gắt,đôi lúc cứ muốn vượt xa tình anh em,nhưng nếu làm vậy sẽ khiến nó chạy mất.Không còn cách nào khác,anh đành dùng thân phận của người anh trai dành hết tình yêu cho em gái mình.

Từ từ rời ra khỏi vầng trán kia anh cười nhạt,hai tay vẫn chống xuống nệm nhìn thẳng vào cô bé với mái tóc màu hồng.

_Nếu anh đồng ý kết hôn nghĩa là đồng ý trói buộc bởi một người.Anh không thể đồng ý với em được.Nhưng nếu như người đó là người khiến anh cười,khiến anh đau,khiến anh yêu sâu đậm thì anh sẽ đồng ý trói buộc.Vì có ở bên cạnh người mình yêu mới thật sự hạnh phúc!Có hiểu không nhóc?

Anh nhướn mày rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó,nhìn K.O con người kia gật gật.Chiếc môi ngay tức khắc chạm nhẹ vào trán anh rồi xa dần một cách nhanh chóng.

Tiêu Nhiên khẽ đứng lặng,tự bao giờ anh cảm thấy chưa đủ,đưa tay kéo nó đứng dậy anh làm theo bản năng áp nó vào tường.Nhìn anh trai,nó chun mũi,anh hôm nay làm sao thế?Thích nói chuyện kiểu này cơ à?Lại không cho nó đi ngủ!

_Tiêu Nhiên! Anh làm sao vậy?Em rất buồn ngủ! Em muốn đi ngủ!

Anh sao vậy?Anh đang làm gì vậy?Tại sao?Rốt cuộc là tại sao?

K.O trầm ngâm nhìn người con gái dụi dụi mắt trước mặt đau lòng,kéo nó nhanh vào người anh giữ chặt.

_Đúng rồi! Em gái anh cần ngủ rồi!

Bé nó đặt ngay ngắn lên giường,anh tiện tay tháo bỏ giày nó ra rồi kéo chăn đắp kĩ.

_K.O ngủ ngoan!

_Angel ngủ ngoan!

Bước lại phía đèn ngủ anh điều chỉnh lại độ sáng vừa phải sau đó bước ra khỏi phòng.

Đưa mắt nhìn lên trần nhà con người kia ủ dột,ở đây Ken cũng giống như anh,mỗi khi nó ngủ đều tận tâm điều chỉnh lại đèn.

Cũng không biết giờ này họ đang làm gì nhỉ?

_Khiết Như nhờ tôi trả lại cho anh!-Nhận lấy chiếc hộp nhỏ màu hồng nhạt xinh xắn được buộc ruy băng tỉ mỉ lần môi người con trai cười nhẹ,đúng thật,cô bé kia yêu màu hồng phát điên rồi_Còn nói với anh một câu!-Anny nói thêm,thốt ra câu này hơi khó,đúng là có Angel mới chửi được như vậy.

Anh im lặng hướng mắt về phía cô chờ đợi câu trả lời,nếu là mắng anh thì cũng đủ hiểu cô bé kia thế nào rồi.

Trầm tư cô suy nghĩ,nếu nói ra có bị anh ta quăng xuống dưới không nhỉ?Chọn điểm nào không chọn,lại đi chọn sân thượng=__=!

_Ồ ờ không có gì!

Cô gãi gãi đầu.

_Vậy sao?

Ai kia nhấn mạnh lại câu hỏi của mình.

“Phong Vũ Di mày không được không có phong độ như vậy! Mày chết,anh ta cũng đâu được yên,sợ gì chứ”

_Thật ra thì..

_Bạn cô bảo tôi làm người đừng nên hạ lưu như vậy có đúng không?

Anny nhìn Korean trợn mắt,cái tên này đi làm thầy bói sẽ kiếm được nhiều tiền lắm đây! À không không,như thế cô có bị anh ta cho bay như chuồn chuồn giấy không nhỉ?

_Hihi..sao anh biết?

_Về mặt của cô nói lên tất cả!

Con người kia lạnh lùng bỏ nhanh đi,đưa mắt nhìn theo Anny âm ức.

_Nếu đây không phải là sân thượng anh sẽ biết tay tôi!

_Mà nè..chuồn chuồn giấy nghe cũng thú vị đó!

Nhìn con người trước mặt cô cười trừ,lần này thảm bại rồi,anh ta đọc được suy nghĩ của cô.

“Cổ vẻ như em rất thích màu hồng thì phải?Cô bé mang mùi hương dâu tây?”

Anh không lưu luyến cũng không yêu nó,nhưng thời khắc vĩnh hằng đó buộc anh phải nghĩ đến.

Thiên thần nhỏ mang hai màu sắc bảo vệ sao?Thật muốn tìm hiểu nhiều hơn một chút.Nhưng cơ hội này thật sự khó nhí?

Sợ anh đến mức bỏ đi không từ mà biệt sao?Một câu chuyện buồn cười!

Anh hừ nhẹ rồi nhập tâm vào những phím đàn,lạnh lẽo và cô độc.

Cộp..cộp

Âm thanh này?Ken xiết chặt nắm tay rồi đẩy mạnh cửa vào trong.

Người con trai trước cây đàn piano khẽ nhếch môi tiếp tục công việc của mình,giai điệu cứ âm u ai oán chìm đắm trong chết chóc.

_Hạo Thy Nhật! Mày dừng lại ngay cho tao!

Có người gọi cả tên lẫn họ anh bằng giọng điệu này sao?Cũng có chút bản lĩnh,không tồi cho lắm.

Anh dừng lại từ từ đứng dậy quay lại phía sau,hình ảnh người con trai trước mặt là Ken,anh lắng giọng.

_Gì đây?

_Tại sao mày lại làm như vậy?-Anh gắt,Korean phớt lờ im lặng,hóa ra là chuyện của cô nhóc đó_Mày có biết con bé là người như thế nào không hả?-Nhìn Ken,anh cười nhạt.

_Dù mày có chạm vào bất cứ ai riêng con bé tuyệt đối không được!

_Mùi vị ngọt lịm ở đầu lưỡi sao?Thú vị đấy!

Khóe môi Ken cười trong đau đớn,anh tại sao lại nói lý lẽ với tên lạnh lùng này chứ! Điên thật rồi!

_Bây giờ người tao yêu chạy mất rồi! Mày vừa lòng chưa hả? Nhà họ Hạo của mày cũng rất giỏi khiến người khác chạy trốn đó!

Ken cười khẩy lùi lại phía sau rồi từ từ xoay người đi,anh đưa mắt nhìn theo Ken cau mày.Nhà họ Hạo là ý gì?

_Nói!

Người ở phía trước anh bất giác dừng lại khẽ xoay lại nhìn vào Korean.

_Sao hả?Tao nói đúng quá rồi phải không?

Ken nói khích.

_Con bé đó có liên quan gì đến nhà họ Hạo của tao?

Quay sang Ken anh trừng mắt,người con trai kia khẽ bật cười.

_Được!

Ầm ầm

_Khiết Như! Tại sao em lại bỏ đi?

Nhìn ra ngoài khơi anh hét lớn,tim đau quặn thắt đến liên hồi.Tại sao vậy?Là anh có lỗi hay sao?Người đứng sau anh khẽ thở dài tiến nhanh lại.

_Anh 2!Lại nhớ con bé sao?

Quay sang Nike,Bin im lặng.

_Đúng vậy! Em cũng nhớ con bé!

_Nhớ là dùng hành động đó sao?Có lẽ..người khiến con bé bỏ đi là vì em đó!

Đay nghiến anh nói,người con trai bên cạnh Bin cười nhạt.Phải,là anh đã sai rồi.

19. Chương 18: Đường Chân Trời

Phải chi ta có thể một lần thôi em hỏi

Hoán đổi cho nhau để em biết anh yêu em thế nào?

Để cho em sẽ biết niềm đau anh phải gánh!

Khi cứ yêu em dần biết tim em nay đã nguội lạnh!

Phải đâu anh yếu đuối bởi vì yêu em thôi

Nước mắt anh rơi giữa đêm khuya vắng,anh điên mất rồi!

Ngày qua anh vẫn sống,nụ cười anh vẫn hé

Nhưng em biết không?

Anh chưa bao giờ thấy lòng bình yên!

...

Clap clap

Tiếng vỗ tay làm anh khẽ giật mình,quay lại phía sau thì bắt gặp ngay khuôn mặt của Paul.

Người con trai từ từ khép chặt cánh cửa,rồi bước đến tựa lưng vào cây đàn nhìn anh cười nhạt.

_Tâm trạng chú không ổn thì phải! Liên quan đến cô bé ở học viện YN sao?

Thật ra,Paul vẫn đang rất khó hiểu về mối quan hệ của nó và Shyz,điều đặc biệt hơn,Shyz lại không hề biết người Paul si tình là nó.

Anh trầm ngâm một lúc rồi đứng dậy.Tiến về phía tủ đầu giường anh lấy vội bức ảnh lên xem.

Việc kết hôn trên danh nghĩa kia khiến anh rất khó khăn để tìm ra chính con người mình,nhưng sau năm năm người anh yêu cũng hoàn toàn trở lại.

Là một thiên thần mang hai màu cánh đặc biệt,tượng trưng giữa đơn thuần và hiu quạnh.

Paul cau mày nhìn vào trong bức ảnh, kì thật, trước giờ anh chưa từng nhìn thấy. Có lẽ là vì cuộc hôn nhân, nên Shyz đành giữ nó lại một góc riêng. Hóa ra chú của anh cũng có rất nhiều tâm sự.

__Thật ra con bé là người mà chú rất yêu! Cô bé mà cả đời này chú mong có thể cưới làm vợ. Vì cô bé này, chú đã đau khổ và cũng rất hạnh phúc!

Quay sang Paul anh trân thành nói, khóe môi còn mỉm cười. Nhìn vào bức ảnh một lần nữa Paul cố gắng giữ bình tĩnh.

__Là cô bé ở học viện YN hôm đó sao? Con bé..cũng yêu chú chứ?

Bắt gặp Paul đang ấp úng, anh có chút thắc mắc. Thằng cháu này từ bao giờ học cách lúng túng thế kia.

__Phải! Chính xác là con bé!

Anh gật nhẹ đầu.

Lùi lại phía sau anh như không tin vào tai mình. Không đúng! Họ quen biết khi nào chứ? Là 9 năm về trước sao?

__Tiêu..Khiết Như?

Anh khó khăn khi nhấn mạnh 3 từ này, nghiêm túc mà nói thì hoàn toàn không muốn đó là sự thật.

__Đúng vậy! Cháu quen biết con bé?

Người con trai kia có chút khó hiểu hỏi anh.

__Ồ không! Chỉ biết một chút thôi!-Anh cười cười_ Cháu có chút việc! Không làm phiền chú nghỉ ngơi!-Nói xong, Paul nhanh chóng bỏ đi. Đóng chặt cánh cửa anh khẽ thở dốc.

Dự định của anh, liệu pháp theo đuổi một người nghiêm túc của anh, tại sao người đối đầu không ai khác mà là chú anh? Ngoài Bin, Ken, Nike ra thì còn thật nhiều vật cản.

Cộp

Một bóng người lạnh lùng hướng mắt lên phía em trai trầm ngâm.

Nhìn thấy Korean, Paul lấy lại tinh thần bước xuống đối diện.

__Anh trai! Sao anh lại đến đây?

Một câu hỏi khiến ai kia có chút buồn cười, đây cũng được xem là nhà của anh, tại sao lại không thể đến?

__Có một chút việc cần nói với Shyz! Mà nè..hình như em không được ổn lắm?

Anh cười cười, lời lẽ có chút gai nhọn. Biết rõ câu trả lời mà vẫn thích hỏi.

__Không có gì! Nhưng mà..có một chút!

__Nói xem! Là vì cô gái nào?

Đưa tay chỉnh chu lại cà vạt, anh lạnh lùng hỏi. Người con trai kia bất giác thở dài.

__Thiên thần nhỏ!

Đôi mày Korean khẽ trau lại, hình ảnh anh hôn nó và bị nó mắng lại hiện ra.

Mùi vị ngọt lịm của hương dâu đó sao?

Cô gái này từ lúc nhỏ đã khó hiểu, khi trưởng thành càng không thể hiểu được sao? Thiên thần nhỏ mang hai màu cánh?

__Thú vị đấy!

Lướt qua con người Paul, anh đường hoàng bước vào phòng Shyz mà không cần gõ cửa.

Tâm trạng đang rối rắm mà còn gặp phải một ông anh không có lòng thương người này!

Thoạt nhiên thật bế tắc!

Bầu trời đêm thật đẹp..

Bước chân cả hai con người đang đi dạo cùng nhau, không hiểu sao EB lại bị Ji chơi xỏ. Thế là anh phải đi với Anny cả buổi tối!

Tiếng bước chân ngày một đều đặn, nhưng lời nói không hề thốt câu nào.

_Nè anh /em..

Cả hai bỗng dừng đồng thanh, nhìn anh Anny cười gượng gạo. Mặt cô đang đỏ bừng bừng. Hừ! Lần đầu tiên đi cùng một người con trai lạ, đặc biệt có chút ngượng ngùng. Dù cô rất mạnh mẽ, không hề biết cảm xúc của trái tim.

Thường xuyên giống nó mơ về một đấng mày râu chân chính, thế nhưng khi gặp vẫn thích bỏ chạy thật nhanh.

Anh cũng vậy!

Lần đầu tiên có chút ấn tượng nhưng không phải con người này! Mà là một con người mạnh mẽ, vì anh đã có một cô em họ yếu đuối rồi.

Còn có cả một thiên thần nhỏ mà Paul hay nhắc đến, cũng là một con người mau nước mắt.

Hai con người ở phía sau cau mày, không ai khác ngoài Ken và Ji.

Anh không có tâm trạng vậy mà còn phải làm ông may, chuyện tình cảm của anh chưa đi đến đâu nữa kia là.

Cô cũng vậy, người cô chờ đợi vẫn chưa quay lại, nhưng thấy cả hai có vẻ hợp nhau nên luôn cứ thích giúp người.

_Nè Ken! Bọn họ như vậy tới khi nào đây? Em buồn ngủ lắm rồi!

Cô khóc ròng.

_Anh cũng đâu kém em! Không ngờ Phong tiểu thư nhà anh lại có ngày học được tính cách của Angel!

Ý nói là thời khắc này Anny mới là một mỹ thụ thật sự.

Người ở phía trước nghe loáng thoáng liền quay lại phía sau, bắt gặp hai con người kia cô và EB đỏ khóc đỏ cười.

_Hai người..

Cô cứng họng.

_Ji..em..

EB cũng không khác gì với cô!

Hai con người còn lại méo xệch miệng.

Kế hoạch bị thất bại hoàn toàn!

_Khiết Như! Tại sao em không tha thứ cho anh? Rốt cuộc là tại sao?

Anh hét lớn khi bước vào nhà, cả người đều nồng nặc mùi rượu.

Anh điên rồi!

Vì con người kia anh sắp điên rồi!

Đến và đi là bao cô gái nhưng người ở lại trong trái tim chỉ có một!

Người bị anh khinh miệt!

Người bị anh làm tổn thương,và rồi tự làm bản thân mình tổn thương!

Giống như một đường chân trời vậy!

Tuy rất gần ngay trước mắt nhưng lại không bao giờ chạm đến được.Anh dùng mọi thủ đoạn,xin lỗi,thậm chí là muốn chiếm đoạt nó.

Thế nhưng,vẫn không tài nào làm được!

Anh rất đau,thật sự rất đau!

_Thiếu gia à? Cậu say lắm rồi! Để tôi cho người đưa cậu lên phòng!

Dì quản gia lên tiếng.Nhìn dì,anh khẽ đẩy mạnh ra.

_Tôi muốn Khiết Như! Tôi chỉ muốn Khiết Như! Cả đời này tôi chỉ muốn Khiết Như!

Nike hét lớn,nhìn thấy em trai Bin thở dài ra hiệu cho dì quản gia lui vào trong.

Vừa trông thấy Bin anh cười khẩy đưa tay nắm chặt lấy áo của con người trước mặt.

_Trả Khiết Như lại cho em! Trả con bé lại cho em đi! Em muốn con bé! Anh có biết khi hiểu được mọi thứ em đã rất đau khổ không?9 năm nay em phải sống ra sao hả?

Hình ảnh một play boy kiêu ngạo ngay lúc này hoàn toàn biến mất,không phải là anh xấu xa qua đường với nhiều cô gái,mà là để khóa lấp niềm đau của bản thân.

Xiết chặt lấy áo Nike,Bin không đổi giận dữ.Nếu không phải là em anh,có lẽ anh đã giết chết Nike lâu rồi.

_Em còn dám lớn tiếng với anh?Là ai không biết phép tắc đuổi con bé bỏ đi hả?Lòng kiêu ngạo của em và sự khinh thường đó là liều thuốc độc có biết không?Là chúng ta nợ con bé,không phải con bé nợ chúng ta!

Bịch

Anh điên rồi!

Đánh vào đứa em trai để nó tỉnh ra là cách duy nhất.Ngã xuống sàn nhà Nike cười lớn,có chút gì đó mạn và tanh ở đầu lưỡi.

Cúi xuống nắm lấy cổ áo Nike,Bin ghen ngào.

_Là ai đã nói không hối hận?Là ai luôn cho bản thân là đúng hả?Có bao giờ em chịu nghe lời của anh không?-Anh gắt _Con bé đi thật rồi,em đòi cái gì hả?Tự hỏi lại mình đi,một chút tư cách gọi tên con bé em cũng không có!-Lời nói này khiến con người kia mỉm cười.Phải rồi! Anh làm gì có tư cách,cả tư cách yêu cũng không có _Lên phòng mau lên! Bao nhiêu đây đủ rồi!-Dù như thế nào anh cũng không thể bỏ đi đứa em trai này,đánh và mắng bao nhiêu lần thì cũng không thể buông bỏ.

~Nước Pháp xinh đẹp

~Lần đầu tiên trong đời nó chịu hạ quyết tâm chạy bộ với K.O,chạy dọc cả khu thành phố nó như không còn sức lực.

Sao lại vậy chứ?Chạy cả buổi sáng giờ lại đến buổi chiều.Nhưng với K.O điều rất thoải mái.

Bị anh bỏ một khoảng nó nhăn mặt bước khập khiễng theo sau.Không ổn,chân bị trật rồi.

_Tiêu Nhiên! Em không chạy được nữa đâu! Huhuhu!

Nghe thấy tiếng ai kia đang khóc anh vội vàng quay đầu lại.Nhìn thấy em gái đang ngồi khóc ròn,anh cau mày tiến lại thật nhanh.

_Có sao không?Đúng là ngốc mà!

_Em đau chân mà anh còn chửi em?

Anh cười cười đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

_Chạy có bao nhiêu đây mà em đã khóc rồi! Sao này..anh không gả em đâu!

What? Bị đau chân có liên quan đến chuyện này sao??

_Tại sao?

_Em có biết khi em bị đau chân thì anh cũng sẽ đau.Nếu gả em đi anh phải làm sao đây?Đồ ngốc!

Cốc nhẹ vào trán nó anh mắng,nhìn K.O nó khẽ bật cười.Anh đưa tay xoa xoa cổ chân nó một cách dịu dàng.Hừ! Thật ra nó cũng không muốn gả anh đâu! À không,là để anh kết hôn mới đúng.

_Sao rồi?Đỡ đau chưa hả?

_Em vẫn còn đau lắm,chắc là không chạy cũng không đi tiếp được!

Ai kia mè nheo,nhưng thật ra chân nó đã bớt đau rồi,chỉ là..muốn giống như lúc nhỏ.

_Anh sẽ công em về nhà có đúng không?

Ý đồ đen tối xuất hiện,người con trai kia khẽ gật đầu từ từ xoay lưng lại.Bám chặt vào cổ anh nó cười khúc khích.

Anh từ từ đứng dậy rồi di chuyển,giữ chặt chân của người con gái kia anh lắc đầu.

_Sao giống như em đang giả vờ vậy tiểu thư Tiêu?

_Em bị đau chân thật mà!

Nó vờ nhăn nhó,Tiêu Nhiên khẽ bật cười xốc nó lên nằm gọn trên lưng.

_Tiêu Nhiên! Ở bên cạnh anh 2 rất an toàn! Em không muốn tìm kiếm gia đình của em nữa! Nếu như họ cần em thì đã tìm 9 năm trước rồi! Em nghĩ..họ không nhớ đến em!

Gục đầu lên vai anh nó buồn bã.

Anh cười nhạt quay mặt lên nhìn ai kia.

_Dù ra sao thì ở đây luôn là nhà của em! Anh là anh 2 của em! Ông của anh cũng là ông của em! Mãi mãi không thay đổi! Nhưng mà..

Đang nói anh bỗng khựng lại,nó khẽ trau mày thắc mắc.

_Nhưng sao chứ?

_Nhưng mà..cân nặng của em nên thay đổi đi! Nhẹ thật đấy!

_Tiêu Nhiên! Anh dám chê em nhẹ sao?

Cấn nhẹ vào tai anh nó trả thù,con người kia không hề gì chỉ mỉm cười thích thú.

_Cấn nhầm chỗ rồi cô bé!

_Hử? Vậy chỗ nào mới đúng?

_Má của anh! Mau lên!

Chụt

Nó cười tươi hôn một cái rõ lên má anh,chao ôi thật mịn màng và có chút ngọt ngọt.

_Anh 2! Em đổi ý rồi! Anh đừng kết hôn nhé!

_Được được! Anh chịu em!

...

Ánh hoàng hôn dần hiện ra,bao trùm một không gian thoáng đãng.

Hai người bạn họ vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm với nhau.

Ở Việt Nam là thời khắc bình minh gần ló dạng.

..

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

20. Chương 19: Đó Là Luật...

~2 tháng sau

~Nằm giữa trung tâm thành phố là một căn biệt thự lớn, bên ngoài mang hình dáng những chú mèo hello kitty rất đẹp, với diện tích 2000 và đầy đủ mọi tiện nghi.

Ông chủ căn biệt thự này cũng rất tận tâm nhỉ? Chắc hẳn đang có một mưu đồ xấu xa!

...

___6 giờ am___

Cạch

Bước vào căn phòng đầy thú nhồi bông, người con trai nhìn ngắm cô bé với chiếc đầm màu hồng nhạt trên người mỉm cười. Đã bao lâu anh không cười rồi nhỉ? Kể từ ngày đó!

Ngồi xuống cạnh nó, anh đưa tay kéo chăn đắp cẩn thận rồi cúi người đặt lên vầng trán bóng nhẵn một nụ hôn.

Ngày hôm nay là một ngày trọng đại, nhưng có một người đang trong tình trạng ngủ rất say.

Anh rời khỏi phòng nó rồi ung dung bước xuống nhà, sau đó cho tất cả người hầu lui đi.

~Một lúc sau

~Anh vừa rời đi được một lúc thì nó tỉnh lại, nhìn quanh căn phòng nó ngồi bật dậy, gãi gãi đầu.

Không nhớ gì hết vậy nè!

Sau một đêm lại bị mất trí nhớ nữa sao? Căn phòng này thật là lạ, tường cũng được K.O làm mới sau một đêm sao?

Khẽ nhéo má nó nhăn mặt, đau thật, vậy chắc không phải mơ rồi!

__Chắc phải đi khám dây thần kinh của mình rồi! Không ổn!

Một lúc lằm bằm, nó bước xuống giường nhanh chóng chạy vào WC làm vệ sinh cá nhân.

~15 phút sau

~Bước ra khỏi WC với chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc váy xếp li màu đen, người con gái kia ngồi trước gương cau mày.

Sao lại vậy?

Toàn bộ vật dụng đều được anh thay đổi sau một đêm sao?

Xõa dài mái tóc màu hồng ra, nhìn vào gương người con gái khẽ cười, còn cố gắng làm mặt hề với bộ dạng khó coi nhất.

Đã bao lâu nó không chú ý đến nhan sắc rồi! Không thể chịu đựng được, mặt nó sau hai tháng cứ mồm mồm ra.

__Ú rồi! Ú rồi! Không ổn! Không ổn! Tiêu Khiết Như, mày sắp trở thành con mèo ú rồi!

Sau một lúc kêu trời oán đất nó đứng dậy, lê đôi dép bông ra khỏi phòng.

Lao nhanh ra khỏi căn phòng,nó chạy ừa xuống phòng khách.

Woa~vừa mới đến cầu thang đã ngửi được mùi của thức ăn rồi.Đưa tay xoa xoa bụng,nó lém lỉnh chạy nhanh vào bếp.

What???

Một bóng người con trai cao ráo đang tận lực nấu ăn,trên người còn mang một tạp dề màu xanh nhạt.Kì thật,không giống Tiêu Nhiên,nhưng lại có gì đó rất quen thuộc.

Bước chậm rãi đến phía anh,con người kia khẽ đưa tay chạm vào áo chàng trai lạ.Cảm nhận được có người đang trêu chọc,anh cười tươi,quay lại nó làm bộ dạng lạnh lùng.

“ ... ”

Anh ta...

Không thể nào???

Trợn tròn mắt như không tin vào mắt mình,bàn tay cũng bắt giắc từ từ rời khỏi chiếc áo anh.Nhưng không hiểu sao người đối diện đột ngột giữ chặt,anh cũng kéo nó lại gần hơn.

Đặt nhẹ bàn tay rắn chắc lên cổ anh khẽ bước thêm một bước,nhìn hành động của anh,nó bất ngờ chôn chân tại chỗ.

Một bước kế tiếp,anh dừng lại.Cánh tay còn lại buông bỏ cánh tay đang cầm xuống,lòn nhẹ nhàng qua vòng eo,anh khẽ cười.Nụ cười nhếch môi đầy ẩn ý.

Nhìn xuống bàn tay người con trai đang từ từ bao trọn eo mình,nó đành mặt.Cơ bản không thể cử động vì quá bất ngờ.

Anh hừ nhẹ một tiếng,rồi nghiêng đầu chạm nhẹ cánh môi của mình vào môi nó mút một lúc rồi nhả ra,sau đó lại tiếp tục liếm nốt mùi vị ngọt lịm trên khóm môi căng mọng đó.Mỗi thao tác đều rất điều luyện.

Tim nó đập loạn xạ lên vì vừa sợ vừa bất ngờ,người con trai này,tại sao lại xuất hiện ở đây?Ai đã cho anh ta biết nó đang ở đây kia chứ? Không thể nào là K.O! Chẳng lẽ..(T Miu's K: Đang rất ngại thơ,cứ tưởng mình đang ở Pháp =●_●=)!

Đôi mắt nó trợn tròn khi người con trai tiếp tục công việc hôn mình,sống lưng hiện tại rất lạnh,lí trí cũng bắt đầu quay trở lại ngày hôm đó.

Hai bàn tay đặt ở eo người anh nó run sợ đẩy ra.Rời khỏi cánh môi kia,Korean khẽ trau mảy.Hừ! Anh chẳng muốn mọi chuyện bị gián đoạn như thế.Thì ra,sau hai tháng nó vẫn giữ nguyên ý định phản kháng lại anh.

Mặt nó trắng bệch khi nghĩ về hành động của anh,hai tháng trước và bây giờ có chút khác lạ.

Lúc đó,anh ta giống như một con hổ đói,còn bây giờ lại rất dịu dàng,tạo cho người khác cảm giác không thể dè chừng.

_Sao anh..lại ở đây?Rốt cuộc tôi đắc tội với anh hả?Hay kiếp trước có lỗi với nhà họ Hạo các người?

Nhìn anh,nó vừa giận vừa lúng túng hỏi.Cổ họng cứ như nghẹn ứ không thể cất một câu.

Người con trai kia không đáp đi nhanh về phía nó,sợ hãi nó cứ vậy lùi lại phía sau.

_A!

Chạm nhẹ vào bàn nó nhăn mặt,tiếng bước chân người đối diện đúng lúc dừng theo.Con người trước mặt anh đang run rẩy,anh cũng biết nó sợ anh,nhưng anh vẫn mặc kệ làm theo bản năng của mình.

Hai tháng không gặp kể từ ngày đó khiến anh rất khó chịu,con người thứ hai trong anh lại bắt đầu xuất hiện.

Anh khát máu và khát những gì thuộc về nó,chung quy rất muốn đánh đổ tất cả chiếm hữu con người này.Nhưng chẳng hiểu sao?Những giọt nước mắt kia và lời lẽ phỉ nhổ khiến anh có chút lay động.Thâm tâm nửa muốn nửa dừng.

Sợ hãi,nó không ngừng run lên,cứ như sắp không thở được.Rốt cuộc có phải là anh ấy đã nói với anh ta không?

_Anh muốn làm gì nữa đây?Tôi đã giấu mọi thông tin về tôi,tại sao anh vẫn cố chấp tìm kiếm tôi chứ?Anh 2 tôi đâu rồi hả?

Lấy hết can đảm nó hét,không được khóc,lúc này không thể khóc.

_Quên nói với em,ở đây là Việt Nam! Từ giờ trở về sau,nơi đây sẽ là nhà của chúng ta!

Chúng ta?

Nghĩa là sao?

Tại sao chỉ một đêm nó lại quay về nơi này?

Không thể nào! Tiêu Nhiên đã hứa rồi kia mà!

Không lẽ nào..

Hôm đó

Cộc cộc

Nghe thấy tiếng gõ cửa,nó nhanh chóng chạy ra.Nhìn thấy K.O,đôi môi kia có chút mừng rỡ.

_Anh 2! Vào trong đi!

K.O gật đầu tiến sâu vào,đóng cửa lại nó quay sang anh thì bắt gặp khuôn mặt có chút buồn bã,trên tay đang giữ lấy ly sữa tươi.

_Anh mang sữa cho em sao?Vậy em không khách sáo!

Đưa tay lấy ngay ly sữa trên tay anh nó mỉm cười đưa lên môi.

_Khiết Như! Em..

Anh đột nhiên hét lên làm nó khó hiểu,nhìn lại ly sữa nó chun mũi liếm trọn mùi vị ngọt thơm ở trên môi cười cười.

Sữa là bạn của nó,nên chỉ mới 5s đã xử lý xong rồi.Đặt lại lên bàn nó vui vẻ ôm chầm lấy anh,người con trai xiết chặt nó đau lòng.

_Em buồn ngủ quá K.O!

Áp vào lồng ngực anh nó dụi dụi đầu,người con trai kia chỉ cười nhạt,hôn nhẹ lên tóc nó.

_Em cứ ngủ! Sẽ không sao đâu!

Trở về thực tại

_Sao chứ? Không thể nào! Trong sữa có thuốc ngủ sao? Rốt cuộc anh đã làm gì tôi hả??

Nó như không tin vào những gì đã diễn ra,không thể nào K.O lại bán đứng nó.Anh đã hứa không mang nó trở về đây,làm sao có thể giao nó cho anh ta kia chứ!

_Phải! Trong sữa đúng là có một lượng thuốc ngủ! Tôi đã nói với anh ta sẽ tìm ra người thân của em! Cho em cuộc sống hạnh phúc.Nhưng mà,nếu nói chuyện đàng hoàng với em,em có chịu theo tôi về đây không?-Anh gắt_Nếu tôi muốn làm gì em,sẽ đường đường chính chính!

Tại sao..

Người cuối cùng sai vẫn là nó kia chứ?

Đã rất muốn tránh mặt,tại sao vẫn muốn nhấn chìm nó chết mới thôi!

Ích kỷ..

Các người đều ích kỷ!

_Vì tôi sợ hãi khi nhìn thấy anh! Khi nhìn thấy nhà họ Hạo các người.Tôi cũng không muốn có liên hệ anh nghe rõ chưa?

Nó hét.

Korean im lặng,đôi mắt hiện lên những tia đỏ rực của máu.Anh rất giận và thật sự rất giận.Đứa trẻ này,khiến anh phải phát điên,nhưng đồng thời cũng rất đặc biệt!

_Em không muốn liên hệ với chúng tôi?-Anh nhắc lại_Được! Tôi sẽ cố gắng làm cho nó có liên hệ!-Khóe môi nó khe hở ra lộ ra chiếc răng trắng tinh nhìn vào con người trước mặt,như vậy là ý gì?

Cảm nhận nguy hiểm nó từ từ di chuyển khỏi con người kia,nhưng mới bắt đầu đã bị chặn lại.

Bịch

Chạm nhẹ vào con người anh nó như mất phương hướng,mùi hương trên cơ thể này có chút gì đó rất ma mị.

_Sao hả?Em có muốn bỏ chạy nữa không?Tôi sẽ tạo cho em cơ hội để bỏ chạy?

Đẩy mạnh anh ra nó nhìn lên lấy lại dũng khí rồi gật đầu khẳng định.

_Anh rất giỏi bám theo tôi đó! Nhưng mà..tôi sẽ không sợ anh! Tôi phải trở về với anh tôi!

Lần thứ hai nó bị con người kia kéo lại,làm sao anh có thể dễ dàng cho nó đi,trong khi anh đã cho người tìm nó suốt hai tháng.

Cô bé này cũng rất giỏi bốc hơi! Người để anh tìm kiếm lâu như thế chắc chỉ có nó.

Thấy cổ tay đang bị giữ chặt nó nhăn nhó gật mạnh ra,kết quả chỉ tội nó chịu đau đớn.

_Em thật cứng đầu! Làm ơn hiểu lý lẽ một chút! Tôi không muốn ra tay với em,đừng nên để tôi mất kiên nhẫn!

_Là ai không hiểu lý lẽ hả?-Nó hét_Anh đã dùng thủ đoạn còn làm chuyện không biết xấu hổ?Ai mới là người mất kiên nhẫn với ai đây?-Đôi môi nó run lên,nuốt trọn những giọt nước mắt vào.

Tại sao anh lại có chút khó chịu vậy?

Tại sao cô bé này khi gặp anh luôn sợ hãi và khóc thét kia?

Trầm lặng,anh không nói gì cũng không đáp,tâm trạng bây giờ thật bất an.

Cầm cánh tay mịn màng Korean trừng mắt tiến lại đến cạnh nó.

_A!

Giật bắn người khi cơ thể nó một lần nữa chạm vào người Korean,cái va chạm rất nhẹ.Buông lỏng cổ tay nó ra,anh vòng tay qua eo giữ chặt.

Ghé sát vào tai nó anh khẽ phả làn hơi nóng ẩm,cảm nhận được hơi thở kia nó lạnh người.

_Tôi không có thói quen nhận sai trước mặt người khác! Nhất là..người đó rất không thích tôi-Anh nhấn mạnh,về ám chỉ nó_Hôm nay là Valentine! Tôi chỉ muốn nói với em một câu! Bé con! Valentine vui vẻ!-Di chuyển đến vầng trán nó anh kiss nhẹ,không định được bản thân nó đứng lặng nhìn anh đang hôn mình rồi rời ra.

_Đủ chưa hả?Tên hạ lưu! Anh chỉ biết bắt nạt người yếu hơn mình sao?

_Em nói lại một lần nữa xem!

Anh kiên nhẫn chờ đợi câu nói tiếp theo.

_Anh là đồ hạ lưu! Một tên không có tình người! Tôi rất ghét anh,rất ghét anh!

_Mắng rất tốt đó cô bé! Tôi rất thích em!

Korean nở một nụ cười tà ý quay lại phía sau,tháo nhanh tạp dề trên người ra.

Anh đang tạo cơ hội cho nó bỏ chạy,và đúng thật nó đã bỏ chạy.

Ra tới cửa căn biệt thự,nó bất ngờ khi nhìn thấy nhiều người đứng canh gác,quả thật anh ta đã tính rất kĩ.

_Các người mau tránh ra có nghe không?

Nhìn những tên vệ sĩ nó gắt,nghe xong hầu như tên nào cũng trưng một gương mặt ra nhìn nó.Rất giống chủ nhân,không có tình người.

_Thưa tiểu thư! Tôi chỉ làm theo lệnh!Trừ khi Hạo Tổng cho phép!

Như sụp đổ hoàn toàn nó lùi lại phía sau một bước,không phải nó sẽ trở thành tù nhân của Korean chứ?

_Cô bé à? Tôi không tốt với em sao?

Người phía sau vòng tay qua người nó kéo sát về phía mình,cảm nhận một cơ thể ấm kia nó bắn loạn.

_Thả tôi ra!

_Được! Nhưng...với một điều kiện!

Áp mặt xuống cổ người con gái kia anh hôn nhẹ,sau đó phát ra câu nói này.Mùi hương này,từ đầu đã rất quyến rũ,quyến rũ đến chết người.

Nó miễn cưỡng gật đầu dù biết trước,không có lợi cho mình.

_Ngoan lắm! Chỉ cần em nghe lời của tôi là được! Còn bằng không..tôi sẽ khiến em đau khổ!

Anh tiếp tục đặt nụ hôn cuối lên cổ nó rồi từ từ thả lỏng ra,nhưng không hề buông tay,ý muốn con người kia quay lại.

Nó lấy hết can đảm quay lại,nhìn vào làn môi đỏ của anh,con người kia có chút giật mình.Anh ta cái gì cũng đẹp,riêng tính cách không hề đẹp chút nào.

_Trả điện thoại cho tôi!

_Tôi quăng nó rồi!

_Anh..

_Dễ bị gạt đến vậy sao?Ngốc thật!

_Anh cần một người thông minh thì mau thả tôi ra!

_Đáng tiếc,tôi thích một cô bé ngốc!

_A!

Cả cơ thể hiện tại nằm gọn trong vòng tay anh,áp mặt vào ngực của Korean,nó nghe rõ tim anh ta đập mạnh.

Qt Qt

Đôi chân mày thanh thú của anh nhíu lại,hừ! Anh biết nó đói từ lâu rồi.Vậy mà cứ muốn bỏ trốn.

Còn nó thì danh mặt,thể diện đều bị cái cơn đói phá hoại.Đường đường là một biên kịch cùng với tài năng học nhạc xuất sắc ở Pháp,lại không thể chịu đựng mà réo lên.

...

Thức ăn đã được cả đám người hầu dọn lên,trên bàn còn có rượu vang nữa,chắc không cho nó uống chứ??

_Hạo Tổng! Tiêu tiểu thư!

Một tốp người nhìn nó và anh cúi đầu,tầm khoảng 10 người.

Nhìn lại mình đang ở trong vòng tay anh,nó nhắm mắt.Quay sang người hầu,Korean khẽ gật đầu.

Cô người hầu kia mỉm cười rồi nhẹ nhàng kéo ghế,tất nhiên là lúc anh đặt nó ngồi xuống rồi.

Đặt con người kia ngồi ngay ngắn vào ghế nhưng anh vẫn chưa rời ra, một tay lòn qua vai nó, tay còn lại đặt lên phần trống của ghế. Khuôn mặt rất gần làm nó chết lặng, nhiều người như thế nó không tin hấn dám làm gì.

—Anh đừng có làm càn đó! Ở đây có rất nhiều người!

Đúng vậy, nói đúng ý anh rồi. Càng nhiều người biết mối quan hệ của anh và nó thì càng tốt. Nhưng nó lại lắm tướng, bản thân sẽ an toàn. (T Miu's K: Anh thật thủ đoạn)!

Quay lại phía sau anh nhìn cả đám người hầu của mình, tặc lưỡi.

—Các cô thấy sao nếu tôi cho Hạo Gia một nữ chủ nhân?

—Vậy thì tốt quá!—Đồng thanh.

Quay lại nhìn ai kia anh cười nhếch, còn nó thì tròn tròn mắt.

Không đúng, nó nghe lầm rồi!

Hạo Thy Nhật! Anh ta có vấn đề!

—Mắt em đã to rồi đừng làm cho nó to nữa!

Korean cảm thán, sau đó đứng dậy trở về vị trí của mình, làn môi cứ mấp mờ ẩn ý.

~Cửa hàng Cafe thú cưng VD

~*Cộp*

Cộp

Nghe tiếng bước chân đang bước vào, Anny gục mặt xuống bàn thở dài. Chẳng đối ngoại vì với người ở phía sau.

—Hôm nay cửa hàng không có bán! Mời quý khách về giùm!

Cô phũ phàng lên tiếng, người ở phía sau bỗng bất giác mỉm cười.

—Tôi không mua cafe! Nhưng tôi lại muốn mua trái tim của cô chủ!

Giọng nói này..

Cô cau mày đứng dậy quay về phía sau, xem ai lại không biết điều đến tán tỉnh.

Một phút đứng lặng khi người đó là người cô mong chờ, 2 tháng ở học viện kể từ ngày cô nói thích anh.

Cứ nghĩ anh sẽ tránh mặt cô mãi mãi, nhưng không ngờ hôm nay trâu lại đi tìm cộc.

Hừ! Giả vờ cũng giỏi lắm! Đợi ngày Valentine mới chịu tỏ tình.

—Đến đây làm gì? Trái tim ai đâu mà bán?

Nói xong cô tự mắng, cứ muốn tỏ ra dịu dàng nhưng không hiểu sao lại thành ra như vậy.

EB mỉm cười bước đến cạnh cô lôi từ phía sau ra một đóa hoa hồng tặc lưỡi.

—Hoa hồng này rất đẹp! Nếu như cô gái tôi muốn tặng không thích, thôi vậy, tôi sẽ mang tặng người khác!

Anh nói khích, vừa định quay người đi thì ai kia đột ngột kéo anh lại.

Mấy người đứng bên ngoài miệng ai nấy đều méo xệch.

—Tiến độ chậm chạp!

Nike thở dài.

Nhìn EB cô nhanh chóng giật lấy hoa hồng trên tay anh cười e thẹn. Ngu sao không nhận! Nhưng như thế hơi mất mặt một chút.

_Cũng không tồi!

Cô cảm thán.Cả đám đứng chứng kiến lắc đầu,có ai được tỏ tình lại vậy không?

_Hai đứa này..chán thiệt!

Ken nhún nhó.

_Phong Vũ Di! Cô có đồng ý làm bạn gái của tôi không?Có đồng ý sau này làm vợ của tôi không?

Người con trai này từ bao giờ bá đạo vậy,cả tương lai cũng vạch sẵn rồi.Nhẫn cũng được anh chuẩn bị một cách chu đáo.(T Miu"s K: Giỏi >"<>

Cả đám đứng bên ngoài nhìn nhau nhướn mày,rồi từ từ đẩy cửa bước vào trong.

Nhìn những con người trước mặt,gương mặt nữ nhân kia đỏ bừng bừng.Sao lại vậy?Không phải chỉ cô và anh sao?Cả đám FA này đến không thấy GATO à?

_Haizzz..có cần tính toán kỹ lưỡng vậy không,Diên thiếu gia?

Để hai tay trước ngực Paul nói móc.

_Mày muốn làm em rể của tao đến vậy sao?

Ken nhướn mày,anh đang cực kỳ ghen tỵ với couple này!

_Hay là đánh nhanh thắng nhanh nhỉ?

Nike cười cười,trong câu nói có chút hàm ý.

_Anny! EB! Dù như thế nào em cũng ủng hộ hai người!

Từ nãy đến giờ chỉ có câu nói của Ji làm cả hai người kia ưng ý nhất.Nhìn Ji,Anny gãi gãi đầu.

Không gian tĩnh lặng vì hai người còn lại điều im lặng,không ai khác ngoài Bin và Shyz.Hai tên này nhìn nhau chỉ cười nhạt.

_Xin hỏi cô Phong Vũ Di,cô có đồng ý hay không?Nếu không,thì nhường cho những người khác nữa chứ?

Màn nói khích của anh bắt đầu.Người cầm đóa hoa hồng cười tươi gật đầu lia lịa.

_Sao hả?Là không đồng ý sao?

Anh đang đợi chờ câu trả lời,không phải là một cái gật đầu đơn giản này,nhưng con người kia lại rất ngại.

_Em..đồng ý!

_Sao?Bọn anh nghe không rõ!

Cả đám hét lớn.

_Em nói là em đồng ý!

Ken đưa mắt nhìn đứa em gái mỉm cười,cuối cùng em gái của anh cũng tìm được một người xứng đáng.

Không gian ngay tức khắc thật náo nhiệt trừ một người đang quay đi,sau đó là một người khác.

Anh nghệt thờ..

Anh sụp đổ..

Anh hoàn toàn mất phương hướng..

Anh tìm em..

Anh chờ em..

Và rồi..

Anh tuyệt vọng!

Ngồi ở phòng khách nó ôm lấy gối cau mày,sao anh ta có thể từ Pháp đem nó về đây chứ?Thật sự sắp phát điên rồi!

Bây giờ nó thật giống tù binh,ở ngoài từ đầu đến cuối điều có người canh gác,bữa ăn cũng phải ăn đúng bữa.Điện thoại cũng bị anh ta giữ>><<

Cộp

_Tiêu tiểu thư! Đây là điện thoại mới của cô mà Hạo Tổng đã chuẩn bị!

Cô người hầu dâng cho nó chiếc hộp nhỏ được buộc ruy băng cẩn thận với điệu bộ cung kính.

Nhận lấy nó thở dài,là chiếc điện thoại màu hồng y như cái của nó,nhưng bên trong điều thay đổi hoàn toàn.Hừ! Anh ta quá đáng! Không cho nó liên lạc với bên ngoài luôn sao?

_Trả cho anh ta,tôi muốn điện thoại của tôi!

Người trước mặt nó cương quyết lắc đầu.

_Hạo Tổng đã căn dặn,dù cô muốn hay không vẫn phải nhận nó!

_Nhưng tôi không phải là tù binh của anh ta! Anh ta không có quyền làm như vậy!

Nó hét.

_Đó là luật thừa tiểu thư!

Cãi không lại,nó im lặng cắn chặt môi.Cô người hầu khẽ cúi đầu rồi lui nhanh vào trong.Ở ngoài đây nó khóc ròng,ở đây thì chết còn sướng hơn.

_Tiêu Nhiên! Cứu em! Em không muốn ở đây đâu! Hức hức!

Người ở bên trong nhìn ra lắc đầu,ngoài việc làm theo lệnh,họ cũng không có phận sự xen vào chuyện riêng của Korean.

Tóm lại là làm theo luật!

Và đó là luật!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

21. Chương 20: Xiết Chặt Tôi Một Lúc! Trời Sẽ Sập 2 Sao?

_Em cũng thấy nơi này thú vị sao?

Người ở phía sau Shyz cười nhạt,rồi bước đến cạnh anh,thở mạnh ra.

Những vòng đu quay vẫn cứ xoay tròn theo tiếng nhạc.Đã bao lâu anh không đến đây?Đã bao lâu anh chỉ vùi đầu vào công việc?Đã bao lâu anh không nhớ đến những trò chơi trẻ con này?

_Chỉ là lúc nhỏ thôi! Còn bây giờ...chúng thật vô vị!

Bin đáp.

Shyz quay sang Bin cười cười,vỗ nhẹ vai người con trai kia,anh lắc đầu.Có lẽ lứa tuổi của anh cũng đã vô vị rồi chăng?

Bên ngoài

_Anvert! Nhanh lên! Tôi muốn chơi đu quay! Mau lên!

Đưa tay kéo người con trai kia vào trong,nó quyết lời bằng được,mặc cho anh ta nhăn nhó.Hừ! Tên vệ sĩ nào cũng khó xơi hết! Ngoại trừ tên dễ sai dễ bảo này!

Sao vậy?

Anh ta thật nặng..kéo không đi gì hết trơn!

Anvert cười cười nhìn cô nhóc đang thở lấy thở để vì kéo mình,đúng là chịu không nổi cái tính trẻ con này!

Lý nào,ông anh bà con xa của anh lại khần khần chiếm hữu!

_Tiểu thư! Cô đừng phí sức của mình nữa! Tôi đưa cô trở về nhà!

Cầm lấy tay nó anh kéo nhanh đến cửa xe,nhìn thấy cửa xe đã được anh mở ra,nó kiên quyết lắc đầu.

_Anvert! Trong đám vệ sĩ chỉ có anh là người tốt,nếu đã đưa tôi đến đây thì để tôi vào trong chơi một chút,có được không?

Người con gái kia ủy mị nói,đưa ngón tay trở lên,nó đo lường mức độ thương người của anh.

Người con trai kia nhìn vào trong rồi miễn cưỡng gật đầu.

_Chỉ một chút,có đúng không?

Quay lại nó anh nhường mảy,con người kia tròn xoe mắt gật gật,rồi chạy nhanh vào trong.Nhìn theo,Anvert cau mày.Cùng lúc..

Rung..rung..rung

Anh dừng lại lời vội điện thoại ra,hai chữ to đập vào mắt làm anh tròn tròn.

“Anh họ”

Sau một lúc đắn đo suy nghĩ,anh cũng quyết nhắc máy.

_Anvert! Cậu đang ở đâu vậy?

Thanh âm có chút ảm đạm phát ra từ đối phương,gãi gãi đầu,anh cười khổ.

_Tôi vẫn đang làm tròn nhiệm vụ của mình!Anh yên tâm!

Người ở trong xe ở phía xa khẽ nhếch môi rồi tắt máy,đẩy mạnh cửa,Korean nhanh chóng đi lại phía Anvert.

Nhìn màn hình vừa kết thúc cuộc gọi,anh thở dài.Ông anh này của anh nổi tiếng không được bình thường,dù là trong vấn đề gì cũng như vậy.Nói một hai câu sẽ tắt máy ngay,chủ yếu tiết kiệm lời.

Cộp

_Rốt cuộc ai là chủ của cậu đây?Tôi hay là con nhóc đó?

Thôi chết,lần này anh thảm rồi!

Quay lại nhìn Korean,Anvert khẽ cúi đầu.Về mặt lo lắng.

“Tôn Mạn Nam! Mày chết chắc rồi!”

_Anh họ! Tôi xin lỗi!

TÔN MẠN NAM (17 tuổi)

Nick name: Anvert.

- Đường đường là một đại thiếu gia giàu có,nhưng chỉ sau một đêm ăn chơi,anh đã đẩy số phận mình trở thành tấm bi kịch.Em bà con xa của Korean.Vì để thắng em học cách ngoan hơn,anh không ngại hà khắc.

- Sở hữu gương mặt kute và một body hoàn hảo,ánh mắt biết cười, khiến người đối diện say đắm.Chiều cao: 1m83.

- Anh vui vẻ,ham chơi và có chút bốc đồng.Song đó,lại là người rất tinh tế,tỉ mỉ và chịu khó chịu đựng.

- IQ: 400/400.

...

Korean hừ nhẹ ném cho anh ánh mắt giết người, rồi ung dung bước vào trong. Nhìn theo bóng anh họ, Anvert lắc đầu.

Bên trong

_Bin! Shyz! Sao lại là hai người?

Đối mặt với cả hai con người kia, nó có chút giật mình, khóe môi run rẩy.

Bước nhanh về phía nó, Shyz như không tin vào mắt mình, người con gái anh đợi, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi sao?

_Khiết Như! Tại sao bây giờ em mới chịu xuất hiện? Có biết anh tìm em rất khó khăn không?

Ôm trọn lấy ai kia, anh khôn xiết vui mừng, nhịp tim đập nhanh đến vô kể. Áp mặt vào lồng ngực Shyz, nó đưa tay đặt nhẹ lên eo anh đẩy ra. Căn nguyên của chuyện này cũng ít nhiều liên quan đến anh, nó không thể bị cuống vào một lần nữa.

Anh không buông mà xiết chặt, làn mi cong vô thức khép hờ. Bin đứng bên cạnh cười nhạt, anh nên làm gì đây? Kéo nó ra khỏi Shyz và cho anh ấy một đấm? Hay là nhường chỗ cho cả hai?

_Hạo Duy Thần! Anh nên giữ chút thể diện cho mình được không vậy?

Hễ nó đẩy ra cũng là lúc anh lại xiết chặt, như chẳng muốn buông bỏ con người này một lúc nào.

_Đối với em thể diện của anh từ lâu chỉ là hình thức, anh không quan tâm mọi người nghĩ gì, điều anh nghĩ là làm sao để có thể yêu em nhiều hơn lúc trước!

Vì con người này, anh tình nguyện làm một kẻ mặt dày và không có lòng tự trọng. Thiết nghĩ, đó lại chỉ là một hình thức.

_Shyz! Anh nên bỏ con bé ra thì hơn!

Anh không thể đứng nhìn cho nên quyết định lên tiếng, Shyz gạt nhẹ đầu rồi buông nó ra.

Rời khỏi vòng tay kia, nó thở phào. Quay sang Bin, người con gái kia cười mỉm.

_Rốt cuộc hai tháng qua em đã ở đâu vậy hả? Em có biết bỏ đi không từ mà biệt sẽ khiến mọi người lo lắng không hả?

Hai tay giữ chặt hai bên tay nó, Bin gắt. Anh lo lắng và cũng sắp phát điên lên.

_Em..A!

Bị một bàn tay lạ kéo về phía sau nó giật mình, ngược mắt lên nó như hoàn toàn sụp đổ. Là anh ta...??

Xiết lấy cổ tay người con gái trước mặt mình, anh rực lửa. Lý do khiến anh cho người dám sát nó, chính là không cho cơ hội gặp Shyz. Nếu không, mọi thứ sẽ hoàn toàn biến mất.

Nguyên nhân làm nó đau khổ không phải là vì Shyz sao?

Vậy nên..chuyện này phải kết thúc!

Đau đớn nó nhắm mắt, đưa tay còn lại đánh vào ngực anh.

Người con trai kia giận dữ giữ lấy cánh tay đang đánh mình, hừ một tiếng.

_Korean mày/cháu đang làm gì vậy? Bỏ con bé ra!-Cả hai đồng thanh.

Anh im lặng cúi đầu xuống nhìn vào con người kia trừng mắt.

_Tiêu Khiết Như! Em thật quá đáng, dám chạy đến đây?

_Thả tôi ra!

Nó vùng vẫy.

_Tôi là người tìm thấy em, là người duy nhất khiến em hạnh phúc. Nghe rõ cho tôi, tôi là người duy nhất!

Buông lỏng một tay nó ra,anh thẳng thừng kéo nhanh nó đi.Quay lại nhìn hai con người phía sau,nó nhẩn mặt.

_Bin! Shyz!

_Khiết Như!-Cả hai đồng thanh gọi.

_A khoan đã! Hai người bình tĩnh một chút!

Vừa định đuổi theo nhưng cả hai liền bị Anvert chặn lại,nhìn người trước mặt cả hai cau mày.

_A! Hạo Thy Nhật! Thả tôi ra!

_Ngoan ngoan đi theo tôi,em còn giẫy giụa,tôi nhất định giết chết em!

Nhìn bàn tay bạo lực kéo mình vào trong nó ẩm ướt không nói nên lời,khóe mi ướt ướt.

Bước vào phòng khách,anh vẫn không có ý định buông tay.Cả đám người hầu nhìn anh và nó e dè cúi đầu.

_Hạo Tổng! Tiêu tiểu thư! Hai người đã về!

Tất cả mọi người đồng thanh,nhìn lại những con người trước mặt,anh khẽ gật đầu,hậm hực lôi nó lên phòng.

Cạch

_A!

Rời khỏi bàn tay kia nó nhìn cổ tay nhăn mặt,căn phòng này là..

Rầm

Cánh cửa đóng sầm lại,nhìn lại anh nó nhanh chóng lùi lại phía sau,cho đến chạm nhẹ vào chân giường.

Anh tiến gần lại với gương mặt đầy tức giận,mỗi bước chân làm nó khẽ lạnh người.

_Rốt cuộc anh đưa tôi vào đây làm gì hả?

Bộ dạng sợ hãi kia khiến anh càng giận,khoảng cách hiện tại thu hẹp chỉ còn 1 centimet.

Đặt tay lên eo ai kia,anh từ từ vòng qua kéo nhanh nó lại chạm vào người mình,khuôn mặt Korean hiện tại ghé sát vào tai nó,cẩn nhẹ rồi nhả ra.

_Im lặng một chút đi! Em hỏi nhiều quá đó!

_Anh..

_Mau lên! Xiết chặt lấy tôi! Đó là cơ hội của em,nếu không đừng hối hận! Tôi không chắc..sẽ không làm gì em đâu!

_Được!

Ấm ức,nó đưa tay vòng qua eo con người trước mặt giữ lấy nhưng không chặt lắm.Đôi chân mày thanh tú kia trau lại,ánh mắt đỏ rực lên.

_Xiết chặt tôi một lúc,trời sẽ sụp hay sao?

Anh ta bị điên rồi!

Gật đầu nó khẽ khàng xiết lấy anh,sao lại như vậy chứ?Anh ta thích ép buộc người mà.

Gương mặt nó áp trọn vào lồng ngực kia khó xử,mùi hương này thật sự rất đặc biệt.

Người con gái kia ngoan ngoãn khiến anh mỉm cười,làn môi đỏ mọng đặt nhẹ lên cổ nó hôn nhẹ.

_Cô bé! Em đúng là một cô bé ngoan!

Rùng mình,nó mạnh bạo đẩy anh ra,chạy nhanh về phía cửa.Đây là cơ hội để nó bỏ trốn,nhất định phải rời khỏi đây!

_A!

Ôm trọn người con gái từ phía sau anh cười nhếch, đặt nhẹ khuôn mặt điển trai lên vai nó, Korean hôn nhẹ.

_Thả tôi ra! Anh làm cái trò gì vậy?

Nó tiếp tục vùng vẫy nhưng bất lực, vuốt nhẹ mái tóc buông dài kia, anh đưa tay kéo nhẹ sang một bên.

Chiếc cổ nờn nà sau lớp tóc hồng khiến anh thích thú, khẽ nghiêng đầu về phía trước anh cẩn thận hôn lấy.

Sợ hãi nó nhăn mặt, con người thật sự rất hạ lưu, tiếng nấc nghẹn khiến anh dừng lại.

_Em đang khóc?

Anh cau mày, đưa tay xoay nó lại.

Đối diện anh, nó càng khóc lớn hơn. Đưa tay lau nhẹ nước mắt trên mi kia, anh khẽ khàng cúi xuống bế chặt nó, để ngồi yên lên giường.

Khụy gối xuống cạnh bên chân nó, anh cau mày. Nhìn Koraen, nó sợ hãi.

_Anh muốn làm gì tôi hả? Hức hức.

_Em nói nhiều quá đó! Đi ngủ, muốn mang giày luôn sao?

Nó chết lặng khi nhìn thấy Korean cởi giày của mình, cả giày của anh ta cũng được thoát đi.

Nhóm người dậy, nhìn người con gái kia, anh hừ nhẹ. Đưa hai tay giữ chặt hai cánh tay nó, anh kiss nhẹ lên trán, rồi rời ra.

_Đi ngủ!

_Không được! Tôi phải về phòng của tôi!

_Ở đây cũng là phòng của em, nằm xuống!

Anh gắt, nhìn Korean nó lắc đầu.

_Không được! Tôi không thể ngủ một giường với anh!

_Ngủ chung giường với tôi, trời sẽ sập hay sao? Hay là..em sợ tôi làm gì em?

_Tôi..

Nó lấp bắp.

_Nằm xuống! Tôi hứa sẽ không làm gì với em!-Anh khẳng định, nhìn anh nó miễn cưỡng gật đầu. Ngã lưng xuống giường anh, nó từ từ kéo chăn đắp lên người. _Ngoan lắm nhóc!-Làn môi kia khẽ nhếch lên, cởi nhanh áo vest và cà vạt đặt lên bàn.

Hoảng loạn nó nhanh chóng ngồi bật dậy.

_Anh nói sẽ không làm gì mà?

Anh đánh mặt, thoát đi dài chiếc cúc áo trên người lộ ra cơ ngực săn chắc sau lớp áo. Bước nhanh về phía giường anh chống hai tay xuống nệm, áp sát gần khuôn mặt nó.

_Tôi không thể đi tắm hay sao?

Mặt nó đỏ lên nhìn chăm chăm vào người đối diện, rồi cúi mặt.

_Tôi cảnh cáo em, khi tôi trở lại nếu không nhìn thấy em, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân em!

Quay người đi vào trong, anh nhanh chóng đóng chặt cửa. Hướng mắt theo bóng người con trai đó, nó tức giận.

_Hạo Thy Nhật! Anh là một tên biến thái! Tôi ghét anh!

Nó hét.

Cạch

Con người kia từ cửa hướng mắt ra nhìn nó nhếch môi, hai tay để trước ngực thách thức.

_Sao hả? Muốn tắm chung với tôi sao?

_S..sao???

22. Chương 21: Một Phần Kí Ức

Đưa mắt nhìn sang Korean, nó thở phào. Anh ta đang ngủ rất say, hoàn toàn không để ý đến việc nó còn thức.

Phải nói, gương mặt khi ngủ của anh thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả là nét hoài bão hồn nhiên, nốt ruồi nhỏ này, ngay từ đầu đã rất thu hút nó. Còn có cả, những câu nói anh ta phát ra, dù khiến nó luôn luôn phải đầu hàng.

Phải! Nó cực kỳ ghét cảm giác bị người khác nắm được lợi thế!

Lấy hết can đảm phủ bả chần, đặt nhẹ bàn chân bé nhỏ xuống sàn nhà.

Cúi người xuống cầm lấy giày, nó cẩn thận tiến đến phía cửa, đứng vậy, nó đang muốn bỏ trốn, ra khỏi anh, ra khỏi nơi vô vị này!

Cạch

Ra được rồi!

Cuối cùng nó cũng ra khỏi phòng anh!

Bước nhẹ nhàng xuống từng bậc thang, nó khẽ trợn tròn khi nhìn thấy phòng khách sáng đèn, nhưng kỳ thật, không có một ai.

_Tiêu Khiết Như! May mắn rồi, cả ông trời cũng không phụ lòng mày!

Đảo mắt xung quanh một lần nữa, nó tức tốc chạy nhanh ra ngoài.

...

Xào xào

Gió đang thổi..

Bầu trời đêm u ám điên cuồng..

Bước chậm rãi ra ngoài vườn hoa, nó cũng khá giật mình khi dừng lại.

Nửa đêm 12 giờ lại chạy ra đây? Rõ ràng nó muốn chạy khỏi tay anh kia mà.

Xoa xoa thái dương, con người kia khẽ quay đi, nhưng không hiểu sao đột ngột quay lại.

Vạt váy trắng dài của nó đang mắc vào gai của cành hoa hồng, trùng hợp thay, ngay từ đầu nó cũng đã rất thích.

Cúi người xuống từ từ tháo nhẹ vạt váy ra khỏi ngọn gai kia, nó nhăn mặt. Một giọt máu tươi vô thức chảy ra. Nhìn vết máu đang rỉ ra, khóe môi ai kia vô cùng hoảng loạn.

_Ba ơi? Chảy máu rồi! Như vậy có chết không?

Cô bé nhỏ ngược lên nhìn vào ba mếu máo, người đàn ông trẻ kia nhìn con gái cười xòa.

Ông cúi người xuống cạnh con, lấy vội khăn giấy lau sạch, sau đó dán vào một lớp băng keo cá nhân.

Máu ngừng chảy, cô bé nhìn ba mỉm cười, trong vô thức lại phong tặng cho ông là người hùng bậc nhất.

_Ba là người hùng số một trong lòng con, thấy không? Máu hết chảy rồi!

Dáng vẻ ngây ngô này khiến ông lắc đầu.

_Ba không phải người hùng duy nhất trong lòng con đâu,sau này..nhất định sẽ có một người hùng thuộc về riêng con,có khi..là rất nhiều người!

Nhìn ba,cô bé gái tròn mắt.

_Nhiều người hùng xuất hiện để bảo vệ con sao?Họ có giống như ba ngày hôm nay không?

Ông gật đầu,lấy kéo cắt nhẹ đi một cành hoa hồng đưa ra trước mặt nó.

_Hoa hồng rất đẹp nhưng lại có nhiều gai nhọn,chính xác là để bảo vệ bản thân mình,con vừa là loài hoa này,nhưng đồng thời lại mang một loài hoa khác!

Đưa tay cầm lấy cành hoa hồng trong tay,nó đứng dậy bước theo ba đến những loài hoa khác.

Dừng trước một đám hoa cánh trắng,nó cau mày.Trong chúng thật lạ làm sao?Cúi người xuống chạm nhẹ vào hoa,nó vô tình đau xót khi những cánh trắng kia đều phát tán theo cơn gió.

Nhìn lại chỉ còn thân cây,quay sang ba,nó cúi mặt.

_Đây là hoa bồ công anh,nếu con không chạm,nó cũng sẽ bị gió cuốn đi thôi! Tuy là một loài hoa yếu ớt,nhưng linh hồn của nó thật sự rất mạnh mẽ,Khiết Như! Đây là loài hoa tượng trưng cho tính cách thứ hai của con.Ba mong,sau tất cả,con mãi là một Đồng Khiết Như mạnh mẽ!

Nhìn ba,nó gật nhẹ đầu,khẽ đưa tay móc ngoéo.Người phụ nữ đứng từ xa quan sát cau mày.

_Hai cha con các người ăn hoa mà sống hay sao?Yêu hoa hơn cái gia đình này hả?

Nhìn mẹ rồi nhìn sang ba,nó và ông cùng mỉm cười.

Bà lúc nào cũng vậy! Cũng hay câu gắt!

Trở về thực tại

Bạch

Một giọt nước trong suốt từ trên rơi xuống thấm dẫm vào đất,những hình ảnh trong tim thức lại ùa về! Người đó là ba của nó,mẹ của nó,nó cũng đã nhận biết được mhuôn mặt của bà,thật sự rất đẹp.

_Đồng Khiết Như..??Là tên của mình sao?Sao mình không nhớ gì hết!Đau đầu quá!

Đặt hai tay lên đầu nó nhắm mắt,hiện tại đầu đau giống như búa bổ.Những hình ảnh không rõ ràng cứ hiện ra rồi lại vụt mất,tâm trí miên man đau đớn tột cùng.

_Bồ công anh! Hoa hồng đầy gai nhọn..?Mình không nhớ gì hết!-Liên tục đánh vào đầu,nó nấc nghẹn_Sao mình lại vô dụng như vậy?Sao mình lại vô dụng như vậy?Hức hức!

Một tiếng thở dài từ người con trai làm nó giật mình,đưa mắt nhìn lên,nó bắt gặp khuôn mặt đang trầm lắng.

Là anh ta..

Anh vờ ngủ để đánh lừa sự suy đoán rằng nó sẽ bỏ chạy,nhưng cuối cùng câu trả lời cũng để anh biết được.

Nó hoàn toàn không đặt niềm tin ở nơi anh!

Đã bao giờ anh tức giận và điên loạn vì một người?Đã bao giờ dục tâm chỉ để tìm kiếm một người lâu như vậy?

Nhưng không sao..hoa hồng có gai anh vẫn cầm,bồ công anh yếu ớt anh sẽ cố nắm!

Khụy gối xuống cạnh bên nó,anh đưa tay lau nhẹ nước mắt,rồi đưa tay kéo nó đứng dậy.

Giữ lấy hai cánh tay yếu ớt kia,Korean im lặng kéo nhẹ cô gái nhỏ vào người mình.

Không xiết lấy anh,cũng không đẩy anh ra.Mà là,cố gắng khép chặt mắt.

Không gian dần rơi vào tĩnh lặng,người con trai vẫn im lặng giữ chặt cô gái nhỏ trong vòng tay,mặc kệ trời đang se lạnh!

Sáng hôm sau

Im lìm trong chiếc chăn,cô gái nhỏ gối đầu lên vòng tay ấm áp.Người bên cạnh nhìn vào đồng hồ trên tay,anh cau mày.Xem ra,hôm nay anh không cần phải đến công ty rồi!

Nghiêng người quay sang đối diện ai kia,người con trai từ từ kéo nó sát vào mình,vừa đủ để môi anh và trán nó chạm nhau.Hai bàn tay anh,ngay một bao trọn thân hình trước mặt.

Đặt nhẹ tay vòng qua eo anh,nó mơ hồ xiết chặt.Đầu liên tục dụi dụi vào cơ thể Korean,tìm hơi ấm.Người con trai kia đang khép chặt mắt,nhưng hành động này khiến anh trau mày,phát ngôn một câu.

_Tiêu Khiết Như! Em thật xấu tính!

Mơ màng nghe thấy,nó nhăn mặt rút nhanh tay lại.Đôi mày anh một lần nữa trau đi,mạnh mẽ giữ lấy tay nó,đặt lại lên eo mình.Đỉnh kèm một đường cong hoàn hảo!

...

_Mẹ ư? Hôm nay là sinh nhật của con,mẹ không muốn ở nhà ăn mừng sao?

Cô bé nhỏ nắm lấy vạt áo người phụ nữ tròn mắt,sinh nhật lần thứ 6 của nó,ngày nó tròn 6 tuổi,sang năm sau nó sẽ được đến trường.

Người phụ nữ nhìn đứa con gái hần học.

_Có cha mày được rồi! Nói với tao làm gì?Mau bỏ bàn tay mày ra khỏi áo tao!

Nó nhìn mẹ cười gượng từ từ buông lỏng khỏi vạt áo bà,trong lòng có chút thương tổn.

Nó luôn đặt câu hỏi,tại sao mẹ của mình luôn lạnh lùng với mình,và hầu như,bà chưa bao giờ yêu thương nó,dù chỉ một.

Trước khi đi bà không quên ném cho nó ánh mắt hình viên đạn rồi lên một chiếc xe lạ.Chúng hình như rất đắt giá,so với thu nhập nhà nó thì không bao giờ có được.Nhưng thật khó hiểu,tại sao bà lại lên chiếc xe đắt tiền này?

Qua khe cửa,nó nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt,ông ta còn quay lại nhìn nó cười khẩy,rồi cho xe chạy đi.

Một đứa trẻ bắt lực khi nhìn mẹ mình rời đi cùng người đàn ông kia,trong bất giác lại cúi gằm mặt thở dài.

Cộp

_Con gái! Con đang làm gì ở đây vậy?

Quay lại ba nó cười nhạt.

_Không có gì đâu ba!

Nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần khuất xa,người đàn ông nhìn lại đứa con gái,xoa nhẹ đầu.

Làm sao đây?

Ông phải nói sao đây?

Nói với nó,nó không có mẹ,người đàn bà kia hoàn toàn không xứng đáng với cương vị của mình!

Ông phải nói sao đây?

Nói với nó,cuộc hôn nhân của ba mẹ nó đã hoàn toàn tách ra,nói cả hai chỉ là trên danh nghĩa.Vốn dĩ,hai người đã đi hai hướng,sắp tới nó chỉ có ba!

_Khiết Như! Ba hỏi con,nếu giữa ba và mẹ,con phải chọn một,con sẽ chọn ai?

Câu hỏi này..

Nhìn ba,cô bé nhỏ khẽ lắc đầu.

_Khiết Như chọn cả hai! Vì ba và mẹ là người Khiết Như yêu nhất!Sao có thể chọn lựa được chứ! Đúng không ba?

Người đàn ông trước mặt nó cười nhạt,gật gật đầu.Hôm nay là sinh nhật của nó,dù cả thế giới không cần đứa trẻ này,riêng ông cũng không thể nào làm vậy!

Khép chặt cổng lại,ông cùng nó bước vào trong nhà.

Nhìn quanh căn phòng nhỏ,cô bé với mái tóc màu hồng mỉm cười,chung quanh đều được ba nó trang trí rất tỉ mỉ.Có rất nhiều hoa mà ba nó đã tự trồng,hai ba con rất giống nhau,lẫn tính cách và sở thích.

Đặt chiếc bánh kem lên bàn,ông từ từ kéo nó ngồi xuống.

Đối diện ba,cô bé nhỏ thích thú nhìn vào chiếc bánh sôcôla trên bàn mỉm cười.Nó biết,để có được một chiếc bánh kem to như thế,ba nó đã rất vất vả khi chăm sóc vườn hoa,sau đó chào mời khách.

Nghĩ lại,đôi mắt kia ươn ướt.Cay đắng ở khóe môi,nó nhìn ông quệt ngang dòng nước mắt.

_Con gái! Sinh nhật vui vẻ!

_Cảm ơn ba!

Nó cười tươi chấp tay cầu nguyện,hàng mi động nước vẫn đang dần chảy ra.

Cầu nguyện xong,cô bé nhỏ thoắt nhanh đi những ánh đèn đang cháy.Hướng mắt sang ba là ánh mắt biết cười.

_Con gái! Con đã cầu nguyện gì vậy?Nói cho ba biết có được không?

Ông dò xét,nhìn ba nó khẽ lắc đầu.

_Con không nói có được không?Sau này..ba nhất định sẽ biết!Lúc đó..

Cộp

Cộp

_Chủ nhà đâu,mau ra đây cho tôi!

Tiếng gọi của ai đó,làm câu nói của nó dừng lại,bên ngoài hình như có tiếng nói của rất nhiều người.

_Khiết Như!Con đừng sợ!Để ba ra xem sao.

Ông trấn an đứa con gái bé nhỏ,sau đó đẩy cửa bước ra bên ngoài.

Không an tâm,nó cũng bước sau ông với điệu bộ lén lút.

...

Trước mặt ông là một người phụ nữ cùng một người đàn ông giàu có,bên cạnh còn có cả một đám người mặc áo đen.

_Cô muốn gì đây?Không biết xấu hổ còn dám đưa tình nhân của cô về đây sao?

Nhìn vào người phụ nữ kia,ông mắng.

Bà cười cười lôi trong từ phía sau ra một số giấy tờ và bút,đặt nhẹ lên bàn.

“Đơn li dị”

_Đồng Khởi Minh! Tôi chịu đựng anh đã quá đủ rồi,sớm muộn cũng cần một kết thúc!Tại sao không phải là bây giờ,tôi đi đường tôi,anh đi đường anh!

_Như vậy,còn Khiết Như thì sao?Con bé cần một gia đình hoàn chỉnh,cô không thể vì con bé hay sao?

Ông gất.

Người phụ nữ kia cười khẩy, bước đến trước mặt ông khẽ lắc đầu.

__Tôi sẽ mang con bé đi, cho con bé một gia đình hoàn chỉnh, anh không cần phải lo. Việc của anh bây giờ, chính là mau kí tên vào đơn li dị này!

Khởi Minh nhìn vợ cười lớn, ông có điên mới làm như vậy.

__Tôi có thể kí tên lên đây, nhưng con bé tôi tuyệt đối không giao cho cô! Người như cô, không xứng đáng làm mẹ người khác!

Khởi Minh gắt lớn sau đó cúi xuống kí vào đơn li dị đặt trên bàn. Đứng chứng kiến toàn bộ, nó bật khóc chạy đến phía ông lắc đầu.

__Ba..đừng kí mà! Đừng kí! Hức hức.

Nhìn thấy đứa con gái ông cười nhạt, đáng tiếc mọi thứ đã quá trễ.

Đứng dậy quay sang người phụ nữ kia, ông đưa vội đơn li dị cho bà.

__Tôi đã làm theo lời cô kí chúng rồi! Bây giờ, tôi muốn cô cùng đám người này rời khỏi nhà của tôi! Sau này, chúng ta cắt đứt quan hệ!

Ông tức giận khẳng định, nhìn sang đám người bên cạnh bà nhướng mày, rồi bỏ đi.

__Mẹ..đừng đi có được không?

Bám chặt tay bà nó lắc đầu, Ngọc Anh thở dài quay lại nhìn đứa con gái giả vờ cười.

__Khiết Như! Mẹ cũng rất muốn mang con đi, nhưng ba con cương quyết không đồng ý! Mẹ cũng đâu còn cách nào khác.

__Mẹ có thể ở lại đây với Khiết Như mà!

Nó ngây ngô nhìn vào bà nói.

__Con gái! Con muốn mẹ sống trong ngôi nhà mục nát cùng một con người chỉ biết yêu hoa hay sao? -Nhìn mẹ, nó run rẩy __Buông tay mẹ ra mau lên! -Giọng nói của người phụ nữ ngày một nhạt dần. Cô bé nhỏ cương quyết lắc đầu, không buông bỏ.

__Mẹ..đừng đi mà!

__Buông ra! Sao mày cứng đầu quá vậy?

Bịch

Ngã xuống sàn nhà nó nhắm mắt, đỡ lấy nó ông đau lòng. Nhìn theo bóng dáng bà cùng người đàn ông kia quay đi, nó cố gắng gượng dậy chạy theo sau, còn ông thì chết lặng.

__Đừng đi mà mẹ! Hức hức!

Bịch

__A!

Ngã nhào xuống đất nó khóc lớn tiếng hơn, những vết xước trên tay ngày một xuất hiện rõ.

Ngồi vào xe người phụ nữ im bất, dù nhìn thấy nó ngã, nhưng trong vô thức thấy đối rất bình thường.

Con người bên cạnh nhìn sang bà cười cười.

__Con gái của em đang ngã kia, sao không đến đỡ nó đi! Trông con bé rất thương mẹ thì phải!

__Chúng ta đi thôi, mặc kệ nó!

Bà lạnh lùng lên tiếng, người đàn ông kia hướng mắt lên tài xế gật đầu.

Chiếc xe dần lảng bảnh, cô bé nhỏ gượng dậy cố đuổi theo, nó biết đây là cơ hội cuối cùng có thể khiến bà quay lại, dù chân rất đau nhưng vẫn cố đuổi theo.

Trên xe

Nhìn qua kính chiếu hậu,vị tài xế cau mày.

_Chủ tịch,con bé vẫn đang cố đuổi theo xe chúng ta thì phải!

Vị tài xế nói,nghe xong,người đàn ông kia cười khẩy.

_Con gái em cũng thật kiên cường nhỉ?

Ông nói móc.

_Tài xế,cho xe chạy nhanh hơn đi!

Một lần nữa bà lạnh lùng lên tiếng,người tài xế gạt nhẹ đầu cho xe chạy với vận tốc cao.

_A! Hức hức.

Bích

Sụp đổ hoàn toàn nó dừng lại khụy gối xuống mặt đường đầy đau đớn,làn nước trắng mờ che đi tầm nhìn trước mặt.

Đau! Nó thật sự rất đau!

_Mẹ à...chúc mừng sinh nhật Khiết Như đi!Hôm nay là sinh nhật của con mà!

23. Chương 22: Tổn Thương Sâu Sắc!

Thả hồn vào cái ánh nắng ấm áp của buổi chiều,cô bé nhỏ một mình độc bước trên con đường tấp nập của thành phố.

Mỗi bước chân đều đau như dao cắt,bao nhiêu bất hạnh hình như đều dừng lại ở nó,nghèo khổ không sao,nó muốn có một gia đình hạnh phúc như bao đứa trẻ khác.

Được đến trường,được đi chơi cùng ba mẹ,được yêu thương và được bảo bọc.

Được cùng hát mừng bài ca sinh nhật với ba mẹ,được thưởng thức những món ăn dân giã một cách bình thường.Nhưng sao?Điều này thật khó quá!

_Mẹ nhìn xem,trông nó cứ giống như một đứa ăn mày vậy!Ahihi.

Đôi chân nhỏ bất giác dừng lại hướng mắt về phía người đang nói mình,ừm là hình ảnh hai mẹ con đang nhìn vào nó miệt thị.

Trông họ dường như hoàng thế kia,tại sao lại có tài khinh người như vậy?

Đôi môi kia bất giác mỉm cười đánh đổ sự yếu đuối sắp bộc phát ra.

_Đồng Khiết Như! Mày phải cố lên!

Bích

_A!

Sờ nhẹ lên trán nó nhăn mặt,lúc này không biết là thứ gì đã phi vào mình.Mở đôi mắt đen tròn ra,nó ngây ngô nhìn đám nhóc tầm 8,9 tuổi đang cầm quả bóng cau có.

_Các anh thật quá đáng! Sao có thể đá bóng ngoài đường chứ?

Nhìn chung quanh xe đang chạy,nó đánh mắt,chung quy chỉ muốn tốt cho con những con người này.

Cả bốn con người trước mặt cười khẩy,duy nhất một người chỉ nhìn nó bằng cặp mắt lạnh tanh,trông cậu bé kia rất thu hút nó.

“Nốt ruồi đó....??”

_A!

Một cậu bé đưa tay chỉ vào trán nó, làm nó giật mình. Suýt ngã, nhưng may mắn thay người con trai với mái tóc màu tím than giữ lại kịp.

Nhìn cậu bé kia, đôi môi kia bất giác mỉm cười. Nhưng thoát nhiên, cậu bé ấy buông vội làm nó ngã xuống.

Bịch

_A!

Chống hai tay xuống mặt đường, con người kia nhìn cả đám trước mặt mếu máo. Một cậu bé khác đưa tay kéo nó dậy cười nhếch.

_Chà! Con nhà ai đây? Một đứa như mày cũng muốn dạy đời tui tao sao?

Cậu bé kia phỉ báng, nhìn con người đó, nó liên tục lắc đầu.

_Em không có ý đó!

_Vậy là ý gì đây?

Cậu bé với mái tóc màu tím than nghiêng đầu hỏi, nhìn cậu bé nó im lìm.

_Nói nhiều làm gì! Korean..chơi một chút đi!

Nhìn những con người này nó đánh mặt, người có tên là Korean cười nhếch đưa tay nhận quả bóng từ tay cậu bé với mái tóc màu vàng.

Ném nhanh quả bóng ra giữa đường, cậu ta nhìn nó như ong mày.

_Ra nhặt đi! Đừng để bọn thiếu gia thấy không thoải mái!

_Nhưng..

Nhìn ra ngoài đường nó sợ sệt, thật quá đáng, nhiều xe như vậy muốn nó nhặt làm sao đây?

_Nhanh lên!

Cậu bé với mái tóc màu vàng đẩy mạnh nó ra, quan sát kĩ một lần nữa, nó cố gắng chạy nhanh ra dòng xe đang chạy.

_Mình nhặt được rồi!

Cầm lấy quả bóng trên tay nó mỉm cười đứng dậy, vừa quay mặt lại nó bất giác đứng chết lặng. Quả bóng trên tay dần dần rơi xuống.

_Cẩn thận!

Kéttt

Rầmmm

Bịch

Ngã xuống mặt đường nó khó nhọc thở ra, một bóng dáng người phụ nữ cúi xuống đỡ nó nằm gọn trong lòng mình. Chung quanh là nhiều người đang vây lấy trừ cả đám gây chuyện. Cả 5 chỉ đứng ở phía xa.

_Cháu có sao không vậy?

_Cháu...

Gục mặt vào lòng người phụ nữ kia, nó khẽ khàng để cánh tay ở trên người rơi xuống.

Trở về thực tại

_Không!

Hộc hộc

Ngồi bật dậy,con người kia đưa hai tay bám lấy chân thỏ dốc,mồ hôi cũng ngày một xuất hiện nhiều.

Quay sang bên cạnh nó khá bất ngờ khi người con trai kia hoàn toàn biến mất,cậu bé trong giấc mơ đó rốt cuộc có phải là anh ta không?

_Korean! Người hại tôi quên hết tất cả,có phải là anh không?Người khiến tôi bị người khác xem thường,có phải là anh không?

Nó thần thờ nuốt trọn những giọt nước mắt vào trong,nắm tay cũng dần dần xiết chặt.

Cạch

Đưa mắt nhìn con người đang đẩy cửa vào,con người kia nhìn anh trừng mắt.Nó nhớ rồi,nó biết tại sao mình lại xuất hiện ở nhà họ Vũ.Nó cũng biết tại sao 9 năm qua nó lại trở thành một đứa trẻ không ba mẹ.

Và nó cũng biết,người khiến nó trở nên như vậy là ai?

“Korean! Chính là anh”

Cầm lấy gối ở bên cạnh,con người kia ném mạnh về phía anh.Người con trai nhận kịp,khẽ trau mày!

Anh đã nói sẽ không làm gì nó,vậy bây giờ nó đang điên cái gì?

_Tiêu Khiết Như! Em uống nhầm thuốc hay sao vậy? Muốn tôi phải lớn tiếng mắng em,em mới thấy vui đúng không?

Rũ bỏ chăn,nó hần học bước đến trước mặt anh day nghiêng.

_Phải!Tôi uống nhầm thuốc rồi,bấy lâu nay đối mặt với kẻ thù mà tôi không hề biết!Còn ngu ngốc cho anh là một người hiểu lý lẽ!Tôi đúng là một đứa ngốc nhất trên đời này.

Korean hừ nhẹ ném nhanh chiếc gối trên tay nằm gọn lên giường.Nhìn thái độ người con trai trước mặt,nó chỉ hận không thể đâm anh ta một nhát.

Chỉ vì sự kiêu ngạo của anh ta mà khiến nó suýt mất mạng,đúng nhỉ? Dù trời có sập thì tính cách bọn nhà giàu vẫn vậy!

Vẫn xem sinh mạng người nghèo là cỏ rác!

...

Không gian tràn ngập mùi nguy hiểm khi hai con người chỉ trừng mắt nhìn đối phương.Nó rất tức giận,và anh cũng rất giận.

_Em nói đối mặt với kẻ thù là ý gì?

Cuối cùng anh cũng chịu mở lời,đỉnh kèm câu hỏi là một ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Ngay lúc này chỉ nhìn anh,nó cũng đã rất khó chịu,không thể nào trả lời một cách vô bổ như thế này!

Lướt sang con người anh,nó không ngờ cánh tay mình bị giữ chặt.Đối phương kéo nhanh về phía mình,đôi mày kia trau lại.

_Không muốn cũng phải trả lời!

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!Càng không muốn anh chạm vào người tôi!Năm xưa,anh đã quên mất cô bé vì lòng kiêu ngạo của anh mà đi nhạt bóng hay sao?Kết quả thì sao hả?Cả ba tôi là ai tôi cũng không biết! Bây giờ thì sao đây?Anh dùng thủ đoạn ép tôi về nơi này,có phải muốn tôi tự tay giết chết anh không?

Vừa gạt tay anh ra nó vừa nói hết những gì trong lòng,cảm giác thật nhẹ nhõm.

Người con trai xiết chặt cánh tay nó im lặng.

“Ra nhạt đi!Đừng để bốn thiếu gia thấy không thoải mái!”

Là vì câu nói này hay sao?

Hừ! Bí mật bị phơi bày nhanh đến vậy sao?

Năm xưa,anh cũng đã bảo nó cẩn thận rồi còn gì? Chỉ là anh không kịp gạt bỏ lòng tự tôn kéo nó thoát khỏi chiếc xe đó!

Hai tháng khi nó rời khỏi,anh mới thật sự biết được nó là cô bé năm xưa,có chút bất ngờ hơn,người anh muốn cướp khỏi tay Shyz lại là người anh suýt hại chết.

Đây là mối quan hệ gì đây?Thật sự rối rắm!

(T Miu's K: Không rối cũng thành rối @@).

_Hạo Thy Nhật,anh mau buông tay tôi ra!

Nhìn người con gái đang vùng vằng,anh trau mày đưa bàn tay còn lại giữ chặt một bên tay nó.

_Trí nhớ của em cũng không tệ,nhưng sao lại quên mất việc tôi đã lên tiếng cảnh báo em?Là ai trong bệnh viện một ngày một đêm chăm sóc em?Là ai vì em mà trong lòng đầy hối hận suốt 9 năm hử?Là ai không ngại đối mặt với tất cả bảo vệ em?Là ai cho người điều tra em suốt hai tháng?Là ai vì muốn ở bên cạnh em mà không ngại làm một kẻ để em ghét?Là ai cả làm tổn thương em cũng chưa từng?Tôi đã từng chiếm đoạt em chưa?

Nhìn Korean,nó đỏ khốc đỏ cười.

Anh nói hay như vậy nếu trở thành một luật sư thì giỏi nhỉ?

Anh ta có thể không vì lòng kiêu ngạo của mình ném bóng ra ngoài,thì làm gì có việc ngày hôm nay nó đối mặt với anh ta.Cũng đâu phải trải qua nhiều đau đớn như vậy!

_Tiêu Khiết Như!Tôi cho người canh giữ em là muốn tốt cho em,nếu như để em chạy mất,tôi sẽ không thể có kiên nhẫn tìm kiếm thêm hai tháng nữa!Bấy nhiêu đây là quá đủ rồi!

Nghiêng đầu xuống cạnh môi nó,anh mút nhẹ,mỗi lần như vậy hầu như rất lâu anh mới rời ra.

Chống vào ngực Korean nó nhăn mặt,con người này muốn dồn nó vào đường cùng.Phải! Anh không chiếm đoạt nó,nhưng hành động này là gì?

_Ừm ừm..

Nó giãy giụa một cách mãnh liệt,sau đó chỉ tội khoảng cách ngày một thu hẹp hơn.

Di chuyển bàn tay đến vùng eo,anh kéo nhanh cô gái nhỏ vào người mình,tay còn lại lòn qua vai cố gắng để anh gần hơn với nó.

Bị bao trọn trong vòng tay chặt chẽ,hơi thở ngày một khó khăn,nó đưa tay ra phía sau anh đánh mạnh.

Cộc cộc

Có tiếng người gõ cửa,con người kia mừng thầm đánh tiếp tục vào tấm lưng to như muốn nhắc nhở,có người tìm anh,mau thả tôi ra!

Trái lại sự mong đợi là,nó rùng mình khi anh tiếp tục di chuyển nó đến một nơi khác.

Chạm nhẹ vào chân giường anh từ từ đổ dồn nó xuống nệm,tư thế ám muội đến tột cùng.Hành động hôn của anh,vẫn như thế tiếp diễn cho đến khi cả hai không còn thở được.

Buông nhẹ hai cánh tay bị anh áp sát xuống ga giường,con người kia nhìn cô gái ở dưới thân mình cười mỉm.

Đưa tay sờ nhẹ lên môi,nó nhìn anh trừng mắt,sau đó dùng tay đẩy mạnh anh ra khỏi người mình.

_A!

Lực tác dụng ngược làm nó giật bắn người,anh ta lại muốn làm gì nữa đây?

Chống tay xuống nệm,Korean khẽ nhếch môi đưa tay vuốt nhẹ vào khuôn mặt nó mỉm cười.

_Cô bé của tôi! Tôi chắc chắn không làm tổn thương em,nhưng đôi lúc sẽ như ngày hôm nay,một hình phạt đáng yêu đúng chứ?

Cúi đầu xuống cắn nhẹ vào cánh môi kia, anh từ từ rời ra một cách chậm chạp. Nhìn sang chiếc cổ nõn nà, Korean khẽ đưa tay kéo lớp tóc dài nó sang một bên.

_Anh muốn làm gì?

Nó hoảng loạn.

_Chỉ là..tôi muốn để lại một thứ ở đây!

Cộc cộc

_Hạo Tổng! Bữa sáng đã chuẩn bị xong! Anh có dùng ngay không?

Là tiếng của người hầu, hướng mắt ra ngoài cửa rồi nhìn lại nó, anh nhếch môi.

_Tất nhiên là phải dùng rồi!

Nụ cười này..

Nó nhắm mắt khi làn hơi nóng ẩm phủ vào cổ mình, tiếp sau đó là một cái hôn thật rõ.

_A! Hạo Thy Nhật! Anh...A!

Đưa tay xiết chặt lấy tấm lưng anh, cô gái nhỏ nức nở, anh ta đang cắn nó sao? Rất giống một loài vampire chuyên hút máu người khác.

Người bên ngoài gãi gãi đầu quay nhanh người đi, tiếng hét đó làm cô xanh mặt. (T Miu's K: Chỉ cắn thôi mà = _ • =)!

Rời khỏi con người kia, anh từ từ kéo nó đứng dậy áp vào cơ thể mình, tư chất dịu dàng lúc này lại xuất hiện.

_Có đau không?

Đưa tay sờ lên cổ nó nhắm mắt, rất may mắn không có nọc độc =)), nếu không nó die rồi!

_Anh để tôi cắn thử xem có đau không?

Nó cúi.

_Vậy sao? Hôm nào chúng ta sẽ thuật tập!

Đẩy anh ra khỏi người, nó đưa tay chỉ thẳng vào mặt cảnh cáo.

_Tôi không phải là nói đùa với anh! Anh chạm vào người tôi đã là quá đáng rồi, đừng này anh lại..

Gạt ngón tay nó đi, anh trở về con người cũ.

_Tôi khẳng định với em một điều rằng, mọi chuyện tôi làm đều có lý do của mình, là tôi muốn tốt cho em!

_Cái gì là muốn tốt cho tôi? Muốn tốt cho tôi mà giám sát tôi? Không cho tôi được tự do, đó là tốt cho tôi sao? - Nó hét, sau đó từ từ hạ thấp giọng _Anh lầm rồi, những việc anh làm cho tôi, chỉ là..tổn thương thôi, anh..cũng giống như lúc đó. Thời điểm anh ném bóng ra ngoài đường, sau đó bảo tôi nhặt, thì đã định sẵn, chúng ta..là kẻ thù! Tôi mãi mãi hận anh!

Đẩy mạnh anh một lần nữa nó chạy nhanh ra khỏi phòng, dùng tay bôi đi vết hôn mà Korean đã để lại.

Anh ta, thật sự xấu xa!

...

_S..sao??

Sự xuất hiện của những con người kia làm nó giật mình, đôi mắt tròn tròn như không tin vào điều vừa nhìn thấy. Hai người biết thì cả đám biết luôn sao? (T Miu's K: Cũng không tồi!!).

Đang đứng lơ ngơ thì có một con người chạy đến ôm chầm lấy nó, đứa bạn thân này, thật giỏi làm người khác lo mà.

_Mày đó! Về Việt Nam sao không nói tao biết, có biết mọi người rất nhớ mày không?

Buông nó ra,cô trách móc.Nhìn cô,nó cười cười cho qua.

_Tiêu Khiết Như! Em thật quá đáng!

Ken mắng,đưa tay kéo cô gái nhỏ sang một bên,gương mặt đầy tức giận.

_Em..

Nó lấp bắp.

_Thiên thần nhỏ!Em không biết mình rất nhẫn tâm hay sao?

Lần này là Paul,nhìn người con trai này,nó trợn tròn mắt.

Con người này..

Chính là anh ta..

_Anh còn dám nói tôi nhẫn tâm sao?Lúc đó là ai đẩy tôi ra ngoài đường nhật bóng hả?Là ai mới thật sự nhẫn tâm?Hức hức!

Lớn tiếng hét lên,con người kia bật khóc,đưa tay kéo nó sang một bên,Bin cố gắng dỗ dành.

_Nhóc à?Em đang nói gì vậy?

Nhìn Bin,nó run run,đưa tay xiết chặt hai bên áo anh,vẻ mặt thành khẩn.

_Bin! Nói em biết,lúc em bị tai nạn sau đó đã xảy ra chuyện gì hả?Hức,tại sao ba em không đến đón em,vậy hả Bin?

Cả đám nhìn nhau trợn tròn mắt.Trong bất giác,anh im lặng,lẩn tránh câu trả lời.

“Mình phải làm sao đây?”

_Angel mày nhớ hết rồi sao?

Anny luống cuống hỏi,quay sang cô nó nghẹn ngào.

_Phải!Tao biết tại sao tao lại bị xe của nhà Bin đâm vào,và tao cũng biết...người khiến tao trở nên như vậy...là ai!

Quay sang Paul,nó cảm phẫn.Con người kia nhìn nó lắc đầu.

_Khiết Như à,anh..anh thật sự..

_Là Paul sao?-Anny và Ji đồng thanh nhìn chăm chăm vào anh,hướng mắt sang những người còn lại,nó cười lớn,rồi khụy xuống nấc nghẹn.

_Hóa ra các người biết hết rồi sao?Vậy mà vẫn để tôi trở thành một con ngốc,tin tưởng các người,hức hức!

Ngước mắt lên nhìn vào những con người trước mặt,giọng nó khàn khàn.Shyz thở rõ một hơi dài,khụy nhẹ gối xuống cạnh bên nó.

_Anh không thể nói với em,vì một trong những người ở đây điều có liên quan đến chuyện em bị tai nạn,anh rất sợ nếu như nói thì em sẽ kích động,càng không muốn,em hận bọn anh-Đưa tay kéo con người kia đứng dậy,anh vòng tay ôm trọn nó vào lòng,giữ chặt hơn bao giờ hết_Nhà họ Hạo của anh liên tục làm em tổn thương,Khiết Như,cứ cho là anh ích kỷ,không muốn mất em đi.Những gì nhà họ Hạo anh thiếu em,anh nhất định sẽ trả!

Dùng tay đẩy mạnh anh ra,nó lùi lại phía sau mấy bước gật gật đầu.

_Được!-Nó nhần mạnh_Vậy anh trả cho em 9 năm ở bên cạnh ba em đi,trả cho em một Đồng Khiết Như mạnh mẽ,trả cho em một con người chưa từng có suy nghĩ ngốc nghếch vì những lời sỉ nhục của ba anh,trả cho em một cuộc sống bình yên đi,một cuộc sống hoàn toàn không có anh,không có những con người này,anh trả cho em đi,trả lại tất cả cho em đi!Hức hức!

Lau vội nước mắt,nó nhanh chóng chạy đi,nhìn theo bóng dáng kia,Shyz chết lặng.

_Để em đuổi theo con bé!

Nike lên tiếng rồi tức tốc chạy theo,anh cũng không biết rõ hay sao?Chính anh cũng là một nguyên nhân tiêu cực.

Cả đám còn lại nhìn nhau thở dài,đứng trên cầu thang nhìn xuống,Korean trầm mặt.

_Khiết Như!

Hộc hộc

Nắm lấy được tay nó anh vội vàng kéo con người kia quay lại mình,đối mặt với Nike,nó gồng mình gỡ bàn tay anh ra,nhưng vô dụng.

_Vũ Khải Nguyên!

Nó trừng mắt hét lớn tên anh,người con trai kia gật gật đầu,buông lỏng cánh tay nó một cách chậm chạp.Không chần chừ,cô gái nhỏ hất văng cánh tay anh ra xa rồi nhanh chóng chạy đi.

_Rời khỏi đây em sẽ đi đâu hả?Người thân của em còn hay sao?

_Sao?

Đôi chân nhỏ bắt giắc dừng lại xiết chặt hai nắm tay quay về phía Nike,cười khẩy.

_Anh đang điên cái gì đây?Tôi dĩ nhiên là còn ba tôi,ông ấy nhất định là đang chờ tôi về!

Bước nhanh về phía nó,anh im lặng lắc đầu.Trong vô thức đưa bàn tay rần chắc lên mi mắt nó,lau vội dòng nước trắng đang chảy.

_Ông ấy không chờ em đâu,người chờ em là anh,anh mãi mãi chờ em nhận câu xin lỗi này! Khiết Như,để anh dẫn vật 9 năm là đủ lắm rồi,đừng để anh chờ nữa!Anh hoàn toàn không đủ kiên nhẫn để chờ lâu hơn.Vì anh biết...giới hạn của chính mình!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

24. Chương 23: Khái Niệm Tình Thương

_Cái gì?Anh dám làm như vậy sao?

Cả căn phòng khách bị Anny và Ji làm náo động,tiếng hét của họ làm cả đám cau mày trừ hai con người đang thần thờ.

Cộp

Bảy cặp mắt ngồi ở phòng khách đâm đâm hướng về người vừa bước xuống,không ai khác ngoài gương mặt lãnh đạm đó.

Nhìn thẳng vào Shyz,ánh mắt Korean chậm lại,đúng vậy,anh thật sự đang ghen tỵ và cũng rất hận người chú họ này.

_Nè tên gây chuyện!Bạn tôi bị anh hại mà trở nên như vậy,bây giờ anh tính sao đây?

Anny cau mày,đi đến trước mặt anh quát lớn,EB thở dài đứng dậy,tiến về phía Anny kéo cô sang một bên.

_Em bình tĩnh một chút được không?

_Nhưng mà..

_Anh biết Angel là bạn thân của em,em lo lắng và muốn đòi lại công bằng là dĩ nhiên,nhưng mà..chúng ta tự để người trong cuộc giải quyết!

Anh khuyên ngăn,cô nhìn EB cứng họng,nếu để người trong cuộc giải quyết không biết khi nào mới xong!
Không gian rơi vào hỗn độn,mỗi người một góc đứng trưng mắt nhìn nhau.Đám người hầu cả mang nước ra cho Korean,cũng không dám.

Cộp

Cộp

Tiếng bước chân này..

_Khiết...Haizzzz!

Tám con người nhìn ra ngoài cửa lên tiếng rồi thở dài,người xuất hiện ngây ngô nhìn cả đám,cứ nghĩ anh sẽ được chào đón chứ!

_Mọi người làm sao vậy?

Anh hỏi,tám gương mặt im lặng phớt lờ câu hỏi của ai kia.

Cau mày,Anvert bước nhanh vào trong bếp.Nhìn đám người hầu đang run cầm cập,con người kia thở dài.

_Đưa nước đây! Các cô đứng là..

Giật lấy khay trên tay cô người hầu,Anvert cười cười bước ra phía phòng khách.

Gương mặt họ vẫn không thay đổi,chỉ có mặt anh là thay đổi liên hồi,vì đi từ khó coi đến cười gian xảo.

Đặt mạnh khay lên bàn,anh quan sát một lần nữa,cả đám vẫn không giật mình,cũng như không phản ứng gì khác.

_Nè..

Anvert hét lớn,đôi mày Ji khẽ trau lại quay sang anh khó coi.

_Nghe rồi,sao cứ hét hoài vậy?

Nhìn cô,anh cười cười.

_Bọn họ làm sao vậy?Hình như thiếu thiếu một nữ nhân thì phải!

Ai kia xoa xoa cằm,Ji trầm mặt lấy vội mấy tách cafe đặt lên trước mặt mỗi người,sau đó gật nhẹ đầu.

_Đúng rồi! Thiếu Angel!

_Ồh.

Anh hờ hững đáp lại cô một tiếng,đưa mắt nhìn lại cả đám,Anvert méo xệch miệng.Cô bé bướng bỉnh đó,có sức hút đến vậy sao?Nhưng tại sao,anh không cảm nhận được?

Một con người vô hồn trở về với bộ dạng suy sụp,chỉ tầm mấy phút mà trông Nike thật thê thảm.

Áo vest của anh đâu?Giày của anh đâu?Chắc hẳn cả đám đều thắc mắc!

Ngồi phịch xuống Sofa,con người kia lấy vội tách cafe uống một hơi dài,điều bộ vừa thê lương thấy rõ.

Chín cặp mắt nhìn vào Nike cau mày,khi đi là hai,gìờ chỉ còn một,có lẽ cuộc đàm phán với nó đã thất bại.

_Con bé đâu,tại sao không theo em về hả?

Nhìn Bin,Nike cười nhạt.

...

Trước đó

Nghe thấy những lời Nike,khuôn mặt nó trầm lặng gặt mạnh bàn tay anh một cách phũ phàng.Nó không muốn nhận sự thương hại từ anh,từ bàn tay đã từng đánh nó,từng lời nói phát ra từ anh,và tuyệt đối không ngu ngốc nghe lời xin lỗi không có giá trị.Nói cách khác,không muốn nhìn thấy anh,dù một khắc nhỏ.

__Ba tôi mãi mãi chờ tôi về,ông ấy tuyệt đối không bỏ rơi tôi,anh nghe rõ chưa?-Nó gắt,nước mắt từ khóe mi cũng ngày một ào ạt__Còn việc xin lỗi tôi,anh đừng phí công nữa,Vũ Khải Nguyên,không phải anh rất kiêu ngạo hay sao?đường đường là nhị thiếu gia,tại sao điều này anh không biết?9 năm trước đã là như thế,thì hôm nay cũng như vậy!-Từng lời lẽ điều muốn thêu chấy anh,phải,anh là người rất kiêu ngạo,là người không khuất phục trước ai,nhưng sao bây giờ lại yếu đuối như một đứa con gái vậy?__Tôi với anh là hai thế giới khác nhau,mỗi quan hệ tình cảm cũng không,gia đình cũng không,thì đừng bao giờ dùng sự thương hại rẻ tiền của anh đi quan tâm người khác.Đồng Khiết Như tôi,dù có chết ở ngoài đường cũng không nhận bất cứ thứ gì từ anh!

Đay nghiến nó khẳng định rồi nhanh chóng bước đi,chết tiệt,bàn chân không giày chà sát dưới mặt đường này của nó,sẽ đi được bao lâu đây?

Nhớ lời ba,nó cố gắng mỉm cười đưa tay lau vội nước mắt,không được khóc,ba nó đang chờ nó về.9 năm rồi,chắc ông ấy nhớ nó lắm,chắc hẳn đang chuẩn bị những món ăn nó thích đợi nó.

“Ba! Con về rồi,chỉ một chút nữa thôi”

Mạnh mẽ được một lúc,con người kia xiết chặt hai nắm tay nhắm mắt,nhìn xuống mặt đường,nước mắt nó cứ rơi lã chã.

Là máu ư?

Đúng vậy,máu từ chân nó thấm đẫm trên từng bước chân,tâm trí hiện tại chỉ biết đau và rát.

__Không được! Mày phải mạnh mẽ,không được để anh ta nhìn thấy mày yếu đuối,con gái của ba,tuyệt đối không được yếu đuối!

Cắn chặt răng,người con gái bé nhỏ tiếp tục bước vội,bây giờ nó không có gì hết,điện thoại không có,tiền cũng không.

Lúc nhỏ là dùng đôi chân này chạy đi,thì bây giờ phải trở về như vậy.Dù là không một ai cần nó,nhưng ba nó mãi mãi không bỏ rơi đứa con gái gốc gác này của ông.

Đúng vậy! Tuyệt đối không từ bỏ!

Vết máu trên mặt đường khiến trái tim người dõi theo chết lặng,anh rất muốn như lúc nhỏ có thể lớn tiếng mắng nó.Đúng là một con người ngốc đến mức hết thuốc chữa,nó không biết bản thân là đứa cứng đầu thế nào sao?Tiêu cực thế nào sao?Bị tổn thương lại đem bản thân ra chút giận,rốt cuộc anh nên vui hay nên buồn?

__A!

Nó giật mình khi một con người từ phía sau vòng qua cơ thể nó giữ chặt,ôm trọn con người kia,Nike rất mực đau lòng.

__Đừng tự hành hạ bản thân em có được không?Anh thừa nhận anh là một tên kiêu ngạo,anh thừa nhận lúc nhỏ anh rất ghét em,anh thừa nhận lúc đó anh muốn em biến mất.Anh thừa nhận là anh sai,là anh sai có được không?Hức!

Bạch

Một giọt nước mắt nóng ran chạm nhẹ vào làn môi nó,tiếng nấc của anh,nó cũng nghe không lẫn vào đâu.Con người này cũng biết đau,cũng biết rơi lệ sao?

Vùng vẫy một cách quyết liệt,nhưng nó không ngờ,con người kia lại xiết chặt hơn lúc đầu.

__Anh rất sợ địa vị của mình trong lòng ba mẹ bị lung lay,anh sợ mất đi một thứ gì đó rất quý giá ở trên đời khi em xuất hiện.Anh rất sợ,bản thân là một người quan trọng lại bị một cô bé từ đâu xuất hiện cướp mất,cho nên,anh luôn luôn cấu gắt với em,thậm chí anh chưa từng nghĩ,mình..lại yêu em!

Nước mắt từ khóe mi nó trong vô thức rơi xuống,cả cơ thể hầu như xuôi theo trạng thái hỗn loạn,đôi mắt to tròn ngày một mở to hơn.Không phải,anh ta bị điên rồi!

_Khiết Như! Dù em không cần anh nhưng đừng xa lánh anh,mọi thứ trước kia không quan trọng.Dù em là Tiêu Khiết Như hay Đồng Khiết Như,anh vẫn yêu em.Dù em là một lọ lem hay là một công chúa,anh cũng vẫn yêu em.

Cô gái nhỏ trong vòng tay anh im lặng,mọi thứ càng ngày càng phức tạp hơn thì phải,nó không hiểu gì đang xảy ra trước mắt mình.Con người kia từ từ buông nó ra,Nike xoay nhẹ người trước mặt về đối diện mình.

_Anh mặt dày lắm đúng không?Là một con người hoàn toàn khác trong kí ức của em đúng không?Vũ Khải Nguyên xấu xa trong mắt em thay đổi lắm đúng không?

Nhìn anh,nó gồng mình gạt tay anh ra,cổ găng xoay người đi nhanh chóng.

Bịch

_A!

Khụy xuống dưới mặt đường,con người kia nhắm mắt,người bên cạnh sốt sắng cúi xuống cạnh ai kia.

Nhìn vào bàn chân đầy vết máu,anh đau đớn bế trọn nó vào lòng bước lại phía băng ghế đá.

_Khiết Như! Có đau không?

Một câu hỏi thừa thãi,tất nhiên là rất đau rồi,nếu không đau,tại sao nó lại khụy xuống chứ?

_Thả tôi xuống!Tôi là đứa chịu đau rất giỏi,anh lo lắng cái gì chứ?-Nó cười khẩy_Cái tát của anh mạnh như vậy,tôi còn chịu được,huống hồ là bàn chân đầy vết xước,cả xe tôi cũng dám đâm đầu vào,tôi còn sợ bản thân bị đau sao?

Đặt nó ngồi ngay ngắn lên ghế,người con trai kia khụy gối xuống cạnh chân nó tháo vớ giày thể thao trên chân mình ra.Nhìn hành động của anh,nó vô cùng khó chịu.

_Vũ Khải Nguyên,anh đừng giả vờ nữa có được không?Tôi không cần sự thương hại giả dối của anh,tôi cũng có lòng tự trọng của mình.

Nó gắt,nhìn lên nó anh lắc đầu.

_Anh không phải thương hại em,anh là thật lòng khi biết cảm giác lo lắng cho một người,yêu thương một người là như thế nào,đau đớn vì người đó là như thế nào.Và cũng chính người đó khiến anh hạnh phúc như thế nào!Cho anh cơ hội chăm sóc em có được không?

_Không đời nào!

Lời thật lòng đôi lúc rất khó lọt tai,anh cũng biết trước điều này,nên cũng không mấy kích động.

Mặt dày quan tâm nó,Nike cẩn thận mang giày của mình vào chân ai mỉm cười,một hành động dịu dàng hiếm gặp.

_Xong rồi! Đây là lần đầu tiên anh mang giày cho một người,Khiết Như,nói anh biết,em có còn đau không?

Ngước mắt nhìn lên con người kia,nụ cười anh phút chốc hiện hữu,một trái tim đầy thù hận anh làm sao có thể cười cho qua đáp lại.

Nó im lặng cúi người xuống tháo giày ra,nhưng may mắn Nike đã giữ lấy bàn tay nó kịp,anh lắc đầu.

_Đừng tháo nó ra,em xem nó là anh có được không?Cứ mặc xác chà đạp nó cho hả giận,chứ đừng hành hạ chính mình có được không?

Rút tay lại,nó không nói gì,một bàn chân đặt nhẹ xuống rồi đến bàn chân thứ hai.

_Đã đủ rồi,anh đi được rồi đó!Sau này...tôi và các người mãi mãi không gặp lại!Tôi muốn trở về là chính mình,nói một cách khác là bắt đầu một cuộc sống mới,tôi không cần thứ gì nữa hết,tôi chỉ cần ba tôi!

_Nhưng ông ấy..

_Anh lại muốn nói ông ấy không cần tôi sao?Anh thật bỉ ổi đó,ba tôi mãi mãi cần tôi,tôi phải nói bao nhiêu lần nữa đây?

Cắt ngang lời anh,con người kia một mực khẳng định.Nike rõ ràng không thể nói chuyện đàng hoàng với nó ngay lúc này,chẳng nhẽ anh lại nhẫn tâm để nó chứng kiến.

_Khiết Như,em muốn sao cũng được,anh sẽ để em về gặp ba của mình,với một điều kiện,để anh đưa em về đó có được không?

Giữ chặt hai cánh tay nó,anh thành khẩn,nhìn tay anh,con người kia vội vã gạt ra.

_Không cần! Tôi tự đi được!

_Được! Anh tôn trọng quyết định của em,nhưng mà..còn một điều nữa,anh mong em sẽ không từ chối!

Không muốn kéo dài thời gian,nên nó miễn cưỡng gật đầu.

Cởi chiếc áo vest trên người ra,anh bước thêm một bước choàng qua người cho nó.

_Hứa với anh,dù như thế nào em cũng phải thật mạnh mẽ có biết không?

_Tôi không cần phải hứa với anh!

Tự bao giờ mỗi câu nói kia khiến anh,đau lòng đến vậy?

Đồng Khiết Như! Em khiến anh càng không muốn rút lui!

...

Trở về thực tại

Cả đám nhìn nhau thở dài một cách mệt mỏi,đúng thật,một kẻ cứng đầu dù có bị thương sắp chết vẫn luôn nói là mình ổn đây mà.

_Ừa? Korean và Shyz đâu rồi?

Anny hoảng hốt nhìn quanh,không đúng cả Ken,Paul và Bin cũng không thấy.

_Bọn họ..không phải chứ?

Anvert hét lên,năm người còn lại nhìn nhau dở khóc dở cười.

Cộp

Dừng trước cửa hàng bán hoa,người con gái trong chiếc đầm trắng im lìm,ánh nắng chói chang vào buổi trưa làm nó phải đưa tay che mắt.

_Chắc hẳn ba đang ở bên trong chờ mình!

Vừa mới quay mặt lại thì..

Ào

Một làn nước lạnh từ đâu khiến cả người nó ớn lạnh,nhìn lại trên người đầy nước,cô gái nhỏ hướng mắt vào trong gương mắt.

Chàng trai lạ nhìn nó cũng tròn trĩnh,tay buông vội vật gây án xuống,vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

_Anh...

_Xin lỗi cô bé,em có làm sao không?

_Anh...

Nó vẫn cứng họng nhìn chăm chăm vào anh,còn ai kia chỉ biết gãi gãi đầu.

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

25. Chương 24: Nhỏ Cứng Đầu...???

_Cuối cùng cũng chịu hạ sốt! Tất cả là tại mấy cái tên không biết thương hoa tiếc ngọc đó!

Đặt tay lên trán nó,cô lẩm bẩm,lúc này cũng không biết là đang mắng ai,là cái tên giữa trưa nắng rất tạt nước vào người ta,hay là cả đám tập đoàn mỹ nam dưới nhà.Hừ! Thật không thể chấp nhận được!

Kéo chăn phủ kín lên đưa bạn thân,mặt Anny ảo não thấy rõ,nếu sau khi nó tỉnh lại,nhìn thấy mình trở về nhà Korean,không biết nó sẽ phản ứng như thế nào?

_Vậy đi,tao sẽ bảo vệ mày bằng mọi giá!

Cách

Nghe thấy tiếng động của cửa cô cau mày quay lại,khẽ thở phào khi người đó là Ji.Xém nữa,cô giết nhầm người tốt rồi!

_Nè Ji,mấy tên đó sao rồi hả?

Ji méo xệch miệng bước đến đặt cháo,thuốc và nước lên tủ đầu giường,rồi lấy ghế ngồi xuống đối diện Anny.

_Bọn họ muốn lên xem Angel ra sao,nhưng mà..tao không đồng ý!Một người còn được,đằng này..

Người con gái trước mặt Anny cười khổ,cả câu nói cũng không hoàn chỉnh,nhưng người đối diện lại hiểu rất rõ vấn đề.

“Cả tập đoàn chứ gì!”

Anny nghĩ thầm rồi tự thở dài.

Mơ màng xiết chặt lấy chăn,người con gái trên giường nhắm mắt,cả cơ thể nó hiện tại đau ê ẩm,đầu lại nhức đến vô cùng.

_Ji,Angel tỉnh lại rồi kia!Mau thông báo với bọn họ!-Anny luống cuống_À mà không được,đừng nói thì tốt hơn-Người ở bên cạnh cô chết lặng,hiện tại Ji cũng không biết mình nên làm gì.

Đưa đôi mắt to nhìn vào hai cô bạn,khuôn mặt nó đanh lại,không đúng ở đây là đâu?Sao nó lại ở đây kia chứ?

Khép chặt mắt rồi từ từ mở ra một lần nữa,cô gái nhỏ nhìn lại chung quanh mình,phải,là căn biệt thự của Korean.

_Angel,mày có muốn ăn gì không?

Ji hỏi han,nhìn cô nó lắc đầu,đưa hai tay chống xuống nệm cố ngồi dậy.Anny thấy vậy,cô cẩn thận đỡ nó rồi kê cao gối,để ai kia tựa lưng vào.

_Anny! Tại sao tao lại ở đây?

Người đối diện nó cười cười quay sang Ji nhướn mày,Ji hiểu ý đổi vị trí ngay với cô.

_Chuyện này không quan trọng,quan trọng là sức khỏe của mày,mày có biết mày ngủ bao lâu rồi không?-Ji cau có,cầm lấy ngay tô cháo thổi nguội_Mau lên! Há miệng ra!-Nhìn nó,cô nhướn mày.

Nó im lặng đưa tay đẩy nhẹ tô cháo trước mặt mình ra xa,tính cách cứng đầu lại vô tình bộc phát.

Quay sang Anny,Ji lắc đầu.Cô không thể nào nói lý lẽ với con người này,dù chỉ một.

_Tiêu Khiết Như! Mày muốn tao giết chết mày đúng không?

Anny hét lớn,tiếng hét này sẽ vang vọng đến phòng khách,như vậy mấy tên đó sẽ nhanh chóng lên dạy dỗ cô bạn thân kiêu ngạo này.

Và đúng như dự định..

Cả đám ở ngoài nhanh chóng đẩy mạnh cửa xông vào,nhìn những con người kia,đôi mắt nó đậm đậm căm phẫn.

Quay sang Anny,nó hận không thể bước xuống giường đến cắn chết cô.

_Có chuyện gì vậy?-Đồng thanh trừ EB,anh đang bước sang phía Anny cười cười.

_Phong Vũ Di,em cũng giỏi lắm!

Anh nháy mắt,nhìn anh cô cười thầm,không thể nào phát ra tiếng động,vì như thế kế hoạch sẽ thất bại.Ji nhìn sang Anny và EB cười khở.

Không gian chìm đắm trong nguy hiểm,mười một cặp mắt nhìn nhau trừng trừng.

Để kết thúc mọi thứ,con người ở trên giường lạnh lùng kéo chăn trùm kín mít từ đầu đến chân.Trong chiếc chăn nó như muốn nghẹt thở,nếu cả đám không rời khỏi,nó cũng sẽ bị chết ngạt.

Cộp

Cộp

...

Tiếng bước chân của ai đó bất giác đi về phía nó,trong chiếc chăn với độ dày tầm cỡ này,nó cũng không đoán được là ai.

Dừng hẳn,phía bên trên chiếc giường,nó cảm nhận được một cơ thể đang ngồi xuống,sức nặng từ đầu áp sát xuống người nó.

Chiếc chăn bị kéo ngay xuống,khoảng cách giữa người đối diện và nó rất gần,chạm mặt Korean,con người kia chỉ muốn nghiền nát anh cho hả giận.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người,nhìn vào cô bé đang trừng trừng mắt nhìn mình,anh cũng rất tức giận.

Đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nhợt nhạt,người con trai có chút vô hồn,ừm anh vừa giận cũng đồng nghĩa đau lòng.

Lần đầu tiên cảm nhận được một người có sức quan trọng đặt ở cõi lòng mình,cũng đồng thời nửa phần trách nhiệm và ray rứt dè nén.

Anh có lỗi với cô gái này,nhưng vì lòng kiêu ngạo kia,anh không thể nào nói lời xin lỗi.

So với anh,nó cũng cùng một con người đó,lòng tự trọng cao ngất ngưỡng,dù có thể thâm vắn luôn tỏ ra là mình ổn,thế nhưng phía sau từ ổn là muôn văm vết thương.

_Tránh xa tôi ra,đừng dùng bàn tay này chạm vào người tôi.Anh có biết,anh như vậy rất bỉ ổi hay không?

Bàn tay kia dừng lại,đôi mắt anh trở nên đỏ rực,sự quan tâm này là sai hay sao?

_Làm sao đây?Tôi lại không muốn tránh xa em ra,ngược lại,rất muốn ở bên cạnh em là đằng khác!

Lời nói đầy nhõn nhợ,nhưng trong thâm tâm,anh rất muốn nói một câu dịu dàng.

_Tại sao lại đưa tôi về đây?Tôi đã nói..

_Không muốn nhìn thấy chúng tôi,cả đời này cũng không muốn gặp lại,em muốn bắt đầu một cuộc sống mới,có ba của em,đúng vậy không?

Cắt ngang lời nó,Korean nói một mạch,nhìn anh nó cười khẩy,đúng thật,là những lời lẽ này.

_Phải,tại sao anh không để tôi tội nguyên chứ?Ba tôi ông ấy đang đợi tôi,anh như vậy không thấy bản thân mình ích kỷ hả?

Nó gắt,khóe mi ngấn nước,người con trai trước mặt nó cười nhạt.

_Đúng vậy,là tôi ích kỷ,không nỡ nhìn thấy em ngất ở ngoài đường,không muốn nhìn thấy em vì chúng tôi mà tự hành hạ bản thân,không muốn vì tìm ba mà trở nên như vậy,nếu đứa con gái ông ấy yêu quý nhất về nhà với bộ dạng này,ông ấy sẽ thấy vui sao?

Quay mặt sang phía khác nó im lặng,tại sao nó không nghĩ đến điều này?Nhưng..chỉ dài bước chân nữa,nó có thể bước vào gặp ba,tại sao anh ta lại đưa nó trở về?

_Anh..

_Phải,tôi có thể để em vào trong gặp ba em,nhưng tôi lại không làm vậy,như thế tôi sẽ hại chết em,nếu như Hạo Thy Nhật tôi,mất đi một đối thủ cãi nhau,thì cuộc đời này,sẽ không còn ý nghĩa nữa!

_Tại sao lại là hại chết tôi?Anh nói rõ đi!

Đưa tay bám chặt hai tay áo anh,nó chờ đợi câu trả lời,người con trai nhìn xuống hai bên tay áo mình cau mày.

Nếu lúc đầu tôi có thể xiết chặt em,như em đang xiết chặt tôi,thì đã không khiến em trở nên như ngày hôm nay đúng không?

_Đồ cứng đầu,tại sao nhất định luôn tìm hiểu một lý do không đáng trả lời vậy hả?

Anh cúi,nó càng xiết chặt tay áo anh chờ đợi,chờ đợi một câu trả lời thỏa đáng.

_Tôi cứng đầu thì sao?Anh nói rõ ràng đi chứ?Tại sao lại hại chết tôi?

Nó hét.

_Đồng Khiết Như,tôi nói cho em biết,đừng nghĩ em đang bị thương mà tôi không dám làm gì em,tôi không giỏi chịu đựng một đứa cứng đầu,suốt ngày chỉ muốn biết một câu trả lời vớ vẩn!

Người con trai này..

Khóe môi nó run run buông vội tay áo anh,nuốt trọn nước mắt quay sang phía khác.

_Anh đi đi,đừng quan tâm đến tôi nữa!-Người con gái thần thờ xua đuổi anh,con người ở bên cạnh nhìn thấy nước mắt nó,nhưng không thể làm gì khác,anh không muốn rời đi,cũng không muốn nói thêm một lời nào.Quay sang người đối diện,nó trừng mắt,bây giờ giận càng thêm giận_Hạo Thy Nhật,tôi nói là anh đi đi rồi mà,phải đó,tôi là một đứa cứng đầu,một đứa trẻ con,một đứa ngốc nghếch,một đứa không hiểu lý lẽ,anh vừa lòng chưa hả?Hức hức!-Tiếng hét nhỏ dần rồi từ từ biến thành tiếng nấc,hai bàn tay yếu ớt đang cố đẩy anh ra.Anh trừng mắt đưa tay kéo mạnh nó áp sát vào người mình,con người kia vẫn đánh vào lưng anh cho đến khi kiệt sức.

_Hức hức!

_Phải,em là một đứa cứng đầu,nếu như so với nhiều đứa trẻ khác,có lẽ em là đứa cứng đầu nhất trong lòng tôi,phải,em là một đứa trẻ con trong thâm tâm tôi rất ghét,phải,em là một đứa ngốc nghếch luôn làm những việc điên rồ nhất từ trước đến giờ.Phải,em là một con người không hiểu lý lẽ,lòng tự tôn của em,rất giống với tôi.Vậy nên,tôi càng phải đánh gục em.Đồng Khiết Như,tôi chưa từng muốn nhìn thấy em khóc,cũng chưa từng muốn em chịu tổn thương,những việc tôi làm,dù đúng hay sai điều là vì em,vì muốn tốt cho em.

Tự bao giờ,anh lại nói nhiều như vậy,trước giờ,anh ít khi phải nói hay giải thích bất cứ chuyện gì mà mình làm.

Nhưng sau cơn mưa lúc đó,cô gái phức tạp này đã khiến anh thay đổi,cãi nhau với nó nhiều hơn,tức giận khi không có nó nhiều hơn,đau khổ và dằn vặt nhiều hơn,cũng chính nó khiến con người anh hoàn toàn biến đổi.

Kiệt sức,cô gái nhỏ gục đầu vào người anh thiếp đi,nhìn lại tô cháo ở trước mặt,Korean cau mày.

Từ sáng đến giờ cả một bữa ăn nó cũng không ăn hoàn chỉnh,giận anh và sụp đổ đến mức quên cả bản thân chưa ăn gì luôn sao?

Phải,một cô bé ngốc!

Buông nhẹ nó ra,anh cẩn thận đặt ngay ngắn xuống giường,kéo chăn đắp lên người ai kia,làn môi anh chạm nhẹ vào mí mắt.

_Nếu em có thể không biết bản thân mình là ai...thì quá tốt!

Tối đó...

Kíttt

Từ ban công hướng ra phía cổng,khóe môi Korean khẽ cong,biển số xe và những con người quen thuộc đây mà,tốc độ hành động cũng đáng nể thật.

Cười khẩy một tiếng,anh quay sang cô gái đang ngồi trên xe lăn khẽ khụy gối xuống.

_Gương mặt như thế là còn giận tôi sao?

Đưa nhẹ bàn tay chạm vào khuôn mặt nó anh nói móc,nhìn xuống bàn tay đang chạm vào mặt mình,nó nhanh chóng gạt ra.

_Tôi không giận anh,mà là tôi ghét anh,tôi hận anh,tôi căm thù anh,tôi muốn giết chết anh!Anh nghe rõ chưa hả?

Nó hét,rồi tự đẩy xe vào trong phòng,nhưng ai đó đã nhanh chóng kéo lại.

Đi đến trước mặt con người bướng bỉnh kia,anh nhếch môi rồi từ từ cúi người xuống.

_Được! Cứ cho là em muốn giết chết tôi,nhưng mà..em có thể ra tay khi bản thân đang bị thương như thế này hay không?-Anh nói khích_Nếu muốn giết chết tôi,thì phải mau chóng khỏe lại,tôi không muốn thừa cơ hội,ăn hiếp kẻ thù của mình-Mỗi lời anh thốt ra,hầu như điều khiêu khích nó,nhưng thực tế anh đang muốn nó cố gắng phần chấn lại,chỉ có điều,cách này,anh phải đảm nhiệm vai phản diện.

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!

Đưa hai tay đẩy anh ra,con người kia vô tình thất bại khi bị anh giữ lại.

_Không nói chuyện với tôi cũng được,nhưng..cũng phải ăn một bữa,đàng hoàng chứ?Hôm nay,chắc chắn sẽ rất đông vui!

Trùng mắt nhìn anh,nó đâm ra khó hiểu.

_Anh có thể cho người mang thức ăn lên cho tôi mà?

Điều bộ đầy kênh kiệu,phải,nó phải mau chóng khỏe lại,nó muốn trở về tìm ba với một con người khỏe mạnh.

Người con trai trước mặt cười khẩy.

_Tôi không rảnh đến mức phải cho người mang thức ăn lên cho em,không phải,em rất mạnh mẽ hay sao?Chân bị thương mà vẫn cứng đầu chạy,tôi nghĩ trên đời này,chắc chỉ có em!-Korean nhướng mày_Nếu đói thì tự xuống mà ăn,tôi đường đường là Hạo Tổng,làm sao có thể bế em xuống dưới-Cười trêu chọc nó xong,anh nhanh chóng quay người bỏ đi,cắn chặt môi,nó quay sang phía khác hậm hực.

Anh ta thật vô tình mà!

_Nhỏ cứng đầu,có muốn đi ăn hay không?

“Nhỏ cứng đầu..??”

Quay lại nhìn anh,nó cau mày,đây cũng là một cái tên gọi hay sao?

Bước nhanh về phía nó,Korean im lặng cúi người xuống,xoay lưng về phía ai kia,anh tự đắc.

_Nhanh lên,muốn tôi cõng em xuống nhà hay để em lăn cầu thang xuống hả?

Nó cứng họng không nói nên lời,anh ta thật là khôi hài thì phải?

Qt Qt

_Nhanh lên,không thôi tôi sẽ đi đó!

_Tôi biết rồi mà!

Nó hẳn học cho người xuống bám chặt vào cổ anh, người con trai kia cười khẩy giữ lấy hai bên chân nó đứng dậy xốc nhẹ.

_Nhỏ cứng đầu, nghe cũng không tồi nhỉ?

Quay sang đối diện khuôn mặt nó, ai kia nhướn mày, kèm theo một đường cong quynh rữ.

_Tôi không muốn nói chuyện với anh!

_Vậy sao? Vậy tôi sẽ để em lăn từ cầu thang xuống dưới phòng khách!

_Hạo Thy Nhật, anh...

_Tên của tôi không phải để em gọi, đừng có gọi lung tung. Nếu không muốn lăn cầu thang xuống, thì nên ngoan ngoãn một chút!

Cạch

Đưa tay đẩy mạnh cửa ra, con người kia từ từ bước xuống từng bậc thang với điệu bộ kiêu ngạo.

Gục đầu xuống vai Korean, làn môi kia khe cong, da thịt anh ta rất mềm mại, nếu cắn ở đây thì sẽ như thế nào?

“Anh từng cắn tôi, đến bây giờ vẫn còn đau, để xem..tôi trả thù anh thế nào?”

Cắn mạnh vào vùng vai anh, nó đâm ra thích thú, người con trai đúng lúc vừa bước xuống phòng khách cau mày.

Anh không đau vì nó cắn, mà là nước bọt của nó ướt đầm áo anh, một con người chú trọng việc ăn mặc như Korean, thì tất nhiên là rất giận.

_ĐỒNG KHIẾT NHƯ! EM ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY???

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

26. Chương 25: Theo Tôi Về Nhà !

Sau khi bị tiếng găt của anh tra tấn, cô gái nhỏ chỉ biết cười trừ, nhìn vào hung thủ, anh hận không thể quăng nó xuống biển, cho cá ăn ngay lập tức.

_Em khiến tôi phát điên đó!

Anh cảm thán một câu rồi đặt nó xuống, quay lại nhìn ai kia, gương mặt Korean đằng đằng sát khí.

_Tôi chỉ cắn anh một chút, anh đã lôi cả tên lẫn họ tôi ra hét, vậy lúc anh cắn tôi, sao anh không nghĩ đến điều này. Anh đâu phải là con...

Con gì??

Mặt nó tái nhợt đi sau câu nói chưa hoàn chỉnh, sau lúc nào cũng vậy, cũng là không chừa đường lui cho mình vậy a

~Anh cau mày liên tưởng đến con gì đó, đúng là chỉ có những kẻ không biết điều mới dám nói mà không cần suy nghĩ.

_Ý em..tôi là con đó sao?

Gật gật

Con người kia ngây ngô gật gật, nó không ngờ sự ngây ngô này khiến anh cực kỳ giận dữ.

Đưa tay giữ chặt cánh tay kia, Korean nhíu mày kéo nó lại gần sát phía mình. Ánh mắt nó chậm lại, đâm đâm quan sát hành động của anh, nhẩn mặt. Anh ta muốn cắn nó nữa sao???

__Không được cần!

Con người kia bỗng hét lên khi khuôn mặt anh cúi xuống cạnh vùng cổ,sau tiếng cảnh báo này,anh càng nên biết rõ không thể cần,mà là dùng một hành động đáng yêu khác.

__Được!

Làn môi anh khê cong rời khỏi chiếc cổ nồn nà đó,nhưng ánh mắt lại dừng lại ở một địa điểm ướt át chết người.

__Anh..anh muốn làm gì?Tôi đói rồi,tôi muốn đi ăn!

Nó lấp bắp,anh tiếp tục cười nhếch đưa ngón tay sờ nhẹ lên đôi môi ai kia ưng lòng.Phải,một địa điểm khiến anh không thể rời mắt ngay từ đầu.

__Chúng ta tất nhiên phải ăn rồi,nhưng trước tiên,dùng món khai vị trước đã.

Di chuyển bàn tay đến phía sau nó,anh giữ chặt,tay còn lại xiết lấy cánh tay kia tránh hành vi phản kháng,thường ngày.

Nhìn xuống cánh tay đang bị giữ,nó nhăn mặt,không xong rồi,lần này lại bị kẻ thù cưỡng hôn một lần nữa sao?

__Buông ra,tôi sẽ hét lên đó!

Người con gái lên tiếng cảnh cáo,nhưng hình như chẳng làm động tâm anh.Nếu là điều anh muốn,thì trước mặt bao nhiêu người,vẫn có thể ra tay.Hướng hồ,ở đây là nhà riêng của anh,căn biệt thự dành riêng cho một người.

Màu sắc điều tập hợp những điểm nhỏ nhất nhất,những gì nó thích,hầu như anh chưa từng không để ý.

Cũng rất muốn thốt lên một câu dễ nghe,ở đây là nhà của em,ngôi biệt thự đứng tên của em,và những thứ thuộc về em đều đặt ở đây!

__Tùy em..đúng lúc ở đây có cả những con người mà em không muốn gặp!Muốn một trong số đó nhìn thấy,cũng là một ý kiến hay!

__Anh...

Nó cứng họng,thâm tâm không hề muốn chuyện này xảy ra,không muốn cứ bị anh cưỡng hôn,không muốn chạm vào cơ thể anh quá nhiều,không muốn để bản thân vướng phải,một duyên tình oan khuất.

Những gì anh suy nghĩ và nó khác nhau,khi nghĩ đến những gì nó trải qua cùng Shyz,khóe mắt anh càng thêm căm hận.

Đây không thể giải thích là biểu hiện của gì?Là ghen?hay thật chất,anh đang chứng minh bản thân mình nắm được thứ người khác có?

__Em đang sợ để Shyz nhìn thấy,sợ chú ấy sẽ đau lòng,sợ bản thân em khó lòng giải thích mối quan hệ giữa chúng ta,tất cả mọi thứ chỉ để cho tôi biết một điều,tình cảm giữa em và Shyz rất sâu đậm,đúng không?

Đay nghiến anh quát,làn môi nó khê run,quay mặt sang phía khác che giấu đôi mắt đỏ hoe của mình.

__Nếu đã như vậy,tại sao em không bắt đầu lại cùng Shyz hử?Hai người không phải rất yêu nhau hay sao?

Người trước mặt nó tiếp tục gắt,nhìn Korean,con người kia không kìm được nước mắt,lắc đầu.

__Đừng khóc,cũng đừng giải thích gì hết,tôi không phải là gì của em,những lời giải thích đó,hãy dành cho Shyz,nếu như,em thật sự yêu chú ấy!

Di chuyển bàn tay lên khuôn mặt nó,anh lau vội,trong ánh mắt kia,nó nhìn thấy được một Korean rất lạnh lùng.

__Đây là lần cuối tôi lau nước mắt cho em,cũng là lần cuối tôi chạm vào người em,từ giờ trở đi,em muốn làm sao cũng được.Ở lại đây cũng được,rời khỏi đây cũng được.Đồng Khiết Như,tôi và em,sẽ trở thành hai người của hai thế giới khác nhau.Nếu em được hạnh phúc,thì xem như..tôi cũng hạnh phúc!

Ôm trọn con người trước mặt vào lòng, anh cố gắng xiết chặt, chạm vào người Korean, nó vô hồn để nước mắt rơi xuống.

_Hình như, tôi nói nhiều quá thì phải, một con người như tôi, từ khi nào lại lảm lòi vậy? Tôi muốn nói với em một câu, thời điểm tôi buông em ra, cũng chính thức, mọi chuyện giữa tôi và em đã xảy ra điều biến mất, tôi không có tư cách để giữ chân một con người không thuộc về mình, những gì tôi làm cho em, cứ coi như, là tôi phí công của mình làm một chuyện vô bổ đi.

Khép chặt mắt, con người kia lẳng lặng thở dài, nó im lặng, cổ họng hiện tại nghẹn đắng.

Buông con người kia ra, anh cười nhạt rồi quay người bỏ đi theo hướng lên phòng. Đưa mắt nhìn theo, nó hận không thể chạy đến đánh chết kẻ vô tình đó.

_Hạo Thy Nhật! Hức hức- Lớn tiếng gọi anh, nó bất ngờ òa khóc, con người kia ngay phút chốc cũng dừng lại, nhưng không quay đầu- Ngay từ đầu tại sao anh không để tôi ở lại cửa hàng bán hoa của ba tôi, anh có thể để tôi ngồi ở ngoài đường, có thể không đưa tôi về đây, có thể không quan tâm tôi, có thể không giảng đạo lý cho tôi, có thể không cần thiết làm tất cả cho tôi, tất cả là tại anh, tại anh tự ý đem tôi từ Pháp trở về đây, tại anh khiến tôi nhớ lại mọi thứ, tại anh khiến tôi phải hận anh, tại anh khiến tôi thê thảm như thế này, tại anh, tất cả là tại anh!

_Phải!- Quay lại nó anh lớn tiếng khẳng định- Là tại tôi, là tại tôi không có gì làm nên mới đem em trở về đây, là tại tôi tự cho mình là một người kiêu ngạo có thể đánh bại mọi thứ, nhưng bây giờ tôi sai rồi, em không đáng để tôi làm vậy!

Lùi lại về phía sau, con người kia im lìm để nước mắt rơi lã chã, cơn đói kia tự bao giờ không còn cảm nhận được.

_Nếu đã như vậy, thì tôi cũng không cần nói nhiều với anh, cứ như anh nói đi, sau này.. tôi và anh là hai người của hai thế giới khác nhau. Tôi sẽ không ở lại đây, tôi cũng sẽ không trở về với Shyz, vì tôi.. không đáng được như vậy, hức hức!

Lùi lại phía sau mấy bước, con người kia lau vội nước mắt chạy đi. Nhìn theo từng bước chân khó nhọc kia, mặt Korean đành lại.

_Tổn thương em là điều tôi không muốn, nhưng mà.. tôi buộc phải làm vậy!

_Hạo Thy Nhật! Tại sao anh lại làm như vậy với nó chứ? Chân nó ra nông nổi đó, bây giờ ở ngoài đường trời sắp mưa, anh không thấy đau lòng hả?

Anny đứng sau gắt lớn, nhìn lại cô, anh im lặng, cũng đúng, anh quá vô tình.

_Nếu như anh không muốn tổn thương nó, thì ngay từ đầu đừng mang nó về đây, nếu bạn tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không tha cho anh!

Cô hẳn học nói rồi nhanh chóng chạy đi, khóe môi kia bất giác cười nhạt.

_Lại bắt đầu mưa!- Nhìn lên bầu trời âm u, gương mặt nó biến đổi- Đồng Khiết Như, mây thật sự rất thê thảm!- Con người kia nhìn xuống những dòng xe đang chạy ở phía dưới cầu hét lớn, tiếp sau đó là tiếng thở dài.

_Mưa đi, mưa lớn lên đi, đứa nào lùn thì chết chìm thôi, mây chính là một đứa chết đầu tiên đó con ngốc!

Những lúc thê thảm nhất, nó điều chữa trị vết thương bằng cách điên điên khùng khùng này, không ai hiểu được tâm trạng của nó, cũng như nó chưa bao giờ hiểu được mình.

Phải, bây giờ lại giống một kẻ lang thang không ai cần nữa rồi!

Hướng mắt vào đồng hồ trên tay, gương mặt ai kia đành lại, 9 giờ pm rồi sao?

_Không xong rồi, bây giờ đi đâu đây? Có ai nói cho tôi biết không?

Sau khi cãi nhau một trận với Korean, nó đâm ra tự kỷ, nhìn vào những ánh đèn xa xăm, đôi môi ai méo xệch.

_Cả nhà cũng không thể về,nếu ba thấy mình như vậy,sẽ rất không vui,thôi thì,mình định cư ở đây luôn vậy!

Bám chặt vào lang cang,con người kia thở ra một tiếng rõ.Cứ như thế này,không sớm cũng có người đưa nó vào bệnh viện mất thôi.

Cộp

Cộp

...

Nghe thấy tiếng bước chân nó vội vàng quay đầu về phía trước mặt,nhìn thấy anh,nắm tay ai kia trong vô thức xiết chặt.

Cầm phần con người này đến tột cùng,cầm phần con người này đến thấu xương.

_Hạo Thy Nhật,anh muốn sao đây?Muốn tôi nhảy từ đây xuống dưới,anh mới vừa lòng hả?

Nó gắt,con người kia bước đến cạnh nó im lặng,từ phía sau lòi ra một chùm bóng bay nhiều màu sắc rất to.

_Gì đây?Muốn tôi thả bóng bay với anh sao?Anh quá trẻ con rồi đó!

Cô gái nhỏ trước mặt anh hừ nhẹ,rồi bước khập khiễng lướt sang người anh.

_Có muốn chơi trò chơi trẻ con này không?Dù sao,tôi cũng muốn biết,dùng cách trẻ con để dỗ dành trẻ con sẽ như thế nào?

Bất giác dừng lại,nhưng không quay đầu,con người kia cười nhếch.Lúc này là ai cãi nhau long trời lở đất với nó,nói nó không đáng một xu,bây giờ lại đến đây dỗ dành,có phải xem nó là con nít thật không?

_Tôi không cần anh giả vờ làm người tốt trước mặt tôi,đầu của anh có vấn đề hay sao?Là ai nói,tôi không xứng đáng,bây giờ là ai mặt dày chạy đến đây,bảo tôi chơi trò chơi vớ vẩn này?

Quay lại anh,nó nghiêng đầu mắng nhiếc.Người trước mặt nó im lặng bước đến cạnh ai kia,gỡ chùm bóng bay lên cao rồi buông ra.

Bay giữa màn đêm là khung cảnh bóng bay tuyệt đẹp,ngước mắt nhìn theo,khóe môi nó vô thức mỉm cười.

_Những gì tôi đã nói với em xem như những quả bóng bay này đi,cứ mặc nó bay về phương trời lạ,ngay bây giờ,trước mặt em,tôi sẽ rút lại những gì tôi đã nói,em xứng đáng,hoàn toàn xứng đáng với tất cả những gì tốt đẹp nhất.Khiết Như,tôi không thể nói lời xin lỗi với em một cách hoàn chỉnh,vì nó thật sự rất khó nói.Em biết rõ,lòng kiêu ngạo của tôi,nếu tôi đã hạ mình đến đây,nói những lời này,thì em cũng nên biết rõ,em là người rất quan trọng trong lòng tôi,trong lòng tất cả mọi người.Theo tôi về nhà có được không?

Nó im lặng,quay người sang phía khác.

Nãy giờ đứng ở đây nói những lời diên khùng,có lẽ anh ta cũng đã nghe,cũng đã biết,nó là đứa thê thảm như thế nào.

Trở về đó rồi lại bị anh ta nói khó nghe hay sao?Nếu vậy thì ở đây còn tốt hơn.

_Không! Tôi không theo anh về!

Đối mặt với Korean,nó khẳng định,điều bộ cực kỳ quyết tâm.

Hắc xì

Xoa xoa mũi,nó đánh mặt,không ngờ cả một chút tôn nghiêm cũng bị hủy hoại.Thấy ai kia như vậy,anh cười nhếch cổ áo khoác choàng qua người cho nó.

_Tôi từng nói đây là lần cuối chạm vào người em,đúng,là lần cuối nếu như một ngày nào đó tôi chết.Nếu như tôi còn tồn tại,thì em đừng hòng tôi bỏ qua cho em,áo của tôi đang chờ em về giặt.

_A!

Bế chặt con người kia trong tay, gương mặt anh vô cùng thích thú, ngược lại nó đang khó chịu vì cổ họng có chút đau rát. Chắc tại, cả ngày hôm nay nói quá nhiều, cộng thêm nó đang bị cảm.

_Cổ họng đau sao?

_Liên quan gì đến anh!

_Cả ông trời cũng muốn thay tôi phạt em, cho nên em mới bị đau họng, vậy đi, ít nói lại, có lẽ trời sẽ không mưa nữa. Vì lúc nào, em chạy ra ngoài, hầu như sau đó đều có mưa.

_Anh..khụ khụ!

Sau câu nói của anh là tình trạng con người kia ho sặc sụa, tên này đi làm thầy bói chắc chắn rất nhiều tiền==_!=!

_Nè..ngủ một chút đi, nhìn em không ổn thì phải, nếu cảm thấy khó chịu thì cứ nói với tôi!

_Bây giờ anh bế tôi, tôi thấy rất khó chịu đó.

_Sao cũng được!

Anh mặt dày không đặt nó xuống mà bước tiếp đi, nhìn lên khuôn mặt kia nó thở dài, đôi mắt ngày một khép lại.

Người con gái đứng tựa lưng vào xe cười khẩy khi nhìn thấy anh, cuối cùng tên này cũng có lúc coi được.

_Sao hả? Nếu mất một người quan trọng với mình, tôi nghĩ có khi, anh sẽ trở thành một con người cô độc nhất thế kỷ XXI này!

Nhìn anh, Anny trêu chọc, tay mở rộng cánh cửa xe để anh đặt nó vào, sau đó đóng chặt.

_Cô cũng biết điều đó! Vậy thì lái xe đi!

_Cái gì? Xe của anh, tại sao tôi phải lái?

Cô chóng hong hét lớn, người con trai nhìn Anny cười khẩy.

_Tùy cô, nếu cô muốn giờ này đón taxi về.

_Ồ..được rồi, lái thì lái! Anh nhớ chăm sóc tốt cho bạn tôi đó!

_Tất nhiên!

Bước vào ngồi cạnh nó, anh để ai kia tựa đầu vào người mình, người ở phía trên nhìn xuống hừ nhẹ.

“Được lắm, được lắm, anh cứ chờ đấy! Sau này khi đám cưới tôi, anh nhớ đi một phong bì to là được”!

...

Cuối cùng cũng được giải quyết ==_!=!

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

27. Chương 26: Đi Nhầm Phòng! Nhầm Phòng Của Em Rồi!

_Tiêu Nhiên! Bọn em ở đây!

Hướng mắt về phía hai con người đang vẫy tay, gương mặt ai kia bắt gặp mỉm cười. Hóa ra hai đứa nhóc này, bí mật đến đón anh như trong kế hoạch.

Nhận lấy vali từ K.O, Ken quay sang tài xế đưa vội cho ông, rồi gật đầu.

_Bác đem hành lý ra ngoài xe trước, sau đó chờ bọn cháu! Bọn cháu sẽ ra ngay!

_Dạ thưa Phong thiếu gia!

Người đàn ông cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi, khi bóng ông dần xa, Anny quay sang K.O cười lém lỉnh.

__Anh họ, anh nói xem, lần này anh đến đây có phải là vinh dự của tụi em không?

Cô nhướn mày, trong lời nói có chút trêu ghẹo, ông anh này đâu có nhiều thời gian đến mức đến đây, nếu không phải vì kế hoạch kia, chắc chắn không bao giờ anh có giờ rảnh.

__Hai đứa có thấy đây là một niềm vinh dự hay không? Chứ thật ra, anh thấy hai đứa rất biết cách hành hạ người khác!

Đặt hai tay trong túi quần, con người đạo mạo trước mặt nói móc, anh mất thời gian bay đến đây, đáng ra phải được nghỉ ngơi, nhưng không ngờ, hai cô cậu này, lại cản đường chặn lối.

__Không đúng, đây chỉ là một cái cớ, nói thật, Tiêu Nhiên nhà ta, chỉ nghĩ đến em gái thôi, đời nào, anh lại có lòng tốt bay về đây thăm tụi em? Đúng chứ?

Đi một vòng quanh K.O, khuôn mặt Ken hiện rõ sự chăm chọc, còn con người còn lại khẽ mỉm cười.

__Xem nào, bây giờ em cũng muốn ganh tỵ với em gái của anh sao, chàng trai?

Đặt tay lên vai Ken, anh cười nhếch, quang cảnh xung quanh nồng nặc mùi sát khí khiến Anny trau mày.

__Được rồi, chúng ta mau về nhà thôi, hai người chiếm hết cả một buổi sáng rồi đấy!

Cả hai hướng mắt nhìn vào Anny thở dài, tự bao giờ, cô em gái này trở nên nghiêm túc vậy? Lại yêu quý từ thời khắc nũa kia?

Biệt thự Pink

Cuộn tròn trong chiếc chăn, con người kia trở mình sang bên phải rồi lại sang bên trái, cứ vậy cho đến khi mệt mỏi.

Đưa mắt lên trần nhà, nó khóc không ra tiếng, chân bị đau khó đi lại được, còn cổ họng vì bệnh mà không thể cất lời. Chẳng lẽ, nó phải dùng khẩu hình ==!

“Làm sao đây? Bây giờ cứ như người tàn phế, huhuhu, rốt cuộc nên làm gì đây?”

Cạch

Gương mặt này..

Ngoài cái tên vào không biết gõ cửa thì còn ai khác, mà nếu anh có gõ cửa, nó cũng đâu nói được gì!

“Chán thiệt, không nói được gì hết”

__Sao đây? Em không hoan nghênh tôi vào đây à? Hay thật tế, rất muốn tôi vào đây?

“Độ điên và độ tự kỉ của anh ta thật cao, xem như tôi sợ anh đi, đồ mặt dày!”

Miệng nó méo xệch quay ngay sang phía khác, ai kia cười nhếch tiến lại phía nó ngồi xuống cạnh giường.

__Tôi quên mất, có một cô bé đang bị viêm họng cấp độ nặng, làm sao đây? Không có ai cãi nhau với tôi, đúng thật, có chút buồn bã thì phải?

Đưa tay sờ nhẹ vào khuôn mặt nó, anh chọc tức, phải, đúng là có chút gì đó không quen. Bình thường cứ gặp nó đã sắp chém giết nhau, bây giờ lại không nghe được giọng nói kia, anh lại cảm thấy đầu óc trống trải.

Gạt mạnh tay anh ra, nó cố gắng ngồi dậy tựa vào thành giường, nếu như nói được thì tốt quá! Ông trời thật bất công, sao anh ta không bị viêm họng, để xem còn kiêu ngạo vậy không?

__Lườm tôi em hết viêm họng sao?

__Kệ tôi!

Thốt ra hai từ này, ai kia đành mặt, muốn nói chuyện cũng không xong, nó với Korean y như là hai người bất đồng ngôn ngữ!

__Không đùa với em,tôi về đây là lấy một số hồ sơ,nhưng..không hiểu tại sao lại vào nhầm phòng,không xong rồi,bây giờ..tôi phải làm sao đây?

Nó hừ nhẹ lấy gối ném vào Korean,một lý do cực kỳ nhảm nhí,phòng anh ta và phòng nó là cách nhau một tầng lầu,lý nào lại vào nhầm.Có chăng chỉ muốn xem,nó chết hay chưa??

Chịu một chiếc gối phi vào mặt,người con trai kia cau mày,đưa tay kéo nó nằm ngay xuống giường,khỏe môi anh ngày một cười thỏa mãn.

__Vào nhầm phòng là vào nhầm phòng,em còn dám ném gối vào mặt tôi,nếu khuôn mặt này của tôi bị làm sao,có phải,em dùng thân để đền đáp không?Chịu trách nhiệm,cả cuộc đời tôi về sau??

Đưa hai tay chống vào ngực anh,nó nhăn mặt,nhìn lại hai cánh tay bé nhỏ này,Korean không ngại áp mạnh xuống,thế là có người bỏ cuộc chịu thua.

“Tên điên này..anh ta chưa uống thuốc hay sao?Hay thật chất,không có sợi thần kinh nào?”

__Nếu ngày nào cũng đi nhầm phòng của em,chắc sẽ thành thói quen mất,cô bé của tôi,em nên biết một điều,việc đi nhầm phòng của tôi,sẽ biết em còn sống hay đã chết đó!

Từ từ rời khỏi người nó,anh đưa tay kéo ai kia ngồi nhanh dậy,áp mặt vào con người anh,nó ngẫm lại câu nói.

“Hóa ra..tôi bị như thế anh rất hả hê”

__Mau lên,tôi đưa em đi rửa mặt!

Nhắc bỗng con người kia trong vòng tay,khỏe môi anh cười nhếch.Đi nhầm phòng nghe cũng rất thú vị,với ai thì anh không biết,nhưng với cô bé này,chắc chắn là đang rất phát điên,chỉ có điều không thể nói ra được!

Một lúc sau

Ngồi trên Sofa,nó cau mày nhìn Korean nói chuyện qua điện thoại với đối tác,không ngờ tên này có thể chịu đựng nhiều cuộc điện thoại tới tấp như vậy ==! Chả buồn cho nó cứ ở yên một chỗ nhìn đĩa trái cây ngon lành kia.

__Được! Tôi nhất định sẽ cho bên tập đoàn ông một câu trả lời sớm nhất!Nè..em ngồi yên một chút có được không?

Vì hành động giật giật áo của nó khiến cuộc nói chuyện của anh không đi đến đâu,người bên cạnh thì muốn ăn trái cây,còn đối tác bên kia đang thắc mắc là ai mà khiến Korean phát điên như vậy!

__...

__Chỉ là một con nhóc không biết điều,chuyện này ông không cần bận tâm,hơn nữa,con nhóc này đang bị viêm họng,dù có tức giận tôi,cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc đối thoại của chúng ta!

“Anh dám! Được...”

Tiếp tục công cuộc giật giật áo,người con trai kia hừ nhẹ quay sang nó cau mày.

__...

__Được! Tôi giải quyết chuyện riêng một lúc!

Thần thùng tắt điện thoại,anh không cần nhìn mà đặt ngay xuống bàn.Nhìn vào khuôn mặt kia,nó chớp chớp mắt.

“Anh ta nổi điên rồi,có khi sẽ cắn người”

__Bây giờ là sao đây?Em muốn tôi phát điên lên thì em mới vui hả??Hay là muốn..

Chỉ chỉ

Hướng mắt theo ngón tay nó,Korean khẽ thở dài,anh bận bịu đến mức quên rằng nó chưa ăn gì,còn nữa,ai lại để mấy thứ đồ ngọt giết người này ở đây.

_Khiết Như!

Anh khê gọi tên nó,mặt ai kia biến sắc,lần đầu tiên có người gọi tên nó dịu dàng mà lạ thường như cái tên này,vì người bình thường gọi nghe thấy rất êm tai,còn Korean gọi,nó lại cảm thấy như sắp rơi xuống 18 tầng địa ngục.

“Sao anh không gọi cả tên lẫn họ của tôi cho dễ nghe,cứ gọi kiểu này,tôi sẽ đi sớm”

_Tôi trình trọng thông báo,kể từ hôm nay trở đi,em không được ăn bất cứ thứ gì có hại đến cổ họng cho đến khi khỏe lại,nếu không..tôi tuyệt đối không tha thứ cho em!

Từng câu từng chữ điều rất chắc nịch,nhìn Korean,ai kia khê xoa bụng.

_Tôi đói!

_Cổ họng đau thì đừng nên nói nhiều,ở yên đây,tôi sẽ quay lại!

Đưa mắt hướng theo nam nhân kỳ lạ kia,mặt ai đó méo xệch,anh ta thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả chong chóng,không thể đoán được lúc nào vui lúc nào buồn.Lúc nào không bình thường,và lúc nào trở nên rất nghiêm túc!

Cộp

Tiếng bước chân này...

Trợn tròn mắt nhìn vào dáng vẻ phi phàm kia,nó như không tin vào thị lực cao ngất ngưỡng của mình.

“Anh 2”

Cố gắng đứng dậy,nó nhìn anh mỉm cười,rất muốn lớn tiếng gọi K.O,nhưng không tài nào cất giọng.

_Khiết Như,anh đã biết em bị viêm họng,cho nên không cần nói,nghe anh nói là được rồi!-Người con gái trước mặt anh,ngoan ngoãn gật đầu.Đưa tay đặt lên bờ vai bé nhỏ kia,anh khê khẳng cúi người xuống_Nói anh biết,Korean có tốt với em không?Nếu không,anh sẽ...

_Sẽ đánh tôi và đòi lại công bằng cho cô em gái búống bình,cứng đầu của anh sao?

Đặt cháo và nước lên bàn,con người kia nhìn K.O nướn mắt,phải,chính xác là ý này!

Đổi mặt hai con người đằng đằng sát khí,nó lại một lần nữa nhăn mặt,đói mà cũng không được ăn,quá đáng,quá đáng!

_Hai người vừa phải thôi chứ,không thấy bạn tôi đang đói à?Đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!

Cô xen vào cắt ngang không khí ảm đạm,bước đến cạnh nó cô ngồi xuống,rồi đưa tay kéo tô cháo về phía mình.

_Nè..ngồi xuống! Mặc kệ bọn họ!

Nó mỉm cười rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh cô,cả hai con người nhìn thấy Anny dứt cháo cho nó cau mày.

_Mau đưa cho tôi/anh!

Không phải,là ba thì đúng hơn __=! Vì Ken cũng có phần,mới ăn được một muống đầu tiên nó đã bị cả 3 làm sặc sụa.

_Anny! Đưa cháo cho anh! Mau lên!

_Được rồi K.O!

Cô đáp rồi đưa cho anh,sau đó bước sang phía Ken,hai cặp mắt nhìn vào cô đỏ rực,tình thế hiện tại,K.O đang chiếm thế thượng phong.

_Tình cảm anh em cũng tốt lắm!

Korean nói móc.

_Không phải ai đó nói cần nghỉ ngơi hay sao?Còn có tâm trạng chăm sóc em gái cơ à?

Mặt Ken méo xệch, đứng chứng kiến Anny cười khỏ, không cần phải nói móc nhau mới vui chứ? K.O vẫn im lặng, anh tiếp tục nhiệm vụ chăm sóc em gái của mình, còn nó vẫn vui vẻ ăn. Thầm nhủ, cháo ai nấu ngon thật!

_Cháo là do tôi nấu, ăn cũng phải để chủ nhân dứt chứ? Sao lại.. để khách ra tay rồi!

K.O dừng lại quay sang Korean cau mày, cũng rất giỏi trong việc nói móc người khác thì phải, nhưng không sao, cần phải để chủ nhân tội nguyên vậy!

_Nếu đã vậy, có lẽ tôi không nên chiếm lĩnh bệnh nhân đặc biệt này thì phải, đúng không Korean?

Quay sang ai kia, K.O nhướng mày, kèm theo đó là một nụ cười nửa miệng. Phải, Korean cũng đáp lại anh, bằng một nụ cười như thế, sau đó đến phía K.O thay thế vị trí.

_Nè Tiêu Nhiên anh..

Ken cứng họng, nhìn vào cậu em họ anh nhướng mày.

_Không được manh động, việc của chủ nhà, chúng ta là khách, không được có ý kiến! Nghe này Ken, chúng ta mau đi thôi.

_Được rồi!

Ken khẽ gật đầu rồi bước cùng K.O lên lầu, không gian ở lại chỉ còn 3 người, hướng mắt nhìn vào nó, anh cười nhếch.

_Hình như ở đây vẫn còn một bóng đèn thì phải, không thấy ở đây rất không thoải mái à?

_Đi thì đi! Anh nhớ đó, có chuyện gì với Angel, tôi sẽ băm anh ra!

Cô hần học lên tiếng rồi ngay tức khắc bỏ đi, đưa mắt nhìn theo, nó bắt giác thở dài.

Cốc

_A!

Bị anh cốc vào trán, con người kia cau mày, cái tên này cứ thích hành hạ người khác!

_Lo tập trung ăn vào, khi ăn không được thở dài nghe rõ chưa?

“Mình sắp phát điên rồi...”

Nhìn Korean, nó miễn cưỡng gật đầu rồi ngoan ngoãn ăn từng muỗng cháo. Khóe môi anh bắt giác cong khi nhìn vào người con gái này, nếu từ đầu đã như thế này thì quá tốt.

_Khiết Như!

Khụ khụ

Anh vừa dứt lời thì nó đứng lúc ho sặc sụa, đã bảo đừng gọi tên nó như thế rồi mà, ai gọi cũng thấy bình thường, nhưng khi vào tay Korean, nó thấy rất áp lực (T Miu's K: Tác giả còn thấy áp lực nữa là... đáng sợ)!

“Nói đi.. đừng gọi tên tôi nữa”

Nó nhìn anh chờ đợi câu nói đến mức toát mồ hôi, còn ai kia im lặng lấy khăn lau mồ hôi cho nó.

_Ko..rean!

Người đối diện bắt giác dừng lại, ánh mắt chăm chăm nhìn vào cô gái đang gọi khê tên mình.

_Có chuyện gì?

_Tôi...khát nước!

Sao vậy? Sao giống con nít mới học nói quá vậy, thật, không biết khi nào nó mới khỏe lại.

_Không những nước mà thuốc cũng phải uống, dù em không thích cũng phải uống, không cần biết có đắng hay không cũng phải uống!

_Anh...

_Tôi sẽ nghe lời của anh,nói nhanh lên!

Mặt nó biến sắc nhìn chăm chăm vào Korean,không sớm nó cũng sẽ bị tên này hại chết!

_Không..

_Thật không?Có thật là không uống không?

_Tôi..

_Không lặp lại nhiều lần,uống hay không?

Gật gật

Nhắm mắt gật đầu là cách nó làm hiện tại,còn ai kia thì cười đắc ý.

Cộc Cộc

Nghe thấy tiếng gõ cửa nó mỉm cười,chắc chắn là K.O,phải,chắc chắn là K.O!

Chống nhẹ hai tay xuống nệm,con người kia từ từ cho chân đặt lên sàn nhà,chậm chậm đứng lên.

Cạch

Chưa đi được đến đâu thì cánh cửa đã toang mở,nhìn người đối diện,nó không nổi giật mình.Không phải K.O,mà là..

Khép nhẹ cửa,người con trai đạo mạo bước chậm chạp về phía nó và dừng hẳn.

_Shyz!

Sờ lên cổ họng nó nhăn mặt,cứ như thế này không biết bao giờ mới trở lại bình thường.Cầm lấy bàn tay kia,anh nhanh chóng kéo mạnh về phía mình,phải,anh chưa từng nghĩ,một khắc cũng không thể quên cô bé này.

Anh trân trọng và yêu đến mù quáng!

Xiết chặt cô bé nhỏ trong vòng tay,anh cố gắng giữ chặt hơn bao giờ hết.Ngược lại nó rất muốn đẩy anh ra,nhưng không tài nào chống cự.

Di chuyển chiếc môi đặt lên mái tóc buông dài,khuôn mặt Shyz biến đổi,tiếng thở dài ngày một nặng nề hơn.

_Anh luôn nghĩ..nếu như giữa chúng ta không còn rào cản,thì em sẽ có thể ở bên cạnh anh,nhưng bây giờ hình như điều anh nghĩ,là bản thân lại quên mất những tổn thương mà em đã chịu đựng.Cứ cho là anh ích kỷ,chỉ nghĩ cho bản thân anh,vì ai trong thế giới của tình yêu,cũng điều là ích kỷ như vậy.Khiết Như,em có biết khi anh muốn em trở thành hôn thê của anh là anh đã trăn trở rất lâu hay không?anh chưa từng có ý nghĩ sẽ yêu một cô bé kém hơn mình về tuổi tác như vậy,nhưng cách suy nghĩ này hoàn toàn bị biến đổi,nếu như..có thể quay ngược thời gian,có lẽ anh sẽ ước,mình..không gặp em!Vì như thế..anh sẽ không đau khổ,sau này..cũng có thể mỉm cười chúc phúc em,một cách chân thành nhất!

Từ từ buông lỏng nó ra,Shyz đưa hai tay giữ chặt hai cánh tay của nó mỉm cười.

_Cô bé à?Anh không thể cắt đứt tơ tình với em,anh cũng không nỡ tự tay làm tổn thương người mình yêu một lần nữa,em xứng đáng có được một hạnh phúc riêng cho mình,bên cạnh một người hoàn toàn thuộc về riêng em,không có bất kỳ ai,có thể xâm chiếm.Nhưng..hình như,một nửa tương lai đó,không phải là dành cho anh!

Ngước nhìn lên anh,khóe mi ai ngấn nước,anh đang lợi dụng việc nó bị viêm họng để nói những lời đả kích này hay sao?

_Hạo..Duy Thần! Em..ghét anh lắm!

Người con trai trước mặt nó cười xòa,đưa tay lau vội nước mắt kia,rồi thở rõ một hơi dài.

_Có muốn anh đưa em đi ra vườn hoa không?Có khi tâm trạng em sẽ tốt hơn!Với lại,chân của em cũng nên đi lại một chút!

Gật gật

_Anh chịu thiệt công em vậy!Mau lên!

Xoay lưng về phía ai kia,anh cười cười,cô gái nhỏ khẽ ưng lòng hạ thấp người,choàng tay qua cổ anh.

_Duy Thần! Đi thôi!

Nhìn thấy nó thốt trọn tên Shyz,người con trai bên ngoài tròng mắt,người đứng phía sau chàng trai kia,cũng bất giác thở dài.

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

T Miu's K: Hai người này là ai vậy? ==_=!

28. Chương 27: Sự Chân Thành Sau Lớp Người Phản Diện

__Vườn hoa__

Bám chặt vào cổ anh,nó vô thức gục đầu xuống cạnh khuôn mặt Shyz,phùng má,cảm giác này thật giống như lúc đó,vẫn là mùi hương nhàn nhạt này.

Khẽ quay sang nhìn con người đang thần thờ kia,anh cười nhạt rồi khẽ xốc nhẹ nó lên,mỗi bước chân đều rất chậm chạp.

Phải,anh rõ ràng muốn kéo dài thời gian,vì như thế có thể công nó lâu hơn một chút!

_Shyz! Thả..em xuống!

Đưa mắt nhìn quanh khu vườn rộng,nó quay sang Shyz nói khẽ,con người kia có chút ngang bướng,không chịu thỏa lòng.

_Một chút nữa,có được không?Anh muốn công em thêm một chút,chỉ một chút thôi!

_Nhưng..

_Khiết Như,nghe anh có được không?

_Ừm!

Nó ngoan ngoãn gật đầu bám chặt vào cổ anh một lần nữa,một chút nữa so với anh chắc hẳn là một thời gian dài.

Ở yên trên lưng con người kia,gương mặt nó đánh lại,anh nói sẽ cho nó tập đi lại kia mà,sao cứ muốn cho nó thành kẻ chỉ biết dựa vào người khác vậy?

_Dạ chào chủ tịch!

Nhìn đám người làm vườn trước mặt anh gật nhẹ đầu,sau đó đặt ngay nó xuống dưới thảm cỏ xanh,rồi nhanh chóng đứng dậy.

Cô nhóc ở phía sau bám chặt tay Shyz,vì nếu nó buông ra,có khi sẽ ngã xuống ngay lập tức,thế mà trong lúc thê thảm thì lại y như superman==_=!

_Phiền đi chuẩn bị cho tôi một ly trà rừng có được không?Nhớ là không được quá nóng,cũng không được quá nguội,nhiệt độ phải vừa ấm có biết không?

“Anh ấy vẫn rất chu đáo với mình..Duy Thần,nếu như 9 năm trước chúng ta không gặp nhau thì tốt quá,em cũng không phải vừa yêu vừa hận anh,đúng không?”

Ngước lên nhìn con người kia,nó từ từ buông lỏng hai bàn tay mình ra khỏi tay anh,không đúng,phải là buông ra ngay từ đầu.

_Dạ được thưa chủ tịch!

Bóng dáng con người kia quay đi,anh đưa mắt sang những người còn lại,như hiểu ý,bọn họ cũng nhanh chóng rời đi.

Quay lại nhìn nó anh mỉm cười,nụ cười này là chân thành và đầy ấm áp,khung cảnh cả hai đứng đối mặt nhau giữa những đám hoa hồng càng trở nên tuyệt đẹp.

Đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc kia,gương mặt Shyz biến đổi khi nhìn thấy một chiếc lá,9 năm trước,cũng là vì chiếc lá này mà cái ôm đầu tiên của anh bị đánh cắp,không những vậy,toàn bộ những kí ức về cô gái này,đều ở lại trong trái tim của anh.

Một vị trí quan trọng qua nhiều năm,một con người trong hoàn cảnh thê thảm nhất vẫn rất đẹp,phải,nó là một khối rubik nhiều màu,một thiên thần mang hai màu sắc bảo vệ,một cô bé giống như lọ lem,nhưng không phải là lọ lem.

Ngắm nhìn chiếc lá trong tay anh,khuôn mặt ai kia cũng bất giác cười nhạt,tự hỏi trong lòng,đây có phải là sự trùng hợp?

_Khiết Như,năm đó đã có một cô bé vì sợ hãi nên đã ôm chặt lấy anh,kết quả,anh lại để cô bé đó đau khổ bởi vì một câu nói đùa vớ vẩn nhất.Nhưng mà,khi anh nhớ về câu nói đó,thì anh biết được một điều,đó không phải là vớ vẩn!

Đưa tay đặt lên bờ vai nhỏ bé kia,anh cúi người nói một cách nghiêm túc,gọng điệu có chút nhàn hạ.

Nó nhìn Shyz rồi thở dài,bây giờ không thể nói được những gì mình nghĩ,nếu so với lúc nhỏ,có lẽ bây giờ nó thê thảm hơn nhiều.

Di chuyển bàn tay lên chiếc cổ trắng nõn nà của ai kia,Shyz vô thức bước gần hơn để làn môi của mình chạm vào trán nó,sau đó khép chặt mắt.

Anh đã mất rất nhiều thời gian để bỏ lỡ cái gọi là một cuộc tình nghiêm túc,nếu như có thể,vẫn muốn có thể ở bên một người,tay trong tay với họ.

_Shyz! Anh..

Nghe tiếng gọi khẽ của nó,anh từ từ rời ra,nhìn xuống khuôn mặt ai kia,anh cười nhạt.

_Anh xin lỗi,bản thân lại đi xa giới hạn của mình rồi,nhưng mà..

_Chủ tịch,trà rừng của cậu,cậu có muốn dùng ngay không?

Tiếng của dì làm vườn cắt ngang câu nói của anh,quay lại người đứng ở phía sau,Shyz khẽ gật đầu.

Quay lại người con gái trước mặt,anh nhượng mảy sau đó quay người bỏ đi lại phía chiếc bàn đặt ở đằng xa,rồi tựa lưng vào chờ đợi.

_Khiết Như! Em thử đi lại anh xem!

Nhìn xuống dưới chân,ai kia hướng mắt về phía Shyz gật đầu,hóa ra anh đang muốn nó tập đi,dù sao nó cũng cần phải vận động!

Phía xa

Hai khuôn mặt lãnh đạm đứng quan sát cau mày,không ai khác ngoài một Hạo Tổng phi phàm và một chủ tịch Tiêu đạo mạo,họ nhìn về người con gái đang bước đi khó nhọc kia,rồi bất giác cùng thở dài.

_Ngay từ đầu nếu tôi không ngốc nghếch cho con bé về đây,có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra,kì thật,cứ vướng phải nhà họ Hạo các người,cô em gái tôi thương yêu nhất,điều chịu tổn thương thì phải! Tôi đang nghĩ...

Đưa mắt sang Korean,mặt Tiêu Nhiên trở nên cực kỳ hàm ý,người bên cạnh đưa tay chỉnh sửa cà vạt cười khẩy.

_Cứ thử đưa con nhóc đó đi xem,tôi không tin không tìm được hai người!

_Haizzz..thế lực của Hạo Tổng là tìm người suốt hai tháng mới gặp hay sao?

_Không phải là vì tôi không tìm ra,chỉ là tôi có lòng tốt,để con bé gần anh 2 là anh thêm một chút.Hạo Thy Nhặt tôi,cũng được xem là rộng lượng chứ?

Lời lẽ đầy sắc sảo của Korean khiến K.O có chút kháng phục,đúng là một con người kiêu ngạo,dù ở hoàn cảnh nào cũng không để bản thân mình mất mát,nếu như để em gái anh ở bên cạnh một con người kiêu ngạo,liệu có tốt hay không?

_Suy cho cùng,quyết định của tôi vẫn không thể để con nhóc vướng vào nhà họ Hạo của cậu,sau khi sinh nhặt con bé kết thúc,có lẽ người làm anh như tôi phải ích kỷ rồi nữa rồi!

Korean im lặng hướng mắt về phía xa cười khẩy,không đúng,tên này chắc chắn sẽ không làm vậy,nhưng nếu không làm vậy,bí mật kia sẽ mau chóng bại lộ.Lúc đó..

Bịch

_A!

Chống hai tay xuống thảm cỏ xanh mướt,nó cúi đầu nhắm mắt,kỳ lạ,chỉ cách mấy bước là có thể chạm đến Shyz,tại sao chỉ đến đây nó đã ngã.Còn lúc cãi nhau với Korean,không phải nó đã chạy như một kẻ điên bị truy đuổi sao?

“Đồng Khiết Như,sao mà lại vô dụng vậy?”

_Hức hức!

Cả ba con người cau mày chạy nhanh lại phía nó,người gần nhất là Shyz,anh có thể chỉ mấy bước chân đã chạm đến nó,nhưng người đầu tiên kéo nó đứng dậy lại là Korean!

_Em có sao không vậy?-Cả ba con người trước mặt nó lần lượt đồng thanh,đưa tay lau vệt nước mắt,con người kia lắc đầu.

_Khiết Như,anh xin lỗi,chân em như vậy,anh không nên bắt em đi đến anh bằng một khoảng cách xa!

Quay sang Shyz,nó khẽ lắc đầu.

Rõ ràng là rất gần với tầm mắt,tại sao không bước đến được,còn người dù ở rất xa,nhưng bất cứ hoàn cảnh nào cũng xuất hiện,rốt cuộc là tại sao chứ?

_Còn nói là không sao,nếu như không sao,vậy lý do gì khiến em lại khóc hả?

Korean gắt lớn,trong ánh mắt hình như rất giận,Tiêu Nhiên cau mày đưa tay kéo nó sang phía anh.

_Korean,cậu đang hét lên với một cô bé mít ướt có biết không?Còn như thế,thì đừng trách tôi!-Anh nhượng mày,trong câu nói có một kẻ hồ,chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ,quay sang nó,anh mỉm cười_Anh 2 biết là em rất đau,nếu muốn khóc thì cứ khóc,không có ai dám ăn hiếp em đâu!-Một cách dễ dàng đáng yêu khiến nó phải bật cười,đưa tay bôi đi nước mắt kia,K.O quay sang Korean cười khiêu khích_Đây mới gọi là dễ dàng,một người kiêu ngạo như cậu,nên học cách kiên nhẫn thì hơn,đúng không em gái?-Quay sang nó,anh nhượng mày,con người kia nhìn anh khẽ gật đầu_Đi thôi,hình như,có người đã chuẩn bị trà rừng cho em gái anh,ít nhất cũng phải uống một ngụm,để tỏ rõ thành ý chứ!

Giọng điệu này...

Tiêu Nhiên cũng biết đùa quá thì phải,rõ ràng anh biết nó không thích uống trà rừng,nói đúng hơn là sợ hãi.

Nó còn nhớ,lúc ở nhà Anny như thế nào,lúc đó còn có Ken thế mạng,nhưng tình hình này..xem ra không tránh khỏi!

_Theo tôi biết,thì có một người rất sợ mùi vị của trà rừng,nhưng kì thật,cổ họng ai kia trùng hợp bị viêm.Nói xem,có phải em đang muốn một trong số chúng tôi thay thế?

Gật gật

Nó nhìn Korean ngoan ngoãn gật đầu không cần suy nghĩ,phải công nhận một điều,anh ta cũng biết nhiều về nó!

_Em không thể như vậy,nếu như vậy khi nào mới nói chuyện được đây?

_Đúng vậy!Dù anh 2 có thể chịu theo em bất cứ là điều gì,riêng về sức khỏe thì không được!

Thế là nó bị giảng đạo hồi lâu,người đứng bên cạnh cười nhếch một cái,sau đó cầm lấy cánh tay kia kéo nhẹ về phía mình.

_Với một đứa trẻ cứng đầu,tuyệt đối không thể dùng lời lẽ để nói chuyện!Mà là..-Anh dừng lại đưa mắt về phía xa_Shyz!-Người bên cạnh khẽ mỉm cười,rồi nhanh chóng xoay người bỏ đi,dừng trước chiếc bàn nhỏ,anh lấy ngay ly trà rừng,rồi quay lại phía ba con người trước mặt.

_Anh..muốn???

Chỉ chỉ tay vào ly trà rừng trên tay Shyz,nó tròn tròn mắt nhìn người đang cười.

_Phải!-Anh nhấn mạnh_Đồng Khiết Như,tôi hỏi em,có phải người em ghét nhất là tôi không?Có phải người em muốn cãi nhau nhất cũng là tôi không?Có phải em rất muốn bản thân trở nên khỏe mạnh không?Nếu như vậy,đó là một cơ hội tốt để em có thể chứng minh,con người mạnh mẽ của mình! Nhưng không uống cũng không sao,điều đó chứng tỏ,em là một đứa con nít chỉ biết khóc nhè,ngoài việc dựa dẫm vào người khác,thì không biết làm gì hết!

Từng lời lẽ điều là đả kích nó,thoạt nhiên đây cũng được coi là một lời thật lòng,nhưng trong lời nói luôn luôn có một khe hở,đôi khi chỉ là lớp vỏ nguy trang của sự chân thành,nhưng lại là chọn nhầm vai diễn.

_Anh..

_Tôi nói không sai chứ,bên cạnh đó,em còn rất nhát gan,chỉ một ly trà từng nhỏ thì đã muốn cong đuôi bỏ chạy! Đây thật chất,không phải người tôi từng quen biết,tôi..thật sự nhìn lầm em!

Đường cong từ khóe môi hoàn hảo kia hiện hữu,để yên hai tay trong túi quần,con người cao ngạo kia từ từ bỏ đi.

_Được! Tôi khiêu chiến với anh!

Giật lấy từ trên tay Shyz,nó đưa lên môi uống một hơi dài,sau đó dùng tay lau đi những gì còn đọng lại trên miệng.Hai con người bên cạnh đánh mắt,từ khi nào cổ họng kia hét lên 6 từ rõ ràng và lưu loát vậy?

Người con trai vẫn tiếp tục bước đi,hầu như chưa bao giờ quay đầu lại,vì anh biết con người kia đã bị lời đả kích của anh,mà uống sạch ly trà rừng.

_Vai diễn này,tôi làm rất tốt đúng không?Cô bé nhỏ,nếu không đả kích em,chắc chắn tính cứng đầu của em,không bao giờ khuất phục.Vì em..và tôi..là cùng một loại người!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

29. Chương 28: Thời Khắc Dưới Bóng Bay

Vì giờ đây tay em không thể nào níu lấy yêu thương anh trao về đây!

Gọi thầm tên anh trong bao nghĩ suy,nỗi nhớ như muốn vỡ òa!

Lặng thầm mình em nơi đây vẫn cứ mong chờ anh sẽ quay về!

Nhưng làm sao khi khoảng cách đã quá xa!

...

Cộp

Bước xuống cầu thang, gương mặt ai kia nhìn nó thờ dài, cô có nên cắt đứt bệnh tự kỉ của nó không nhỉ?? Suốt ngày cắm đầu vào laptop, điện thoại, truyện tranh, sau đó là ăn uống, tiếp theo là ngồi một chỗ viết thiên tình sử bi đát, kết quả làm cả tập đoàn mỹ nam đạo mạo kia, điều trở thành nạn nhân của trò cút bắt, một người đi trốn và cả đám đi tìm ==!

_Angel! Bớ Angel!

Im lìm trong chiếc tai nghe màu hồng nhạt, cô gái nhỏ hướng mắt vào laptop với điệu bộ chăm chú, phải, hình như trong laptop nó luôn chứa một kho tàng bí mật, mà hầu như chưa một ai xem được bên trong là gì!

Tiếng hét của cô chẳng làm động tâm ai, vì một khi chú tâm dù trời có sập xuống cũng vậy, cô bạn thân này của cô, nổi tiếng ngây thơ mà, dù có chết cũng sẽ không biết tại sao!

_Nè..làm gì vậy?

Quay sang thủ phạm giật lấy tai nghe ra khỏi tay, nó cau mày, con người bên cạnh cười tươi rói, ngồi ngay xuống cạnh nó.

_Ừa? Mày nói chuyện được rồi hả?

Miệng nó méo xệch đưa tay sờ nhẹ lên trán Anny, tiếp đến đặt lên trán của mình, không xong, trán nó nóng hơn Anny ==!

_Tao có bị cảm đâu mà không nói được chứ? Nếu muốn biết lý do tại sao, thì đừng nên hỏi sẽ tốt hơn, nếu không, tao cắn chết mày!

Con người đối diện nó đánh mặt, cô cũng có nghe phong phanh là có người vì tức mà chịu oan uổng uống hết ly trà rừng, cô còn đang nghĩ nó có linh nghiệm như vậy không, không ngờ chỉ uống một chút mà ai kia đã nói chuyện lại được ^^!

_Tao hiểu mà, hihi.

“Chị hiểu chứ mà, tất cả phải cảm ơn tên mặt lạnh kia, nhờ vậy..chị biết được, cũng vẫn còn có một đối thủ”

Nụ cười của cô bắt giắc khựng lại khi nhìn vào laptop của nó, là tranh nó tự phác họa ra sao, ừm đúng là một gia đình rất đẹp.

Nhìn thấy Anny hướng vào laptop mình, nó khẽ cau mày đóng nhanh lại, xiết chặt vào người, vẻ mặt có chút lúng túng.

Khóe mắt cô vươn ướn nhìn sang khuôn mặt ủ dột kia, hóa ra con người lạnh lợi mà cô quen biết lại có nhiều nội tâm đến vậy!

_Angel! Đó là ba mẹ của mày sao? Trông họ và mày rất hạnh phúc!

Một giọt nước mắt tinh khôi rơi nhẹ xuống chiếc đầm trắng ướt một khoảng, không phải, đó chỉ là hạnh phúc ở trong trí tưởng tượng nó thôi, riêng hiện tại thì cái gọi là gia đình, đâu còn mà hạnh phúc.

_Tài vẽ phác họa của mày cũng rất tốt đó, sao không chọn làm một họa sĩ manga hả?

—...

Con người bên cạnh im lặng, nó im lặng và hoàn toàn im lặng, im lặng để biết được bản thân mình đang nghĩ gì, một gia đình hạnh phúc chỉ vẹn vẹn 6 năm.

_Chân mày đã đỡ chưa? Có muốn đi ra ngoài không? Ji đang ở bệnh viện để chăm sóc Tyo, không biết, tâm trạng nó sao rồi nữa?

Nghe đến cái tên mà Anny nhắc, nó hiểu kỳ quay sang cô chớp mắt liên tục.

_Tyo là ai?Sao Ji lại phải chăm sóc?

_Bạn trai của nó,muốn biết thì mau theo tao ra ngoài,dù gì,mấy tên này cũng bận việc ở công ty,chúng ta nhân cơ hội đi chơi thì có sao!

_Vậy còn Tiêu Nhiên,anh 2 tao đâu?

Anny nhìn nó gãi gãi đầu,không được nói,tuyệt đối không được nói,đây là bí mật quốc gia cơ mà!

_Ồ anh ấy hả?Chắc là đang đi đâu đó,có khi là..đi tìm một nửa của mình thì sao?

Cô nhướn mày,nhìn Anny,nó cười nhẹ.

Bệnh viện Zeus

Ngồi cạnh bên giường bệnh của anh,người con gái bắt giắc thở dài,cô đưa tay vuốt dọc khuôn mặt đó một lúc rồi dừng lại.

_Tyo! Anh ngủ lâu lắm rồi,dậy có được hay không?Chúng ta còn một lời hứa kia mà!

Anh im lặng trong tình trạng mê man,nếu không phải vì cứu cô,thì làm sao anh đang nằm ở đây chứ?

_Định Thiên,anh dậy có được không?

Cạch

Quay đầu lại phía cửa,Ji bắt gặp khuôn mặt của Eun,đứng,cô gái được xem là hôn thê tương lai của Tyo,Liên Tinh Trúc!

Nhìn thấy cô bé đang nhìn mình,Eun vội vàng khép chặt cửa,Ji lau vội nước mắt đứng dậy,đối mặt với Eun.

Ji đúng là có chút ganh tỵ với Eun,vì chị ta rất dễ gần,hơn nữa,lại rất xinh đẹp,so với Eun,cô hoàn toàn không xứng với người con trai này,dù một chút.

Quan sát cô bé trước mặt,Eun mỉm cười,phải,cô cũng phải ngưỡng mộ con người này nữa là,người có thể khiến vị hôn phu cô yêu say đắm,người có thể cùng anh trải qua rất nhiều khó khăn,từ sự phản đối của gia đình,người khiến anh ta nằm bất động suốt hai tháng,quả thật,một tình yêu đẹp,nhưng..cô không thấy thú vị chút nào!

_Em là Đằng Diệp,người mà Tyo rất yêu?

_Phải!

Ji khẽ gật đầu,môi cười nhạt.

_Chắc em cũng biết rõ chị là ai rồi chứ?

_Ừm! Em biết,chị là vợ tương lai của anh ấy,mẹ anh ấy cũng đã từng nói với em!

Ji tiếp tục cúi đầu che giấu đôi mắt đang đỏ của mình,người trước mặt cô cười nhếch rồi bước lại ngồi cạnh giường Tyo.

_Nếu em đã biết,tại sao còn mặt dày ở lại đây chứ?Không thấy,nơi đây,không cho kẻ thứ ba xuất hiện hay sao?

Lời lẽ nhẹ nhàng nhưng lại đâm sâu vào tâm lý người khác,phải,chính xác là đã kích!

Khóe môi Ji run run khi nhìn Eun cúi xuống hôn nhẹ vào môi người cô thích,một cảm giác như dao đâm chạy dọc tim,niềm tin hình như đã đặt nhầm chỗ,đến giờ cô mới hiểu được một điều,không thể đánh giá một con người qua khuôn mặt thánh thiện đó,thật chất,Eun hoàn toàn không phải là một con người đơn giản.

_Em cũng thích xem cảnh người khác ân ái lắm hay sao,Đằng Diệp?

Quay lại người phía sau, Eun cười nhếch,nước mắt Ji hơn bao giờ hết thi nhau chảy ra,cô không nói được một lời,chỉ nhanh chóng chạy vụt đi.

Quay lại nhìn vào người con trai đang nằm trên giường, khuôn mặt Eun hiện rõ sự tà ác.

_Hàn Định Thiên, anh chờ xem, người anh yêu nhất sẽ tuyệt vọng như thế nào? sẽ đau khổ như thế nào?

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt điển trai kia, làn môi người con gái mỉm cười rồi tắt hẳn.

Bịch

_A!

Cả ba con người không hện mà ngã xuống, kỳ lạ, từ sau việc ở vườn hoa, đây là lần thứ hai trong ngày nó ngã.

_Nè..ai lại..

Anny định mắng ai lại không có mắt, nhưng khi nhìn lại con người trước mặt, cô lại suýt nữa điếng người.

Từ từ đứng dậy phủi sạch quần áo, nó nhìn sang Anny, còn Anny thì nhìn sang nó, cả hai lần lượt đánh mặt.

_Ji..tại sao mày khóc vậy? Không phải có chuyện gì xảy ra chứ?

Nó nhìn cô hỏi han, con người kia nhìn vào cả hai lắc đầu, Anny cau mày kéo Ji ngồi nhanh xuống ghế.

_Chắc chắn là có chuyện, mau lên, nói tao biết là ai ăn hiếp mày? Tao sẽ giết chết người đó!

_Là..

Tại sao phải nói cách xa mỗi người một phương!

Vùi tròn tất cả những dấu yêu đã không còn vương!

Từng giọt nước mắt thấm mi cay!

Người đâu biết em đây!

Vẫn yêu vẫn ngóng trông hoài nơi đây!

...

Tiếng nhạc chuông điện thoại của Ji khiến câu nói bỏ dở, nhìn vào màn hình hiển thị, cô thở dài, đưa vội cho Anny.

_Nghe đi!

_Điện thoại là của mày mà, sao bảo tao nghe chứ?

Anny nhăn nhó, người đối diện cô chỉ chỉ vào tên được lưu trong danh bạ, sao chứ? Là EB của Anny đây mà?

Không chần chừ, cô giật lấy ngay điện thoại không cần từ chối, quay sang bên cạnh, Ji có chút bất ngờ khi không nhìn thấy nó.

_Kỳ lạ, rõ ràng mới ở đây mà!

Ji ngó nghiêng ngó dọc lăm bắm, quay sang nhìn cô bạn đang nấu cháo điện thoại với EB, bất giác cô thở dài.

_Anh ta sao lại bước ra từ phòng này?

Nó lăm bắm rồi bước chậm rãi đến phía Nike, người con trai từ từ khép chặt cửa, đôi mắt mang một màu buồn ảm đạm. Phải, anh sắp chết rồi!

_Vũ Khải Nguyên! Anh làm gì ở đây vậy?

Giọng nói này..

Xiết chặt hồ sơ bệnh án trên tay, anh quay lại nhìn vào người con gái cười nhạt.

_Anh mới là người hỏi em,sao em lại ở đây?

_Tôi hỏi trước,anh mau trả lời đi!

_Anh..

Nike cứng họng,không tài nào nói nên lời,đưa mắt nhìn xuống thứ gì đó mà anh đang cầm,nó bắt giắc cau mày,là hồ sơ bệnh án sao?

_Nike,anh có vấn đề về tim mạch hay sao?Sao lại bước ra từ đây?

Đưa mắt nhìn nó,anh có chút đứng hình.

_Không phải là của anh,hồ sơ bệnh án này là của bạn anh,vì bạn cho nên muốn anh đến lấy,trả lời cho anh biết,tại sao em lại ở đây?

_Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ!-Nó vênh mặt _Hơn nữa,nhìn vẻ mặt của anh rất lạ,tôi không tin là không có chuyện gì,mau đưa cho tôi xem,rốt cuộc có phải là anh..

_Em im ngay cho anh,sao lúc nào cũng muốn biết chuyện không liên quan đến mình vậy?Em rõ ràng không tha thứ cho anh,tại sao cứ muốn biết đến việc riêng của anh,Đồng Khiết Như,em như vậy là sao đây?

Lời nói của nó bị tiếng quát tháo của Nike im bật,đôi môi nhỏ khẽ run rồi mím chặt,nước mắt không muốn cũng phải rơi vội.

_Là tôi nhiều chuyện có được chưa?Là tôi rảnh đến mức đi theo anh để bản thân bị anh nói khó nghe như vậy,là tôi ngốc nghếch,được chưa hả?

Lau vội nước mắt nó bực dọc bỏ đi,đưa mắt nhìn theo từng bước chân khó nhọc của ai kia,Nike bỗng cúi gằm mặt.

_Xin lỗi em,xin lỗi em nhiều lắm!

Tối đó..

Nếu em vẫn còn yêu người cũ xưa..thì anh sẽ để em đi!

Đến nơi em cần tìm lại dấu yêu,bao năm lạc mất!

Tháng năm dài ở cạnh với em...rồi người cũng vội bước đi!

Hãy luôn nhớ rằng...

Sau lưng em vẫn là anh!

...

_Chân còn đau thì đừng đi lung tung,không biết bây giờ là mấy giờ hay sao?

Ghì chặt với tai nghe,con người đạo mạo kia tự bao giờ khép chặt mắt,hai tay vẫn để yên trong túi quần,hòa theo một đoạn nhạc u khuất.

Người ở phía sau khẽ giật mình khi người trước mặt biết là mình,vừa nghe nhạc mà cũng nghe được tiếng bước chân sao?

Từ khi trở về đây,nó không nghĩ mình lại thức khuya như vậy,có khi gần đến 2,3 giờ sáng mới chớp mắt.

Lôi từ phía sau ra một chùm bóng bay nhiều màu sắc ra,nó cười tươi bước đến cạnh con người lạnh lùng đó im lặng.

Hướng mắt xuống những ánh đèn lấp lánh kia,đôi mắt ai long lanh nét quyến rũ,gió nhẹ nhàng thổi qua làm mái tóc kia bỗng bẽnh,những sợi tóc mai cũng ngày một rũ xuống khuôn mặt.

Korean thở dài rõ một tiếng rồi quay người bỏ đi,đưa tay vén những sợi tóc mai đi,nó cau mày.

_Thả bóng bay với tôi đi!

Con người trước mặt không biểu hiện gì, chỉ bắt giác dừng lại.

_Thả bóng bay với tôi đi!

Anh im lặng phũ phàng bỏ đi, miệng nó méo xệch từ từ xoay người lại nhìn xuống những ánh đèn.

_Đồ đáng ghét! Tôi cực kỳ ghét anh, cái tên xem người khác không ra gì!

Đưa tay cầm chùm bóng bay giơ lên cao, nó từ từ buông ra, muốn bay đi đâu thì bay, bởi vì ai cũng xem nó là không khí hết.

Người ở phía sau im lặng khẽ khàng đưa tay nắm lấy chùm bóng bay kia, bắt giác nhếch môi.

Ngước nhìn lên chùm bóng bay vẫn đứng yên, con người kia cau mày từ từ xoay người lại, góc nghiêng hoàn hảo của Korean đập ngay vào mắt, phải, dưới ánh trăng càng tôn thêm nét đẹp của anh.

Một nét đẹp yêu nghiệt!

_Đồng Khiết Như, tôi chỉ thử lòng kiên nhẫn của em một lúc, em đã lên tiếng mắng tôi, có phải..tôi nên phạt em không?

Trợn tròn mắt nhìn vào người con trai, ai kia đánh mặt, không phải chứ? tên này lại đến giờ phát bệnh nữa rồi sao?

_Tôi..A!

Cảm giác rung mình khi một bàn tay anh lòn qua eo nó kéo sát về phía mình, tay còn lại anh vẫn giữ yên chùm bóng bay tuyệt sắc.

_Không phải em muốn thả bóng bay hay sao? Mau lên, lấy bóng từ tay tôi, có khi tôi sẽ không làm gì em!

_Tôi không muốn thả nữa, anh mau buông tôi ra, nhanh lên, buông ra!

Nó giãy giụa, vì hành động này anh có thể dễ dàng kéo nó sát vào người, từ từ áp nhẹ vào lang cang.

_Cơ hội cuối, muốn tôi làm gì em, hay là muốn tôi và em cùng thả bóng bay?

Đưa mắt sang chùm bóng bay trên tay Korean, nó đưa tay với lấy, ngược lại anh càng để lên cao.

_Korean! Anh...

Đưa tay kéo nó áp vào lang cang một lần nữa, con người kia từ từ nghiêng đầu xuống cạnh môi nó, rồi cười nhếch.

_Cô bé à? Em thua rồi!

...

Bong bóng từ tay người cầm tỏa ra trên bầu trời, mỗi quả bóng bay đều mang một màu sắc riêng biệt, cơn gió mạnh cũng ngày một kéo đến, cuốn chúng bay đi, về một phương trời lạ!

...

T Miu's K:

Tác giả đang ngồi ngắm bóng bay <3 ngắm=" " luôn=" " hai=" " người=" " bên=" " cạnh=" ">

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

30. Chương 29: Vương Bận Tư Lòng

_Anny! Nhanh lên, lúc này tao nghe Bin nói là nhà hàng này, hình như là phòng...

Thời khắc quan trọng nó lại quên mất số phòng =_=! Còn ai kia vì tính hiếu kỳ của nó mà bị lôi y như trẻ em bị ngược đãi =_=!

_Angel ơi Angel! Mặc kệ anh ấy đi hẹn hò với ai đi,mày không phải là trẻ con,không được cái gì cũng muốn biết hết!

Đặt hai tay lên vai ai,Anny chứng tỏ mình là một người lớn,trông khi cô bằng tuổi nó.Ngước nhìn lên cô,khuôn mặt nó biến đổi,tính hiếu kỳ ngày càng tăng,nếu không biết Bin hẹn với ai làm sao nó ngủ ngon được,thế là ý nghĩ vẫn rất quyết tâm!

_Bỏ đi,chúng ta về nhà!

Nó cười cười,ai kia gạt đầu rồi quay đi,thừa cơ hội,con người ở phía sau cô,lùi lùi vài bước rồi chạy vào trong.

_Nè Angel tao...

Chết đứng

Anny ngay tức khắc đứng hình,con bạn thân của cô vẫn cứng đầu hết thuốc chữa!Đang thở dài thì có một bàn tay đặt lên vai,làm ai kia giật mình,đưa mắt về phía sau,Anny có chút bối rối.

_Bảo Bảo Ca Ca!

Nhìn thấy EB,ai kia gãi gãi đầu,gương mặt hiện tại đỏ như quả gấc.

Bên trong

Sau một lúc vò đầu bứt tóc,con người kia cũng nhớ được số phòng,là phòng VIP 105,vừa định đưa tay đẩy vào thì có một bàn tay chặn nó lại,nhìn người con trai kia,nó cau mày.

_Cô bé,em không được vào bên trong,nếu như chưa có lệnh của cậu ấy!Như vậy..không tốt lắm!

_Nhưng mà..anh ấy là anh của em mà!

Nó ngây ngô nhìn anh phục vụ đáp,chàng trai kia bán tính bán nghi,nhưng nhìn cô gái này,anh có chút ấn tượng.

_Em là cháu ngoại tập đoàn K&K,nhưng rõ ràng,người ở bên trong là..

Ai kia xoa xoa cằm.

_Vũ Thiên Minh cũng là anh trai của em,chỉ là em chưa kịp thay vào họ anh ấy,hihi.

Nó cười cười,cuối cùng cũng không biết là mình đang trả lời cái gì nữa ==! Thôi cương không được thì như vậy.

_Được rồi! Anh tin em!

Chàng trai kia nói rồi quay người bỏ đi,hướng mắt nhìn theo bóng anh,mặt ai kia méo xệch.

“Phải tin ngay từ đầu mới đúng”

_Còn Bin nữa,có bạn gái khi nào vậy?

Bịch

Vừa mới quay lại nó cũng không biết là ai đã đứng ra để nó đâm vào,kết quả là hưởng trọn mùi hương rất dịu dàng từ người đối diện.

Nhìn xuống cô bé nhỏ trong vòng tay,khóe môi anh mỉm cười,còn nó thì đứng hình,khi cảm nhận được bàn tay ai đang vuốt nhẹ lên mái tóc.

_Nhóc con,em dám theo dõi anh sao?Còn nói với phục vụ,anh là anh trai của em,nếu phục vụ không thông báo cho anh,có phải là em đã phá hỏng việc của anh hay không hả??

Là Bin sao?

Là Bin?

Nó cười khở từ từ lùi lại phía sau rời khỏi vòng tay anh,nhìn chàng trai đạo mạo kia,gương mặt ai đó cực kỳ lúng túng.

“Tất cả là tại anh ta...aaaaa”

_Hihi Bin à?Người bên trong là ai dạ??

Kéo anh sang một bên,cô gái nhỏ hướng mắt vào trong,vàng,là một cô gái đang thưởng thức cafe,trông chị ta rất đẹp,cả phong thái cũng rất đường hoàng,nếu đi cùng Bin,sẽ rất xứng đôi.

“Vây là..mình lại mất một người anh nữa rồi,sau này..bất cứ thứ gì mình muốn,cũng sẽ không được chịu đựng như lúc nhỏ,tình cảm cũng sẽ bị chia ra,nhưng không sao,ai rồi mà không có hạnh phúc chứ,mình phải chúc phúc cho Bin”

Diêm đi nước mắt,nó quay sang Bin cười tươi,nhưng có gì đó vẫn đỏ hoe ở hốc mắt.

_Bin à? Chúc mừng anh,em về trước nha!

Cười khi một tiếng,cô gái nhỏ nhanh chóng lướt qua anh,một cảm giác sát thương,người con trai nhận lấy,phải,nó hiểu lắm anh thật rồi!

Cộp

_Bin! Em không muốn đi theo giải thích cho con bé sao hả?

Quay lại người con gái ở phía sau,khóe môi Bin khẽ cười nhạt.

_Không sao đâu! Khi về em sẽ nói rõ với con bé!

_Nè..rất cuộc hai đứa bây bị sao vậy?Một đứa thì ử rữ,một đứa thì mắt đỏ hoe,cuối cùng là có chuyện gì hả?

Giọng Anny thánh thót vang lên,hai người ngồi bên cạnh ôm chặt gối im lặng,trong đó nó là thê lương nhất,cả nước dâu nó yêu thích hàng ngày cũng không thềm uống.

Ngược lại Ji cũng vậy,từ sau khi ở bệnh viện trở về,cô điều im lặng,im lặng và im lặng.

Về phần Anny,cô cực kỳ phát điên,hỏi cũng không trả lời,dụ dỗ thế nào cũng không trả lời >”

_ Chắc điên mất thôi!

Vỗ vỗ vào trán dài cái,cô thở dài,hai người bên cạnh cũng vô thức thở dài theo.

Cộp

Nhìn thấy Bin,Anny cười tít mắt chạy nhanh lại phía anh,hướng mắt về phía Bin,miệng nó méo xệch,trong phút chốc gục mặt xuống gối.

_Bin! Làm ơn đi,anh giải quyết chuyện này giúp em có được không?Một mình Ji,em đã phát điên rồi,bây giờ cả Angel cũng vậy,như thế em biết phải làm sao đây?

Cô than thở,anh thở dài một cái rồi gật đầu.Bước về phía ai kia,Bin nhanh chóng khụy gối xuống nhìn lên nó.

_Khiết Như! Anh có chuyện muốn nói với em! Nói chuyện một chút với anh,có được không?

Con người kia vẫn im lặng gục mặt xuống gối không màng thế sự,Anny méo xệch miệng,đưa tay lay lay Ji.

_Ji! Chúng ta đi lên phòng đi,để tao kêu người giải quyết mày,à không,là giải quyết nỗi buồn của mày!

Cô cười cười,nhìn Anny,Ji khẽ ưng thuận,xém nữa là nói sai mất rồi==!

Không gian còn lại hai người,anh nhìn nó,còn nó thì đang nhìn gối,thà nhìn gối chứ không nhìn mặt anh.

_Khiết Như! Em hiểu lắm anh rồi,anh thật sự không phải..

_Em muốn đi ngủ,không muốn nói chuyện với anh,anh đừng nói chuyện với em!

Đứng ngay dậy,nó quăng gối sang một bên rồi bỏ đi,đưa mắt nhìn theo,Bin thở dài.

__Anh xin lỗi vì đã không nói rõ ràng với em,cô gái ở trong nhà hàng,không phải là bạn gái của anh! Kelly chỉ là chị của anh! Nếu như khiến em hiểu lầm thì cho anh xin lỗi! Khiết Như,anh...anh...

Nó khựng lại khẽ quay đầu về phía Bin,hình như anh muốn nói gì đó thì phải,nhưng không hiểu sao,khi nó quay đầu lại thì anh có vẻ rất lúng túng.

__Anh làm sao?

__Anh..

__Em không phải là giận vì anh có bạn gái,mà chỉ cảm thấy rất khó chịu thôi,em cũng rất muốn chúc phúc cho anh một cách đàng hoàng,nhưng mà..em không làm được.Em xem anh như Tiêu Nhiên,điều muốn anh hạnh phúc,nhưng mà..em lại sợ..mình mất đi một chỗ dựa,không còn có ai xem em là người quan trọng,anh hiểu không?

Phải,nó có một chút ích kỷ,đơn giản nếu mất đi một người thì nó sẽ mất đi một phần tình thương.

Không ai xem nó là tâm điểm duy nhất,nên nó luôn rất sợ,sợ mình bị bỏ rơi,cái quá khứ kia,đã khiến nó biến thành người mà mình từng ghét!

Một người ích kỷ,chỉ nghĩ cho mình!

Bước đến cạnh phía ai kia,anh cười xòa,rồi gật đầu,hai bàn tay cũng kéo nhanh con người trước mặt,về phía mình.

__Anh biết..em luôn coi anh là anh trai,muốn anh có được hạnh phúc,nhưng anh cũng biết được,em sợ không ai quan trọng em,tình cảm cũng sẽ bị chi phối.Cho nên..cả cuộc đời này,anh..sẽ không kết hôn,sẽ..là người quan trọng em,sẽ..xem em là người quan trọng nhất,đặt ở trong lòng mình,có được không?

Đau!

Anh có chút gì đó rất đau ở đáy lòng!

Phải!

Chỉ xem anh là anh trai thôi!

Mãi mãi là anh trai thôi!

Không phải là gì khác!

Cổ họng nghẹn đắng,đôi tay kia từ từ đẩy anh ra khỏi người mình.

__Xin lỗi Bin! Nếu anh làm vậy,em sẽ hận anh,anh không thể chỉ nghĩ cho cảm nhận của em,anh cũng phải nghĩ cho mình đi chứ,nếu anh không kết hôn,vậy ba mẹ anh,anh không sợ hay sao?

__Không! Đó là quyết định riêng của anh,cô bé à? Anh cũng giống như em thôi,điều ích kỷ,điều nghĩ cho mình,và cũng mong người khác hiểu cho mình,đúng không?

Gật gật

Hai con người ở trên lầu nhìn xuống thở dài,nhìn sang Ji,miệng Anny méo xệch.

Đêm vắng lối cho ta tìm một lối đi!

Dẫu không còn...trái tim say sưa động lại!

Chuyện gì rồi cũng qua..nỗi buồn còn lại với ta!

Phải giấu mình,để yêu thương đằng sau!

...

Bài Rap này..

Nhìn cô gái nhỏ đang tựa vào Sofa khép chặt mắt, anh khẽ thở dài, thì ra, cô bé mà anh quen biết, thuộc tuýp người yêu nhạc Rap, vì ở Rap, mới có thể giải tỏa được cảm xúc của bản thân.

Anh cũng như vậy, và hầu như những người anh quen biết đều như vậy, cả thể loại nhạc cũng giống nhau, và.. hơn cả là.. thích cùng một con người.

Đây là duyên phận hay là nút thắt xiết chặt họ lại vào nhau? Cùng yêu, cùng đau và cùng làm tổn thương một cô gái!

Nhưng..

Đích đến cuối cùng vẫn là tình cảm và lý trí!

_ Khiết Như! Sao em lại ngủ ở đây hả?

Ngồi xuống nhìn vào khuôn mặt ai kia, Nike khẽ hỏi, nhưng.. đáp lại anh chỉ là một khoảng lặng vô hình.

_ Được rồi, cứ ngủ thật ngon, nhưng mà.. phải để anh xiết chặt em, một lần đó! Khi tỉnh dậy, không được nổi giận với anh, có biết không?

Con người kia im lìm, tay giữ chặt chiếc điện thoại, và nhạc vẫn còn đang bật.

Khóe môi anh cười nhạt đưa tay kéo nó áp sát vào người mình, tiện tay tắt ngay bài Rap đang phát.

_ Cô bé nhỏ, anh cứ cho bản thân là một người trên vạn người, có thể sai khiến mọi thứ, nhưng mà.. có một thứ, anh không thể sai khiến được, đó là.. ngừng việc yêu em, đôi lúc, anh lại tự đặt câu hỏi cho mình, rốt cuộc điều anh theo đuổi có phải là đúng, và cũng từ đó, anh biết được, con người hoàn toàn không thể dứt ra, cái gọi là vương bận. Trước giờ, cứ cho anh là một người không biết rõ về tình yêu, thứ anh biết được là hưởng thụ những gì mình đang có, và cũng chưa từng nghĩ, sẽ.. yêu lấy, một người biết rõ, không thuộc về mình! - Quay sang con người đang ngủ say kia, tay anh bất giác dừng lại ở khuôn mặt nó, ánh mắt ánh lên tia đượm buồn, tại sao lúc nhỏ anh lại không quan sát kỹ, cô bé này? _ Ngủ say như vậy, không sợ anh làm gì em sao? Con gái gì đâu, y như con sâu ngủ! - Nhéo nhẹ vào mũi ai kia, Nike mắng yêu, nếu so với Bin, có lẽ anh không phải là một người dịu dàng, cũng không giống như Shyz, để lại dấu ba chấm trong lòng cô gái nhỏ, anh chỉ là anh, một con người mà nó đây rất hận!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

31. Chương 30: Gọi Nhầm Người =_ =!

Bóp

Xoảng

Tiếng đồ vỡ phát ra từ trong bếp khiến nó cau mày, đưa tay dụi mắt, cô gái nhỏ chột ngồi ngay dậy.

Vén nhẹ sợi tóc mai sang một bên, đôi mắt kia bất giác dừng lại chiếc áo được khoác lên trên mình.

_ Vũ thiếu gia, tay cậu chảy máu rồi! Cậu có làm sao không??

Hướng mắt về phía có tiếng hét lên vừa rồi, nó ngờ nghệch lắm bấm lại 3 chữ đầu tiên được cất.

_ Vũ thiếu gia...???

Nhìn lại chiếc áo một lần nữa, đôi mày kia khẽ nheo lại, phải, chính xác là của Nike, vì nó có khả năng nhận biết mùi hương trên cơ thể mỗi người.

_ Là của Nike sao? Anh ta làm gì trong bếp vậy? Còn khoác áo cho mình nữa? Kỳ lạ, hôm nay sẽ có bão hay sao?

Miệng ai kia méo xệch cầm lấy chiếc áo vest của anh, rồi đứng dậy, đi nhanh vào trong, nó khẽ trợn tròn khi nhìn thấy tay anh đầy máu.

Trên sàn nhà là những mảnh vỡ của thủy tinh, những giọt máu tươi cũng hòa lẫn vào trong sữa.

Giật bắn người, nó khẽ lùi lại phía sau, giống lắm, rất giống lúc đó, máu của nó cũng hòa lẫn với sữa, chỉ là.. mảnh thủy tinh đậm sâu hơn thôi.

Ngước nhìn người con gái trước mặt đang run rẩy, Nike hận anh không thể đứng dậy, tim của anh đột nhiên đau đốn đến ngàn lần.

_Tiêu tiểu thư, ở đây toàn là mảnh vỡ của thủy tinh, cô mau ra ngoài đi, nếu không sẽ bị thương đó!

Tiếng người hầu đứng lúc nhấc nhở, nhìn cô người hầu kia, nó gật nhẹ đầu, rồi nhanh chóng quay đi.

_Khiết..Như!

_Vũ thiếu gia, thuốc của cậu!

Nhận lấy thuốc, Nike cố gắng đứng dậy, nhìn theo bóng dáng kia, khóe môi ai, bất giác cười nhạt.

_Được rồi! Tôi không sao đâu! Cô mau dọn dẹp mọi thứ ở đây đi, vết thương này, để tôi tự xử lý là được!

_Dạ! Thưa cậu!

Anh khẽ gật đầu, rồi bỏ đi, cơn đau quái đản này hình như cũng biết anh là kẻ tội đồ, nên cứ muốn bám riết.

Muốn anh chịu đau đốn ở trái tim, chịu sự dày vò đến sống không bằng chết, muốn anh hiểu được cảm giác bị mảnh thủy tinh đâm vào là như thế nào? Dù vết thương sẽ lành, nhưng mà, nỗi sợ hãi khi lặp lại, vẫn rất dai dẳng.

_Anny! Có nên vào hay không??

Đứng trước cửa phòng bệnh, Ji quay sang Anny do dự, nếu vào trong nhờ gặp người nhà của Tyo thì cô phải đối mặt với họ như thế nào? Còn nếu gặp Eun, cô lại càng không muốn, nhưng nếu không vào, lại càng không được!

Người bên cạnh không đáp mà trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh vào.

Cạch

Cô tròn mắt lên nhìn thẳng vào hai người đối diện không cất thành lời, còn Ji đứng phía sau Anny khó hiểu.

_Mày làm sao vậy?

Cô hỏi khẽ, người ở phía trước cười trừ, từ từ khép cửa lại. Quay về phía sau mình, cô bối rối.

_Hihi..chắc chúng ta đi nhầm phòng rồi!

_Làm sao có thể chứ! Rốt cuộc mày nhìn thấy gì hả? Có phải Định Thiên xảy ra chuyện gì không?

Ji lúng túng hỏi, còn mặt Anny thì biến sắc.

_Cái tên chết tiệt đó thì xảy ra chuyện gì chứ! Anh ta vừa tỉnh lại thì đã..nè Ji đừng..

Cạch

_Định..

Ji khựng lại không kịp thốt trọn vẹn tên anh, người đứng phía sau Ji đánh mặt, nếu cô có thể kéo Ji đi thì tốt rồi.

Eun từ từ lấy chiếc môi của mình ra khỏi môi anh, quay lại nhìn về hai cô bé trước mặt, cô cười khẩy.

_Ủa? Ji, em đến thăm chồng sắp cưới của chị sao? Thật trùng hợp, chị có thứ này, muốn gửi cho em!

Lời nói này..

Nghe bên ngoài có vẻ là người rất tốt, nhưng ẩn trong câu nói lại là hàm ý bao trùm.

Chồng sắp cưới?

Nghe thật nặng nề!

Nhìn người con trai đang nhìn mình,cô cười trong nước mắt,anh ta là do cô chăm sóc suốt hai tháng,người vì cô chịu đựng nằm ở đây,người không màng sự trắc trở từ sự phản đối gia đình,bảo vệ cô?

Nhưng sao..hôm nay thật xa lạ?

Đi đến phía bàn,Eun cầm lấy thứ gì đó,rồi tiến lại đến trước mặt Ji đưa cho cô.

_Một tuần sau,chị và Tyo sẽ kết hôn,mong lúc đó,em sẽ đến dự!

Nhận lấy tấm thiệp mời từ tay ai,khóe môi Ji giật giật,bàn tay cũng đang run rẩy vô ngần.

_Một..t..tuần sau??

_Đúng vậy! Chị cũng không ngờ,anh ấy đồng ý lấy chị,em nói xem,chuyện này có đáng mừng không?

Đứng bên cạnh,Anny cau mày,đưa tay giật lấy tấm thiệp mời trên tay Ji,gìơ lên cao và xé toạc chúng.

_Đáng ghét! Chị đúng là quá đáng! Cuối cùng tao cũng hiểu lý do mấy ngày nay mày như vậy,cái thứ như chị rất hợp với anh ta đó,mới tỉnh lại thì đã không nghĩ đến người cũ!-Giữ những mảnh giấy vụn trong tay,Anny cười nhếch,vút lên không trung,chúng bay lên cao rồi từ từ rơi xuống_Ji! Đi thôi,tao không tin trên đời này không có trai đẹp!-Đưa tay kéo lấy tay Ji,nhưng người bên cạnh cô cương quyết không đồng ý.

_Đợi tao một lúc,dù sao..người ta đã có thành ý như vậy,nếu tao không chúc mừng,có phải..là không nể mặt không?

Nhìn lại Anny,cô cười tươi che giấu sự yếu đuối của mình,người đứng bên cạnh là Eun,cười nhếch.

Bước đến đối mặt Tyo,Ji khẽ mỉm cười,nhưng sau đó không hiểu sao,không kiềm được nước mắt.

Hít thở thật sâu cô đưa tay tháo chiếc lắc trên tay đặt vào tay anh,cố gắng giữ nét mặt bình thản.

_Hi! Định Thiên! Trả cho anh,chúng ta từ nay trở đi là hai người xa lạ,em cũng không nên giữ thứ này ở bên cạnh,đúng không?-Cô nhướn mày_Một tuần sau,là anh đã kết hôn,nói thật,em không biết phải tặng quà gì cho hai người nữa,ở đây,chỉ có một lời chúc duy nhất,đó là..-Cổ họng Ji bắt đầu nghẹn lại,khi đưa mắt nhìn sang Eun_Chúc hai người,bách niên giai lão,vĩnh kết đồng tâm! Sẽ mãi mãi..hạnh phúc! Húc húc!

Chạy nhanh ra khỏi phòng,Eun hướng mắt nhìn theo cười khẩy,Anny dù rất giận,nhưng cô chỉ biết bất lực nhìn Ji chạy đi.

_Chị đúng là đồ phù thủy mà!Tôi sẽ chống mắt lên xem,hai người hạnh phúc được bao lâu!

Hắn học cô mắng rồi quay đi,Eun khẽ bật cười,quay sang người con trai nằm trên giường,cô nhanh chóng tiến lại.

_Cô là một con rắn độc!

_Bây giờ anh mới biết hay sao?Có quá muộn không vậy?

Ngồi xuống cạnh giường anh,Eun đưa tay vuốt dọc khuôn mặt anh thỏa chí,phải,cô sắp có được con người này rồi!

_Tôi thật sự nhìn nhầm cô,nếu không phải vì Ji,tôi tuyệt đối không kết hôn với cô!

_Hahahaha!-Cô cười lớn_Hàn Định Thiên ơi Hàn Định Thiên,nếu không phải anh ép tôi,tôi đâu dùng người anh yêu,để làm điều kiện trao đổi! Nếu anh ngoan ngoãn kết hôn với tôi,tôi sẽ không ra tay với nó,còn nếu không,anh chờ nhận xác nó đi!

_Cô..

Hộc Hộc

Cúi người xuống chống vào hai đầu gối,con người kia thở lấy thở để,ngốc thật mà,giữa cái nắng gay gắt buổi chiều lại chạy ra ngoài,lại quên không mang theo điện thoại nữa chứ >”

Ngước lên nhìn ánh mặt trời,nó đưa nhẹ tay lên che chắn,nhưng kì thật,nhìn qua khe hở của ngón tay,nó lại bắt gặp ánh mặt trời này rất đẹp,thật sự rất đẹp!

__Ji à? Đợi tao với!

Là giọng của Anny..

Cô đang đuổi theo Ji bằng qua đường,nhìn thấy nó,Anny lại vẫy vẫy tay.

Bịch

__A!

Chạy nhanh đến phía Ji,nó đưa tay kéo cô đứng dậy,người bên kia cũng đứng lúc chạy sang,đối mặt với cả hai,đôi mày kia cau lại.

__Nè..sáng giờ,hai đứa bây đi đâu vậy?Lớn rồi,còn chơi mấy trò đuổi bắt này hay sao?

Cốc

Vừa mới hỏi xong,nó bị Anny cốc nhẹ vào trán,mặt ai kia bực dọc đến muốn nhào nát Anny.

__Mày..

__Xin lỗi,xin lỗi! Tao không cố ý,chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi!

Cô nhìn nó xuyết xoa,còn Ji,mặt mày đầy ủ rũ!

__Uống bia đi ha! Tao thất tình rồi!

__What???

Cả hai người đối diện hét lên,đưa mắt sang Anny,gương mặt nó ngơ ngác.

9:00pm

Ở một nơi..

Nằm dài lên bàn,ba con người với tình trạng say khướt,gương mặt có chút ửng hồng khi có chút bia vào.

Đây là lần đầu tiên nó uống bia đến quên cả bản thân rất ghét chúng,còn hai người bên cạnh hầu như cũng vậy!

__Không xong rồi! Ken mà biết tao uống bia là sẽ giết chết tao mất!

Anny than thở,Ji khê thở dài gồng mình ngồi dậy uống tiếp,nhìn thấy Ji như vậy,nó cau mày đưa tay giật lấy từ tay cô.

__Đừng uống nữa! Sẽ say chết người đó!

__Nhưng..

__Không nhưng gì hết,chúng ta về nhà thôi!

Dù có chút say,nhưng nó không say đến mức quên chuyện về nhà,hai người đối diện thở dài,Anny đưa tay kéo nó ngồi xuống.

__Muốn về thì phải gọi người đến đón chứ!

Anny lôi điện thoại ra rồi gọi cho ai đó,trong lúc cô gọi,nó và Ji gục mặt xuống bàn.

__Ken à? Đến đón em,Ji và Angel đi!

Đầu dây bên kia chỉ phát ra tiếng hừ nhẹ,sau đó là..

Tút tut

_Nè Ken..anh từ lúc nào phũ phàng vậy?

Cô lớn tiếng mắng,nhưng khi nhìn vào màn hình thì bỗng nhiên chợt tỉnh hẳn,không xong,người cô gọi không phải là Ken,mà là..

_Hai đứa dậy mau lên! Sắp có án mạng rồi!

_Cái gì vậy?Để yên cho tao ngủ!-Hai người còn lại đồng thanh rồi gục xuống bàn ngủ thiếp.

_Nè...haizzz...không xong rồi!

Tình trạng hiện tại,cô cũng gục mặt xuống bàn,gọi cho ai không gọi,lại gọi nhầm cho Korean!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

32. Chương 31: Phải Chi Quá Khứ Có Thể Lặp Lại! Anh Sẽ Yêu Em Bằng Một Cách Khác

_Vào đây ngay cho anh! Hôm nay,em quá lắm rồi! Anh nhất định phải phạt em!

Bị lôi đi một mạch từ ngoài vào trong,Anny chỉ biết chấp nhận số phận,bao nhiêu sai trái điều đổ dồn vào người cô.Vì sau khi gọi nhầm số,cô liền tỉnh hơn so với hai đứa còn lại.Trông khi hay người kia được hai đấng mỹ nam công,thì Anny lại bị lôi như trẻ em bị bạo hành ==! Lần trước là nó,bây giờ tới phiên ông anh yêu dấu của cô,nói thật,cuộc sống này không còn công lý nữa rồi ==!

Cả đám mỹ nam ở phòng khách vừa nhìn thấy cả hai anh em nhà này,liền lắc đầu.

Bên ngoài

_Korean! Uống với tôi đi!

Bám chặt vào cổ anh,nó mơ hồ nói lảm nhảm,sao khi uống xong nó chỉ nhớ người đến đón nó là Korean,nên suốt dọc đường về,luôn lôi tên anh ra nói miết.Người con trai kia dù rất khó chịu nhưng vẫn không nói gì,vì anh có một quan niệm,không muốn nói chuyện với kẻ say!

_Korean,anh có nghe tôi nói hay không?

_Uống cái đầu của em! Vào phòng tôi nhất định sẽ cho em biết tay!

Câu nói này...

Nó khẽ cau mày,đưa tay nghịch tóc anh để trả thù,nói cách khác,anh cũng đang rất muốn quăng nó xuống,nhưng có vài lý do không thể.

_Korean! Tại sao anh lại tên Korean vậy hả?

Sức kiên nhẫn điều có hạn,anh cũng được coi là một người có kiên nhẫn hơn Ken rất nhiều lần,con bé này,khi say nhây kinh khủng!

_Korean! Anh đang khinh thường lời của tôi hả?Hỏi không trả lời gì hết trơn! Tôi không thèm nói chuyện với anh!

_Tốt nhất em im lặng từ bây giờ đến sáng mai cho tôi,nếu không..tôi nhất định khiến em phải hối hận!

Im re

Anh thở phào cứu mạng nó vào trong,phải,cô bé này chỉ sợ khi đe dọa,nếu để anh nhìn thấy tình trạng này một lần nữa,có lẽ cũng không ngại giết chết con người này!

Đặt chân vào phòng khách,anh liền nhận ngay ánh mắt hình viên đạn từ mấy con người còn lại,nhất là Tiêu Nhiên!Em gái của người ta,mà cứ muốn đi đón cho bằng được ==!

_Korean! Đưa con bé cho tôi!

_Phiền!

Anh cảm thán một chữ,rồi đi thẳng lên lầu,đưa mắt nhìn theo,K.O đánh mặt.

“Cái thằng này..???”

_EB! Em thất tình rồi! Huhuhu

Lại một cặp anh em khác..

Nghe đến hai chữ thất tình mặt cả đám méo xệch,họ cũng thất tình đấy thôi==!

_Được được! Đi ngủ là được chứ gì!

_Sao cũng được!

Cô đáp rồi gục mặt lên vai anh,nhìn sang Anny,đôi mày EB trau lại,anh đang cố gắng ra hiệu cho cô rời khỏi.

_Em cũng đi ngủ đây! Ở đây cũng không ai quan tâm em hết!

Nói xong ai kia nhanh chóng chạy vụt lên phòng,ở lại sẽ chỉ có con đường chết,thôi thì cứ chùn vậy!

_Con bé này...

Phòng nó

Đặt ai kia nằm ngay ngắn lên giường,anh khẽ thở dài đưa tay kéo chăn phủ kín lên người nó,cả ngày đã bận đến quên ăn uống,bây giờ lại có thêm một nỗi lo.Dù anh là superman thì cũng không thể không nghỉ ngơi được!

Ngồi xuống cạnh giường ai,anh khẽ khàng cúi người xuống cạnh khuôn mặt nó,kiss nhẹ!

_Korean! Đưa tôi đi gặp ba tôi đi,tôi rất nhớ ông ấy! Không phải,anh đã hứa rồi hay sao?Khi tôi khỏe lại,sẽ đưa tôi đi gặp ông mà!

Nhìn con người đang mê sảng,anh bắt giắc lắc đầu,đổi vị trí chỗ ngồi,anh đưa tay kéo nó vào lòng,rồi ậm ừ một tiếng.

Tựa lưng vào thành giường ai,anh ôm trọn cô gái nhỏ trong lòng,đôi mắt cũng ngày một khép chặt.

Trong phòng đèn vẫn sáng,vì cô gái anh biết cực kỳ sợ bóng tối,anh cũng biết điều này,cho nên luôn điều chỉnh lại đèn lúc nó không để ý!

Ủm! Là một sự quan tâm lặng lẽ!

_Khiết Như,tôi sẽ thay ông ấy ở bên cạnh em! Những gì người khác có được,em sẽ có nhiều hơn họ.Từ tình yêu và lòng nhẫn nại,sự chân thành cho đi cũng sẽ không đòi hỏi,vì tôi nợ em,cho nên..sẽ dùng cả đời còn lại để trả! Cô bé nhỏ,tôi..thích em!

Hôn nhẹ vào mái tóc buông dài,khóe môi Korean bắt giắc cười nhạt.

Ba từ tôi thích em so với anh rất khó khăn để nói,vì là con người kiêu ngạo,nên anh hiểu rõ xuất phát điểm là gì!

Trước giờ chưa từng phải mất công tìm kiếm và quan tâm một người,cãi nhau với người đó và thậm chí làm tổn thương họ.

Sau đó lại dùng sự uy quyền của mình để kéo người đó trở về,đơn giản không thể nói ra một lời xin lỗi.

Anh kiêu ngạo nhưng lại mong một con người ngoan ngoãn ở bên mình,nhưng hình như số phận không cho anh được vậy!

Người anh thích là một cô bé cực kỳ phức tạp, cả nội tâm và thân phận, là người đặc biệt nhưng đôi lúc lại rất đơn giản!

...

Sáng hôm sau

Vườn hoa

_Dì Phương à? Cho cháu một ít hoa hồng, có được không??

Bước đến cạnh người làm vườn, nó cười tươi, dì làm vườn nhìn cô bé trước mặt gật đầu, bà đưa tay lấy giỏ từ tay nó, rồi dặn khẽ.

_Tiểu thư muốn cắm hoa hay sao? Nếu vậy, cứ cho người làm là được rồi, nếu Hạo Tổng và chủ tịch biết được, chắc chắn sẽ rất không vui. Đôi tay này của cô, không thể để gai của hoa hồng đâm vào được, nếu không.. sẽ có người đau lòng!

_Hả??

_Thì là...

Khụ khụ

Là tiếng ho nhẹ của ai đó..

Đưa mắt về phía sau, nó và dì bắt gặp ngay khuôn mặt khó coi của chàng Hạo Tổng!

_Hạo Tổng! Cậu đến thật đúng lúc, tiểu thư đang muốn cắm hoa, không biết.. ý của cậu như thế nào?

Làn môi người đối diện khẽ nhếch lên, đưa tay giữ chặt cánh tay nó kéo về phía mình.

_Được rồi! Dì cứ đi làm những gì nên làm, tôi cũng sẽ làm những gì nên làm!

Trong câu nói này..

Nó như hiểu được một hàm ý khác, ở chung với mấy tên không bình thường, cho nên mỗi câu thốt ra điều đi đến nghĩa khác =_!=

Dì làm vườn nhìn nó và anh khẽ cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi, đưa mắt nhìn xung quanh, ai kia tìm kiếm người cầu cứu!

_Đồng Khiết Như! Đừng tìm nữa, ở đây không ai để ý nếu tôi làm gì với em đâu, ngoại trừ mấy tên không biết điều đang đi công tác!

Ặc, đi công tác hết rồi sao? Sao anh ta còn ở lại kia chứ? Nhưng.. hình như vẫn còn vài người thì phải, để tính xem..

_K.O hình như cũng đi luôn rồi! Ở đây còn lại tôi, em và hai cô bạn thân của em! Nghĩ xem, nếu tôi làm gì em, họ có đến kịp không?-Để hai tay trước ngực, anh nhướng mày, ngay tức khắc, nó chết lặng _Gương mặt của em khi giận, đúng là rất khó coi-Anh tiếp tục đả kích, những người làm vườn lâu lâu lại ngó qua xem, sao đó lại quay về việc của mình.

_Hạo Thy Nhật...

_Đúng rồi! Đó là tên của tôi, em muốn đổi thành bà Hạo hay sao?

_Anh..

Nó cứng họng đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh, phải, cái tên này đúng là không được bình thường mà, không xong, không có bệnh tim cũng sắp có rồi!

_Nếu em giận tôi, mặt của em, nhất định sẽ có nếp nhăn, như vậy... không tốt lắm!-Đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nó, anh trầm hẳn, dừng lại ở khóe môi ai, đôi mắt anh lại ánh lên một hào quang kỳ lạ, hôm đó ở trên sân

thượng,cô bé này đã chạy khỏi anh rồi còn gì,kết quả nọ hôn đó vẫn chưa hoàn thành.Nhìn thấy Korean,gương mặt nó trắng bệch,nhanh chóng gạt tay anh ra_Khiết Như,em...

_Anh đừng có dở trò này với tôi,tôi không phải là hạng người đó,anh muốn hôn là có thể hôn! Tôi nói cho anh biết,anh ngủ thì ngủ,chứ đừng có nằm mơ!

Lườm anh một cái,nó chạy thục mạng vào trong,hướng mắt theo bóng dáng kia,khóe môi anh ẩn hiện một đường cong tà đạo!

_Rõ ràng là..em đang khiêu khích tôi!

Bên trong

Chạy nhanh vào phòng khách,con người kia cúi người thở dốc,không xong rồi,cả căn biệt thự trống không!

_Chị Henry! Hôm nay là chủ nhật,sao chỉ có một mình Korean ở nhà?Anh của em đâu rồi hả?Còn mọi người khác nữa?

Vừa thấy cô người hầu,nó đã hồi tới tấp,nhìn cô bé trước mặt,chị người hầu cười tươi.

_Họ...

_Henry!-Một giọng trầm lãnh đậm nhấn mạnh tên cô người hầu,quay lại phía sau,nó đứng chôn chân tại chỗ,tên này không phải là người_Cô đi làm việc của mình đi,đừng nên nói nhiều với con nhóc này,chuyện ở đây,cứ để tôi giải quyết!

_Dạ thưa Hạo Tổng!

Cô cúi đầu,rồi nhanh chóng lui đi,bước lại cô bé đang nhìn mình chăm chăm,Korean cười nhếch,đưa hai tay giữ chặt lấy vai nó.

_Korean! Anh không được..

_Chuyện đó do em quyết định sao?Cô bé nhỏ,lúc ở trên sân thượng,là ai đã đẩy tôi ra,rồi chạy đi?Bây giờ..-Đôi mày kia khẽ nheo lại,bàn tay cũng đang lòn qua mái tóc bông bênh kéo nó sát về phía mình,tay còn lại xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn.Nghiêng đầu xuống cạnh môi ai,người con trai khẽ cười khi_Khiết Như,em đừng sợ..đây không phải là lần đầu tiên,tôi hôn em,nói cách khác,tôi đang tạo cơ hội để cho em thích nghi.Kĩ thuật hôn của em..thật sự quá kém!-Chạm nhẹ vào môi anh,nó đâm ra chết lặng,hai bàn tay ngay tức khắc không thể cử động,nước mắt cứ rơi trong vô thức,đầy đường như là một sự sỉ nhục lớn,khi người biết rõ không nên chạm,lại chạm môi mình.

Cảm nhận được vị mặn của gì đó,người con trai khẽ dừng hẳn,bình thường cô bé này sẽ đẩy anh ra,nhưng hôm nay lại không như vậy!

Từ từ rời khỏi chiếc môi ai,anh đưa tay lau nhẹ nước mắt nó,ánh mắt có chút gì đó biến đổi,rõ ràng người anh không muốn tổn thương nhất là nó,nhưng không hiểu tại sao,luôn liên tục làm tổn thương.

_Đừng khóc nữa! Tôi đền cho em,có được không?

_Hức! Anh điên hay sao?Dù có đền,tôi cũng sẽ chịu thiệt,tôi không ngốc như vậy!

Đẩy mạnh anh ra,con người kia uất ức chạy đi,nhưng vừa mới quay đầu,đã bị ai kia kéo lại,xiết chặt vào lòng.

_Buông tôi ra!

_Đồng Khiết Như!-Vì tình trạng giãy giụa kia,nên anh phải gắt lớn,kết quả làm nó sợ hãi,nên im bất_Ngoan lắm,cô bé ngốc!-Đặt nọ hôn thật dài trên mái tóc ai,anh cũng không hiểu sao,sự dịu dàng của mình lại xuất hiện_Tôi sẽ đền cho em một gia đình hạnh phúc,một con người hoàn toàn để em thống lĩnh,một tương lai hoàn toàn mới mẻ,một phần tình thương nhiều hơn lúc trước,gấp ngàn lần,nơi đó có ba,có mẹ,và có..tất cả người yêu thương em,có được không?-Nó im lặng,đưa tay đặt lên hai bên eo anh,đẩy mạnh ra.

_Ý anh là sao hả?Tôi chỉ có ba thôi,mẹ tôi cũng có một gia đình khác rồi,bà ta làm gì nhớ đến tôi?Tôi không cần anh đền bù thứ gì hết,cách duy nhất,hãy để tôi bình yên,có được không?-Khóe môi kia run run,khi nhìn

vào anh _Anh và những người liên quan đến nhà anh,đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!Sau khi,tôi gặp ba tôi,tôi sẽ cùng ông ấy và K.O trở về Pháp.Ở đó,mới là gia đình của tôi! Anh có hiểu hay không?

_Tôi hiểu thì đã sao?Em đang điên cái gì vậy hả?Ba em không trở lại,mãi mãi cũng không thể trở lại,em đừng ảo tưởng nữa?

Anh gắt,nhìn Korean,nó tròn tròn mắt như không tin vào tai mình.

_Korean! Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?

_Được! Để tôi nói cho em biết,ba em 9 năm trước đã...

_Korean!-Là giọng của Shyz,hướng mắt ra cửa chỉ thấy Shyz lắc đầu,trong bất giác,Korean im lặng,suýt nữa là anh,hại chết nó rồi _Khiết Như! Em đừng nghe những lời khi giận của Korean,ba em rất khỏe,chỉ là..bây giờ..ông ấy đang ở một nơi rất xa,nơi đó..chắc cũng đang nhớ đến em!-Bước đến cạnh nó,Shyz dễ dàng,anh biết nói dối là sai,nhưng đây sẽ là một lời nói dối thiện chí.

_Có thật không?Vậy khi nào ông ấy mới trở về thăm em vậy Shyz?Anh không được gạt em đâu đó!

_Khiết Như,anh..-Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của nó khi hỏi,khiến anh có chút đau lòng,bản năng mạnh mẽ lại phút chốc sắp khóc,giọng nói cũng khàn đi _Anh..nói thật mà,cả đời này,Hạo Duy Thần anh..sẽ không bao giờ gạt em,sẽ không bao giờ gạt em!-Shyz cười cười trấn an nó,nước mắt của anh cũng không hiểu khi nào,rơi vội xuống!

_Vậy..tại sao anh lại khóc?

Đưa tay kéo nó vào lòng,anh giữ chặt hơn bao giờ hết,sự dằn vặt và đau khổ,tình yêu cũng chia ra thành nhiều nỗi đau,khiến anh chẳng thể điều chế được cảm xúc.

Hiện tại anh như một con diều bị đứt dây,cũng có phần giống như bóng bay đang bay lơ lửng,khi bị người cầm vút bỏ.

Anh rất muốn có thể tua ngược về quá khứ,bắt đầu lại tất cả thì có lẽ mọi thứ đã quá tốt,cô bé nhỏ mà anh yêu,cũng có thể trở về bên cạnh anh.

Một cách đường hoàng,chứ không phải sự tách trở từ nhiều con người khác!

_Khiết Như! Phải chi quá khứ,có thể lặp lại,anh nhất định,sẽ yêu em..bằng một cách khác! Không để em chịu đựng,và gặm nhấm tổn thương từ gia đình anh,sẽ cho em,một gia đình hoàn mỹ,chỉ..một mình em,là nữ chủ nhân,của..riêng anh!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

T Miu's K:

Broken heart

33. Chương 32: Người Đồng Ý Cúi Xuống Dưới Chân Em Để Buộc Lại Dây Giày

Rung..rung..rung

Buông lỏng nó ra,anh đưa tay lấy điện thoại,nhìn lại màn hình,Shyz cau mày,là số của Korean!

Đưa mắt ra ngoài khuôn viên,anh bắt gặp ai kia đang nhìn anh cười nhếch,quay lại nó,Shyz khẽ mỉm cười.

_Khiết Như,đừng khóc nữa! Bây giờ..anh có việc phải ra sân bay,ở nhà ngoan ngoãn,có biết không,hả?

Gật gật

_Được rồi! Anh phải lên lấy một số tài liệu,có lẽ hai hôm sau,anh mới có thể trở về,trong thời gian này..- Hướng mắt ra ngoài khuôn viên,rồi nhìn vào nó,anh căn dặn _Korean sẽ chăm sóc em,em chỉ cần tuân theo

hai nguyên tắc là được, một là không được đi lung tung mà không hỏi, thứ hai, hạn chế thức khuya cho anh, nhớ chưa hả? - Nhìn Shyz, ai kia khẽ gật đầu, lần môi người đối diện cười cười, rồi quay người trở lên phòng.

Hướng mắt theo bóng anh, khuôn mặt ai kia trầm lặng, kì thật, hình như đối với Shyz, nó lại có cảm giác rất lạ, không phải là yêu nữa, mà là sự cảm kích, nói cách khác, rất giống như đối với Tiêu Nhiên!

_Shyz à? Nói em biết đi, rốt cuộc là sao hả?

_Woa~ đẹp quá đi!

Ngó ra ngoài cửa xe, cả ba cô nàng tròn mắt, dọc đường đi luôn cứ reo hò, người ở bên cạnh lắc đầu, có lẽ anh đã sai lầm, khi cho ba cục nợ này đi chung==!

Một mình ai kia đã sắp phát điên, huống hồ lại có thêm hai người khác, lần này xem như là anh đã nể mặt lắm rồi!

_A!

Ngước lên nhìn Korean, gương mặt nó đánh lại, hiện tại cả phần thân đang áp vào người anh, còn con người kia thì giữ rất chặt.

_Korean, anh..

_Sắc mặt em không tốt, ngủ một chút đi!

_Nhưng..

_Tôi nói không tốt là không tốt, mau ngủ đi!

Nó phùng má rồi ngoan ngoãn khép chặt mắt, hai người ở phía sau và cả tài xế điều im bật, không ai muốn bị quãng xuống đường, nên đành nuốt trái đắng!

Đưa mắt nhìn xuống cô bé đang ngủ, khóe môi ai kia khẽ mỉm cười, dừng lại ở mái tóc ai, anh đưa tay vuốt nhẹ.

_Joy! Cậu điều chỉnh lại máy lạnh ở nhiệt độ vừa phải cho tôi, sau đó, cho xe chạy chậm lại! Từ bây giờ đến nơi, tôi muốn Angel được ngủ ngon!

_Dạ! Thưa Hạo Tổng!

Anh chàng tài xế khẽ gật đầu rồi làm theo lệnh, đưa mắt nhìn lên hai con người trước mặt, Anny méo xệch.

_Ji à? Mà không bị ảnh hưởng bởi cái tên giành chăm sóc Angel chứ?

Quay sang người bên cạnh, cô hỏi, con người kia nhìn Anny, khẽ lắc đầu.

Trong lòng cô, đúng là có chút ganh tỵ với nó, và cũng ganh tỵ với Anny, hai cô bạn thân của cô, hình như điều có một thiên thần hộ mệnh bên cạnh, còn cô phải cố gắng chờ đợi hạnh phúc đến phiên mình!

Có khi là một quá trình trải qua nhiều giai đoạn!

Bởi lẽ.. hạnh phúc không dễ tìm!

Người yêu thương mình lại càng khó!

Người quan tâm, bảo vệ mình lại là một vấn đề khác!

Còn người cùng mình bước vào thánh đường, cũng có thể là một người khác!

Chúng không cố định ở một người, cũng giống như hai con người, ở trước mặt cô, có khi họ sẽ ghét nhau cả đời, cũng có khi họ sẽ khiến một trong đôi phương phải sụp đổ dưới chân.

Cũng có khi, giữa họ và những người còn lại là một kết thúc mở!

Không ai đoán trước được số phận, chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận nó!

Hạnh phúc sau ánh bình minh,cũng có thể là sau ánh hoàng hôn!

Đôi lúc là người ở lại bên ta sau 12 giờ đêm,chính là người mà ta cần giữ!

...

Cứ ngủ say như một đứa trẻ sau khi được ăn no,nó có thói quen này,cũng không phải là muộn,mà là từ rất sớm!

Người bao trọn ai kia khê lắc đầu,lúc này là ai còn tỏ ra không nghe lời anh,vậy mà,khi gục vào người anh,thì lại ngủ ngon như vậy!

Đúng thật,một con người kỳ lạ!

_Korean! Khoác áo cho Angel đi! Anh chăm sóc bạn tôi kiểu này hay sao? Trông khi anh biết ở Đà Lạt khí hậu rất lạnh,mà anh còn ngược đãi bạn tôi à?

Anny nói móc,quay xuống nhìn ai đang phát ngôn,đôi mày anh chột cau lại,đúng là tụi con gái,trang bị điều rất kĩ lưỡng,từ găng tay,áo choàng và khăn len,trông khi cô bé ở bên cạnh anh,lại là một con người hậu đậu.

Chỉ biết chờ người khác nhắc nhở mới chịu làm theo!

_Joy! Dừng xe lại cho tôi! Tôi có chuyện cần làm,khi cậu dừng xe,nhớ cẩn thận một chút!

Hai người ở phía sau nhìn nhau cười cười,cái tên này,từ khi nào dịu dàng đột xuất! Xoay hơn cả chong chóng nữa chứ!

Kitt

Xe dừng hẳn giữa đường,như hiểu ý,Joy bước xuống xe,đi đến phía anh mở rộng cửa.

Bế chặt cô bé trong tay bước ra khỏi xe,người con trai từ từ đặt nó xuống dưới đường,cho cả cơ thể áp vào người mình,sau đó mới chịu đánh thức.

Hai người còn lại nháy mắt bước nhanh xuống xe,mang theo bên mình là những thứ cần thiết cho nó.

_Khiết Như,dậy mau lên! Tôi có chuyện muốn nói với em!

Ai kia mơ màng mở mắt ra nhìn anh,nó tự hỏi mình đang ở đâu thế ??

_Tối rồi hay sao??

_Không phải! Vì ở đây rất lạnh,cho nên..ai đó muốn mày trang bị kĩ lưỡng ấy mà!

Anny lên tiếng cướp lời anh,sau đó chỉ thấy gương mặt người đối diện hằm hằm.Từ từ để nó ra xa mình,anh hướng mắt về hai người còn lại nhướng mày.

_Nè..sao hai đứa bây y như sát ướp Ai Cập vậy?Từ trên xuống dưới kín mít hà??Không thấy nóng hả??

Nhìn bộ dạng ngây ngô của nó,cả bốn nhìn nhau đờ ra,con bạn thân của cô không có khái niệm về trời lạnh là phải mặc nhiều áo hay sao ấy??

_Giống lắm hả?-Đồng thanh!

_Phải rồi! Dù trời lạnh thì đã sao,sức đề kháng của tao rất tốt,chỉ cần một chiếc áo pull,quần short jean và giày thể thao là đủ!-Ai kia hùng hồn khẳng định,cả hai cô bạn thân của nó cười cười_Đi thôi!-Vừa mới bước đi thì đã bị kéo lại,nhìn lại người đó,nó cau mày,anh ta cũng không khác gì hai cô bạn của nó,điều kín hơn chữ kín!

_Tôi sẽ chống mắt lên xem,sức đề kháng của em,còn bây giờ,đứng yên một chỗ đi!

_Tại sao?

_Đấy giày của em,bị bung ra rồi! Nếu không buộc lại,thì biết làm sao đây?

_Vậy sao?

Nhìn xuống dưới chân,ai kia cau mày,phải rồi,đúng như lời Korean nói,nhưng sao anh ta cứ thích quan sát những điều nhỏ nhất vậy chứ??

_Vậy mới nói,em là một cô bé hậu đậu!

Khụy gối xuống dưới chân ai,con người kia lạnh lùng buộc lại dây giày,cả bốn người còn lại mắt chữ A mồm chữ O.

_Trời ! Hạo Tổng cũng biết buộc dây giày cho người khác hay sao?Không xong rồi,mau đưa tao vô bệnh viện khám nào!

Anny luống cuống kéo kéo tay Ji,phải,cô thật sự quá bất ngờ,một con người như vậy,lại đi buộc dây giày cho một người như vậy??

_Có cần thông báo toàn quốc không nhỉ?

Joy xoa xoa cằm,đi theo anh lâu như vậy,mới biết được,anh còn có đặc điểm này!

_Hay là tổ chức party đi ha!

Ji cho ý kiến,mặt anh đánh lại,còn nó thì hóa đá,chân cũng đang run bần bật,tên này biết buộc dây giày cho nó a

~_Các người nói đủ chưa hả?Có cần tôi cho ba người ở lại đây ngắm phong cảnh hay không?Nghe nói,ở đây vào buổi chiều cũng vui lắm đó!

Ai kia cười khẩy đưa tay kéo nó nhanh vào xe,đưa mắt nhìn theo,miệng cả ba méo xệch!

Trong lòng tâm niệm một câu,hãy chờ đấy!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

T Miu's K:

Anh ta biết buộc dây giày...???Bất ngờ,bất ngờ :')

34. Chương 33: Yêu Là Điều Không Chối Bỏ! Để Hưởng Về Nơi Lối Nhỏ

_Hạo Tổng! Phong tiểu thư! Đằng tiểu thư! Cuối cùng mọi người cũng đã đến!

Cả đám người hầu đứng thành một hàng dài ở phòng khách cúi đầu,nhìn tốp người trước mặt,anh ậm ừ một tiếng.

_Tiêu tiểu thư,cô ấy...

Nhìn lên cô bé đang gục đầu ở trên vai mình,anh mỉm cười,sau đó lại làm bộ mặt nghiêm túc,khi quay lại đám người đối diện.

Nụ cười này,anh không thể nào để họ nhìn thấy!

_Có lẽ là quá mệt,nên ngủ một chút thôi!-Anh đáp_Các cô mau đi làm việc của mình đi-Quay sang Ji và Anny,là ánh mắt lạnh đạm_Còn hai người cần gì,cứ nói với bọn họ!-Nói xong,con người kia nhanh chóng bỏ đi,hướng mắt nhìn theo,hai cô nàng lắc đầu,lúc thì lạnh,lúc thì nóng >

...

06:00 am

Cuộn tròn trong chiếc chăn,cô gái nhỏ say giấc,trên người vẫn dính dính chiếc áo trench coat màu đen from dài của ai kia,cả khăn choàng cổ cũng được quấn quanh một cách tỉ mỉ,tóm lại,mọi thứ cần thiết điều có đủ trên người nó.

Nghiêng người nhìn vào cô bé bên cạnh, anh mỉm cười, trong bất giác lại đưa tay vuốt dọc theo độ hoàn hảo của khuôn mặt, dung mạo đúng thật, rất yêu kiều.

_Khiết Như, em có lạnh không?

Di chuyển bàn tay lên mái tóc dài kia, Korean khẽ cúi xuống, hôn nhẹ vào trán nó một cái rõ, mùi hương này..quả thật ma mị!

Cộc Cộc

Người đứng bên ngoài cau mày, không ai khác ngoài Anny, cô liên tục gõ cửa, nhưng bên trong đều vọng lại một khoảng không vô định.

_Khiết Như, mày thức chưa vậy? Tao vào đó nha! Nè..vào thật đó!

Nghe tiếng hét của cô, gương mặt anh trầm trọng, rời khỏi vầng trán mịn màng kia, Korean rũ bỏ chăn, bước xuống, đi về phía cửa.

Cạch

_Hả?

Cô tròn mắt khi nhìn thấy Korean, hướng mắt sang cô bạn thân đang ngủ say, Anny cứng họng, chỉ chỉ tay vào anh.

_Phong tiểu thư, cô như vậy là sao đây?

Để yên hai tay trong túi quần, anh cao ngạo nói móc, ngay tức khắc, Anny nhanh chóng thu ngón tay cô về, chóng hong.

_Tôi mới là người hỏi anh, anh làm gì bạn của tôi rồi??? Nếu không nói, tôi giết chết anh!

_Buồn cười! Tại sao tôi phải giải thích chuyện riêng tư của mình, trong khi, tôi và cô không có liên quan?

Điều bộ khinh thường người của ai kia khiến cô phát điên, nhưng khi quan sát lại thì đúng là không có vấn đề gì, quần áo cả hai rất chỉnh chu, chắc do, cô suy nghĩ quá nhiều!

_Được! Cứ cho là không có chuyện gì giữa hai người, nếu tôi biết được, sẽ không tha cho anh-Cô cảnh cáo_Còn nữa..

_Đủ rồi! Cô nói nhiều quá đó, chuyện cần nói tôi sẽ nói, ra ngoài đi!

_Ồ..anh..

Rầm

Đẩy ai kia ra khỏi phòng, anh nhanh chóng đóng mạnh cửa, còn người ở bên ngoài, xiết chặt hai nắm tay, hừ nhẹ.

_Chờ đó Hạo Thy Nhật!

Bên trong

Đặt từng bước chân về phía ai, anh khẽ mỉm cười, nhìn sang chú gấu teddy màu hồng nhạt trước mặt, anh nhẹ nhàng đặt vào trong tay nó, tay còn lại để nó xiết chặt thú nhồi bông.

_Ngủ ngoan! Cô bé ngốc!

Cúi xuống vén nhẹ sợi tóc mai rũ rượi kia, người con trai đường đường nở nhẹ nụ cười mình, nụ cười tưởng chừng, cả đời này, anh không thể cười với bất kỳ ai.

Thế nhưng...lại bị thống lĩnh bởi một người con gái nhỏ, hậu đậu và kiêu ngạo hơn cả anh!

Ừm! Đó là duyên phận! Hay định trước, anh phải trả nợ cho cô bé này??

...

10:00 am

_Chào buổi sáng mọi người!

Chạy nhanh xuống phòng khách,con người kia cười tươi như hoa tháng mười,nhưng sau khi nhìn thấy mặt Korean,nụ cười kia tắt hẳn.

Đúng là một tên tham công tiếc việc,đã nói đi đến đây để chơi,mà còn nấu cháo điện thoại với đối tác >

_Sáng cái đầu của mày!

Anny cau có phi ngay cái gối vào mặt nó,cả đám đứng bên cạnh và nạt nân há hốc mồm,tốc độ của Korean nhanh thật,khoảng cách xa như thế mà vẫn có thể đến kịp.

Giữ chặt chiếc gối trong tay,con người kia mặt hầm hầm,quay lại nhìn vào thủ phạm,anh lườm không thương tiếc.

_...

_Ông Lưu! Phiên ông gọi lại sau,tôi phải quyết chuyện nội bộ một chút!

_...

_Ừm!

Cắt điện thoại,ai kia quay sang nó trầm lặng,đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt ai,anh thở phào.

_Không sao rồi! Tôi ở đây! Không có ai có thể làm tổn thương em,Đồng Khiết Như,có thể tránh,sao em chỉ biết đứng nhìn hả?

Nó đơ ra,cái tên này sao hôm nay lạ thế không biết,bình thường nó và Anny vẫn thích ném gối nhau mà!

_Korean! Anh yên tâm đi,tôi biết là anh sẽ đến kịp,cho nên..muốn thử khả năng của anh! Không ngờ,anh lại rất nghĩa khí! Tuyệt tuyệt!

_Cô im ngay cho tôi!-Quay về phía Anny,ai kia gắt lớn,cả đám bên cạnh che mặt,trong đó nó bị tiếng gất này,làm giật mình,anh ta ăn nhảm thuốc nổ hay sao?_Từ bây giờ về sau,đừng có thử thách lòng kiên nhẫn của tôi kiểu này nữa,nếu không,đừng trách tôi-Đứng phía sau anh,nó phùng má,tên điên này,sao cứ muốn làm người ta tăng xông mới chịu vậy?

_Ồ..Hạo Tổng đẹp trai,xin lỗi,xin lỗi!

Cương không được,Anny chuyển thành nhu,đưa mắt sang nó,cô cầu cứu.

_Korean!-Chạm nhẹ vào tay anh,nó lên tiếng gọi khẽ,anh ta đang phát bệnh,nếu không nhỏ nhẹ,chắc nó cũng sẽ bị giết rồi bị quăng xuống biển thôi.Quay lại người ở đằng sau,anh cũng không hiểu tại sao,cơn giận đều tan biến_Anh bị sao vậy?Chuyện này rất bình thường mà,tôi với Anny vẫn thường như vậy,sao anh lại nổi giận chứ?-Thấy thái độ của Korean,cả đám đứng bên cạnh chứng kiến,cười cười.

_Em..

Nhìn bàn tay anh giơ lên cao,con người trước mặt anh nhắm chặt mắt,anh ta muốn đánh nó hay sao?Những con người còn lại cũng tròn tròn mắt.

Chạm nhẹ vào mái tóc kia,bàn tay anh vuốt nhẹ,làm sao đây?Làm sao có thể đánh nó được,trong khi,anh cũng không muốn chiếc gối kia,ném vào khuôn mặt của nó!

Phải,là sự trân trọng điển hình,xuất phát điểm là trọng tâm!

Tiếng thở phào phát ra đồng loạt từ người hầu đến hai cô nàng,làm họ cứ tưởng..

_Khiết Như! Tôi đưa em ra ngoài đi dạo!

Khẽ mở mắt nhìn anh,nó ngơ ngác,ừm là đi dạo với Korean sao?Chắc hẳn hôm nay sẽ là một ngày dài nhất trong tháng!

_Dạo??

_Phải! Đi thôi!

Di chuyển bàn tay xuống cạnh bàn tay nó,anh giữ chặt rồi kéo đi,nhìn những con người còn lại,nó cầu cứu.

_Đi dạo vui vẻ!-Cả đám đồng thanh!

Phịch

Ngã lưng xuống Sofa,Anny đưa mắt nhìn lên trần nhà thở dài.

_Tội cho Ken quá đi,anh hai ơi..

Bịch

Con người bên cạnh ném mạnh gối vào mặt cô,nhận lấy,Anny cau mày,quá khứ lại lặp lại rồi à?

_Đi dạo luôn đi chứ! Ở đây làm gì?

Ji nhướn mày,ai kia gật gật đầu hướng mắt ra ngoài phía cửa.

_Ê! Đi theo bọn họ đi!

_Hehe! Cũng không tồi!

_Khoan đã! Tính thêm tôi nữa chứ!

Joy ở bên cạnh nháy mắt,cả đám người hầu còn lại cũng nhìn nhau cười cười,họ cũng vạch ra một mưu đồ đen tối,thế nhưng..bộ phim này,họ không được xem rồi!

_Hahahaha! Hạo Tổng đẹp trai,anh chờ đó! Anh sẽ thấy sự lợi hại của tôi! Khi dám cướp người mà không hỏi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

35. Chương 34: Dở Khóc Dở Cười

Trên xe

Ôm chặt gấu teddy,con người kia mặt mày ủ rũ,thỉnh thoảng lại đưa mắt sang cái tên vừa mới bắt cóc mình,à không,là anh ta có lòng tốt tặng gấu teddy to đùng,và nói đưa nó đi dạo mới đúng!

Trải qua bao con đường,chiếc xe Rolls-Royce Dawn màu đen của ai kia vẫn chạy,tốc độ có phần chậm,vì anh đang có một dự định riêng của mình.

_Gấu teddy,cưng có biết chúng ta sẽ đi đâu không?Còn nữa,cái tên bên cạnh,đến giờ phát bệnh rồi hay sao?Trông anh ta cứ như muốn ăn tươi nuốt sống chị!

Đưa gấu teddy ra trước mặt nó ngây ngô nói,người bên cạnh vừa nghe xong,liền lắc đầu,đúng là điên hết thuốc chữa!

_Đúng rồi! Trông anh ta rất giống một tên đạo tặc hái hoa,chị hãy cẩn thận!

Màn thoại một người hai vai của nó bắt đầu,vừa nghe đến bốn từ “đạo tặc hái hoa”,gương mặt Korean đang đỏ sạm khí,phải,anh đang rất muốn hái hoa!

Kéttt

Xe thắng gấp làm nó đâm đầu về phía trước,nhưng may mắn có thắt dây an toàn,nếu không,ngày này năm sau,sẽ là ngày nó hi sinh oanh liệt ==!

Nhìn sang con người bên cạnh đang tháo dây an toàn ra,mặt cô gái nhỏ biến sắc,càng bất ngờ hơn,khi Korean ghé sát gần người mình.

Chiếc xe taxi ở đằng sau cũng dừng lại đột ngột,họ nhìn về viễn cảnh trước mặt há hốc mồm.

_Đồng Khiết Như! Em nói cái gì mà đạo tặc hái hoa,nói đến khó nghe như vậy?Phải chăng..em cũng muốn..tôi làm gì em??

Lời lẽ đầy ám chỉ của anh,khiến nó rùng mình,xiết chặt gấu teddy hơn,con người kia nhắm chặt mắt,đầu lắc lắc.

_Anh hiểu lầm ý của tôi rồi,tôi không có ý đó,không có,thật sự không có!

Lần môi người đối diện khẽ cong,đưa tay khẽ vuốt dài theo đường lồi của mái tóc,cúi xuống cạnh vầng trán ai,anh kiss nhẹ.

Ba con người ở phía sau trợn mắt ngày một to hơn,khung cảnh anh hôn nó,vẫn không thể nào rời khỏi tầm mắt họ.

_Em còn nói sai,tôi nhất định không tha cho em đâu,coi như,đây là hình phạt thứ nhất,rõ chưa hả?

Giọng nói trầm cùng làn hơi ấm phả vào cổ nó,con người kia có chút sợ sệt,gật gật đầu.

Thu người về chỗ của mình,anh cười nhếch thắc dây an toàn lại,sau đó cho xe chạy,lúc này ba con người ở chiếc xe phía sau,cũng bắt giắc thở phào.

Đưa mắt nhìn sang Korean,miệng nó méo xệch,đúng là một tên đạo tặc hái hoa,đội lột soái ca mà ==!

_Korean!

_Sao?

_Đi ra biển chơi nha!

_Sáng em chưa ăn sáng,mà muốn đi ra đó! Không được,tôi đưa em đi ăn!

_Nhưng..

_Không nói lần thứ hai,muốn đi thì em tự đi,còn nếu,đang ở trên xe tôi,thì mọi thứ do tôi quyết định!

_Anh..

_Cảm ơn anh! Nói mau lên!

Nhìn Korean,nó cứng họng,cứ bị anh ta lấn lướt như thế,đến bao giờ nó mới dành được phần thắng đây?

_AAAAAA! TUYỆT QUÁ!

Chạm nhẹ bàn chân mịn màng vào làn nước xanh của biển,nó reo hò,còn người ở phía sau chỉ im lặng quan sát.

Âm thanh của những ngọn sóng cứ khẽ xô vào bờ,nghe thấy,có chút gì đó ảo não.

Đưa tay vén đi sợi tóc mai,cô gái nhỏ quay lại nhìn anh cau mày,từ khi rời khỏi nhà hàng,anh ta điều không nói với nó câu nào hết,không nghe được tiếng của anh,nó cũng thấy có gì đó không quen.

_Korean! Anh làm sao dạ?Bị cảm hả?Nếu vậy,chúng ta trở về biệt thự đi!

Từ khi nào cô bé trước mặt anh lại biết lo lắng cho anh đến vậy?Còn dám bỏ lỡ cơ hội vui chơi của bản thân hay sao?

Trầm lặng hướng mắt ra ngoài khơi,khóe môi ai kia chỉ thấp thoáng,một đường cong hoàn mỹ.

_Không sao!

_Có thật không?

_Ừm! Tại sao,tôi phải nói dối em?

_Được rồi!

Nó cười cười,rồi quay trở lại nhìn về nơi xa xăm,phải,nó đang chờ hoàng hôn xuất hiện.

_Korean! Anh có thích hoàng hôn không?

_Không!

_Tại sao?

_Tôi thích em hơn!

Ặc,gương mặt nó biến sắc,từ hồng hào chuyển sang xanh nhạt,tên này,mới đến biển mà đã bị cảm rồi!

Cắn chặt môi,con người trước mặt anh quay lại cau mày,kì thật,chàng trai kia khi lạnh lùng rất đẹp,ánh mắt đượm buồn thu hút,cộng thêm phong thái đường hoàng,lãng tử của anh!

Để yên hai tay trong túi quần,ai kia nhìn vào nó có ý cười,nhưng trên khuôn mặt thực chất vẫn lạnh tanh.

Chăm chăm cặp mắt ở trên người Korean,mặt ai kia có cảm giác nóng bừng,lần đầu tiên trong đời,nó có can đảm ngắm ai lâu như vậy,ngoại trừ K.O và Shyz!

“Mình lại bị làm sao vậy?Đồng Khiết Như,mày không được như vậy!”

Cúi gằm mặt,cô gái nhỏ tự trấn an,nhưng mọi thứ càng sa ngã,khi một cánh tay không an phận,kéo nó vào lòng.

Mùi hương này...

Áp trọn thân hình bé nhỏ vào người anh,nó cảm nhận nhịp tim đang đập loạn xạ,chết tiệt,anh ta đúng là một tên đạo tặc hái hoa!

_Korean! Buông ra!

_Khiết Như! Em im lặng một chút được không? Chỉ một chút,không mất nhiều thời gian đâu! Tôi chỉ ôm lấy em,một chút thôi!

Hai bàn tay yếu ớt đặt ở eo anh từ từ buông lỏng xuống,vuốt nhẹ lên mái tóc ai,anh cười nhạt.

...

Ba con người ở phía xa nhìn nhau mặt đỏ bừng bừng,cảnh tượng này, khiến ai đó cười e thẹn,riêng hai người đang ở bên cạnh thở dài.

_Anny! Chúng ta về biệt thự đi,ở đây hết chuyện rồi! Mau lên!

Ji đưa tay kéo Anny,nhưng ai kia cương quyết khước từ.

_Không được! Nếu tên đó làm gì Khiết Như thì sao? Không được! Không được!

_Nhưng..Korean hình như không muốn làm tổn thương Angel,chắc chắn sẽ không làm gì nó đâu,chúng ta không thể phá hỏng chuyện của người khác được!

Cô lên tiếng khuyên ngăn,một lần nữa,con người bên cạnh lắc đầu,đã anh hùng phải anh hùng cho trót.

_Mặc kệ anh ta! Bảo vệ người quan trọng hơn,mau lên! Đi đến đó chơi!

_Ê Ê! Không được!

Joy và Ji đồng thanh,vì tiếng hét này,mà nó giật mình đẩy mạnh Korean ra,nhìn về phía ba con người kia,nó đỏ khóc đỏ cười.

_Không xong rồi!-Đồng thanh!

Quay lại phía sau,gương mặt Korean cau lại,còn nó thì chỉ muốn độn thổ ngay lập tức,hình tượng và sĩ diện điều bị Korean phá hỏng.

_Này Joy! Hoàng hôn hôm nay đẹp quá đi! Có đúng không?

Anny cười khỏ khi thốt lên câu này,rõ ràng cô biết bản thân sắp bị xử,nhưng không thể nào bỏ chạy!

“Phong Vũ Di..ơì là Phong Vũ Di! Lần này,mày thê thảm rồi..”

_Phong Vũ Di! Cô chết chắc rồi!

Nhìn thẳng vào người vừa mới nhấn mạnh tên mình,ai kia cười không thành tiếng,phải,cô chết chắc thật rồi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

36. Chương 35: Người Ngoại Lệ

_Cái tên Hạo Thy Nhật chết tiệt! Nếu không phải là vì Khiết Như,tôi tuyệt đối không chịu thua với anh!
Đúng là..hiếp người quá đáng mà!

Vừa nhìn thấy Korean ở ngoài khuôn viên,mặt cô một lần nữa biến sắc,nhắc người,người xuất hiện ==_!

Khép nép kéo hành lý lướt ngang mặt ai kia,sống lưng cô có gì đó lạnh lạnh,hai người ở ngoài cổng nhìn vào chỉ biết cười cười,vì Anny,mà họ cũng bị tổng khứ về một mạch.

_Phong Vũ Di,cái tính cách này của cô,nên thay đổi là tốt nhất,nếu một ngày nào đó,Khiết Như cũng không giúp được cô,thì tôi sẵn sàng nhờ người chuẩn bị..

Đang nói thì người con trai kia khẽ khựng lại,về sau thì Anny hiểu rất rõ,là cổ quan tài đắt tiền nhất dành cho cô đây mà!

_Hừ!-Cô hừ nhẹ,rồi quay lại lườm anh_Được rồi! Cảm ơn anh trước,đúng là cái đồ..đồ..

Bị ám ảnh bởi ánh mắt kia,cô gái nhỏ im bật,còn nói nữa,chắc Ken không thể gặp lại cô lần cuối mất,mà tên này cũng không biết thương sót người khác,trời đã tối thế kia,mà vẫn cương quyết đuổi cô về!

Nhìn lại đồng hồ trên tay,gương mặt Korean đầy thích thú,ngược lại gương mặt Anny cực kỳ khó coi.

_Nè Korean...

_Sao?

_Để tôi ở lại đây đi mà,chuyện tổ chức sinh nhật,không phải..bọn họ lo hết rồi sao?Anh sao có thể không biết thương hoa tiếc ngọc,mà bảo tôi về giờ này chứ?Năn nỉ đó,làm ơn đi Korean! Tôi không muốn xa Angel đâu!

Giọng điệu lúc mắng anh và bây giờ thật khác,anh còn đang nghĩ,là ai nhập vào cô gái này? Thảo nào là bạn thân,không một ai bình thường hết ==_!

_Không nói lần thứ hai! Nếu lời nói của tôi lúc này lúc khác,thì cả đám nhân viên của tôi,cần gì phải tuân lệnh của Hạo Tổng này?-Để hai tay trước ngực,ai kia nhướn mày_Hơn nữa,cô phá hỏng chuyện tốt của tôi,chỉ bảo trở về là tôi đã nể mặt lắm rồi,hay là..cô muốn..

_Được rồi! Được rồi! Tôi đi là được chứ gì,Khiết Như giao cho anh,nếu nó có vấn đề gì,tôi sẽ giúp anh chuẩn bị cổ quan tài thật đắt tiền!

_Vậy sao? Để xem là ai chuẩn bị cho ai?

Người con trai trước mặt cô cười nhếch,nhìn Korean,ai kia hần học kéo vali đi,mới đến một lúc đã bị đuổi về,đúng là không còn công lý!

_Anny! Mày đi đâu dạ?

Khóe môi ai kia cười tươi khi nghe giọng nói trẻ con của nó,chắc chắn sẽ có người nể mặt nó mà giữ cô lại,thậm chí là nhận lỗi với cô thôi.

Bước đến cạnh Korean,con người kia nhìn anh cau mày,không lẽ,lúc đó anh ta muốn nói chuyện riêng với Anny,là muốn Anny rời khỏi đây??

1 tiếng trước

_Hi! Anh muốn xử lý tôi làm sao vậy?

Cô cười cười nhìn vào con người uy nghiêm trước mặt, anh không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn vào Joy, rồi gật đầu.

_Tiêu tiểu thư! Chúng ta qua phía bên kia xây lâu đài, có được không??

_Sao không thể ở đây? Tôi muốn biết, Korean nói gì với Anny mà!

Bướng bỉnh, nó cương quyết lắc đầu, một bàn tay khác đưa tay nắm lấy cánh tay ai kia, cười mỉm.

_Khiết Như, qua đây đi! Chắc chắn, Korean sẽ biết cân nhắc, sẽ không làm gì Anny đâu!

Ji dễ dàng, nhìn cô rồi nhìn lại Anny, nó miễn cưỡng gật đầu, sau đó, đi cùng cô và Joy sang phía khác.

...

Quay người nhìn về phía xa xăm, người con trai trong bất giác trầm lặng, còn người ở phía sau mặt mày đầy nét khó coi.

_Ồ ..Korean..anh..

_Ngày mai là sinh nhật của Khiết Như, chắc cô không quên điều này chứ?

_Tôi không quên!

_Tốt! Vậy cô mau trở về đi!

_Sao chứ? Anh không muốn tôi mừng sinh nhật với nó hay sao? Anh có biết..

_Tôi bảo cô trở về thì cứ trở về, đừng nói nhiều nữa!

Quay về phía cô, anh gắt, nhìn Korean, khóe môi ai kia méo xệch, anh ta bị điên thật rồi.

_Được rồi! Về thì về! Nhưng mà..còn Khiết Như thì sao? Anh không muốn mừng sinh nhật của nó hả?

_Tôi tự có sắp xếp của mình, nếu cô muốn tốt cho Khiết Như, thì nội trong đêm nay, trở về đó đi!

Quay theo nhìn bóng dáng con người kia, Anny tức trào máu, cô cũng không ngờ, ở trên đời này, lại có loại người thứ hai, giống nó như vậy ==!

Trở về thực tại

_Tao..

_Đồng Khiết Như! Tôi nói em biết, có người thấy không khỏe, cho nên..muốn về trước thôi, tôi đã có nói, nhưng..cô bạn thân của em, tự cho mình là thông minh, nếu đã như vậy, thì cứ mặc kệ cô ta! Ngày mai, tôi sẽ đưa em về!

Chỉ chỉ

Bị Korean chặn họng, ai kia chỉ biết chỉ chỉ tay, há hốc mồm, rõ ràng là ai đã bảo cô trở về, bây giờ lại đổ hết tội cho cô??

_Có thật không? Anny?

Quay về phía cô, nó hỏi, ai kia bất giác cứng họng, không thể thốt nên lời, mà nếu có giải thích, cũng sẽ bị Korean cướp lời thôi!

_Em đã thấy chưa? im lặng, có nghĩa là đúng như lời tôi đã nói, ngày mai, tôi sẽ đưa em về, còn bây giờ..đi ngủ thôi!

Cúi xuống vuốt nhẹ lần tóc ai, anh nói, con người kia đứng nhìn, mà tức trào máu.

_Korean! Anh..được lắm! Sau khi anh trở về, tôi sẽ không tha cho anh! Tuyệt đối không tha cho anh!

Cô hét rồi kéo vali bỏ đi, hướng mắt nhìn theo bóng dáng cô bạn thân, gương mặt nó trầm hẳn, bộ dạng Anny như vậy, không khỏe chỗ nào?

_Korean! Nói mau, là anh gạt tôi đúng không? Thật chất, Anny rất khỏe, chỉ là anh..

Chỉ tay vào mặt anh,khóe môi kia bắt giác khựng lại,không được manh động,bây giờ chỉ còn lại một mình,nếu bị mưu sát,thì sẽ không hay!

Gạt nhẹ ngón tay kia xuống,anh cười nhếch,xem ra,vật cản trở của anh trong đêm nay cũng đã được dẹp bỏ,những tên còn lại chắc cũng sẽ rất phát điên.

__Không nói chuyện với anh nữa,tôi đi ngủ trước đây!

Vừa mới quay đầu đi,cánh tay nó đã bị ai kia giữ lại,con người kia cười khi một tiếng,thu hẹp khoảng cách cả hai bằng một cái ôm.

Xiết chặt thân hình bé nhỏ trước mặt,anh khẽ cúi đầu xuống nhìn cô bé trong vòng tay mình,khiêu khích.

__Korean! Anh muốn sao đây?

Ngước mắt lên nhìn anh,gương mặt nó biến đổi,nếu biết trước,đã chạy theo Anny cho xong rồi!

Ai kia im lặng,chạm nhẹ chiếc cằm của mình lên đầu ai đó,có ý cười,trong vô thức hàng mi cong khép chặt.

__Buông ra! Có nghe không? Tôi sẽ hét lên đó! Lúc đó,cả thế giới này sẽ biết,anh là một tên xấu xa!

Vẫn im lặng

__Hạo Thy Nhật! Buông ra!

Vẫn im lặng

__Anh là đồ xấu xa! Hức hức!

Khóc rồi,nó òa khóc như một đứa trẻ bị giành mất kẹo,còn ai kia chỉ im lặng,xiết chặt nó vào lòng hơn,làn môi cũng ngày một đặt nhẹ lên mái tóc.

__Em là trẻ con hay sao? Sao cứ khóc hoài như vậy? Tôi không làm gì em kia mà!

Giọng nói trầm ghé sát cạnh tai nó,sau đó tự động buông lỏng ai kia ra,xoay nhẹ về phía mình.

Đôi mắt đỏ hoe của con người kia khiến anh không khỏi bật cười,tiếng nấc nhẹ vẫn còn lưu đọng lại,mỗi thanh âm đều lắng nghe rất rõ.

Lặng lẽ đưa tay bôi vôi nước mắt kia,người con trai học cách dịu dàng lên từng chút,mỗi câu từ anh thốt ra,dù đúng hay sai,thì điều là vì một người.

Vì muốn tốt cho một người!

Dành riêng cho một người!

Trao tặng niềm tin và làm điểm tựa cho một người!

__Ngoan! Không được khóc,nước mắt của em,sẽ nhấn chìm tất cả,có biết hay không?

__Là anh quá đáng với tôi trước! Trong một thời khắc nhất định,anh không thể chạm vào người của tôi!

Gạt hai tay anh ra,cô gái nhỏ chạy nhanh vào nhà bán sống bán chết,ngấm lại câu nói vớ vẩn kia,tự khắc,khóe môi ai lại khẽ cười.

__Em sai trăm trọng rồi..cô bé à?

Biệt thự Pink

Cộp

Hướng mắt về phía trước mình,người con trai khẽ lắc đầu,chàng trai kia vẫn trầm lặng đưa những ngón tay lướt nhẹ lên phím đàn piano,hồi tưởng.

Là anh đã tự tay đẩy cô bé đáng thương ra ngoài đường,là anh vì sự hiếu thắng của bản thân,để vọng tưởng chiếm hữu.

Bây giờ nhìn lại,vẫn có gì đó không thể chối cãi!

Bản thân giống như một người không có đủ tư cách bảo người khác tha thứ,con người trước mặt anh,nhìn vào anh bằng một cặp mắt lạnh lùng!

...

_Paul! Anh làm sao vậy?

Anh giật mình,khẽ quay lại người phía sau cười cười,rất may mắn,người đó là Anvert,nếu một trong số những người còn lại,có lẽ đã bị nhận ra.

_Ồ không có gì!

_Tân Khánh Huy! Anh tưởng em là một thằng ngốc à? Rốt cuộc tại sao lại mù quáng vậy? Người ta đã không để ý đến anh,tại sao,anh vẫn không rút ra được một bài học?hả?

Hướng mắt nhìn thật kĩ vào Anvert,ai kia bắt giác mỉm cười,thằng em trai này,khi nào lại biết nói đạo lý như vậy?

_Chuyện của anh,em đừng bận tâm!

Lướt ngang qua Anvert,anh nhanh chóng tiến thẳng lên phòng,cũng không mong muốn,mình sẽ quay đầu lại.

_Được! Là chuyện của anh,nhưng mà..em phải nhắc cho anh nhớ,Koren,Shyz,Nike,Ken,Bin,điều thích cô bé tên Angel gì đó,nhưng rồi thì sao hả?Họ đã có một kết cuộc rõ ràng chưa?-Người ở phía trước Anvert bắt giác dừng lại,anh biết rõ điều này,nhưng không hiểu sao,vẫn luôn trốn tránh_Năm đó,là anh đã đẩy con bé ra,anh có thể hối hận,có thể muốn dành tất cả tình yêu của mình để bù đắp,bọn họ cũng như vậy,vậy em hỏi anh,không lẽ cả đời này,các người cứ như vậy hay sao?-Anvert tiếp tục gất,năm đó,chính anh cũng là người có mặt ở đấy,phải,anh cũng có một phần trách nhiệm,khi chỉ biết đứng nhìn.

_Vậy em nói cho anh biết đi,nói anh phải đứng trước Khiết Như,nói anh yêu con bé,nói tất cả mọi người ở đây điều yêu con bé,sau đó,muốn con bé lựa chọn hay sao?

Paul lớn tiếng quát,nhìn anh trai,Anvert bắt giác thở dài,hôm nay,anh cũng thấy mình kỳ lạ,tự dưng lại muốn nhắc chuyện ngày xưa!

_Được rồi! Em là có lòng tốt muốn khuyên anh,nếu thật lòng yêu một người,thì nên bày tỏ với người đó,cảm xúc thật của mình!

_Em sai rồi! Yêu một người không nhất thiết phải bày tỏ với người đó,chỉ cần hằng ngày được nhìn thấy,người đó là đủ rồi! Huống hồ,anh lại là một thành viên của nhà họ Hạo,cả Shyz,là người Khiết Như yêu nhất cũng không có thể lặp lại quá khứ,thì làm gì,anh có đủ tư cách,để bảo con bé tha thứ cho hành động của mình!

_Thật là..

Khẽ chóng hong,người con trai trước mặt Paul thở dài,càng nói thêm thì mọi thứ càng rối,cái gì mà yêu một người chỉ cần nhìn thấy họ là hạnh phúc chứ?Thật,chỉ là lời ngụy biện đơn thuần.

_Tâm trạng thật phức tạp! Tiêu Nhiên,bây giờ em muốn mất trí nhớ một lần nữa! Nhưng mà..phải nhớ được anh 2,không muốn nhớ đến những người không đáng nhớ,như bây giờ! Em có thể trốn tránh họ,nhưng mà..em không thể trốn tránh trái tim mình,em không phải là một người cứng rắn,thể nhưng..luôn luôn cho mình cái quyền cứng rắn,khi đứng trước họ.Ngày mai là sinh nhật thứ 15 của em,cũng không biết,có ai nhớ không nữa?Không nhớ đến cũng không sao,chắc chắn,anh 2 sẽ nhớ mà,có đúng không?-Nhìn ra cửa sổ,nó lẩm bầm,10 giờ đêm rồi,vẫn không thể nào ngủ được,gia như có thể gặp lại ba thì quá tốt,nhưng mà..chỉ nghe Shyz nói,ông đang ở rất xa,rốt cuộc là nơi nào đây?_Không biết,ba có nhớ sinh nhật của con không?Chứ hiện tại,Khiết Như,đang rất nhớ ba!

Tiếng thở dài giữa màn đêm mang âm điệu trầm uất,bây giờ,nó mới phát hiện ra,mình cô độc như thế nào?

Cạch

Tiếng cửa..

Quay lại phía sau,nó bắt gặp khuôn mặt điển trai của Korean,khi thấy anh,không hiểu sao lại có chút sợ sệt!

_Bây giờ vẫn chưa ngủ? Muốn ngày mai sẽ trở thành con gấu trúc hay sao?

_Kệ tôi! Liên quan gì tới anh!

_Em..

_Ra ngoài đi! Tôi muốn đi ngủ rồi!

Bước đến phía anh,nó đưa tay đẩy đẩy,kết quả,chỉ tội nó thở không ra hơi.

Đưa hai tay giữ chặt hai bên cánh tay ai,Korean cười nhạt,để nó ngồi xuống giường,anh khẽ khàng khụy gối xuống,đưa mắt nhìn lên trên.

_Khiết Như? Em đang nhớ ba em sao?-Con người kia trợn mắt nhìn anh,không nói nên lời_Nếu để,trong ngày quan trọng nhất của em,gặp được người thân của mình,em sẽ hạnh phúc,có phải vậy không?-Anh hỏi tiếp.

Gật gật

_Vậy..em phải hứa với tôi một chuyện?

_Được!

_Đó là..ngủ thật ngon! Trong giấc mơ,phải nghĩ về những điều tốt đẹp nhất,nơi đó,sẽ là một thế giới cổ tích tuyệt đẹp,một tòa lâu đài uy nghiêm,và những,con người luôn muốn em mỉm cười,vì nụ cười của em..thật sự khiến người khác..hạnh phúc!

_Có thật không?

_Ừm! Tôi sẽ không gạt em!

Người con trai trước mặt khẽ gật đầu,có thể đây cũng được coi là một lời nói dối thiện chí chứ? Một lời nói dối chân thành?

Khẽ đứng dậy xoa đầu ai kia,anh thoáng chút xiêu lòng vì nụ cười ngây ngô đó,nụ cười này..thật sự rất đẹp!

_Tôi sẽ tin anh! Bây giờ,tôi sẽ ngoan ngoãn đi ngủ! Tạm biệt!

Đứng dậy quay người đi,nó khẽ giật mình,khi một bàn tay kéo mạnh nó vào lòng,đôi tay rắn chắc kia,cũng ngày một xiết chặt.

_Korean..

_Sau này..khi mọi thứ em biết được,dù nó là đúng hay sai,thì cũng không được vì vậy mà tuyệt vọng,phía sau em,vẫn còn rất nhiều thứ tuyệt đẹp,chờ đợi em.Có cả một người ngoại lệ luôn chờ em,anh ta là một tên kiêu ngạo,anh ta là một người độc tài,anh ta cũng được xem là..một kẻ xấu xa! Nhưng..anh ta không phải là một người máu lạnh,cũng không phải là..một người chỉ biết dùng sự uy quyền của mình,để ép buộc em,vì đó..hoàn toàn là một lớp vỏ nguy trang ở bên ngoài!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

37. Chương 36: Người Ngoại Lệ (Part 2)

Nhìn xuống cô gái nhỏ trong tay mình,khóe môi ai bắt gặp nụ cười nhạt,nghe anh huyền thuyên một lúc,mà đã ngủ mất rồi sao?

Hôn lên làn tóc thơm mùi dâu tây,làn mi cong im lìm khép lại,phải,anh thật sự không thể chối cãi cảm xúc của chính mình!

Là người ngoại lệ trong cuộc đời nó,chỉ khi thay đổi thói quen của một người nhiều lần,ta sẽ biến thành một phần ngoại lệ của đối phương!

Xuất hiện không đoán trước,và phá vỡ mọi nguyên tắc của họ.

Nhưng..cũng chính họ,lại là một phần ngoại lệ của chúng ta!

Ừm! Là một người ngoại lệ!

...

Sáng hôm sau

Cộp

_Korean! Anh có biết..hôm nay là ngày gì không dạ?

Ôm chặt gấu teddy trong tay,nó nhìn người con trai đang để hành lý vào cốc xe,hỏi khẽ.

Ai đó vừa nghe thấy câu hỏi này,liền đóng vội cốc xe,quay mặt về phía ai kia,khí chất anh,toát lên vẻ lạnh lùng.

_Là một ngày rất bình thường,không có gì đặc biệt,mau lên! Chúng ta về nhà thôi!

Xụ mặt xuống nhìn vào gấu teddy,nó miễn cưỡng gật đầu,sau đó bước đến mở cửa xe.

Ngồi vào trong,gương mặt ai kia biến dạng,hỏi anh ta có ích lợi gì,dù sao,anh ta cũng đâu quan tâm khi nào là sinh nhật nó chứ?

Gặm nhấm nỗi buồn,nó quên mất việc thắt dây an toàn,còn người vừa bước vào,đưa mắt sang ai kia,cố che giấu nụ cười hiện hữu.

_Nè..thắt dây an toàn mau lên,nếu xảy ra án mạng,tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu!

Hừ nhẹ một tiếng,nó bực dọc thắt dây an toàn,tiếp theo sau,lại một mình,gặm nhấm nỗi buồn không tưởng.

Anh không nói gì,chỉ cho xe lạng bánh,thỉnh thoảng lại đưa mắt sang cô bé ở bên cạnh,có vẻ như,hôm nay ai đó rất buồn!

_Có muốn tôi cho mượn bờ vai để tựa vào hay không? Hình như,em đang oán trách tôi điều gì đó,thì phải?

Đưa mắt sang anh,nó lườm,ai cần mượn bờ vai của anh ta,đúng là..tự cho mình là nhất!

_Tôi không thèm nói chuyện với anh!

_Tùy em!

_Hứ!

Quay mặt trở về hướng cửa sổ,ai đó khẽ khàng khép chặt mắt,ngay lúc này,dù trời có sập xuống,nó cũng sẽ mặc kệ!

Mặc kệ là ai sẽ đổ....

Tiếng thở dài từ người con trai ngày một ảo não,anh cũng không biết rõ,là vui hay nên buồn?

Là thấy cô bé này ngày thơ,hay thực chất là một đứa ngốc nghếch??

Biệt thự Pink

_Được rồi! Tôi sẽ nhanh chóng thu xếp để trở về đó,trong thời gian sớm nhất! Trong thời gian,tôi không có ở Pháp,mọi chuyện ở tập đoàn,nhờ cậu lo liệu vậy!

—...

_Ừm!

Cộp

Nhìn thấy Tiêu Nhiên,nó cười tươi rón rén lại gần,vòng tay xiết chặt ở phía sau anh,cô gái nhỏ lém lỉnh.

Đưa mắt xuống hai cánh tay bé nhỏ kia,khóe môi K.O ẩn hiện nụ cười ấm áp,anh biết ngay chỉ có nó,mới dám làm như vậy khi anh nói chuyện! Nếu là người khác,thì chắc chắn bị đem ra ngoài vũ trụ rồi ==!

_Ôm anh không cần trả tiền hay sao?

Bướng bỉnh,nó xiết chặt lấy K.O,chỉ đối với Tiêu Nhiên,nó mới dám lộ diện độ dày của gương mặt ^^!
Vì..ôm anh,không sợ bị người khác đánh ^^! Anh cũng được coi,là một con gấu teddy với chiều cao 1m87 sống,muốn ôm hay muốn làm gì cũng tùy ý! Cho nên..cứ thế mà ôm!

_Tiêu Nhiên thân mến! Anh 2 có biết hôm nay là ngày gì không? Hằng năm,đến ngày này,anh đều đưa em đi chơi,còn mua rất nhiều quà cho em.Anh còn nói,anh là một con gấu teddy lớn,nếu như..em buồn,sẽ có thể chúc giận lên anh,còn nói..

_Khiết Như!

Cầm lấy hay bàn tay nó,anh gỡ ra,rồi từ từ xoay người lại,lời nói của nó,vì hành động của anh,mà đứt quãng.

_Sao hả? Anh hai không nhớ sao?

Đôi mắt đen láy long lanh nhìn vào anh thất vọng,bình thường,K.O sẽ không như vậy,những lời nói đùa,cũng sẽ rất nhiều,nhưng..hôm nay thì lại không!

_Anh thật sự..-K.O khựng lại,ánh mắt có chút ưu phiền,nhìn vào Tiêu Nhiên,con người kia vô thức cúi mặt _Anh thật sự muốn chúc mừng sinh nhật của em,Khiết Như,sinh nhật vui vẻ!-Ngước mắt lên nhìn anh,nó khẽ tròn tròn,giọng điệu anh,thay đổi 360 độ.

Khóe môi người đối diện mừng rỡ không nói nên lời,riêng con người suýt dọa chết người ta,cười tươi rói.

_Em gái ngoan của anh! Làm sao..anh có thể quên sinh nhật của em,trong khi,anh trở về đây,hoàn toàn là vì em!-Đưa tay lau nhẹ nước mắt ai,chàng soái ca kia đường hoàng nói khẽ _Không chỉ anh 2 nhớ sinh nhật của em,mà thực tế,những người quan tâm em,cũng muốn tạo cho em,bất ngờ.Chỉ là..không thể nói trực tiếp với em thôi!-Ngay bây giờ,nó chỉ biết im lặng và khóc như một đứa trẻ,khi nhìn vào anh trai,hóa ra là ai cũng muốn tạo bất ngờ cho nó!

_Đừng khóc nữa,có được không?Hôm nay là ngày quan trọng,nhân vật chính,phải xinh đẹp nhất,có biết hay không?hả?

Gật gật

_Huhuhu huhuhu

Vừa mới đồng ý,con người kia đã khóc nức nở lên,nhìn thấy ai kia,K.O khẽ lắc đầu.

_Được rồi! Là Tiêu Nhiên sai khi làm Khiết Như khóc,anh sẽ đánh tên Tiêu Nhiên đáng chết đó,Khiết Như ngoan,không được khóc nữa!

Kéo ai kia vào lòng anh dỗ dành,làn môi cứ thế cười mãn nguyện,anh cũng không biết sao,cách nuông chiều em gái,lại ngày một sến súa ==! Dù đó,có phần là bản chất của anh ==!

Cộp

Nhìn cặp anh em trước mặt,khóe môi Anny méo xệch,anh em nhà người ta điển hình kia,còn anh em nhà cô,có khi nào được vậy!

Từ từ buông K.O ra,nó cười cười lau sạch nước mắt,bây giờ,tâm trạng có phần ổn định hơn lúc đầu.

_Anny! Chuyện còn lại,anh giao cho em!

_Ok !

Cô nháy mắt với anh,sau đó bước về phía nó,đứng trước cô bạn thân,Anny cười gian tà.

_Cô gái! Em đổi cách cười giùm anh,định dọa chết,em gái anh hả?

Quay lại Tiêu Nhiên,Anny cau mày,cái tên anh họ này,cứ thích bói móc cô==!

_Tiêu Nhiên chết tiệt,đợi giải quyết vấn đề của Khiết Như xong,em sẽ không tha cho anh!

_Được thôi! Cố gắng làm cho tốt!

Anh nhướn mày,sau đó,hướng mắt về phía nó mỉm cười.

_Bọn em đi trước đây!

_Ừm!

Hai bóng dáng dần khuất xa,khóe môi ai bắt giác cười nhạt,anh có khá nhiều nỗi lo lắng,bí mật ngày càng nhiều,nỗi lo sợ ngày càng tăng!

Phòng nó

Đứng trước cửa phòng tắm,gương mặt ai kia sốt sáng,thỉnh thoảng lại chóng hong đi tới đi lui,cô đang rất tò mò về chiếc đầm trắng mà Korean đã cho người thiết kế cho nó!

_Khiết Như! Mày ngủ luôn rồi hả? Sắp một tiếng đồng hồ rồi!

Cô nhăn nhó,và vẫn tiếp tục hành trình đi đi lại lại của mình.

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa...

_Là ai vậy?

_Thằng anh của em!

A! Hóa ra là Ken..

Cô méo xệch bước về phía cửa mở khẽ,chỉ vừa đủ để Ken nhìn thấy mặt của cô!

_Sao đây? Đến đây làm gì?

Con người ở ngoài ngó vào trong,nhưng tội không nhìn thấy người cần thấy,ngược lại,vật cản đường luôn luôn chặn lối vào!

_À! Em biết rồi! Anh có mưu đồ xấu xa!

_Xấu xa cái đầu của em,anh là anh hai của em đó! Ăn nói cho cẩn thận!

Anh cảnh cáo,ai kia cười tươi như hoa tháng mười,là anh hai nên cô mới biết rõ,anh trai mình xấu xa bao nhiêu phần trăm ^^!

_Nếu muốn gặp Angel thì miễn bàn,con gái nhà người ta,ai cho anh gặp tùy tiện!

_Phong Vũ Di,em..

_Vấn câu nói cũ,không anh em gì hết,mau lên,một chút cũng sẽ gặp,anh căng thẳng cái gì chứ!

_Em..

Ai kia vẫn cứng họng,anh rất muốn là người đầu tiên được nhìn thấy nó,nhưng..khi gặp Anny là lại bị cản đường ===!

_Anny!

Là giọng của ai đó..

Vừa biết là nó,cô vội vàng đóng chặt cửa,dùng cách cuối cùng là khóa trái ^^! Người ở bên ngoài,khẽ đánh mặt,cô em gái này của anh,cần được anh dạy dỗ đây mà!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! :D

38. Chương 37: Anh! Người Trước Mặt Em Là...

_Anh hai ! Mỡ bịt mắt ra được chưa? Em không thấy gì hết đó!

Giữ chặt bàn tay cô gái nhỏ kéo đi,K.O làm người dẫn đường tận tụy,nơi anh đưa nó đến là một nơi rất xa lạ,lối vào phải bước lên từng bậc thang rất nhiều lần.

Khẽ khựng lại,anh đưa mắt quay sang nhìn đứa em gái mỉm cười,bất kể là trang phục nào được nó mặc vào,cũng đều rất đẹp,kể cả là không cần phải dùng chút phấn trang điểm,thì con người anh biết điều không khác gì một thiên thần.

Thiên thần mang hai màu sắc bảo vệ!

_Khiết Như,anh hỏi em,một chuyện có được không? Nhớ là phải trả lời thành thật! Lúc đó,anh hai mới mỡ bịt mắt cho em!

Ặc,Tiêu Nhiên lại muốn dở trò gì đây?

Suy nghĩ một lúc,con người kia khẽ gật đầu,buộc phải đeo bịt mắt,nên nó cũng không biết đây là đâu?Chỉ biết từ biệt thự Pink đến đây,là nó và anh đã trải dài qua rất nhiều con đường ==!

_Em sẽ trả lời thành thật mà!

_Được!-Anh nhấn mạnh,sau đó xoa nhẹ vào đầu nó,cười khì_Hmm..nếu như,để em gặp lại ba của mình,nhưng..ông ấy có phần rất khác,ví dụ như,thay đổi về tính cách,địa vị cũng được thay đổi đi một chút,trong con người,cũng sẽ không như lúc nhỏ em biết,em có chịu gọi ông ấy là ba không?-Trong lời nói của anh,có chút lo lắng,thật sự mà nói,đây là một cách rất mạo hiểm,nhưng nếu..có thể khiến cho sinh nhật nó trở nên hoàn mỹ,thì anh và những người còn lại,chấp nhận mạo hiểm,dù kết quả ra sao?

Đôi lúc,lời nói dối cũng là một cách khiến người khác hạnh phúc,huống hồ người đó..là một người đặc biệt,nằm ở một vị trí quan trọng trong lòng tất cả mọi người!

Những điều vụn vặt của họ,cũng khiến ta hạnh phúc!

Bởi lẽ..một khái niệm về người đặc biệt là một điều không dễ tìm,hi sinh,mạo hiểm vì họ,cũng là một điều rất xứng đáng!

Chậm một khắc,gương mặt kia có phần biến đổi,nó không hiểu rõ ý của anh,thời gian dài sẽ khiến con người thay đổi sao?

_Em..

_Chủ tịch Tiêu! Tiêu tiểu thư! Cuối cùng hai người cũng đã đến,mọi người đang chờ hai người ở bên trong!

Lời nói của nó bị tiếng một người hầu làm đứt quãng,quay sang cô người hầu,Tiêu Nhiên khẽ gật đầu.

_Tôi biết rồi! Phiên cô lên thông báo cho bọn họ biết trước,một tiếng!

Con người trước mặt anh cúi đầu rồi bước nhanh theo hướng lên lầu,quay trở lại nó,Tiêu Nhiên khẽ thở dài,sau đó,dùng tay tháo đi bịt mắt ra.

_Khiết Như,chúng ta đi gặp ba em,chắc chắn,ông ấy rất muốn mừng sinh nhật,với con gái mình.Hơn nữa,còn có rất nhiều con người khác,đang đợi em!

Gật gật

Nhìn vào K.O đôi môi nó khẽ cười,ngay bây giờ,nó rất hồi hộp,sau bao nhiêu năm,cuối cùng cũng được gặp lại ba!

Khoác tay anh bước lên từng bậc thang của tòa lâu đài,nó những tưởng mình trở thành cô dâu nhỏ,đang được người thân đưa vào lễ đường,có chút gì đó lưu luyến và có chút gì đó lo sợ!

Thỉnh thoảng đưa mắt sang ai kia,anh lại cười nhạt,kế hoạch này,anh thật sự rất sợ,sợ hơn bao giờ hết!

Chỉ vì..đây hoàn toàn là một lời nói dối! Bắt nguồn từ sự thành tâm!

Trong một căn phòng..

Những người hầu tạt bật với công việc chỉnh đốn lại căn phòng dành cho buổi tiệc,nhiều đến mức,có cả hàng trăm người!Vì ông chủ của họ,cực kỳ yêu quý sự hoàn hảo,cho nên,bằng mọi giá cũng không có một lỗi nhỏ!

Cạch

Cộp

_Xin chào Hạo Tổng!

Nhìn thấy anh vừa bước vào,cả đám người hầu lập tức ngừng tay,quay lại cúi đầu.Con người kia đảo mắt nhìn quanh căn phòng rộng,rồi chậm rãi bước đến nhìn chăm chăm vào chai rượu vang,cau mày!

_Tại sao trên bàn lại chỉ có rượu vang?-Giọng nói trầm vang lên từ con người trước mặt,cô người hầu ở phía sau khẽ cúi đầu,không xong rồi,cô quên mất việc anh đã căn dặn,nữ chính buổi tiệc hôm nay,không uống được rượu vang_Cô xem lời nói của tôi,là trò đùa hả?-Quay mặt về phía con người kia,anh quát,tất cả những người còn lại điều im bật.

Vài con người vừa bước vào nhìn cả đám cúi mặt là biết có chuyện rồi,đưa mắt sang ai kia,Paul gãi gãi đầu.

_Anh trai! Có chuyện gì từ từ nói,không cần phải quát lên như thế!-Anh trấn an,rồi quay sang cả đám người hầu_Các người cứ làm công việc của mình,nhớ là,không được có sai sót!-Paul căn dặn,cả đám ở trước mặt khẽ gật đầu,khép nép bỏ đi!

_Tao biết mày đang rất lo lắng,nhưng mà..có K.O ở đó với Khiết Như,chắc sẽ không sao đâu!

Bin lên tiếng,nhìn vào Bin,Korean giữ vững nét mặt bình thản,nhưng trong lòng dậy sóng.

Anh không biểu hiện ra bên ngoài sự lo lắng,cũng không có nghĩa là anh không lo lắng,mọi thứ ngay bây giờ,đúng là sắp chuyển biến theo chiều hướng khác!

_Ừm! Chắc chắn sẽ không sao!

Ai kia khẽ gật đầu rồi quay người bỏ đi,đưa mắt nhìn theo ai kia,gương mặt những người còn lại ủ rũ!

_Chắc chắn sẽ không sao đúng không? Em thật sự lo quá!

Ji quay sang 7 con người trước mặt hỏi,về mặt có chút e ngại,mấy tên này,cứ thích tạo sự hồi hộp cho cô!

_Em yên tâm đi,ông ấy hứa sẽ giúp chúng ta thì sẽ giúp,chỉ có điều..

Đang nói bỗng dừng Ken khựng lại,6 cặp mắt hình viên đạn lập tức hướng vào anh!

_Sao hả?-Đồng thanh.

_Mọi người cũng biết rồi đó,Khiết Như đâu phải là một đứa ngốc,nếu con bé biết được,người đó không phải ba của nó,chắc chắn chúng ta sẽ chết chắc! Hơn nữa..

_Sao nữa đây?-Lần này chỉ có Anny và Ji,vì mấy người còn lại điều biết rõ mồn một.

_Ờ thì..mà thôi đừng có hỏi anh!

Ai kia trốn tránh bằng việc chùn là thượng sách,5 chàng soái ca còn lại,cũng kiếm cớ bỏ đi,nếu ở lại chắc cũng không qua khỏi ==!

_Khiết Như! Chúng ta đến nơi rồi!

Dừng lại trước cửa một căn phòng uy nghiêm, người con trai từ từ quay sang nó lên tiếng, tròn xoe cặp mắt vào K.O, nó có chút bối rối.

Sau 9 năm ba đã trở thành một người giàu có rồi sao? Còn có cả một cơ ngơi sang trọng, trở thành một người trên vạn người rồi sao? Là một trong những con người trong giới thượng lưu danh tiếng?

_Tiêu Nhiên à? Em..

_Em đừng lo! Có tụi anh ở đây mà!

Giọng nói này..

Quay về phía phát ra giọng nói, nó bắt gặp hình ảnh điển trai của Shyz, anh đang cười với nó, một nụ cười ấm áp đến nhường nào!

_Khiết Như, em từng nói, người mà em muốn gặp nhất là ba mình, tại sao, có cơ hội, em lại không muốn? Hơn nữa, ông ấy rất muốn mừng sinh nhật với em! Em có biết khoảng thời gian 9 năm kia, ba em.. chắc chắn cũng như em, điều muốn nhìn thấy con gái mình trưởng thành, ngược lại, em cũng muốn biết, ba mình giờ ra sao mà, đúng không?

Mím chặt môi, nó nhìn lên anh trai gật đầu!

_Lời K.O nói không sai! Đây là một cơ hội tốt, em từng nói, nếu không có ba, thì sinh nhật sẽ không trọn vẹn. Nhưng bây giờ, hoàn toàn khác lúc trước, em có thể mừng sinh nhật với ba, được trò chuyện với ông ấy, được làm nũng hay mong muốn mọi thứ điều được, không những vậy, hằng năm luôn luôn được ông ấy nói câu, sinh nhật vui vẻ, con gái của ba là xinh đẹp nhất, em có muốn được như vậy không?

Đôi mắt to tròn hướng về Shyz gật gật, nước mắt cũng vì lời nói của anh, mà chảy ra.

Cúi xuống lau nhẹ nước mắt ai, Tiêu Nhiên mỉm cười.

_Được rồi! Tại Shyz làm em gái anh khóc, anh nhất định sẽ không tha cho Shyz!-Anh đỡ dành _Bây giờ, mở cửa rồi bước vào trong thôi!-Cầm chặt chốt cửa, K.O khẽ nhướng mày.

Cô gái nhỏ đứng cạnh hai chàng trai khẽ gật đầu, nhìn sang Shyz, Tiêu Nhiên cũng hiểu ý bằng một cái gật đầu, sau đó, đẩy mạnh cửa vào trong!

Trước mặt nó là một người đàn ông trung niên lịch lãm, ông đang đứng hướng mắt ra ngoài cửa sổ, vẻ bề ngoài tao nhã và cực kỳ sang trọng!

Quay lại hai người ở phía sau mình, nó vô cùng bối rối!

_Anh! Người trước mặt em là...

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

39. Chương 38: Dấu Chấm Câu Hoàn Hảo !

Nắm chặt cánh tay anh, cô gái nhỏ ngờ nghệch về người đàn ông trước mặt, không, trong trí nhớ của nó, ba nó không phải như vậy, cảm giác khi nhìn thấy ông, thật xa lạ!

Đưa mắt sang Shyz, Tiêu Nhiên có chút khó xử, vẻ mặt của nó cũng khiến anh đủ biết, diễn biến tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn, vì cô bé anh biết, tuy có chút ngây thơ, nhưng không phải một con người, hoàn toàn không biết phân biệt, linh cảm của tình thân! Cũng như, nghe theo một chiều hướng nhất định, khi bản thân không chắc chắn.

Cười khi một tiếng, Shyz kéo nó về phía mình, nói tiếp với biểu hiện vui vẻ của anh, là một cái vuốt ve yêu mị.

Chạm nhẹ bàn tay rắn chắc lên mái tóc ai,anh có cảm giác cảm xúc lúc ban đầu,chưa hề phai nhạt,vì..tim vẫn còn đập rất nhanh,lí trí thấp thoáng bóng hình luôn hiện diện!

Thiết nghĩ,chỉ muốn được xiết chặt ai đó,một lần,dù cho,bản thân anh,là một kẻ si tình triệt để!

_Ngốc à? Ông ấy là ba của em,có biết không? Không phải,cả ba,em cũng không nhận ra chứ?

Lắc lắc

_Anh Shyz,ông ấy không phải..

_Em nhìn xem,có phải hay không?

Chưa nói hết câu,nó đã bị Shyz chặn lại,đầu ai kia khê gật gật,rồi từ từ xoay lại nơi ông.

Đôi mắt đen láy tròn tròn nhìn vào người đàn ông,thật,giống hệt trong tưởng tượng của nó,khuôn mặt rất ưu tú,không khác gì một thư sinh trẻ tuổi.

Đứng hình

Thường những người giàu có,thì khi nhìn họ sẽ không đoán được tuổi,có khi,còn trẻ hơn so với mức bình thường,những người nó gặp qua,điều thuộc tuýp người như vậy!

_Bác à? Cháu đưa con gái,bác đến rồi!

Vẻ mặt Shyz trang trọng khi trình bày với người đàn ông kia,còn nó ngay lập tức im bặt,kì thật,khuôn mặt rất giống,độ tuổi có vẻ đúng thật là ba,nhưng..không có một chút gì gọi là quen thuộc,hay tại,đã 9 năm,nó mới gặp lại ông? Cho nên,có chút lạ lẫm chẳng?

_Khiết Như! Cuối cùng con cũng đến!

Thanh âm này..

Phải,là giọng nói này..

_B..ba!

Nhìn thẳng vào ông,đôi mắt nó ngẩn lẹ,giọng nói ngày nào,vẫn ấm áp đến thế sao? Đúng,là ba của nó rồi!

_Ba à? Là ba thật sao? Hức hức!

Tiếng nấc nghẹn ngào từ kẻ thiếu tình thương,nó chờ đợi ngày này đã là 9 năm rồi,cuối cùng ông trời vẫn không phụ lòng nó,vẫn cho nó gặp lại ba!

Những con người đúng lúc xuất hiện cười nhạt,có vài người nước mắt sắp rơi,ừm là vui giùm nó,nhưng cũng đang chưa xót giùm nó!

Khái niệm của kẻ thiếu tình thương từ ba mẹ là niềm khao khát cháy bỏng,họ cũng hiểu rõ,nên chả bao giờ muốn dập tắt ngọn lửa đang sôi sục kia,chỉ việc,cố gắng thực hiện ước mơ bé nhỏ!

_Phải! Ba là ba của con! Mau lên,đến đây!

Gật gật

Cười tươi trong nước mắt,cô gái nhỏ chạy nhanh đến ôm chầm lấy ông,khóe mi mờ che phủ bằng hàng nước trắng,thấm đẫm vào áo người trước mặt.

Tim cả đám đau như dao đâm vào,họ cũng không hiểu tại sao,chỉ cảm thấy,ngay lúc này,thật khó thở!

...

Từng người lẳng lặng bỏ đi trả lại không gian yên tĩnh chỉ có hai người,nó buông vôi ông ra,đưa tay lau sạch nước mắt còn sót lại.

_Ba à? Rốt cuộc,năm đó tại sao ba không đến đón Khiết Như? Và tại sao,đến hôm nay,ba mới lại xuất hiện? Còn nhiều thứ,Khiết Như muốn hỏi? Ba à? Con..

_Được rồi!-Ông lên tiếng cắt ngang lời nó,bằng một cái gật đầu _Hôm nay là sinh nhật của con,chúng ta tạm thời gác chuyện này,qua một bên,có được không?Sau khi,sinh nhật kết thúc,ba sẽ..trả lời,những câu hỏi,mà con thắc mắc,có chịu không?-Ông đổ dành,nhìn vào ba,nó ngây ngô gật gật lia lia _Đi thôi con gái!

_Dạ được!

Nó cười tươi đưa tay nắm chặt tay ông bước ra khỏi phòng,quay lại nhìn vào nét mặt hồn nhiên kia,người đàn ông mang nhiều phiền não! Nếu có được,một đứa con gái ngoan ngoãn như thế thì quá tốt,nhưng..ông lại không thể,nói bất cứ thứ gì,ngoài làm tròn bổn phận một người ba tốt!

“Đồng Khiết Như,cuối cùng mày cũng gặp được người ba mà mày mong chờ rồi,sinh nhật năm nay,nhất định sẽ mỹ mãn!”

Ngước đôi mắt trong veo nhìn vào ba,nó mỉm cười,nụ cười này,mới thật sự là trọn vẹn từ trước đến giờ.

Chỉ khi,ở bên cạnh người mình thương yêu,mới thật sự tìm được nụ cười mà ta đã đánh mất !

Phải,đích thực là cảm giác này..!

Tối đó..

_AAAAAAAAAAAAA!

Hướng mắt ra ngoài xa,nó hồ hởi hét lớn,cảm giác được chút bỏ tâm sự,thật sự rất nhẹ nhõm.

Hít thở bầu không khí sương đêm se lạnh kia,cô gái nhỏ bám chặt vào lang cang mỉm cười,một sinh nhật hoàn mỹ cũng đã được diễn ra!

Quan trọng nhất,không phải là quà tặng,mà là có ba và nhiều người khác ở bên cạnh,như thế là quá đủ rồi!

Cộp

Dừng lại..

Con người ở phía sau bắt giác cười khì,cô bé trước mặt đúng là đang rất vui vẻ,có lẽ đây là lúc,con người trước mặt anh,lại trở về như lúc ban đầu!

Trẻ con và không lo toan phiền muộn!

Phải,hoàn toàn ngây ngô trong thế giới riêng của mình!

...

Hòa lẫn vào làn gió nhẹ kia là mái tóc dài buông thả,mỗi đường nét khuôn mặt,điều ẩn hiện sau những sợi tóc đang bay,góc nghiêng,càng tôn thêm nét hoàn hảo!

Dáng vẻ ung dung bước về phía ai,anh dường như không để nó biết được,có một người ngoại lệ bước đến không gian yên tĩnh của mình,một cách chậm chạp và nhẹ nhàng đến lạ!

Vẫn mãi mê đuổi theo một thứ gì đó gọi là xa xăm,cô gái nhỏ hồn nhiên cười hạnh phúc,người ở phía sau chỉ lẳng lặng cười khì,sau đó lại phát ra tiếng chầm chọc.

_Giờ này lại đứng ở đây hết,người ta không biết,còn nói em mới trốn trại đó!

Đôi mày kia cau lại,từ từ quay lại phía sau,đáng chết,lại là tên Korean không biết điều đó!

_Nè..muốn bỏ đi như vậy sao?

Vừa mới quay đầu,đã bị con người kia giữ chặt cổ tay,nhìn xuống cổ tay,gương mặt nó biến dạng.

_Muốn sao đây?

_Lời lẽ cực kỳ khó nghe,tôi không thể chấp nhận! Mau lên,nói đằng hoàng lại!

_Anh..

_Sao đây? Em là đang trách tôi, không tặng quà sinh nhật cho em, nên mới không muốn nói chuyện với tôi sao?

Ngước lên nhìn anh, nó lườm bằng nửa con mắt, cũng không rõ nữa, nhưng thôi, mặc kệ anh ta!

_Ai cần quà của anh! Tôi không thèm đâu! Mau buông tay ra! Nếu không, tôi cho anh bay từ đây xuống dưới đó!

Nó cảnh cáo, ai kia nghe xong cố giữ nét mặt bình thản, đưa tay kéo nó về phía mình, lẳng lặng nở một nụ cười duyên mãi, chỉ khi, như thế, nó sẽ không nhìn thấy anh đang cười!

_Korean..buông ra!

Anh không phải là một kẻ ngốc, làm sao có thể buông ra, khi bản thân không muốn chứ? Cô bé này, cứ muốn làm anh phải phát điên lên, thì mới chịu nghe lời!

_Ở đây rất lạnh! Em không muốn tôi sưởi ấm hay sao? Hơn nữa, tôi rõ ràng cho em cơ hội đẩy ra! Nhưng kết quả thì sao hả? -Ghé sát tai nó, anh cười khẽ -Không phải, em vẫn không có cách đẩy ra hay sao? -Hơi thở nóng phả vào cổ làm nó giật mình, bàn tay kia cũng ngày một di chuyển đến đỉnh đầu vuốt nhẹ -Khiết Như! Tôi là thật lòng muốn quan tâm em, vẫn câu nói cũ, bất kể là chuyện gì tôi làm, điều có lý do của mình, cho nên..tự khắc, em sẽ hiểu! -Thanh âm trầm lặng phát ra từ anh, cô gái nhỏ bám chặt áo anh, ngu ngơ ngấm lại, lý do của anh ta, chính là lợi dụng nó thì có ==!

_Anh..là đồ xấu xa!

_Chỉ xấu xa với mình em thôi!

_Anh..

_Tôi xấu xa thì đã sao? Không phải, em vẫn đang xiết lấy, một tên xấu xa hay sao? Xem ra, kẻ xấu xa này, là thuộc về mình em!

_Đồ điên!

_Nếu tôi điên, vậy em đang nói chuyện với ai đây? Thường thì, những người điên, mới hiểu được cách nói chuyện của nhau, Đồng Khiết Như, em thuộc loại người nào?

_Hạo Thy Nhật! Tôi ghét anh!

_Có yêu thì mới có ghét, em là ghét hay yêu?

_Anh..

_Không nói nhiều! Em có biết, nói nhiều sẽ tốn bao nhiêu calo hay không? Mau dành thời gian để ngủ đi, tôi không rảnh đến mức, đấu khẩu với em!

Nó hừ nhẹ, lòn tay ra phía sau Koren đánh không thương tiếc, thế nhưng, sức khỏe của ai kia, được bác sĩ công nhận một điều, là yếu ớt, do vậy..chỉ khiến anh, cảm thấy rất bình thường!

” Đồng Khiết Như, quà sinh nhật của em, tôi nhất định sẽ tặng, chỉ khi..đợi lúc em ngủ say! ”

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

T Miu's K:

Hai kẻ điên đấu khẩu với nhau :P

Trông giống như trẻ con cơ đấy =))

40. Chương 39: Lời Hứa Từ Một Kẻ Lạnh Lùng

_AAAAAAAAAAAAAAAAA!

Tiếng hét phát ra từ người bên cạnh,khiến anh cau mày,may mắn là phòng cách âm tốt,nếu không,chắc chắn,đã xảy ra chuyện!

Khẽ cất hàng mi cong lên,người con trai quay sang cô bé đang ngồi nhìn chăm chăm mình,cười nhếch,sau đó,mạnh bạo đưa tay kéo nó nằm xuống bên cạnh mình,cho đầu ai kia cẩn thận gối lên cánh tay anh,rồi từ từ khép chặt mắt.

Đâm đâm mắt vào người con trai ở đang xiết lấy mình,gương mặt nó biến sắc,đi một vòng lớn,cuối cùng cũng trở lại nhà Korean,căn phòng này,cũng là của anh ta!

Ngàn cân treo sợi tóc,cô gái nhỏ không thể nào cử động,khi bị anh xiết chặt,cả khuôn mặt,hầu như áp trọn vào cơ ngực rắn chắc kia,bốn bề nó,bao vây bởi mùi hương ma mị.

_Korean! Buông ra,có nghe không?

_Em sợ người khác không biết,đem qua em ngủ ở phòng tôi hay sao?Mà hét lớn tiếng như vậy?

Phớt lờ câu hỏi kia,anh làm nó bất giác cứng họng,bàn tay ai,ngay tức khắc cũng dừng việc đẩy anh.

Xiết lấy áo Korean,cô gái nhỏ khẽ chau mày,khi bản thân đang cảm nhận được hơi ấm,phát ra từ người đối diện!

Rất ấm,và cũng rất êm dịu!

_Vậy mới là Khiết Như ngoan ngoãn,bây giờ chỉ mới 5 giờ sáng,em chịu khó,ngủ thêm một chút nữa đi! Tôi đã hứa,thì chắc chắn sẽ giữ lời,không làm gì,tổn hại đến em!

Khép chặt đôi hàng mi,nó buông vội nơi áo người trước mặt,đây là lời đảm bảo an toàn!

Ôm trọn lấy ai,khóe môi anh cười mỉm,bản năng lại đưa tay vuốt đều đặn lên mái tóc dài,chạm rã nhưng lại nâng niu.

Chạm một lúc,anh đưa mắt nhìn lại cô gái nhỏ trong tay mình,dọc tìm có chút khó tả,không,chỉ là có chút nhói thôi!

Biết nó đã ngủ say,người con trai lại trở về với lớp vỏ bọc ban đầu,gương mặt biến đổi sau những lần đấu khẩu,lạnh lùng và trầm lặng hơn tất cả.

_Khiết Như! Khi tôi rời khỏi đây,có lẽ..người tôi nhớ nhất,sẽ là..em!

Cho nó rời khỏi người mình,anh tận tâm đặt nó nằm lên gối,sau đó,từ từ lấy tay ra,một phần chần ỏ trên người anh,cũng được ai kia,phủ kín lên người nó.

Cô bé anh quen biết,thuộc tuýp người rất dễ bị cảm,do vậy,làm sao anh,có thể không quan trọng nó có ấm hay không?

Cúi đầu xuống cạnh làn môi ai,anh thảng thừng hôn trộm không cần hỏi,phải mất một tuần,anh mới có thể trở về,không lý nào,anh lại không hôn tạm biệt!

_Nơi đó sẽ là một nơi rất lạnh,nhưng tôi không sợ điều đó,tôi chỉ sợ..bản thân,lại trở thành con người,tôi từng rất ghét!

...

Ánh mắt vẫn duy trì đều đặn nhìn về cô gái nhỏ đang ngủ,trước khi bỏ vào WC,gương mặt vẫn như thế,không có gì thay đổi,nhưng..nhịp tim,hình như,đã..thay đổi rất lâu rồi!

Tiếng lòng,cũng được xoay vòng theo một chiều hướng khác!

Đã từ lâu không còn là việc quyết định của anh!

Lời đảm bảo được vạch ra,rồi cũng tự bản thân anh phủ nhận!

Không! Không thể tách ra,chỉ thời khắc quá lâu,lý trí vẫn còn,tồn đọng điều gì đó!

Thời gian sau hai tiếng..

Choàng tỉnh giữa căn phòng rộng,nó mơ màng xoa xoa thái dương,không thể tin được,lại thấp thoáng nhiều câu nói kỳ lạ!

_Tên điên đó! Đâu rồi ha??

Đảo mắt xung quanh,khóe môi nó méo xệch,khi phát hiện ra,ở trên tủ đầu giường,có bức tâm thư.

Bường về phía trước,cô gái nhỏ cầm lấy rồi lẩm bẩm,chết tiệt,chữ viết anh ta,đẹp mê ly luôn cơ chứ!

Nội dung:

Tôi đang cực kỳ thất vọng,một mặt em nói không muốn ôm chặt tôi khi ngủ,nhưng tại sao,khi ngủ em lại cứ muốn bám chặt tôi?

Cô bé à? Đừng phát điên lên khi đọc chúng chứ! À quên mất,vốn dĩ,chúng ta đã rất ngứa mắt nhau,cho nên,mọi thứ tôi làm cho em,điều khiến em chán ghét! Không sao,Hạo Thy Nhật tôi,cũng không thích tính toán với một con nhóc như em!

Thời gian tôi không có để cãi nhau với em,em nên chú tâm vào viết kịch bản của mình,nội dung,tôi cũng đã giúp em sửa lại,viết gì mà cứ lung tung cả lên,tôi không hiểu tại sao,em có thể trở thành một biên kịch xuất sắc cơ đấy? Có lẽ,những con người đó,mất bọn họ,có vấn đề hết rồi!

Còn nữa,sợi lắc chân ở cổ chân em,thích chứ? Là quà sinh nhật,tôi tặng cho em,nó mang một ý nghĩa sâu sắc,mà tốt nhất em đừng nên hiểu!

...

Dừng lại..

Nó đưa mắt nhìn xuống cổ chân mình,phải,là một sợi lắc chân,có hình chú mèo hello kitty tuyệt đẹp,nhìn sơ qua cũng biết,là đồ rất đắt tiền,hơn nữa,còn là một nhà thiết kế của Korean thiết kế,đúng là..một tên rất trọng sĩ diện!

_Phải,tôi rất thích nó! Nhưng không có nghĩa,tôi sẽ thích tên chủ nhân,đáng ghét như anh!

Cảm thán một câu,nó cầm lấy bức tâm thư đọc tiếp,cái tên này,bình thường ít nói,nhưng cũng nói nhiều ghê!

Tiếp theo:

Đừng nghĩ tôi không biết em đang nói gì về tôi,tuy chúng ta cách nhau một vòng trái đất,nhưng mà..mọi thứ về em,tôi đều nắm rất rõ!

Bất kể,em có bỏ chạy,tôi cũng sẽ tìm ra em,một tuần,một tháng,thậm chí là một năm,tôi cũng sẽ không bỏ cuộc!

Do vậy,bản thân em nên ngoan ngoãn một chút,đừng có tìm cách mà chống đối lại tôi!

Vẫn là câu nói cũ,bất kể tôi làm chuyện gì,cũng sẽ có lý do riêng của mình,em cũng đừng vì vậy,mà cho rằng,tôi không dám làm gì em!

Đồng Khiết Như,bao nhiêu đây,có lẽ là đủ lắm rồi,tôi chỉ muốn nói với em một câu,khi em ngủ..thật sự..rất đáng yêu!

Kí tên: Korean!

...

Đọc xong,gương mặt nó biến dạng,cảm xúc ở trong lòng,cứ hỗn độn lên!

Không biết,anh ta là thể loại người gì? Có vẻ,nghề biên kịch,nó nên nhường lại!

Cả kịch bản,anh ta cũng sửa lại giùm nó,ngoài mặt nói nó làm cho mọi thứ lung tung,nhưng hóa ra,anh ta vẫn còn biết khẳng định tài năng của nó!

Không nói bằng miệng cũng không sao, không nói lời dễ nghe cũng không sao, nó biết bản thân giỏi và mọi người công nhận là được rồi!

_Nhưng mà..anh đi đâu vậy hả? Không nói tiếng nào hết, chỉ giỏi học, không từ mà biệt giống tôi!

Đặt chúng sang một bên, nó ba chân bốn cẳng bước xuống giường, dùng tốc độ ánh sáng phi vào WC vsen, thậm chí mong có thể đến kịp!

Dưới nhà

Nhìn đồng hồ sách, Anny cau mày, chỉ tiêu tháng này ở cửa hàng của cô, cứ tăng vùn vụt, khiến mắt cô hoa hết cả lên!

_Ủa? Khiết Như, mày làm gì chạy y như ma đuổi vậy?

Ji và Anny nhìn bộ dạng chạy xuống từ cầu thang của nó, lấy làm lạ.

Thắng gấp, con người kia cúi người thở hì hục, sau đó, vẫy vẫy tay, chạy ra ngoài một cách bí ẩn.

Cô nhìn Ji, Ji nhìn cô, ngay tức khắc, cả hai chớp chớp mắt.

_Sân bay??-Cả hai không hẹn mà hét lên, những người hầu ở bên trong, nhìn nhau gãi gãi đầu.

__Sân bay__

Chen chúc giữa dòng người tấp nập kia, nó mơ hồ tìm kiếm một bóng hình quen thuộc, tên chết tiệt, sau không nói tiếng nào, đã bỏ đi rồi?

Xoay vòng, cô gái nhỏ đặt tay lên trán nhăn nhó, chúng cứ quay cuồng, thật sự rất chóng mặt.

_Korean chết tiệt! Anh đi đâu vậy hả? Ai cãi nhau với tôi đây? Đúng là một tên xấu xa!

Lắm bầm một mình, rồi bất giác thở dài, sau bây giờ lại cảm thấy rất choáng ngợp, không thể hiểu nổi, Korean đi rồi, nó sẽ yên ổn, mới đúng chứ??

Cộp

Một con người ung dung đứng ở phía sau nó, cười nhếch, anh cũng có thể mỉm cười một cách hạnh phúc, nhưng không, anh lại không làm được!

Chạm nhẹ bàn tay lên đôi vai yếu ớt kia, anh chờ đợi, con người đó quay lại.

Và..

Kết quả đúng là nó quay lại, vừa nhìn thấy anh, nó hận không mang theo dao, để đâm anh chết ngay tức khắc!

Xuất hiện không đoán trước, bỏ đi lại âm thầm, có lẽ, anh ta là bản sao của nam chính trong kịch bản của nó, đúng là, chỉ tội người ta phát điên.

_Tôi tưởng, khi nhìn thấy tôi, em sẽ ôm tôi chứ? Không ngờ, em lại chỉ muốn, cầm dao đâm tôi?

Lời lẽ đầy khiêu khích..

Đưa cặp mắt to tròn nhìn anh, nó thậm chí khâm phục tài suy đoán đó, đúng là, nó rất muốn cầm dao đâm anh, như thế, sẽ không có ai làm nó phát sốt!

_Ai thèm ôm anh chứ? Đồ điên!

_Vậy sao? Không phải, em đến đây là vì muốn được ôm tôi, trước khi đi hay sao?

_Đồ mặt dày! Anh tự tin quá đó!

_Tôi không tự tin, thì ai tự tin đây?-Giữ chặt bên vai ai, làn môi anh khẽ nhếch, nhìn xuống hai tay đang ở trên vai mình, đôi mày nó khẽ chau lại _Đồng Khiết Như, nếu em muốn trả lại sợi lác chân đó, thì tôi nói

cho em biết,vô dụng thôi! Ngoài em ra,nó không thuộc về bất kỳ ai hết,vì đó..cần chìa khóa để mở,thế nhưng..chìa khóa này,lại ở chỗ của tôi! Nếu một ngày nào đó,tôi không cần em,thì..lúc đó,tôi sẽ lấy lại!

_Vậy..khi nào anh không cần?

Ngớ ngẩn,nhưng đây sẽ là một câu hỏi ngớ ngẩn dễ thương,nếu một nửa quan trọng đã được lựa chọn,anh có thể không cần sao?

Ngốc,không đời nào,người tặng lại lấy lại,thứ mình đã tặng!

_Một ngày nào đó,em sẽ biết được,câu trả lời! Còn bây giờ,mau trở về nhà đi,tôi sắp bay rồi!

Rời khỏi bờ vai kia,anh có chút tiếc nuối,lòng ích kỷ lại chiếm hữu,nếu như,anh có thể mang cô bé này theo thì quá tốt,nhưng lại sợ,nó không thể chịu đựng khi ở một mình!

Vì..vốn dĩ,anh đã rất bận!

_Hạo Tổng! Chúng ta đi thôi!

Là giọng của Joy..

Hành lý của Korean,cũng đang ở chỗ anh ta,nó lại có một ý nghĩ điên rồ,là cướp người,nhưng khi,ngẫm lại,thì đúng là một chuyện ngốc nghếch!

_Được rồi!-Anh gạt đầu,quay sang cô bé nhỏ nhắn,nụ cười nhếch môi lại chiếm giữ_Mau lên! Trở về nhà đi!-Giọng nói lạnh lùng,lại phát ra,xiết chặt nắm tay,nó hẳn học bỏ đi_Khiết Như!

Dừng lại..

Cô gái nhỏ từ từ xoay lại phía người đang gọi mình,một mực bảo nó về,bây giờ,lại gọi nó lại,đúng là quá đáng!

Từng bước chân tiến về phía ai,anh cảm nhận mình đang độc bước trên những ngọn gai chết chóc,chúng xuyên thấu,và muốn bào mòn trái tim anh!

_Có chuyện gì sao?

_Phải! Có một chuyện,tôi muốn làm từ khi em xuất hiện rồi! Đó là..

Đưa tay kéo nó nhanh vào lòng,lần mi cong người con trai khép chặt,độ hoàn hảo của gương mặt,càng khiến mọi người xung quanh chao đảo!

Đứng chứng kiến,Ji,Anny và Joy thở dài,bọn họ,lại được xem phim miễn phí rồi!

_Korean..

_Được rồi!-Con người kia buông nhẹ nó ra,ánh mắt vẫn chăm chăm vào người đối diện,cười nhạt_Tôi đi đây!

Quay người bỏ đi,nó đưa mắt nhìn theo thâm trách,vẫn cứ thích ôm miễn phí đến vậy sao?

_Korean!

Sau tiếng gọi của nó,là hình ảnh một người con trai dừng lại,khóe môi anh lẳng lặng,tạo một đường cong.

_Khi anh trở về,phải mua quà cho tôi có biết không? Cái ôm ngày hôm nay,phải được tính bằng thật nhiều quà! Nếu không,tôi nhất định không tha cho anh!

Người trước mặt che giấu nụ cười khi quay đầu lại,anh rất muốn nói một câu " Cô bé! Em thật đáng yêu! " nhưng không hiểu sao,không thể cất thành lời.

_Im lặng có nghĩa là đồng ý! Nếu như,tôi không nhìn thấy quà,thì anh đừng có nhìn mặt tôi! Hạo Thy Nhật chết tiệt,tôi nói là tôi sẽ làm đó!

Nó cảnh cáo,con người ở đối diện cười khì,nụ cười của sự trêu ghẹo.

_Tôi hứa với em!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

41. Chương 40: Rung Động !

Hướng mắt về phía trước mình,làn môi kia khẽ cười,cuối cùng,anh ta cũng chịu hứa,xem ra,vẫn còn chút lương tâm!

Tiếng loa phát lên phá tan bầu không khí yên lành,bóng dáng người trước mặt,cũng ngày một khuất xa tầm nhìn nhỏ!

Dối đôi mắt trong veo theo anh,làn mi cong khẽ khàng khép,rồi mở ra một lần nữa,anh bước đi,và cũng không quay đầu.

Nếu anh quay đầu,cũng đồng nghĩa,anh không thể rời khỏi cô bé này,cũng có khi,anh ích kỷ,mang nó đến bên cạnh anh!

Nhưng..ngay bây giờ,anh lại,không thể ích kỷ!

_Hạo Tổng! Tôi nhìn ra được,anh rất thích con bé đó! Nói một cách khác,là rất khó khăn,để dứt ra!

Quay sang người bên cạnh,làn môi ai kia cười nhếch,đi theo anh lâu như vậy,mới thấy Joy cũng có ngày hiểu anh,một phần.

_Cứ cho là vậy đi!

Năm con chữ ngắn gọn được anh nhả ra,sau đó là ung dung bước đi về phía trước,người dõi theo,ngay lúc này,cũng lập tức quay đầu,nó chờ anh,mang quà về cho nó,và cũng chờ anh,về cãi nhau với nó!

_Khiết Như!

Ngước nhìn hai cô bạn thân trước mặt,cô gái nhỏ có chút giật mình,hóa ra,nó âm thầm theo dõi nó sao?

_Korean chỉ đi giải quyết một số công việc ở Luân Đôn thôi,mày đừng căng thẳng như vậy!

Ji lên tiếng,nó nhìn cô bấu môi.

_Ai thềm căng thẳng chứ!

_Có thật không?-Hai con người kia nường mày,người ở trước mặt hai cô nàng,cười khỏ _Tao thấy thật nghi ngờ!-Lại đồng thanh,nhìn chằm chằm vào hai cô bạn thân,khỏe môi nó,méo xệch.

Đầu óc của họ,thật là phong phú biết nhường nào ==_!

Cộc Cộc

_Thưa chủ tịch! Tiêu tiểu thư và hai người bạn của cô ấy,đang chờ ông ở phòng khách! Ông và thiếu gia,có muốn xuống ngay hay không?

Bên trong

Hướng mắt nhìn vào ba,người con trai bất giác im lặng,anh cũng có biết qua về danh tiếng của nó,nhưng việc làm này của ba anh,khiến anh không mấy hài lòng!

Điều này! Thật quá đáng!

Ông trầm lặng khi quay sang đứa con trai mình,dù ông đã giải thích,nhưng..cũng không đủ khả năng,thuyết phục anh!

_Zack à? Ba..

_Đủ rồi! Con sẽ trực tiếp nói rõ với con bé,việc ba được bọn họ nhờ vả,nói con bé sau này,đừng xuất hiện trước mặt chúng ta!

Người con trai tên Zack đứng dậy,gương mặt đầy sát khí bước xuống nhà,cả cô người hầu vừa nhìn thấy anh,cũng nhanh chóng lui sang phía khác.

Ông hết cách,hoàn toàn không có cách!

Phòng khách

Ji và Anny nhìn nó rồi nhìn nhau nhẩn mặt,họ cũng quen biết cậu thiếu gia nhà này,anh ta thuộc dạng kĩ tính và khó thương lượng! Bí mật này,sớm muộn cũng sẽ bại lộ,lúc đó,cả Tiêu Nhiên cũng sẽ bị nó khai trừ,huống hồ là hai cô!

Không nỡ đánh đổ niềm hy vọng của nó,nhưng cả hai lại rất sợ,sợ hơn bao giờ hết,tài ăn nói cũng sẽ có giới hạn!

_Chết rồi! Bây giờ làm sao đây?

Anny bối rối lắm lắm.

_Yên tâm! Trước khi đến đây,tao có thông báo cho bọn họ,chắc sẽ không sao đâu!

Ji nhanh trí đáp,nghe xong,Anny vừa mừng vừa lo,làm sao có thể bịt miệng cái tên công tử nhà họ Phó này chứ?

Quay sang hai cô bạn thân,đôi mày nó chau lại,họ bị gì,y như có chuyện giấu nó vậy? Đúng là rất kỳ lạ!

_Nè..

_Hả?-Cả hai giật mình đồng thanh.

_Hai đứa bây làm sao vậy?Sao cứ như,có chuyện giấu,không cho tao biết vậy?hả?

_Ồ ờ..đâu có đâu! Hi

Cười cho qua,hai cô nàng trước mặt bối rối,cả tập đoàn mỹ nam hùng hậu đâu rồi? Thời khắc quan trọng lại không thấy một người,hại cô và Ji không ngừng lau mồ hôi hột ==!

Chăm chú nhìn vào đồng hồ trên tay,nó chau mày,không phải chứ,đã trưa rồi hay sao? Đúng là..thời gian không chờ chỗ cho một ai cả!

Cộp

Cộp

Tiếng bước chân này..

Đôi môi kia cười thật tươi hướng về phía cầu thang,nhưng ngay tức khắc tắt hẳn,còn cả hai khi thấy Zack,tim như muốn nhảy ra ngoài!

Khẽ đứng dậy,đối đầu với người con trai có gương mặt nghiêm khắc kia,sống lưng nó,có gì đó lạnh lạnh,ngoài Korean ra,đây là lần thứ hai nó có cảm giác lạnh!

Vẻ mặt xinh xắn cùng chiều cao khiêm tốn của cô bé trước mặt anh,khiến ánh nhìn đầu có chút động lòng,phải,ở trong tạp chí đã xinh,gặp trực tiếp,lại càng không thể chối cãi.

Nhưng như thế,không có nghĩa anh đã từ bỏ ý định của mình,vì..không ai muốn ba mình,lại đồng ý làm một trò vớ vẩn!

Giúp người?

Không có nghĩa phải bao bọc họ suốt cả đời! Dù gì,bí mật cũng sẽ có lúc được phát giác!

Tại sao,không chọn lúc,chúng chưa đi quá xa tầm kiểm soát của mình!

...

Bước đến trước mặt ai,anh bắt gặp hai người phía sau đang lạng lác,anh cũng biết ý nghĩ của họ là gì,nên cũng không ngại phốt lờ!

_Anh là ai vậy?

Nó từ tốn hỏi,kể cả giọng nói cũng rất giống với trẻ con,anh đúng là,không thể phủ nhận,nhịp tim mình đang loạn xạ!

_Em..

_Tại sao,anh lại ở đây?

Cô gái nhỏ tiếp tục hỏi Zack,nhìn vào ánh mắt kia,anh có chút đứng hình,chết tiệt,anh không phải là loại người này,tại sao,với cô gái phức tạp kia,anh lại..

_A! Khiết Như,Khiết Như!

Anny hí hửng đưa tay kéo nó sang phía mình,đây là cơ hội tốt,huống hồ,tên đó lại đứng hình trước bạn thân của cô!

_Gì vậy hả?

_Anh ta là..Phó Tính Lâm,con trai nuôi của ba mày đó mà,tên thường gọi là Zack,do vậy,anh ta cũng được xem,là anh hai của mày!-Cô gái thích,nhìn Anny,nó ngây ngô gật đầu,về phần chàng trai kia,anh bất giác cứng họng _Phải không Ji?-Quay sang Ji,ai kia hỏi.

_Ồ..đúng là như vậy! Hihi

Ji cười cười,dù sao,lỡ đắc tội rồi,cô cũng không ngại hy sinh vì chính nghĩa!

Quay trở lại phía Zack,nó khẽ cười,nụ cười đầy thân thiện,khiến ai kia có chút rung động,phương hướng hiện tại,dẫn rơi vào hỗn loạn!

Phải,là cảm giác của rung động trước một người xa lạ,phải,là người đầu tiên,bước vào tầm mắt của anh!

_Phải,anh là con trai nuôi của ba em,gọi anh là Zack được rồi!

Trợn mắt

Hai con người ở phía sau bỗng trợn mắt,không ngờ,anh ta nổi tiếng là kĩ tính,cẩn thận,nhưng hôm nay,lại để lộ đuôi hồ ly của mình rồi?

Theo lời đồn thổi thì anh ta không thích tiếp xúc với con gái,thậm chí,ai đến gần,sẽ bị đá văng ra,thế nhưng,lại có người,có tài năng đánh gục con người này!

_Khiết Như! Tuyệt!-Đồng thanh.

Quay lại nhìn vào Ji và Anny,nó chớp chớp mắt,tự dừng,họ lại khen ngợi nó???

_Gọi anh là anh 3,có được không? Vì..anh 2 là dành cho Tiêu Nhiên!

Hướng về người trước mặt,cô gái có giọng nói trẻ con khẽ hỏi,âm điệu cứ đưa người khác vào một nơi không có lối ra!

_Anh 3 sao?-Anh lặp lại câu hỏi,nó nhìn thẳng vào anh,ngây ngô gật đầu _Anh hoàn toàn không muốn,làm anh 3 gì đó của em,nghe thật sự,vớ vẩn!-Zack phũ phàng.

Phùng má ra,cả ba con người có mặt im lặng,sao lại thành ra,ý định bị ruồng rẫy thế này??

Ánh mắt cô gái nhỏ khẽ ưu phiền,thế ra,không ai muốn làm anh của nó,ngoại trừ Tiêu Nhiên!

_Ồ Khiết Như,anh..

_Không sao đâu! Em hiểu mà!

Lòng tự tôn bị đánh đổ,nó không ngại quay người bỏ đi,ba cặp mắt nhìn theo,có hai người cau mày,còn một người có chút nhói nhói,lần đầu tiên gặp một người,và cũng làm tổn thương một người!

Đúng là,ngay từ đầu,anh có vụng ý cắt bỏ hy vọng của nó,nhưng khi..anh tiếp xúc,thì càng khẳng định,cô bé này,phải nói là rất ngây thơ!

Chỉ nhìn vào trong ánh mắt,anh lại càng không nỡ,thế nhưng,ngay lúc này,chỉ vì một câu nói nhỏ,anh lại..

_Phó Tính Lâm! Anh cũng quá nhẫn tâm rồi,dù anh không có ý định nói ra,cũng đừng,dùng hành động này,để tổn thương bạn thân tôi chứ?

Anny hùng hồn hét lớn,cả tên lẫn họ cũng gọi,cô cũng không biết,mình đang ở địa bàn ai hay sao?

_Con mắt nào của cô thấy,tôi muốn làm tổn thương con bé hả? Chỉ là..

_Chỉ là..anh là rung động,không phải muốn làm anh trai Khiết Như,có đúng không?_Ji cắt lời_Hơn nữa,anh cũng không có ý nghĩ muốn tổn thương bạn của tôi,nhưng mà..ngay lúc ban đầu gặp mặt,anh không thể,nói rằng,bản thân thích Khiết Như,cho nên..tôi hiểu rõ,anh là đang nghĩ gì-Ji cười cười,cô cũng không hiểu tại sao,mình lại đoán được suy nghĩ qua ánh mắt của người khác_Nếu đã như vậy,kịch bản này,anh nhất định phải cùng chúng tôi diễn,Phó thiếu gia,mong anh chịu thiệt một chút,tiếp tục giả làm con nuôi của ba anh!

Hướng mắt vào Ji,Zack khẽ khàng gật đầu,cả hai ngay tức khắc thở phào,cuối cùng người khó giải quyết nhất,cũng đã giải quyết xong! Nhưng..con người cho là dễ giải,mới thật sự đáng sợ!

Biệt thự Pink

Trở về căn biệt thự rộng lớn,nó thở dài,ngồi phịch xuống Sofa,nhìn thấy đĩa trái cây trên bàn,ai kia cười tươi kéo lại.

Cầm lấy quả táo và dao,cô gái nhỏ tròn mắt suy ngẫm,nếu nó tách vỏ thì khi nào sẽ được ăn??

Đúng là ngớ ngẩn thật!

Cả trái cây,cũng không biết tách vỏ!

_Mình phải đi nhờ chị Henry mới được!

Vừa mới đứng dậy thì..

Con dao trên tay tự dưng rơi xuống,nhưng may mắn ai kia đã giữ lại kịp!

Chớp chớp mắt

_Điều luyện ghê!

Nó trở mắt khen ngợi,nhìn người con gái đang khen,khóe môi Nike mỉm cười,đây là lần đầu tiên,anh nghe nó khen anh ^^!

_Khiết Như,em muốn ăn gì,cứ nói với Henry,hoặc là bọn anh,là được rồi!

Bầu môi

_Trả đây! Tôi tự biết làm mà,ai cần anh giúp chứ,tránh ra một chút đi!

Giật lấy dao từ tay anh,nó nhanh chóng ngồi xuống nhìn đắm đuối vào quả táo,đúng là mạnh miệng mà,giờ phải tách làm sao??

Người đối diện mỉm cười,thẳng thừng ngồi xuống cạnh nó quan sát,có vẻ,anh cần phải ra tay!

_Đưa đây cho anh! Nếu không,tay em sẽ bị thương đó! Như vậy..

_Như vậy..anh sẽ vui,có đúng hôn?

_Anh..Anh không có ý đó,anh chỉ sợ,em bị thương,Khiết Như,anh..

_Đừng nói nữa!-Lớn tiếng cắt ngang lời anh,nó bực dọc ném ngay táo và dao xuống sàn nhà,còn bản thân thì đứng dậy,nhìn chằm chằm vào Nike,cơn giận tăng đến đỉnh điểm_Nếu sợ tôi bị thương,tại sao lúc đó,anh không nhận sữa từ tôi? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại đánh tôi? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại để tôi một mình dầm mưa,khi bản thân rất đói hả? Nếu sợ tôi bị thương,tại sao,anh lại đuổi tôi đi,còn nói rõ,cả đời này,đừng để anh gặp lại tôi,để người khác xem tôi như là kẻ đầu đường xó chợ,hả? Vũ Khải Nguyên,tôi có thể tha thứ cho anh,nhưng mà..khi nhìn vào anh,tôi lại không làm được! Nếu có thể,tôi sẽ chọn cách giết

chết anh,nhưng anh biết rõ,hức hức,tôi không làm được mà,hức hức!-Khụy gối xuống sàn nhà,nó cúi mặt khóc nức nở,còn con người kia,che giấu đau thương,cúi xuống,cẩn thận xiết chặt lấy ai.

_Anh xin lỗi! Là anh sai khi làm em khóc,là anh sai,là anh đáng chết có được không?Em đừng khóc nữa! Khiết Như,lúc nhỏ là anh không tốt,là anh chỉ đặt bản thân lên hàng đầu,hại em..phải chịu uất ức,hại em phải đau khổ,tất cả là tại anh! Tất cả là tại anh!

...

Ẩn sau một play boy là một trái tim đầy vết rạn,anh không còn là người của lúc trước,có thể ở bên cạnh,một lúc nhiều người!

Mà là..cần một người ở bên cạnh!

Sai lầm lớn nhất của anh,chính là tổn thương người mình yêu! Và cũng từ sai lầm này,anh không có chỗ đứng nào,trong một trái tim nhỏ!

Chỉ hận anh!

Và..

Mãi mãi không muốn nhìn thấy anh!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !<>

42. Chương 41: Trùng Hợp ! Bọn Anh Chỉ Tình Cờ !

Hộc Hộc

_Nè hai đứa,Khiết Như đâu rồi hả?

Ba cặp mắt nhìn thẳng vào người vừa xuất hiện,méo xệch miệng,còn chàng trai kia,cúi xuống thở lấy thở để.

Anh đã có thể đến đây an toàn,là may mắn lắm rồi ^^!

_Giờ này mới chịu đến,anh hai à? Anh có khoa trương quá không?

Chóng hong,Anny cau mày,Ken vừa lấy lại tinh thần,đâm đâm mắt vào đứa em gái,nhăn nhó!

_Phong tiểu thư,tôi hỏi người đâu? Không phải,là muốn khoe thành tích lái xe vượt đèn đỏ của tôi với cô,cho nên..nói mau!

Trợn mắt

Ông anh cô lái xe vượt đèn đỏ??

A! Chuyện này mà đồn ra ngoài,đúng là mất mặt,đặc biệt nếu để ba cô biết,thì xong...!!

_Lúc này..bla bla bla

_Zack! Mày..Thật là..

Ken cứng họng,sau đó,quay người bỏ đi,hướng mắt nhìn theo,Anny trằm mắt,có lẽ lần này anh lại lái xe vượt đèn đỏ nữa chăng??

_Ồ anh hai,đợi em với! Anh không được lái xe vượt đèn đỏ,nếu không..ba giết chết anh!-Cô nói với theo,rồi quay sang Ji gấp rút _Mình về nhà Korean thử đi,có khi Angel ở đó!-Nhìn Anny,Ji gật gật đầu_Zack! Chuyện này là do anh gây ra,nếu bạn tôi có chuyện gì,tôi không tha cho anh!-Trước khi đi,cô không quên cảnh cáo,người con trai trước mặt Anny,khẽ tặc lưỡi.

_Vậy đi,tôi đi cùng hai người!

_Cũng được!-Đồng thanh.

Như vậy,cả hai không cần tốn tiền đi taxi,hơn nữa,lại được mỹ nam đưa về! Đúng thật là một công đôi chuyện!

Cộp

Đặt nhẹ ly sữa tươi và trái dĩa trái cây lên tủ đầu giường,Tiêu Nhiên hướng mắt vào đứa em gái đang ôm chầm gấu teddy,cười nhạt!

Nếu nó cứ như thế,làm sao anh có thể an tâm trở về Pháp đây? Đã đến đây rất lâu,nhưng hình như..mọi chuyện càng tệ hại hơn thì phải!

Rõ ràng anh muốn nó có một sinh nhật trọn vẹn,sau đó,âm thầm đưa nó trở về bên cạnh mình!

Thế nhưng,giữa đường lại xuất hiện nhiều con người cản trở,họ yêu nó,như anh cũng yêu nó!

Thật sự,mọi thứ quá đổi rối rắm rồi!

...

Tựa lưng vào thành giường ai,anh để cô gái nhỏ nằm gọn trong lòng mình,bao trọn cả thân hình,bởi vòng tay rắn chắc.

Hơn cả,là để chiếc cằm anh,chạm nhẹ vào mái tóc mềm mại của nó,đôi mắt kia,cũng ngày một im lìm.

_Khiết Như,anh hỏi em,ở đây..em có vui không? Có hạnh phúc không? Có thật sự thoải mái hơn,khi ở bên cạnh,anh không?

_Anh hai,em cũng không biết nữa!

Tiếng cười khi phát ra từ người phía sau,tiếp đó là cúi đầu hôn nhẹ vào làn tóc nó,một cái rờ,niềm vui anh đã cho,đương nhiên không thể nào lấy lại.

Chỉ có điều,anh rất sợ,bản thân anh,cũng sẽ bị khai trừ!

...

_Tiêu Nhiên!-Nghiêng người sang một bên,nó đưa mắt nhìn anh với điệu bộ gian tà,còn ai kia đang ngơ ngẩn,anh cũng không thể đoán được tâm trạng của nó,một khắc trước là buồn,một khắc sau lại vui_Cúi xuống! Em có chuyện muốn nói với anh!-Khẽ nháy mắt,cô gái nhỏ lém lỉnh,ai kia cũng ngây ngô cúi xuống,cạnh ai.

Khuôn mặt nó áp sát gần tai anh,khóe môi bất giác cười nhếch mép,lâu rồi không hôn anh,hôm nay nhất định phải hôn.

Chụt

Chạm nhẹ làn môi vào khuôn mặt mịn màng kia,nó không nỡ rời đi,cho nên kéo dài tầm 30 giây nhỏ,cảm nhận được một làn môi khác chạm vào mình,anh bất giác đứng lặng!

Đối với nó,anh là anh trai,nên việc hôn má của nhau là rất bình thường,nhưng mà..anh lại..

Là suy nghĩ từ một kẻ yêu em,không phải là người anh gương mẫu,tất nhiên,anh biết điều đó là không thể.

Do vậy,từ lâu đã cố gắng xóa bỏ ý nghĩ này,thế sao,khi không còn là cảm giác anh em,mà là cảm giác ở bên cạnh người mình thích,thì đúng là,anh không thể rũ bỏ ý nghĩ,anh thật sự rất cần nó!

Rời ra khỏi gương mặt anh,nó vui vẻ tung chăn bước xuống giường,nhưng vừa mới đứng dậy,đã bị anh giữ chặt cổ tay,giữ lại.

_Anh hai,anh làm sao vậy?

Quay lại anh nó hỏi,K.O chậm rãi đứng dậy,đôi mắt ưu phiền hướng thẳng vào nó,cất lời.

_Nếu anh không phải là anh hai trên thực tế của em,em.. có yêu anh không?

_Hả?

_Anh muốn nói..

Cộc Cộc

Tiếng gõ cửa..

Buông vội cổ tay nó,anh bước vội về phía cửa,rõ ràng là có thể biết được câu trả lời,nhưng lại bị phá hỏng,có lẽ,anh không có đủ can đảm để hỏi một lần nào nữa!

Cạch

_Ừa? Là anh sao K.O?

Người đó là..Anny,bên cạnh còn có cả Ji.

_Anh mang sữa và trái cây cho Khiết Như,hai em tìm con bé,có chuyện gì sao?

_Em cũng là mang thức ăn đến mà,còn có bím bím mà Angel rất thích nữa,sao hả? Anh họ có muốn ở lại không?

_Anh..Nhìn về phía nó rồi quay lại phải hai cô bé trước mặt,anh cười nhạt_Không! Anh không nên phá hỏng chuyện của ba đứa,bây giờ,anh ra ngoài trước!

_Tạm biệt Tiêu Nhiên!-Cả ba vẫy vẫy tay,người con trai khẽ gật đầu,rồi lướt sang hai người còn lại,anh cũng không quên nhiệm vụ của mình,là khép chặt cửa!

...

Tiếng cười đùa trẻ thơ khiến trái tim anh như bị ai đó bấu chặt,rất đau và cũng rất ngột thở.

Đưa tay xiết lấy chốt cửa,người con trai nửa muốn đẩy vào,nửa muốn đứng bên ngoài gõ cửa một cách đường hoàng,hoặc có thể dùng cách cuối cùng,quan tâm âm thầm và lưu giữ một nụ cười trong trí nhớ!

Nhưng..

Mỗi lời nói của nó đều ẩn hiện quanh quẩn bên cạnh anh,người ngoài cuộc được tính bằng năm,không phải là một thời khắc nhỏ!

_Nike! Em làm gì ở đây vậy?

Là giọng của Shyz sao?

_Ồ không có gì!-Quay lại nhìn Shyz,anh cười nhạt,cùng lúc xuất hiện,anh cũng không biết nên nói gì_Anh đến đây tìm Khiết Như sao?Con bé..

_Anh không phải..chỉ là..tình cờ thôi!

Con người kia cũng như anh,cũng không muốn đối phương nghĩ rằng mình có cùng quan điểm với nhau,là cùng đến vì một người!

Có vẻ..

Cứ cho là trùng hợp!

Cộp

Tiếng bước chân này..

Quay lại ở phía sau,cả hai bất gặp ngay khuôn mặt đang bối rối của Bin,ngay lúc này,con người kia chỉ biết đứng lặng!

_Đừng nói,anh cũng là tình cờ đến đây,giống như Shyz? Em nói không sai chứ?

Nike nhướn mày!

_Ồ..chỉ đi ngang qua thôi!

_Này! Làm gì đông vui vậy?

Lần này là Ken,cả ba người trước mặt đưa mắt sang Ken,cười khổ!

_Trùng hợp đến vậy sao? Cả 4 người đều có mặt ở đây? Thảo nào..

Paul vừa xuất hiện,cũng vội lên tiếng,nhưng câu nói,có chút đứt quãng!

Phải công nhận một điều,không gian bây giờ thật choáng ngợp,ba người còn lại ở phía xa quan sát,cau mày!
Nhất là Tiêu Nhiên,anh mới rời khỏi một lúc,đã có nhiều người đến trước phòng nó,xếp hàng rồi?? Thật là..

Cạch

Trợn mắt

Bịch

Buông vội bịch sữa trên tay,nó nhìn vào năm người đối diện hóa thạch,sau lại hện nhau đứng nói chuyện ở đây?

_Trùng hợp! Bọn anh chỉ tình cờ!

Đồng thanh,cô gái nhỏ vẫn ngơ ngác gãi gãi đầu,khóe môi cười gượng gạo,nếu là trùng hợp,tại sao lại phản ứng như vậy?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

43. Chương 42: Người Đó.. Là Em !

05:00 am

Reng reng reng

Đưa tay tìm kiếm đồng hồ báo thức,cô gái nhỏ đánh mặt,là tên nào không có khái niệm về thời gian vậy?
Không biết,chưa qua 6 giờ,thì không được tính,là sáng hay sao?

_Đừng có reo nữa! Ôn ào quá đi!

Giữ chặt đồng hồ báo thức hello kitty trong tay,nó tắt vội,giương mặt ngay lúc này,khó coi đến lạ,người dám chơi khăm nó,chỉ có một người duy nhất..!

_Hạo Thy Nhật! Tôi sẽ nghiền nát rồi quăng anh cho cá ăn! Hãy đợi đấy!

Định ném đi,nhưng không hiểu sao nó lại không nỡ,dù sao,đồng hồ báo thức cũng đâu có tội,người không biết điều,chỉ có mình chủ nhân của hình ảnh đáng yêu này thôi,lý nào,nó lại không hiểu lý lẽ như vậy!

Rung rung rung

Điện thoại? Điện thoại?

Vì để tránh bị làm phiền khi ngủ,nó đã không ngại cài im lặng ^^!

Hướng mắt về chiếc điện thoại nằm ở bên cạnh,con người kia cầm lấy cau mày,mới nhấc thì đã gọi !

_Sao đây? Nhấc máy nhanh như vậy,em là đang nhớ tôi sao? Nói một cách khó nghe là..em đang phát điên vì đồng hồ báo thức ở bên cạnh,hại em..không thể ngủ ngon,tiếp sau đó là..nghĩ xem,mắng tôi như thế nào?Đúng chứ?

Vừa mới nhấc máy đã nghe giọng khiêu khích của anh,nó đâm ra tự kỷ,tên điên này,đã nói anh ta đi làm thấy bói sẽ được nhiều tiền lắm mà,lần này,Korean trở về,nó nhất định sẽ góp ý!

...

_Korean! Anh đang ở biển hả?

Khẽ ngồi dậy tựa lưng vào thành giường,cô gái nhỏ ôm trọn gấu teddy trầm lặng,anh ta đang ở biển,cái nơi anh ta thường nói là nhàm chán,không có gì thú vị cả! Nhưng..lý nào,lại đến đó,hơn nữa,tiếng sóng vỗ vào bờ kia,nó không hề nghe nhàm!

_Ừm! Tôi tò mò về cảnh hoàng hôn vào buổi chiều,để xem,nó có gì đặc biệt,tại sao,em lại thích?

_VẬY..anh đã hiểu ra vấn đề chưa? Tôi nghĩ,một con người lạnh lùng như anh,chắc không biết,thế nào là lãng mạn!

Cô gái nhỏ tự tin cảm thán,người con trai ở bên kia chỉ vọng lại tiếng cười khì,sau đó,di chuyển nhẹ nhàng lên từng làn cát trắng,anh đứng là không thích biển,nói một cách khác,chỉ vì không có nó lải nhải,nên tâm trạng có chút không quen,hơn nữa,nếu bằng lòng thích một cô bé trẻ con,thì chúng ta phải học cách,yêu luôn sở thích của họ!

Hoàng hôn ở anh là bình minh ở nó,hai con người chỉ cách nhau một lúc,nhưng có lẽ,người nhớ đến đối phương,chỉ có anh!

Đương nhiên,khái niệm si tình anh không có,chỉ là..khoảng cách sẽ khiến trái tim anh bị bào mòn!

Không thể diễn tả cảm xúc thành lời,chỉ khi gọi điện chộc tức nó,anh mới có được một niềm vui thật sự!

Nghĩ cũng lạ,chỉ thể hiện cử chỉ quan tâm,nhưng những lời ngọt ngào,anh không thể cất,có lẽ,sống thật với bản chất,thì sẽ tốt hơn bao giờ hết,vì đó,không cần tạo nhiều lớp vỏ bọc khác nhau!

Phải,anh không phải là loài ốc mượn hồn,có thể sống,nhờ vào lớp vỏ của một loài sinh vật khác!

...

_VẬY sao? Tôi lại không nghĩ vậy!-Korean phủ nhận_Đôi lúc,em nên hiểu một điều,hai từ lãng mạn,không nhất thiết nằm ở vẻ bề ngoài,hoặc qua sở thích của một người.Cái em cần quan tâm,chính là..cảm giác khi ở bên họ,cách họ chăm sóc em,và không muốn làm tổn thương em!-Anh triết lý_Nhóc con à? Em ngốc thật!-Lời lẽ đầy trêu ghẹo,phát ra từ nơi xa xăm ngàn dặm,cô gái nhỏ bất giác đứng hình!

Anh ta gọi nó là nhóc con?? Cả triết lý cũng diễn thuyết cho nó nữa,nhưng kì thật,triết lý này chỉ có ở Korean!

_ĐƯỢC rồi! Tôi phải trở về biệt thự đây,em..

_TÔI biết rồi! Hôm nay,tôi sẽ chạy bộ cùng với mọi người,điều này,anh không cần nhắc!

Từ bao giờ cô bé anh quen biết hiểu anh như vậy? Nhưng cũng tốt,đó là lý do,anh phá hoại thời gian ngủ của nó,nhưng nếu là,ở bên cạnh anh,có lẽ,anh sẽ không làm vậy!

_Em biết như vậy là quá tốt,tôi không cần thiết phải nói nhiều lời với em,Đồng Khiết Như,tạm biệt !

_Tạm biệt!

Tút tut

Cả hai cùng lúc tắt máy,cùng lúc cau mày về đối phương,và cùng lúc làm công việc của mình!

Huych Huych

Tiếng ai đó đang chạy..

_Anh Bin! Có muốn đua không?

Quay mặt sang người bên cạnh,nó thách thức,chàng soái ca bên cạnh,hướng mắt sang mỉm cười.

_Anh không đua với nhóc con em đâu,vì anh biết,em sẽ thua!

_HỨ! Lại là trò này! Lần nào Tiêu Nhiên cũng nói như vậy,bây giờ,cả anh cũng nói như vậy! Hai người chê khả năng chạy của em hay sao??

_Không phải! Mà là..sợ em mệt thôi,như thế không phải tốt hơn sao? Đúng không?

Anh nhướn mày,nhìn Bin,nó khẽ gật đầu,sau đó,tiếp tục đấu tranh với cái nắng ầm áp buổi sáng,cùng cả một tập đoàn mỹ nam mỹ nữ còn lại!

...

_A! Là bánh Gato sao?-Nhìn vào người vừa mới đặt bánh lên bàn,nó tròn mắt,con người kia,chỉ lẳng lẳng cười trờ,rõ ràng nó nói đến đây ăn bánh gato do anh làm mà,sao lại quên mất vấn đề rồi??

_Là ai nói với anh,muốn đến đây ăn bánh miễn phí hả? Giờ lại dở bộ mặt ngây ngô này nhìn anh! Tiêu Khiết Như,em..

Chống hai tay lên bàn,người con trai trước mặt nhìn nó cau mày,đường đường là một ông chủ tiệm bánh kem nổi tiếng,lại mắc mưu một cô bé chỉ mới 15 ==!

_Em làm sao chứ? Anh là bạn của Shyz,cũng như là bạn của em,hơn nữa,là ai nói,em có thể đến ăn miễn phí bất kỳ lúc nào hả?

Lè lưỡi trêu anh,con người kia thích thú,rất may,đây là ở trong bếp,nếu không,anh cũng không biết phải ứng xử như thế nào với khách hàng của mình!

_Aiss..con bé này..

_Endy! Khi anh giận,đáng yêu ghê đó!

Chóp chóp mắt

_Em..

_Em biết rồi,em sẽ ăn miễn phí từ đây đến cuối đời,cho nên,anh phải biết,giữ chân một khách hàng quan trọng như em!Có biết không?

Cách nói này là nó học theo Korean,đúng lúc có thể sử dụng,nhưng không chắc chắn,nó có bị anh quăng ra ngoài đường hay không??

_Em..

_Ông chủ! Ở bên ngoài có hai cô bé muốn đòi người,có nên..cho bọn họ vào hay không??

Hướng mắt về cậu nhân viên,anh quay lại nó cau mày,không đúng,bọn nhóc này,đã chuẩn bị âm mưu tấn công tiệm bánh anh từ trước,lần nào cũng dùng đúng một chiêu! Còn anh,lúc nào cũng xiêu lòng!

_Được rồi! Cho bọn họ vào đi!

_Dạ!

Đợi con người kia bỏ đi,nó nhanh chân chạy đến phía Endy lay lay tay anh,một cách nũng nịu.

_Endy! Em làm anh giận hả?

Chóp chóp mắt

Ai kia thở rõ một hơi,nhìn xuống cô gái nhỏ lắc đầu,đỉnh kèm một nụ cười nhợt nhạt!

_Không có! Anh là đang chịu một chút áp lực từ gia đình,họ muốn anh,trong vòng một tuần,phải cho họ một câu trả lời!

Trợn mắt

_Không lẽ..họ muốn anh kết hôn?Nhưng với ai mới được chứ?

Nó nắm bắt thông tin nhanh gọn,con người kia phút chốc gật đầu,ánh mắt kì dị nhìn đậm đậm vào nó.

_Người đó..là em !

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

44. Chương 43: Phương Trình Vô Nghiệm !

_What???

Mở to đôi mắt nhìn vào Endy, gương mặt ba cô nàng biến dạng, chắc chắn là nó nghe lầm rồi, hoặc người đối diện uống nhầm thuốc...!! Đối tượng anh kết hôn, không thể nào là nó được, vì anh và nó chỉ quen biết không lâu! Làm sao có việc, biết mặt ba mẹ anh mà ưng ý nó chứ??

Phi lý! Phi lý!

Đưa mắt nhìn vào 3 đứa nhóc, khóe môi Endy bắt giắc mỉm cười, có cần phải khẩn trương vậy không? Anh chỉ đùa thôi mà!

_Trình Huy Bảo! Anh đang nói cái gì vậy hả?

Quả là Anny, ai đụng tới bạn cô, hầu như cô điều hết cả tên lẫn họ người ta, hơn nữa, lại không quan tâm ở đây là địa bàn ai quản lý ==!

Lau nhanh mồ hôi, nó chỉ tay về phía mình, rồi chỉ tay vào Endy trầm mặt, không đúng, không thể nào!

Cười

Anh nhìn Anny rồi bỗng bật cười, nếu anh phải kết hôn với nó, không phải, anh sẽ trở thành daddy và anh trai kiêm luôn chức bảo mẫu, sau đó mới là chồng hay sao? Nếu được lợi như vậy, anh thà không làm ==!

_Ba đứa không phải rất thông minh hay sao? Sao cả một lời nói đùa, cũng tin vậy hả? -Anh nhướn mày, nghe xong, mặt ai kia càng thê thảm, vâng, là anh nói đùa, nhưng xem chút nó đột quỵ rồi! Được rồi! Không đùa nữa, nhưng mà... -Khựng lại, anh đưa tay kéo nó về phía mình, vừa đủ giữ khoảng cách an toàn, bàn tay đều đặn vuốt nhẹ lên mái tóc. Là anh đùa, em đừng để trong lòng, hơn nữa, em cũng nên biết một điều, nếu cứ thích ăn miễn phí, sẽ có ngày, anh bắt cóc em, thì lúc đó... sẽ có khối người đau lòng -Ai kia nhắc khéo, nhưng nó không hiểu, mà có hiểu cũng sẽ xem như không hiểu ^^!

Miệng hai người đối diện méo xệch, có giỏi thì bắt cóc, nếu một ngày nó mất tích, người đầu tiên cô tìm, nhất định sẽ là Endy!

_Anh làm em giật mình, nếu em phải kết hôn với anh, không phải, sẽ trở thành chuột bạch hay sao? Chuyện tốt như vậy, em không dám làm đâu!

_Hahahaha hahahaha

Hai người đứng bên cạnh cười rơm rã, đúng là.. không thể tin được, một soái ca đẹp trai như vậy, lại bị nó phũ phàng!

_Đủ rồi! Đủ rồi! 3 đứa đến đây, không phải vì muốn ăn bánh Gato do anh làm hay sao? Nếu còn như vậy, thì anh sẽ..

_Không được! Không được!

Cả ba đồng thanh, sau đó, liếc mạng bảo vệ chiếc bánh Gato sôcôla ở trên bàn, nhìn vào 3 đứa, anh khẽ tặc lưỡi!

_Không sao! Nhưng mà..

_Sao hả? -Đồng thanh, chống hai tay xuống bàn, mặt Endy chuyển sang nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào cả 3, nhướn mày!

_Hmm..sau này, khi 3 đứa trở thành 3 con mèo ú, thì lúc đó.. đừng có trách anh không nhắc trước nha! Ha ha

_Anh.. được lắm! -Đồng thanh.

...

Hình như nhìn vào mấy cô nhóc này, anh lại cảm thấy rất thú vị, nhất là cô bé lấm điều kia, dù chỉ quen biết không lâu, nhưng.. ở con người này, lại rất thú vị!

_Trình thiếu gia, chào cậu!

Giọng nói lạ cắt ngang bầu không khí nồng nặc, nhìn con người vừa mới xuất hiện, Endy nhanh chóng bước về phía anh ta, đưa tay giặt giặt áo Anny, cả ba như hiểu ý nhìn nhau nhướn mày, mưu đồ đen tối, chạy quanh ngang đầu nó!

Chấm nhẹ ngón tay vào chiếc bánh kem, nó hùng hồn để tay ra phía sau, chậm chậm đi lại cạnh Endy cười cười, tất nhiên, phải trả thù rồi!

_Dạ được! Tôi hiểu rồi!

Người con trai kia cúi đầu rồi nhanh chóng quay đi, khẽ quay người trở lại, anh xem đứng hình vì nhìn thấy nó, hai người ở phía sau, chỉ lẳng lặng nén cười.

_Em làm gì đứng sau anh vậy hả?

_Endy! Em có chuyện muốn nói với anh, anh cúi xuống một chút có được hông?

Phớt lờ câu hỏi anh, nó cười tươi hỏi khẽ, ai kia cảm nhận được có gì đó lạ lạ, nhưng không hiểu sao, vẫn cúi xuống, vì anh biết, chiều cao hạn chế của cô bé này!

Kề cạnh khuôn mặt mịn màng của Endy, khóe môi ai cong lên, sau đó, dùng tay có dính bánh kem, trét nhẹ lên một bên má của anh, cười khúc khích.

_Ngốc à? Anh bị lừa rồi! Ahaha

Chạy nhanh về phía hai cô bạn thân, nó ngẩng nhìn người con trai đưa tay lau đi bánh kem, đánh mặt, anh biết ngay mà, đúng là.. mấy đứa nhóc này, chỉ giỏi nhất là chọc phá, người lương thiện ==!

_Tiêu Khiết Như...

Chấn động

Hai tay ôm mặt, cả ba con người đứng chịu trận, người thê thảm nhất là nó, không xong rồi, lần này không còn mạng trở về!

_Trình Huy Bảo, anh đừng có làm bậy đó! Nếu không, em không tha cho anh!

Anny cảnh cáo, ai kia quay sang lườm cô, sau đó, kéo nó về phía mình, khóe môi cười gian tà.

_Cô bé? Em biết mình đã sai hay chưa?

_Em không sai! Anh mới là người sai!

_Còn mạnh miệng!

_Anh là người lớn, không được ăn hiếp trẻ con, có biết không?

_Chịu thừa nhận mình là trẻ con rồi hay sao? Nếu là trẻ con, thì phải chịu phạt! Mau lên, lấy khăn, lau mặt cho anh!

Cắn chặt môi, nó quay lại phía sau quơ lấy hộp khăn giấy chìa ra cho anh, đời nào, nó lại đi lau mặt cho anh chứ?

Nhìn xuống hộp khăn giấy và gương mặt không thỏa hiệp của nó, Endy cau mày!

_Biên kịch Tiêu! Lau mặt cho anh, nhanh lên, vẽ mặt điển trai này, làm sao có thể dính bánh kem được chứ? Đúng không?

Ai kia nhìn nó nhướn mày, bấu môi một cái, cô gái nhỏ lấy ngay một miếng khăn giấy, đưa lên khuôn mặt anh, lau nhẹ, điệu bộ, không cam lòng!

_Xong rồi! Được chưa hả?

_Tốt! Lần sau,đừng có như vậy nữa!

_Hừ!

Nó hừ nhẹ,sau đó,đặt lại hộp khăn giấy lên bàn,một chàng trai vừa bắt gặp viễn cảnh kia,chau mày!

Khụ khụ

A! Là Shyz?

Gương mặt anh cực kỳ khó coi,còn Endy chỉ bắt giác cười cười,hai người còn lại méo xệch miệng,về phần nó thì trợn mắt!

_Mày làm gì vậy thằng kia?Muốn bắt nạt trẻ con trước mặt tao à?

Để hai tay trước ngực,người con trai nhìn Endy nhướng mày,ai kia nhìn sang nó rồi nhìn lại Shyz,cười khẩy.

_Làm sao đây? Trẻ con nên nghe lời người lớn,tốt nhất,ai đó nên dạy lại,cô bé này,thì hơn! Phải không nhóc?-Kéo nó về phía mình,anh choàng qua vai cúi xuống nhướng mày,trong vòng tay này,gương mặt ai kia thê thảm_Nếu đã đến,thì chúng ta cùng thưởng thức một chút bánh Gato nào,nhất là em đó,nếu không ăn hết,anh sẽ không tha cho em!

_A!

Chạm nhẹ khuôn mặt vào nơi ngực rắn chắc của Shyz,nó bàng hoàng nhăn nhó,hai tên này,cứ lòi qua kéo lại hay sao?

Cảnh tượng kia,không khỏi khiến hai cô nàng khó chịu,trước mặt họ,mà dám động tay động chân !

_Nè..

_Anny! Anny! Bình tĩnh!

_Bình tĩnh cái gì chứ? Shyz..anh ta..

Chỉ chỉ

_Tao biết! Nhưng mà..mày cũng biết rõ,Shyz yêu Angel mà đúng hông?-Nhìn Ji,Anny khẽ gật đầu_Có thể,anh ấy rất muốn ở bên cạnh Khiết Như,nếu như,chúng ta ngăn cản,thì đúng là không phải lẽ,nói tóm lại,chúng ta không có quyền tước đi hạnh phúc của người khác,cho dù..mối tình của họ,có phần khác người bình thường!-Ji giải thích,trong chuyện tình cảm,có vẻ cô là người hiểu rõ nhất,nên cũng không mấy xa lạ,khi nhìn thấy Shyz muốn kéo nó về phía mình_Endy! Chúng ta ra ngoài đi,nhanh lên!

_Ừm!

Anh gật đầu rồi cùng cả hai bước ra khỏi phòng,trước khi đi,anh không quên đóng cửa cẩn thận!

...

_Duy Thần! Buông em ra!

Đã bao lâu,nó chưa gọi tên anh một cách trọn vẹn như vậy? Cảm xúc với anh,liệu đã tan biến chẳng?

Nghe lời ai,anh từ từ cho nó ra khỏi mình,nhưng hai bàn tay vẫn xiết chặt hai bên cánh tay nó,ánh mắt long lanh bởi một lớp nước mờ nhạt.

_Trả lời cho anh biết đi,làm sao..để không nhớ em? Làm sao..để không nghĩ về em? Làm sao..để có thể hằng ngày đối diện em,nhưng,trái tim không loạn nhịp? Làm sao..để có thể,chúc phúc em,một cách đường hoàng? Làm sao..không mong mỏi,và muốn xiết chặt lấy em?

_Em..

_Nếu như lúc bắt đầu,người sai là anh,thì..cứ để,anh sai thêm một lần nữa,dù mãi mãi là sai,anh cũng đồng ý! Vì anh..thật sự rất cần em!

_Không được! Anh không được như vậy! Không được! Không được,anh có hiểu không?-Nó gất lớn_Em từng nói,yêu ai cũng được,ở bên cạnh ai cũng được,ngoại trừ nhà họ Hạo anh ra! Em biết,anh không thể

đứt bỏ tình cảm với em,nhưng mà..không gì là không thể,một ngày nào đó,anh cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình,anh đừng hoang phí thời gian nữa,có được không?

Cổ họng nghẹn đắng,nó chống chọi sau bao nhiêu lần nghĩ suy,thông suốt rồi,và cũng không học cách lụy nữa!

Di chuyển bàn tay lau vội nước mắt trên khuôn mặt ai,làn môi anh thấp thoáng nụ cười nhạt,anh không làm được,anh thừa nhận,bản thân là một kẻ si tình!

Anh không thể buông bỏ một người anh đã từng nắm,nhấn đấm hôn anh có thể vứt vì nhầm tưởng nó không còn tồn tại,nhưng cảm xúc của chính mình,anh không thể vứt bỏ,cũng không thể nào không nói ra,vì giấu kín trong lòng,có khi,anh sẽ phát điên mất!

" Yêu anh lần nữa..có được không? " là câu nói,anh rất muốn nói ngay lúc này,nhưng lại rất sợ,nhận được một câu trả lời tàn nhẫn,có lẽ..anh chỉ có thể,thở lộ bao nhiêu đây thôi!

Đương nhiên,không muốn trôi theo một hướng đi không có lối thoát,cho dù,anh có cố gắng thế nào,bài toán anh làm,điều là vô nghĩa!

...

Từ từ buông vội cánh tay ai,Shyz khẽ cười,sau đó quay đầu,đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh,nắm tay nó,vô hồn xiết chặt!

Sai lầm không phải ở anh,mà là,cả hai gặp nhau không đúng lúc!

Dù có gặp đúng lúc, thì đã sao?

Người đầu tiên rút lui,vẫn sẽ là nó thôi..!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

45. Chương 44: Anh Sợ..!

" Shyz! Thích em,anh có hạnh phúc không? Có cảm thấy,thoải mái hơn không? Từng là hai người xa lạ,vì cố gì,lại quyết định gặp nhau? Đến cuối cùng,hình như..vẫn trở về vạch xuất phát! "

Dòng suy nghĩ chạy quanh trong đầu nó,phía trước mặt là cơn sóng to,ở phía sau là những thứ cản chân chẳng chịt,không có lối đi,cũng như,nó lại một lần sụp đổ,có thể,không còn tình cảm với Shyz,nhưng..nó cũng đã từng,rất thích anh,thích anh rất nhiều là đằng khác!

Chỉ là...bị tổn thương,nên mới chịu hiểu ra,một phần,nó không giống những người khác,từ thân thể và con người,xoay quanh những mối quan hệ,lại càng phức tạp!

_Đồng Khiết Như! Mà phải cố lên!

Hướng mắt ra ngoài trùng khơi,con người kia lớn tiếng hét,tâm trạng lúc đầu,có thể hùng hồn,nhưng sau đó,lại lặng lẽ!

Giống như..con diều bị đứt dây,lúc đầu,có thể bay rất cao,còn lúc sau,lại rơi từ không trung xuống,rất đau,và cũng rất chua xót!

...

Tiếng thở dài nhẹ nhàng phát ra từ người ở phía xa,dường như,nó chỉ có một nơi duy nhất thì phải,chôn vùi vào biển,và tìm kiếm một chút dư âm ở nơi này?

Chậm rãi bước về phía ai,anh khẽ đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay yếu ớt,cảm nhận được hơi ấm kia,nó giật mình xoay người lại.

Người đó..

Nếu là K.O,có phải tốt hơn không?

Nếu là Bin,có phải thoải mái hơn không?

Nếu là Endy,có phải là nó được xả giận hơn không?

Nếu là hai cô bạn thân của nó,có phải là nhất rồi không?

Đằng này lại là..Paul,một trong những con người,khi gặp,nó rất khó chịu!

__Lần đầu tiên anh gặp em,là lúc,anh hại em bị giáo sư phạt,lúc đó..anh cảm thấy bản thân rất có lỗi với em.Sau đó,vẫn cố gắng,tìm cách theo đuổi em,nhưng mà..anh lại không ngờ,phía trước mình,còn có rất nhiều thứ cản trở.Bất kể,anh có làm thế nào,em cũng điều không muốn nhìn thấy anh,lý do đó,anh là người hiểu rất rõ! Cho nên..-Nhìn sâu vào trong ánh mắt kia,khóe môi anh mỉm cười__Anh càng mặt dày,không muốn bỏ cuộc,có thể..người cuối cùng ở lại trong trái tim em là anh,nhưng bằng một cách khác,anh là một tên ngốc khổ lụy,nhưng không sao,em vẫn là người duy nhất,anh thật lòng thích,cả đời này..biết quan trọng một người-Khẳng định,người con trai đường hoàng nói thẳng,bàn tay vô ý thức,di chuyển đến khuôn mặt hồng hào của ai kia,ỷ mị !

Chân thành nhưng khổ lụy!

Lụy trong hạnh phúc,đó là thứ anh muốn tìm,cho dù,dự kiến được tính bằng năm,nhưng kì thật,mỗi quan hệ xoay vòng này,anh lại có cảm giác,bản thân sa ngã hơn bao giờ hết!

Đặt bàn tay lên bàn tay Paul,con người kia phủ phàng gạt bỏ,ánh mắt vô định,kèm theo nét mặt không hài lòng!

__Anh nói nhiều như vậy,rốt cuộc muốn nói gì đây? Sai lầm lớn nhất của anh,chính là dùng lời lẽ giả tạo này thốt ra trước mặt tôi.Có thể,anh là thật lòng? Nhưng mà..tôi không hề cảm nhận được,người từng đẩy mình ra ngoài đường,sau đó quay lại nói thích mình? Anh không thấy buồn cười hả?

__Đúng là buồn cười,đúng là vớ vẩn,đúng là anh ngốc nghếch,nhưng mà..anh là thật lòng,thật lòng..thích em!-Xiết chặt nắm tay,đôi mày kia chau lại,anh ta có vấn đề ở thần kinh hay sao?__Bất kể là khi anh quay đầu đi,hay bằng lòng quay lại,thì người duy nhất xuất hiện trước mắt anh,không ai khác,ngoài em.Là anh sai,khi đánh đổ mọi thứ ngay từ đầu,là anh sai,khi không biết trân trọng một tình yêu nghiêm túc.Nhưng mà,có một cô bé đã từng nói với anh,nếu anh không biết trân trọng người ở bên cạnh mình,thì anh chính là thằng ngốc.Em nói xem,nếu anh không theo đuổi em,có phải,câu nói này,rất đúng hay không? Khiết Như,anh..

__Đủ rồi!-Nó cắt ngang,đôi mắt đầy tà khí nhìn vào anh__Tôi về đây! Anh đừng làm phiền tôi nữa!-Lạnh lùng bước qua người ai,cô gái nhỏ như biến thành một người khác,một bàn tay dài đưa ra,giữ lấy cánh tay người vừa đi vội,mỉm cười khi.

Khựng lại..

Nó đưa mắt nhìn về phía anh tức giận,sức chịu đựng có giới hạn,không lẽ,anh ta muốn nó chết thì mới vui?

Từ từ quay mặt lại nơi nó,anh mặt dày kéo mạnh ai về phía mình,ôm trọn thân hình ai,anh như kẻ thiếu tình thương tâm cổ!

__Đừng bỏ mặc anh! Cũng đừng rời khỏi đây,có thể..ngay lúc này,anh mới biết,mình là thật lòng thích em,hay là anh đã thích ngay từ trước,cũng không còn quan trọng.Quan trọng nhất,vẫn là..vị trí em,tồn tại trong lòng anh..có phải không?

__Haizzzz..sao lại chán vậy? Không có ai để cãi nhau hết,phải chi có tên mặt lạnh ở đây,thì tốt quá..!

Một tay chống cằm,một tay khuấy đều tách cafe,Anny lèm bèm,không xong,cô lại nhắc đúng tên một người,không nên nhắc! Bình thường đối chọi với anh ta rất vui,nhưng khi không có ai cãi vã,cô lại có cảm giác,mình không còn đối thủ tranh đấu,một mất một còn nữa!

Ting..ting..ting

SMS ? SMS ?

Chầm chậm vào màn hình điện thoại,cô ngưng ngay việc khuấy cafe,chà,mới nhắc,đã có người chịu không nổi,muốn dùng SMS để mắng cô,thay vì gọi điện ==!

Nội dung:

” Cô đừng điên nữa có được hay không? Nếu rảnh rồi không có gì làm,nên đi học lại cách cư xử! Tên của tôi, không phải là tên mặt lạnh,cho nên,đừng có tùy tiện,mà gọi quen miệng ”

Khẽ bĩu môi,ai kia đảo mắt quanh phòng khách tìm camera,kỳ lạ,anh ta có tài suy đoán uyên bác vậy à??

“Anh mặt lạnh thì tôi gọi là mặt lạnh”

” Được! Tôi vừa mới đặt lịch hẹn ở bệnh viện cho cô,là khoa thần kinh đấy! Thật khó hiểu,tại sao..EB lại chịu được cô? ”

” Anh mới cần đi khám! Vậy tôi hỏi anh,tại sao lại chịu được tính cách trẻ con của Angel ?”

Trợn mắt

_Tên mặt lạnh chết tiệt,sao anh dám Offline trước tôi...??

Người bên trong vừa mang hai đĩa bánh kem ra,cau mày,suốt ngày cứ ôm điện thoại Online,sau đó lại hét lên,vì người ta Offline trước ==!

_Là ai làm mày điên vậy?

_Ai?

_Ai?

_Ngoài tên đó thì còn ai? Chắc chắn,tao phải đi khám dây thần kinh thật rồi!

_Vậy cũng tốt! Mắc công anh hai tao,đi khám trước mày! Nghĩ cũng tội!

_Mày..hừ!

Hừ nhẹ một tiếng,ai kia kéo phần bánh Gato về phía mình,là bánh do Endy làm,lý do gì,cô lại phỉ phàm ^^!

Người đối diện nhìn chằm chằm Anny méo xệch miệng,có cần khoa trương vậy không? Thấy thức ăn là vô như hổ đói ==!

Đặt hai tay ở vùng eo anh,nó cau mày đẩy vội,nhưng số lần tách ra,kém cỏi không biết chừng!

Người con trai kiên trì giữ chặt cô gái nhỏ,nếu anh buông ra,anh lại rất sợ,sợ nó sẽ chạy mất,lúc đó,anh phải mòn mỏi đi tìm.

Gặp mặt thường xuyên,nhưng anh chưa từng ôm chầm lấy nó,chỉ có thể làm người ở bên vệ đường,quan sát một cô gái ở đằng sau!

Anh cho rằng,mình là một người có thể nắm giữ được trái tim nhiều người,nhưng..vẫn có một nghịch lý tồn tại,anh vốn dĩ là kẻ ủy mị suốt suốt dưới chân cô gái này!

Nói một cách khác,là một dòng sông lênh đênh không có điểm đến!

Cũng có thể là một con thuyền không tìm được,bến để neo đậu,cứ xoay vòng,rồi đến lúc cũng lạc lõng!

...

Vuốt nhẹ lên mái tóc mềm,người con trai ngược mắt về phía xa đau xót,còn nó,vẫn không thể nào chống đối lại anh!

_Tân Khánh Huy! Anh..

_Anh xin lỗi Khiết Như!

Bịch

_A!

Ngất lịm trong vòng tay anh, hai bàn tay ai cũng ngày một buông lỏng, từ từ cho nó rời ra một khoảng, Paul cười nhạt, cúi xuống nhắc bổng nó lên!

_Khiết Như! Dành chút thời gian, cho anh... được chứ?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

46. Chương 45: Anh Sợ (Part 2) !

_Được! Tôi biết rồi! Cậu cứ như vậy mà làm!

_Ừm!

Tất vội điện thoại, anh nhìn về người trước mặt cau mày, em gái anh, tại sao lại ở chỗ Paul, hơn nữa, còn đang ngủ rất ngon?

_Paul? Con bé bị sao vậy hả?

Bước về phía ai, anh nghiêm giọng, con người nọ chỉ lẳng lặng mỉm cười, nụ cười đầy miễn cưỡng, anh đã cho người lái xe vòng quanh thành phố, chỉ để được ôm trọn nó vào lòng, cũng đã có suy nghĩ, muốn cướp nó khỏi tay Tiêu Nhiên.

Nhưng mà, anh không làm được, có thể là ngu ngốc, cũng có thể dùng cách khác để miêu tả, là anh đang cao thượng!

_À! Khiết Như không sao! Chỉ là.. buồn ngủ một chút thôi, cho nên.. tôi mới công con bé, anh đừng vì thành kiến với tôi, mà hiểu lầm, những việc tôi đối với Khiết Như, vì chúng ta, điều cùng một điểm đến mà! Không phải sao?

_Cứ cho là cậu muốn bù đắp lỗi của mình, nhưng mà.. đừng vì vậy, mà tự cho mình cái quyền được ở bên cạnh con bé. Bất kể, là cậu có tốt đến đâu, cũng chưa chắc con bé sẽ thấy cảm động. Tính cách của Khiết Như, tôi là người hiểu rõ nhất!

Phải, đúng là anh không thể phủ nhận luận điểm của K.O, anh ta nói đúng, về phần cố chấp, có lẽ nó là người duy nhất không khiêm nhường!

Có thể mạnh mẽ phản bác những thành tâm từ người đối diện, và cũng sẽ không cảm động, trừ khi bản thân cho rằng mình cần phải cảm động trước ai!

...

_Ừm! Tôi hiểu ý anh! Thế nhưng.. cho tôi đưa Khiết Như lên phòng con bé được không? Tôi không muốn, phải xem con bé là một món đồ, có thể đẩy qua đẩy lại. Yêu một người, chính là phải trân trọng họ, hưởng hồ.. tôi và anh..

_Được rồi! Tôi tạm thời tin tưởng cậu là thật lòng, nhưng.. tôi cũng cảnh cáo cậu trước, Khiết Như, là người tôi quan trọng, bất kỳ tổn thương nào, cũng sẽ ảnh hưởng đến tôi, cho nên.. nếu cậu thích con bé, thì.. tuyệt đối, nên dùng cách chính đáng! Còn bằng không, tôi sẽ không tha cho cậu!

Anh cướp lời, giáo huấn một lúc nhiều từ, ừm một phần không muốn Paul nói ra từ anh cũng yêu nó, cũng giống như cậu ta, sợ mất nó như thế nào?

Anh cũng rất ghét hai từ “anh sợ”, nhưng người ta chưa kịp thốt, anh đã nghĩ đến rồi!

Suy cho cùng, lập luận này, anh là người cố chấp..! Cố chấp, không muốn nói rằng, mình cũng sợ giống ai kia..!

_Ừm! Tôi hiểu rõ điều này!

Thầm lặng quan sát bóng dáng người vừa đi,tâm trạng anh,ngay tức khắc trầm hẳn,anh phải làm gì đây?Có nên nói cho nó biết,sau ngày mai,anh sẽ rời khỏi không?

_Anh cũng sợ như bao người khác! Chỉ là..lòng tự trọng không cho anh thốt ra,có thể..người duy nhất và cuối cùng hiểu được anh ở hiện tại,chỉ có..em thôi!

07:00 pm

Không gian yên ắng xuyên tạc những ánh sáng,của đèn phòng,cô gái nhỏ mơ màng tỉnh dậy,đôi mắt đầy gánh nặng mở ra,một cách khó nhọc!

Quen thuộc đến lạ thường,nhưng..nó không nhớ rõ tại sao mình lại ở đây? Ở phía sau gáy lại đau ê ẩm,thật sự..lúc đó..??

Đôi mắt kia ngày một mở to hơn khi nhớ lại điều này,là Paul? Anh ta..?? Không thể nào?

Cạch

Cửa phòng..

Khẽ chống hai tay xuống nệm,con người kia cố gắng tựa lưng vào thành giường,tay quơ lấy gấu teddy ôm vội!

Không phải? Không phải?

Y phục nó không hề xốc xếch,vấn đề đó,không thể xảy ra! Không thể nào...!

Tâm hồn bây giờ của nó là 3 dấu chấm tiếp diễn,cũng có thể miêu tả rằng,một trang giấy trắng không có một khái niệm in lên!

Nghi vấn vẫn không thể giải bài!

Cơ bản là trống rỗng!

...

_Khiết Như? Em dậy rồi sao?

Paul ? Paul ? Là Paul ?

Nhìn chằm chằm vào anh,nó đánh mặt xiết lấy gấu teddy,sợ ư? Phải,không biết rõ ràng,nó vẫn sẽ sợ hãi...!!

_Anh...??

_Ừm! Chuyện đó..hoàn toàn không như em nghĩ,anh không thể nào..

Lời giải thích có phần đứt quãng,nhưng nó cảm thấy rất an toàn,nó và anh ta,hoàn toàn không thể nào..!

...

Ngồi xuống cạnh bên nó,bàn tay anh bắt giắc đưa lên chạm nhẹ vào khuôn mặt kia,cười nhẹ! Anh chỉ muốn ở bên cạnh nó thôi,còn những vấn đề khác,anh cũng không mấy quan trọng!

Dù..

Anh cũng là một người đàn ông!

Nhưng..

Anh biết rõ,một người đàn ông tốt là khái niệm như thế nào?

Làm sao? Có thể tổn thương người mình yêu nhất..!

Nhìn xuống bàn tay Paul,nó vội vàng gạt ra,anh ta cũng thích va chạm vào người nó hay sao?

_Anh tránh xa tôi ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Nói cách khác,đừng liên quan gì hết! Cho dù..anh tốt thì đã sao? Lúc nhỏ,anh không tốt !

Gắt lớn,con người kia mạnh bạo lấy gấu teddy đánh vào người Paul,nhưng sơ xuất lại bị anh cản lại,hai cánh tay lập tức ở yên!

_Em bình tĩnh một chút có được không? Khiết Như,trên thế giới này,không ai không từng phạm sai lầm,không ai không muốn người mình tổn thương tha thứ cho mình.Không ai không muốn bù đắp cho họ bằng một cách hoàn hảo,em nghĩ lại đi,sai lầm duy nhất của anh,chính là đẩy em ra,nhưng mà..mãi mãi về sau,anh sẽ không làm vậy! Sẽ không làm như vậy!

...

Lý lẽ của kẻ chân thành!

Nội tâm của người từng có lỗi!

Anh sai,nhưng..anh biết hối hận!

Biết yêu thương và trân trọng một con người,vì anh..sợ sẽ mất đi họ..rất sợ mất đi họ..!

_Cơ bản là lòng kiêu hãnh của em,em không thể tha thứ cho anh,vì..như thế,lòng tự trọng của em,sẽ bị phai nhạt,nguyên tắc và tính cách cố chấp kia,cũng sẽ bị anh đánh đổ.Nhưng em có biết,em không gạt bỏ được tảng đá đó,em sẽ là người đau khổ nhất hay không?Khiết Như,nghe anh,có được không?

_Buông ra!

_Anh không buông! Nếu có thể,anh sẽ mãi mãi không buông,không muốn nhúng nhường cho một ai cả,vì anh rất cần em! Em có hiểu điều đó hay không?

_Anh đừng nói nữa,mau đi ra ngoài ngay cho tôi!

Nó gắt lớn,cổ họng hiện tại,đau đến mức nghẹn lời,từ từ buông vội cánh tay ai,Paul đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nó,gật gật đầu một cách miễn cưỡng.

_Được rồi! Anh sẽ đi mà! Em đừng như vậy..có được không? Anh sẽ ra ngoài !

Khẽ đứng dậy xoay người đi,người ở bên ngoài cũng nhanh chóng rời khỏi,anh không muốn để Paul biết sự có mặt của mình,càng không muốn,để cả hai biết,anh đã nghe !

Cầm chặt chốt cửa,anh khẽ khàng quay lại nơi nó cười nhạt,chọn cách ra ngoài chỉ là,anh muốn cho nó một lý do để yên tĩnh,không muốn,vì anh mà nó không vui!

...

Rũ bỏ chăn,ai kia đi về phía cửa,vừa mới định chạm vào,thì đã có một bàn tay từ bên ngoài tác động,nhìn anh,con người kia,bất giác giật mình.

_ B..Bin?

_Sao em lại đứng ở đây? Có biết rất nguy hiểm hay không? May mắn là không sao,nếu không,anh phải làm sao đây?

Khép chặt cửa,Bin tuôn ra một tràn,ngước nhìn anh,nó bất ngờ hóa đá,anh ấy..??

_Em..định khóa trái cửa,vì..như thế,sẽ không ai có thể vào! Nhưng không ngờ..người đó lại là anh..!

_Em đề phòng cả anh hay sao?

_Không có! Chỉ là..

_Anh hiểu em đang nghĩ gì mà! Khiết Như,điều em lo lắng là không sai,nhưng mà..ở đây,tuyệt đối an toàn! Em có thể yên tâm! Bởi vì..có anh!

Cười khi một tiếng,Bin đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nó,sau đó,lôi từ phía sau ra,nhiều quyển sách bắt mắt,màu sắc cũng đủ biết..là truyện tranh dành cho thiếu nhi..!

_Sao hả? Người lớn,có còn thích đọc truyện tranh không?

Anh gọi nó là người lớn..??

Đúng vậy!

Nó từng khiêu nại với anh về vấn đề này..!

...

Cầm lấy những quyển truyện tranh trong tay,nó cười tươi đi về phía giường,ngồi phịch xuống ngấm ngấm,còn người đối diện chỉ lẳng lặng mỉm cười !

Bước về phía ai,anh im lặng khụy gối xuống,ánh mắt vẫn mong lung ngược khẽ lên trên.

_Có một người từng hỏi anh,khi bản thân biết quan trọng một người,vậy đó là cảm giác gì? Anh không hiểu,cho nên..muốn hỏi,một nhà biên kịch giỏi như em! Vậy..Vũ Thiên Minh anh hỏi Đồng Khiết Như em,đó là cảm giác gì? Em..có thể trả lời cho anh biết,có được không?

Cạch

Tiếng đẩy cửa khe khẽ từ ai đó hướng vào trong,ánh mắt anh có chút khó tả,phải,anh lại chậm một bước rồi !

Chăm chú vào chàng trai kia,nó có chút buồn cười,không phải anh rất giỏi hay sao? Đường đường là một hoàng tử dịu dàng,bản chất lại nội tâm,vậy mà còn phải hỏi nó chuyện đơn giản này à?

_Bin à? Người bạn của anh là ai vậy hả? Nói em biết đi,em sẽ đi đánh cho anh ta tỉnh ra,đúng là một tên ngốc mà!

_Ngốc ??

_Phải đó!

_Vậy..anh hỏi em câu này,cũng có được tính là ngốc không?

_Dĩ nhiên là..có rồi! Anh là đại ngốc!

Nó cười tươi,còn ai kia bất giác chết lặng,anh không buồn vì câu nói của nó,mà chỉ cảm thấy mình đúng là ngốc thật!

Người ở bên ngoài trông thấy,chỉ lẳng lẽ lắc đầu,anh hoàn toàn hết cách với nó rồi!

_Khiết Như! Người đại ngốc,mới là em đó!

K.O khẽ cảm thán,sau đó tăng thêm tiếng thở dài,rõ ràng,Bin đang gợi ý cho nó,nhưng người ngốc thì luôn luôn giả ngốc !

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

T Miu's K:

=> Chân lý ! Chân lý !

47. Chương 46: Lập Luận Tôn Thương Người !

Cạch

Mở toang cửa phòng anh,con người kia lém lỉnh cho đầu mình vào trước,sau đó,dùng tầm nhìn xa vờ vờ đảo quanh,chà,anh hai yêu dấu của nó chạy đâu mất rồi?

_Tiêu Nhiên,anh hai đâu rồi?

Im lặng..

Im lặng..

Một chút rùng mình với không gian kia,nó cau mày khép vội cửa,nhưng với điệu bộ rất nhẹ nhàng,vì nó muốn tạo bất ngờ cho anh! Nói cách khác là hù dọa K.O đấy mà !

Nghiêng đầu

Bước chậm chậm về phía tủ đầu giường,cô gái nhỏ cầm lấy thứ gì đó lên xem,rồi trợn mắt ,không thể nào..chuyện đó..??

_Mình không tin !

Cạch

Cửa phòng tắm..

Nhìn thấy gương mặt khó coi và thứ ở trên tay ai,anh nhanh chóng tiến về phía nó giật lấy,vì sơ xuất,cho nên,nó không thể cướp lại anh !

Đâm đâm mắt ở nơi người con trai,nó bắt gặp ánh mắt anh rất lạ,là ưu phiền,nhưng..lại có gì đó,khó để nói ra,nói thẳng là anh đang rất lo lắng !

_Khiết Như,ai cho em tự ý đụng vào đồ của anh hả? Từ khi nào,em lại không hiểu phép tắc? Em không biết,đồ không phải của mình,không được xem hay sao?

Trăm sự cũng vì sợ nó biết anh phải trở về Pháp đột ngột,nhưng không hiểu sao,lời dễ nghe lại biến thành lập luận tổn thương người !

Hộ chiếu anh cũng chuẩn bị rồi?

Cũng không hề nói với nó một lời,rốt cuộc anh có còn xem nó là em gái hay không?

Ánh mắt long lanh bởi hàng nước mờ mờ,khóe môi cũng run đều sau những câu nói anh,K.O khác rồi! Không giống như lúc trước nữa,người dạy nó không biết phép tắc không phải là anh hay sao? Người dạy nó phải cứng cỏi và kiêu ngạo,không phải là anh hay sao? Người duy nhất đứng ra bao che khi nó phạm lỗi không phải là anh hay sao? Người từng nói,nếu là thứ của anh,cũng sẽ như là của nó,dù bất kể như thế nào,cũng phải nhớ điều này,không phải là anh hay sao?

_Hức hức! Em ghét anh!

_Khiết Như! Em nghe anh giải thích có được không ?

Tan vỡ..

Mọi thứ vỡ vụn rồi..

Anh biết rõ nó không chịu đựng được lời chỉ trích,tại sao,anh lại tự tay phá hỏng,mối quan hệ tốt đẹp này?

...

Đặt vội hộ chiếu ở nơi vị trí cũ,K.O nhanh chóng đuổi theo ai !

Anh hy vọng!

Mình không mắc sai lầm một lần nữa!

...

Phòng khách

Nhìn thấy ai kia tức tưởi chạy đi,gương mặt cả đám ngơ ngẩn,càng bất ngờ hơn,khi người vừa xuất hiện lại là K.O !

_Nè nè nè! Dừng lại một chút !

Vừa mới đến phòng khách,Tiêu Nhiên đã bị Ken chặn lại,thằng em trời đánh này,không thấy anh đang gấp rút hay sao?

__Lại chuyện gì nữa đây? Có gì nói sau đi,anh phải đuổi theo Khiết Như,gải thích cho con bé hiểu,mọi chuyện chỉ là anh tức giận nhất thời !

__Đợi một chút! Rốt cuộc là có chuyện gì hả?

Ken cố chấp,trong lúc anh hỏi han,thì có vài con người đã không chờ được đi mất,nhìn theo mấy bóng dáng kia,K.O rất muốn xử Ken ngay lập tức.

__Anh họ à? Anh nói rõ ràng đi,cái gì mà tức giận nhất thời,còn giải thích,nghĩa là sao hả? Em nghe mà không hiểu gì hết á?

Đến phiên Anny,cô đang rối tung rồi mù đây này,sáng sớm chủ nhật,mà đã có chuyện không vui rồi !

__Nhìn thái độ của Khiết Như,hình như rất căng thẳng,tóm lại,anh rất thương con bé,không lý do gì,lại tức giận mới đúng chứ? Rốt cuộc là sao vậy?

__Còn nữa..

__Hai đứa đủ chưa? Nếu cứ hỏi như vậy,đến khi nào,anh mới trả lời được đây?-Anh cúi,hai con người trước mặt,bất giác cúi đầu,thấy rồi,chuyện này rất căng thẳng__Khiết Như,nhìn thấy hộ chiếu của anh rồi !-K.O hạ giọng,giọng nói đầy tâm trạng đau thương !__Đêm qua,anh định nói với con bé,nhưng vì..lúc đó,anh hoàn toàn không có cơ hội,hơn nữa,Bin cũng đang ở cạnh Khiết Như,anh thấy con bé rất khó khăn để vui vẻ,càng không muốn,để con bé biết anh phải trở về,cho nên..anh quyết định,ngày mai sẽ âm thầm rời khỏi,nhưng mà..-Bước về phía trước,anh bất giác thở dài,Ken nhìn Anny,rồi nhìn lại K.O khổ sở!

__Chỉ có vậy thôi sao? Tại sao..

__Lúc anh nhìn thấy con bé xem hộ chiếu,anh đã rất giận,sau đó không kìm chế,anh đã tổn thương Khiết Như,nói con bé,không biết phép tắc,nhưng mà..đó không phải lời thật lòng của anh! Anh..

Cướp lời cô,anh cố gắng giải bài,nhưng ở đây,lúc lại hiểu được,lúc lại dứt quãng,nhìn thấy Tiêu Nhiên như vậy,Ken có chút hối lỗi,bất kể là không liên quan anh,nhưng thời khắc anh cần K.O,thì chuyện này,cũng đã ảnh hưởng rất nhiều !

__Anh yên tâm đi! Đợi tìm được Khiết Như,chúng ta sẽ từ từ giải thích,có khi..con bé sẽ hiểu cho anh ! Hơn nữa..dù có như thế nào,hai người vẫn là anh em,con bé,không thể nào không thừa nhận,anh là anh của nó !

__Phải đó anh họ! Em chơi thân với Angel từ nhỏ,cho nên,rất hiểu tính nó,sẽ không giận anh được lâu đâu!

Anny tiếp lời,ai kia khẽ quay lại hai con người ở phía sau,gật gật đầu,sẽ không giận lâu đâu,là câu nói dễ nghe,nhưng..không dễ làm,nếu người đó là nó !

Cứng đầu và cố chấp song hành !

Kétttt

Đứng lặng nhìn chiếc xe chỉ 1 centimet đâm vào mình,gương mặt nó trắng bệch,còn người vừa dừng đúng lúc,hốt hoảng chau mày! Nếu anh không dừng kịp,không phải đã xảy ra án mạng rồi sao?

Cạch

__Khiết Như,em có sao không hả?

Chạy về phía nó,điều bộ Zack hốt hoảng,còn nó,chỉ nhìn anh lắc lắc đầu,nhịp tim cứ đập loạn xạ,suýt nữa,nó không xong rồi !

__Em làm gì mà chạy y như ma đuổi vậy? Hơn nữa,còn khóc? Nói anh biết,có chuyện gì vậy hả ?

Im lặng..

Cả cơ thể nó đang run lẩy bẩy,cổ họng cũng nghẹn ngào,cả một câu đơn giản cũng vì nỗi sợ chặn lại,không phải,nó quen với cảm giác này rồi sao?

Anh tự cho mình cái quyền ôm chầm nó vào lòng, bàn tay đều đặn vuốt ve lên làn tóc, từng cơn run, anh điều cảm nhận được từ nó, chắc chắn nó cũng đang sợ lắm!

__Không sao rồi! Không nói cũng không sao, anh đưa em về gặp ba có được không? Ông ấy, đang muốn gặp con gái cưng mà!

__B..ba?

__Phải đó! Là ba của em!

Từ từ để nó rời khỏi người mình, anh cố gắng dỗ dành một đứa trẻ, nghe nhắc đến ba, nó tự khắc gật gật đầu, tay nắm vội tay anh !

...

Con đường thênh thang..và tấp nập xe cộ qua lại, hình bóng nhỏ nhắn, quả thật không dễ tìm..!

Họ chia nhau ra để dõi mắt nhìn quanh, nhưng..hình như kết quả mong lung xa thẳm, con người kia, cũng biến mất một cách bí ẩn !

__Khiết Như, em bỏ đi đâu vậy hả?

Hai tay khê chóng hong, gương mặt Nike nào nề, thoát tiên, nơi ngực trái đau vời vời, không xong rồi, anh quên mang theo thuốc! Hơn nữa, nếu để Bin biết, thì một ngày nào đó, nó cũng sẽ biết !

Nhưng kỳ lạ!

Anh phải vui khi nó biết chứ?

Vì nếu như vậy!

Không phải, nó sẽ thấy anh như thế rất xứng đáng hay sao?

Xứng đáng..với những gì anh gây ra cho nó!

__Mình..không được! Không..

Khụy xuống dưới mặt đường, gương mặt anh biến dạng, đau không thể diễn tả, kì thật, anh sắp không xong rồi sao?

Nếu như vậy? Lỗi lầm của anh, ai sẽ trả đây?

Anh muốn! Mình là người ở lại trong trái tim của nó, anh muốn mình là người duy nhất có được nụ cười của nó!

Anh muốn, mình là bờ vai vững chắc để nó tựa vào, một vòng tay ấm áp vào những khi đông lạnh!

Chứ không phải..chung tay cho một người nào khác..!

...

Ngất lịm ở bên vệ đường, người con trai vô hồn khép chặt mắt, nét mặt thanh tú kia, hòa lẫn vào ánh nắng của mặt trời !

__Được rồi Khiết Như, không phải em đã an toàn rồi hay sao? Nói chuyện với anh, có được không?

Ôm chặt lấy gối, nó im lặng hơn bao giờ hết, còn ai kia, vẫn đang lúng túng muốn được nghe giọng nói của ai !

__Phó thiếu gia! Tiêu tiểu thư! Mời hai người dùng nước!

Cộp

Nhìn hai thứ thức uống khác nhau, anh nhìn lại người hầu gật đầu, cô cũng gật nhẹ đầu, sau đó, lui gót vào trong!

Cafe ? Sữa ?

Hai loại thức uống khác nhau! Hai con người ngồi cạnh bên,nhưng tính cách trái chiều! Anh muốn nó nói chuyện với mình,ngược lại,nó đang đợi ông xuống !

_Xin lỗi Khiết Như,đúng lúc,ba em vừa có công việc đột xuất,cho nên..đã ra ngoài! Anh vì sợ em một mình ở ngoài,không còn cách nào khác,đành phải nói dối em! Cho anh xin lỗi !

Anh giải thích một cách từ tốn,nghe đến đây,gương mặt nó đanh lại,sao trên đời này,ai cũng muốn gạt nó hết vậy? Bộ mặt của nó,ngốc nghếch đến độ,ai cũng muốn trêu chọc hay sao? Cả người nó tin tưởng cũng gạt nó,cả người nó coi như là tốt,cũng gạt nó !

Có lẽ..nó ngốc thật !

Xiết chặt chiếc gối trong tay,nó cố nén cơn giận,nhưng không hiểu sao,càng kìm chế,đôi mắt lại cay cay!

_Nói đi..tôi ngốc đến vậy sao?

Đang yên đang lành,con người kia bắt giác lên tiếng,quay sang anh,là khuôn mặt cực kỳ khó coi.

_Em không ngốc,chỉ là..

Bịch

Ném nhanh gối xuống Sofa,nó đứng ngay dậy,người con trai cũng ngay một đứng nhanh theo,về mặt anh đầy nét khó xử!

_Tôi không ngốc! Nhưng là đứa dễ bị gạt! Nếu như vậy,có khác gì ngốc hử? Các người luôn như vậy,nói một đằng nhưng lại làm một nẻo,tôi thật sự..hức hức,nhìn lầm các người hết rồi! Huhuhu !

Gồng mình hét lớn,con người kia tức tốc chạy vụt đi,hướng mắt nhìn theo,Zack thở dài ! Chỉ là một câu nói,nó đã như thế,nếu như,bí mật đó không giữ được,có phải cô bé này,sẽ làm chuyện khờ dại hay sao?

_Rốt cuộc mình phải làm gì đây?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

48. Chương 47: Người Ngang Qua Và Những Hồi Ức Đẹp !

_Mình..?? Tại sao..??

Đặt dấu chấm hỏi trong đầu,anh nhìn quanh căn phòng một nhọc,có chút gì đó khác lạ hơn lúc ban đầu,hình như những cơn đau của anh,cũng đã được khống chế thì phải !

_A!

Khẽ tựa lưng vào thành giường,Nike dùng mắt quan sát một lần nữa,anh biết nơi đây là đâu? Nhưng..lại quên mất việc,ai đã đưa mình đến ! Có thể là một người qua đường tốt bụng,cũng có thể là một trong số bọn họ hay chăng? Dù thế nào,anh cũng phải biết người đã đưa mình vào bệnh viện,vẫn mong rằng,người đó không phải Bin,nếu không,anh lại khó lòng giải thích!

Cạch

Tiếng động ở cửa..

Hướng mắt về nơi xa,Nike chau mày quan sát,chỉ một bước nữa thôi,anh sẽ biết được người đó là ai?

Cộp

Gương mặt này..

_B..Bin?

Không ngoài dự đoán,người đã đưa anh đến đây là Bin,trông thấy ai kia,tâm trạng Nike bấn loạn! Còn phần Bin,anh rất muốn đánh chết thằng em ngốc nghếch này!

_Thằng nhóc này! Em biết rõ bản thân có bệnh,tại sao lại không nói với anh ?

Vừa mới bước vào,Bin đã tuôn ra một tràn trách phạt Nike,trăm sự cũng là vì lo lắng quá độ,nên cũng không mấy để ý đây là đâu !

Nhìn chằm chằm vào Bin,làn môi ai khê cười nhạt,chết tiệt,sao lại cười ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này chứ?

_Xin lỗi Bin,em sợ anh lo lắng! Hơn nữa..

_Bây giờ anh biết thì không lo lắng hả?

Anh cướp lời gắt lên một cách trắng trợn,riêng con người kia,chỉ im lặng trước lời nói của anh !

_Em yên tâm! Chuyện này anh chưa nói với ba mẹ,nhưng mà..em cũng đừng chủ quan,một chút sơ xuất,sẽ khiến em,mất mạng đó!-Bin căn dặn,rồi ngồi xuống bên cạnh ai kia_Vũ Khải Nguyên,coi như là anh xin em,chúng ta là anh em,dù như thế nào cũng phải nói rõ với anh,nếu như hôm nay anh không biết,có phải em định giấu anh cả đời hay không?-Người trước mặt Bin khe khê lắc đầu,khi anh biết mình đang mang căn bệnh này,anh hoàn toàn sụp đổ,làm gì có thể nói ra,bản thân anh sắp chết chứ ?

_Bin à? Khiết Như đâu rồi hả?

Anh lơ đi câu hỏi bằng việc quan tâm một người,căn bệnh này không quan trọng bằng việc anh phải tìm nó,nhất định phải tìm được nó !

_Em tự lo cho mình đi,Khiết Như đã có bọn họ tìm rồi ! Chắc không lâu,sẽ tìm được!

_Được rồi! Em sẽ nghe lời anh!

_Thằng nhóc này,phải nghe lời anh ngay từ đầu mới đúng,nếu không..không có những chuyện hôm nay!

Ai kia nhắc khéo,nghe đến đây,con người nằm trên giường chỉ lẳng lặng cười trừ,phải,nếu nghe lời Bin ngay từ đầu,có phải tốt hơn không?

_Hức hức !

Cầm đầu chạy đi,nó quên mất việc ở phía sau luôn có một người đuổi theo mình,Shyz cũng được coi là những người có kiên nhẫn nhất từ trước đến giờ,vì anh không muốn,mình là người bỏ cuộc!

Bịch

_A! Hức hức !

Nhìn xuống nơi đầu gối đang rướm máu,con người kia càng khóc to hơn,nó cũng không biết đây là lần thứ mấy bị ngã nữa? Nhưng nó biết,khi nó ngã,hầu như là lúc nó thê thảm đến khốn cùng !

Ngay bây giờ nó rất giận Tiêu Nhiên,anh từng nói sẽ ở lại với nó,nhưng chưa được bao lâu,lại trở về!

Nhưng điều làm nó buồn nhất,không phải là anh mắng nó không biết phép tắc,mà là anh không hề nói trước việc mình đi !

Nói một câu thì trời sẽ sập hay sao?

...

_Tiêu Nhiên! Em ghét anh! Em ghét anh! Em ghét anh!

Dùng tay đánh xuống mặt đường,nó không nghĩ đây là chuyện ngu ngốc,vết máu ngày càng nhiều,tìm nó như co thắt lại !

Khẽ khụy gối trước mặt ai kia,nơi ngực trái anh như tê liệt,nó tự hành hạ mình,cũng giống như có con dao nhọn đâm vào anh!

Anh đau..

_Em thấy vui không khi làm mình bị thương vậy hả ? Tay bị trầy? Chân cũng bị trầy? Em không vui,thấy bất mãn,tại sao không nói rõ ràng! Em không thấy mình quá đáng hả?

Ngước lên nhìn Shyz,nó im lặng xiết chặt nắm tay,đau sắp chết rồi,tại sao lại ngốc như vậy? Cái tính tiêu cực này,khi nào mới loại bỏ hoàn toàn đây?

_Khiết Như,không phải trước giờ,K.O rất thương em hay sao? Anh nghĩ,hai người là anh em,thì không nên vì hiểu lầm nhỏ mà cãi nhau như vậy,khi em chạy đi,có biết mọi người lo lắng cho em hay không? Anh biết,em rất buồn,nhưng mà..những người quan trọng em,còn buồn và đau lòng hơn em! Trong đó..có cả anh!

Giọng nói trầm đi theo mỗi giai đoạn,bàn tay rần rần cũng vô ý chạm nhẹ lên khuôn mặt kia,anh lau đi những giọt nước mắt,và xua đi những ý nghĩ đại khờ !

_Về nhà với anh,có được không?

_Không muốn!

_Anh biết rồi,chân của em đang bị thương,như vậy đi,anh sẽ cõng em,như lúc nhỏ,được chứ?

Lúc nhỏ?

Là khoảnh khắc đó sao?

Là lúc nó cần người an ủi,thì một vị hôn phu từ trên trời rơi xuống,người đó cho nó hy vọng về một cuộc sống tốt đẹp,người đó khiến nó không nghĩ mình là một đứa không ai cần,người đó cho nó nụ cười,cho nó nước mắt,cho nó một con người mạnh mẽ,nhưng cũng chính người đó,đẩy nó từ thiên đường,rơi xuống địa ngục,và cũng người đó lại vực dậy sức sống cho nó một lần nữa!

Người đó..hiện tại là một người ngang qua,người ngang qua để lại bao hồi ức tốt đẹp,cũng như những thương tổn không bao giờ lành!

Anh là người ngang qua,và nó cũng là người ngang qua..!

Suy cho cùng là những bước ngoặt trong cuộc đời,không tránh khỏi,anh cũng được xem là người in rõ trong trí nhớ nhất!

Phải,là một hồi ức đẹp !

...

_Em có thể nói không được sao?Ngay lúc này,anh là nhất rồi! Em có quyền từ chối ư? Có thể đẩy anh ra,sau đó lại bỏ chạy hay sao? Hạo Duy Thần,anh xuất hiện rồi lại cho em từ hạnh phúc đến đau khổ,rồi một lần nữa đưa tay kéo em lên! Rất cuộc..hức,là tại sao vậy? Nói em biết,có được không?

_Anh..

_Nếu như..em nói bản thân không còn cảm giác với anh,anh có tin không? Nói em không yêu anh nữa,mà là thay vào một vị trí khác,anh có tin không? Nếu em..ừm ừm..ừm..

Shyz không có kiên nhẫn chờ nó nói hết câu mà trực tiếp cưỡng hôn,còn nó cố phản kháng nhưng bất lực!

Đây là lần đầu tiên anh hôn người mình yêu,gần nhau,nhưng hình như khoảng khắc luôn cách trở!

Dùng hành động không quan minh này,không phải là cá tính của anh,nhưng mà..để mọi người chứng kiến,cũng được xem là quan minh rồi chứ?

...

Hai bờ môi chạm vào nhau,nhưng thực tế cô gái kia đang phản kháng kịch liệt,riêng người con trai lại cố gắng dung hòa!

Đặt nhẹ nhàng bàn tay nơi khuôn mặt ai, Shyz nghiêng đầu mút nhẹ làn môi căng mọng, tay còn lại giữ chặt cánh tay ai, khung cảnh thơ mộng kia, càng khiến mọi người chao đảo!

_Ừm ừm..

Kiên trì giữ lâu, anh không biết rằng nó đang khó khăn tột độ, cả dòng tộc Hạo Gia này, có thói quen hôn không hôn hay sao?

Anh tạo vỏ bọc mạnh mẽ chỉ là để nó xem thôi, càng đúng hơn là để mọi người nhìn thấy, nhưng sau tất cả, anh cũng là một con người bình thường!

Si tình và nhu nhược đấy thôi!

Có thể không dễ buông bỏ một người từng nắm, dù họ là một người ngang qua, nhưng mà.. hồi ức tốt đẹp kia, anh vẫn sẽ cố gắng lưu giữ!

Bất luận đoạn đường sau này khó đi hơn, nhưng không sao, đi trên chính đôi chân mình là được!

...

Hoang mang, người chứng kiến đau lòng tột độ, anh thừa nhận bản thân rất đau, nắm tay vô hồn cũng đang xiết chặt!

Giận ư?

Không phải !

Mà thực tế đang ghen !

Người hôn cô gái kia, người ở bên cô gái kia, rõ ràng phải là anh chứ ?

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

49. Chương 48: Đạo Diễn Đại Tài !

Trở về cùng Shyz, nó như một đứa sau cơn chiến tranh còn sống sót, mặt mũi lấm lem, còn tay và chân được băng bó kỹ càng! Chỉ là chưa phải trở thành sát ướp Ai Cập thôi, nhưng nếu còn một lần nữa, chắc mọi người đã phải nhận xác nó rồi ==!

Gục đầu xuống vai anh, nhịp tim ai hỗn loạn, anh đã hôn nó, còn hôn rất lâu, Korean cũng vậy, cũng đã từng hôn nó, nói thật, cảm giác có gì đó chênh lệch ! Nhà họ Hạo, có thói quen xấu này từ khi nào?

_Trời đất! Angel mày làm sao vậy?

Vừa mới bước vào phòng khách nó đã nghe văng vẳng tiếng Anny, cô nhìn nó bằng đôi mắt hốt hoảng, còn bộ dạng, thì cuống khờ cùng! Về phần Ji, cô cũng bất ngờ hóa đá, khi đi còn rất lạnh lặn kia mà, sau chỉ vài tiếng đồng hồ, lại như một phế phẩm vậy?

...

Đặt nó xuống sàn nhà, Shyz cẩn thận để nó ngồi vào Sofa, sau đó, dùng khăn giấy lau sạch vết nước còn đọng lại, đây là lần thứ mấy, anh lau nước mắt cho nó từ khi bắt đầu trở về? Ai từng nói, mình muốn làm một công chúa xinh đẹp, không phải mang gương mặt lọ lem, mọi thứ, nó quên thật rồi sao?

_Đội Tiêu Nhiên trở về, em phải nói xin lỗi với cậu ta, có biết không? Anh biết, em làm được mà, đúng chứ?

_Không muốn!

Vấn câu trả lời cộc lốc ban đầu, phải, cô gái này khi nắn lòng thì tất cả điều bỏ mặc, thậm chí người đó là một phần quan trọng như thế nào!

...

Lon ton từ trong bếp đi ra, Ji nhìn sang Anny rồi gật đầu, âm mưu của họ là muốn tra tấn nó bằng thức ăn và sữa!

_À Shyz! Ở đây giao lại cho tụi em được rồi, lúc này, cậu trợ lý của anh có đến đây, hình như là có chuyện quan trọng muốn nói với anh, nhưng mà.. điện thoại của anh đã khóa máy, cho nên.. mới nhờ tụi em chuyển lời giùm!

Anny tường thuật, nhìn vào cô rồi nhìn về phía nó, anh miễn cưỡng gật đầu, giao cho hai cô nhóc này chăm sóc, đúng là anh không an tâm! Nhưng mà.. có lẽ, Tiêu Nhiên cũng đang trở về, chắc chắn sẽ không có chuyện gì mới đúng!

Được rồi! Vậy Khiết Như giao lại cho hai đứa, nhớ là..-Khựng lại một chút, anh bước đến cạnh Anny Chăm sóc con bé cẩn thận, nhất định đừng để cả hai anh em nhà họ xung đột, nếu.. Khiết Như không muốn xin lỗi, thì em phải nói với Tiêu Nhiên, nhẹ nhàng một chút, nếu không muốn, con bé trở thành xác ướp Ai Cập!-Lời lẽ đầy quan tâm, nhưng về sau làm cô rùng mình, hóa ra, vết thương kia là thương tổn mà nó tự hành hạ!

_Em biết rồi! Anh yên tâm!

_Ừm!

Khẽ quay người bỏ đi, cô nhìn theo bóng Shyz thờ dãi, một kẻ si tình không muốn tổn thương người mình thích, nhiều kẻ nội tâm không dám thổ lộ nỗi lòng, còn một người luôn vì tính cố chấp của ai kia, mà hạ mình xin lỗi!

Dù đúng hay sai, anh luôn là người cúi thấp, hạ bệ cầu may !

...

_Há miệng ra! Chị dứt cứng ăn !

Nhìn đôi mắt Anny chớp chớp nó và Ji cau mày, cô bạn thân của hai người có vấn đề về mắt hay sao? Cả thái độ cũng xưng hô một cách ngọt ngào !

_Ghe quá đi! Hay để tao dứt cho, mày cứ như vậy, Angel không chết đói, cũng bị mày hại chết đó !

Quay sang Ji, cô đánh mặt, lâu lâu người ta mới học cách dịu dàng, không ngờ lại bị cho là mưu sát người khác, rốt cuộc có còn công lý hay không? Hay có lẽ, tính cách dịu dàng này, không phù hợp với cô ?

_Vậy mày làm đi!

_Ừm!

_Khoan đã! Để anh làm là được rồi!

Giọng nói này..

Đưa cặp mắt to tròn về phía anh, nó bắt giắc trầm trọng, riêng hai con người kia, chỉ lẳng lặng mỉm cười, người cần xuất hiện, cuối cùng cũng xuất hiện !

Đặt bước chân về phía ai, K.O cau mày nhìn vào đầu gối và tay nó, lại là vì giận anh, cho nên, mới làm ra những chuyện này hay sao?

Nó hận không thể đứng dậy bỏ đi, nó hận không thể dùng tay ném gối thẳng về phía anh, nó hận bản thân ngu ngốc đi tin lời anh, hóa ra anh chỉ muốn lừa dối nó!

_Ồ Ồ..Ji ! Ji ! Tao có chuyện nhờ mày, lên phòng với tao có được không?

Không gian căng thẳng, cô lên tiếng rút lui, người còn lại nhìn Anny phối hợp.

_Đúng lúc, tao cũng đang muốn tìm mày tư vấn vài thứ, mau lên!-Cô cười cười, rồi quay lại phía nó và anh_Hai người từ từ nói chuyện, bọn em lên phòng trước!

_Được rồi! Hai đứa đi đi !

_Nè..

Đưa mắt về hai bóng dáng đang chạy thục mạng kia,khóe môi ai méo xệch,bạn thân gì đâu,ngay lúc này lại bỏ rơi nó!

Ngồi xuống bên cạnh ai,anh đưa tay định vuốt nhẹ lên tóc nó,nhưng thoáng chút,cô gái nhỏ đã cố tránh xa anh!

_Khiết Như,em..

_Không muốn nói chuyện!

_Được! Nghe anh nói,có được hay không?

_Không muốn!

_Anh hai không phải không muốn nói với em,chỉ là..anh hoàn toàn không có cơ hội,bất kể là em có giận,có không muốn nói chuyện với anh,nhưng mà..nghe anh giải thích có được không?-K.O thành khẩn,hai bàn tay cũng ngày một giữ chặt tay ai _Anh sợ khi em biết sẽ không thể chấp nhận,phải,anh từng hứa sẽ ở lại với em,nhưng mà..công việc cũng cần anh,thế nhưng..người suốt đời suốt kiếp,anh quan trọng nhất vẫn là em,nếu như có thể,anh sẽ để em trở về bên anh,bên cạnh một mình Tiêu Nhiên anh,không cho bất kỳ ai giành lấy,vì anh rất sợ,sợ hơn bao giờ hết! Em có hiểu điều này hay không?-Chăm chú nhìn vào hốc mắt kia,nó bất ngờ im lặng,nỗi đau có chút gì đó được xoa dịu,nó không muốn giận anh,nhưng mà..lại không thể gạt bỏ quan niệm trong lòng _Khiết Như,anh..

Rung..rung..rung

Là điện thoại của anh?

Buông vội cánh tay ai,anh đưa tay tìm kiếm điện thoại,nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình,tâm trạng anh càng thêm rối rắm.Sao phải là ngay lúc quan trọng này chứ? Lần thứ hai anh không có cơ hội nói ra,đúng thật là..số phận đang trêu chọc anh sao?

_Là Seven gọi cho anh,có đúng hôn?-Nhìn lại phía nó,anh khẽ gật đầu _Em suy nghĩ kĩ rồi,em không muốn làm anh khó xử giữa công việc và tình thân,cho nên..anh cứ trở về Pháp,nếu có thời gian,nhớ đến đây thăm em là được!-Đưa tay kéo ai về nơi mình,anh vòng tay ra phía sau xiết chặt,cô gái nhỏ,anh rất thích em,là câu nói anh muốn hét thật to,để cảm nhận nỗi lòng !

_Nếu không có em,anh phải sống sao hả? Mỗi ngày chỉ đối mặt với bốn bức tường lớn,anh lại sợ,có khi anh sẽ tự tử mất,lúc trước..khi để em trở về đây,là một quyết định sai lầm của anh,vì muốn em tìm được gia đình,anh đã cố chấp nhận,nhưng mà..cảm giác có em,anh đã quen thuộc rồi,bây giờ..thật sự là rất khó! Cuối cùng..anh cũng hiểu được cảm giác của Korean và những người còn lại,thì ra..anh cũng giống như họ !

Đặt kết luận,người con trai từ từ để nó ra xa mình,còn ai kia nhìn anh tròn mắt,câu nói đó là có ý gì ?

_Tiêu Nhiên,em muốn hỏi..

_Angel! Angel!-Giọng Anny cắt ngang câu hỏi của ai kia,quay lại nhìn cô,nó chau mày khi người đối diện đang giữ điện thoại của mình,còn bộ dạng đang thở lấy thở để _Nè..tên mặt lạnh gọi cho mày!-Nhận lấy điện thoại từ tay Anny,K.O tận tâm đưa cho nó,còn ai kia nhìn anh gật đầu,tay phải bị thương,cũng ảnh hưởng đến khả năng lấy đồ của tay trái =_==!

_Sao đây? Anh là đang đi du lịch có đúng không? Nếu vậy,quà của tôi,anh tính làm sao hả?

Quà ??

Người bên đây đòi quà,còn người ở nơi xa đắm đắm mắt vào laptop chau mày,chiếc xe Lamborghini màu xanh nhạt,vẫn theo tốc độ chạy thẳng!

Anh chỉ hứa,chứ đâu có nói sẽ mua,nó đang căng thẳng cái gì chứ?

_Đồng Khiết Như,trí nhớ của em,quả là không tệ,nhưng mà..hình như tôi quên mất rồi,em nói xem,tôi hứa lúc nào vậy?

_Lúc..-Có một cặp mắt nhìn chăm chăm vào nó chớp chớp,trước mặt Anny và Ji là quá đủ mất mặt rồi,không thể nói ra trước mặt anh,Korean đã bàng quang ôm nó _Lúc ở sân bay,anh đã hứa với tôi,với tất cả bàn dân

thiên hạ trên thế giới,đã đủ chưa hả?-Anny đứng đối diện che miệng cười,còn Tiêu Nhiên,gương mặt vẫn lạnh tanh!

_Vây..họ cũng nhìn thấy,cách em luyện tiếu tôi,có đúng không? Hả?-Tiếng cười kia làm ai đó xanh mặt,không đúng,không được nổi giận ngay lúc này__Đồng Khiết Như,như vậy cũng đủ rồi!

Tám con chữ ngắn gọn được anh thốt ra,tiếp theo sau là tiếng cuộc gọi đang ngắt,nó cũng không thể đoán trước được con người này,lúc lạnh lùng,lúc lại ấm áp!

Sân thượng

12:00 pm

Cái thời gian đáng lẽ là mọi người đã say giấc,nhưng không,ở đây cả đám đang tất bật thay nhau nướng bắp mỡ hành,còn một số người thì chuẩn bị thức uống,riêng ai kia ngồi chống cằm quan sát!

Nó bây giờ y như người tàn phế,chân đau,tay cũng đau,may mắn vẫn còn một tay để chống cằm,nếu không,chắc khó coi lắm!

_Ấy! Quên mất,Khiết Như như vậy,làm sao ăn đây ta? Bắp anh nướng thơm như vậy mà! Đúng không mấy đứa?

_Phải!-Đồng thanh.

Quay sang cả đám,Tiêu Nhiên cất giọng,cả tập đoàn lắng nghe điều kia ngay tức khắc đồng thanh,anh lại muốn nó bỏ chạy nữa mới vui sao? Người ta mới làm lành,mà lại đi bới móc!

_Nghĩ cũng tội thật,phải làm sao đây Tiêu Nhiên? Hay là..em ăn giùm phần của Khiết Như,có được không?

Một cặp anh em họ ăn ý đây mà..

Ai kia nhìn chằm chằm vào Anny lườm nguýt,chắc phải bảo Anny đi nhập hộ khẩu vào nhà họ Tiêu mới được,giống y như Tiêu Nhiên ==!

Những người còn lại nghe thấy chỉ mỉm cười,không đúng,phải là hét lên chứ,sau đây này,nó lại im lặng? Chẳng lẽ..

” Được lắm! Nhớ mặt các người,ta không chấp nhất làm gì ”

...

Một phút trôi qua,gương mặt nó không hề biểu cảm,chỉ duy nhất ánh mắt trong veo vẫn hướng về cả hội đồng mỹ nam mỹ nữ kia! Đáng ghét,12 giờ đêm đi ăn bắp nướng mỡ hành,có nhầm lẫn hay không? Ngay lúc này,lại chỉ để nó nhìn,quả là độc ác!

_Này! Giận tao hả?

Im lặng

_Khiết Như,anh hai chỉ đùa mà!

Vẫn im lặng

_Cho bọn anh xin lỗi!

Vẫn im lặng

_Bây giờ em muốn anh hai làm gì? Anh sẽ làm để chuộc lỗi,có được không?

Rung cảm

_Là hai nói đó,đừng có hối hận!

Lạ chúa,cuối cùng nó cũng chịu nói chuyện,chăm chú nhìn vào ai,Tiêu Nhiên khẽ gật đầu,còn nó cười lém lỉnh.

_Bây giờ,Khiết Như muốn anh làm gì?

Chóp chóp mắt

_Tiêu Nhiên,tách hạt bắp cho em,có được không? Em nghĩ,đây không phải là điều quá đáng chứ? Anh hai làm được mà,có phải vậy không mọi người?

_Ồ Ồ..-Cả đám cười cười,riêng K.O rất bình thản,anh đã lường trước chuyện này từ khi quyết định,đưa ra đề nghị rồi,chỉ là không ngờ,nó đến nhanh như vậy ==!

_Tiêu Nhiên! Anh chết chắc rồi! Hehe

Ken cười gian tà,riêng người lúc này hòa theo đang tìm kiếm tấm bia đỡ đạn,cô không muốn mình tách hạt bắp đâu,càng không muốn,mình bị làm gì đó !

_Anny..mày cũng có phần mà,mau ra trình diện cái nào!-Nó nhấn mạnh từng chữ,sau đó quay sang Ken nhướn mày _Anh Ken,chuẩn bị máy quay giùm em,có được không?-Ai kia nhìn nó gật gật đầu _Hehe! Một chút em nói sao,mọi người phải làm như vậy,có biết không? Ai cãi lời,chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ!-Nó nhìn xung quanh đe dọa,cả đám nhìn nhau,miệng méo xệch,riêng ai kia lại cười toe toét _Vừa mới nói đã không hợp tác gì hết rồi,đạo diễn như em,có phải quá thất bại rồi không?

_Dĩ nhiên là không rồi! Hihi.

Đồng thanh.

Vì không muốn phật lòng ai kia,cả đám đành hợp tác một cách vui vẻ,đương nhiên kịch bản,cũng không phải một kịch bản tồi,mà là..một kịch bản quái dị,do chính nó biên soạn và kiêm đạo diễn!

Còn những con người kia phải gạt bỏ lòng tự trọng,mà diễn trọn một thước phim đúng nghĩa 12 giờ ! (T Miu's K: Định nhất ma người ta a~)!!!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

50. Chương 49: Quà Của Em Sao? Tính Vào Tôi Là Được Rồi !

06:00 am

Cạch

Hướng mắt về phía chiếc giường kia,K.O dậm ra bật cười,đi kèm bên cạnh là cái lắc đầu nhẹ,nhẹ,sau đó,từ từ khép chặt cửa!

Cộp

Cộp

Từng bước chân đi về nơi nó,anh làm tròn bổn phận cúi xuống kéo chăn lên,khi ngủ nó lại có thói quen tung chăn thì phải,từ nhỏ đến lớn đều như vậy,còn anh bất kể thời điểm nào,cũng là một phần tận tụy ở cạnh,có lẽ..anh cũng đã dần quen với cảm giác lo lắng này!

_Khiết Như,đã đến giờ,anh ra sân bay rồi! Có thời gian,anh nhất định sẽ đến thăm em,có biết không? Còn nữa..những người còn lại,sẽ thay anh,chăm sóc cho em.Giống như anh..thương yêu em,em phải ngoan và nghe lời bọn họ,hiểu không hả?

Khụy gối xuống bên cạnh giường nó,anh nói rõ một lúc nhiều lời,làn môi cũng vô thức đặt lên vầng trán nhỏ nhắn kia,kiss nhẹ,tầm khoảng 30s,sau đó,mới chịu rời ra.

_Anh đi đây!

Lặng lặng đứng dậy,K.O khẽ quay người đi,trong lòng có chút gì đó khó tả,nói đúng hơn là luyến tiếc không lường!

_Tiêu Nhiên! Anh không được đi-Tung vội chặn,con người kia đặt đôi chân xuống sàn nhà mướt nhọc,mỗi bước đi về anh,điều đầu đón ngàn lần.Người ở phía trước bất ngờ quay lại chau mày,đã bị thương,vậy mà còn cố gượng_Tiêu Nhiên,hức hức,anh đừng đi mà,em đổi ý rồi,không muốn anh hai đi đâu,hức hức-Ôm chầm lấy anh,cô gái nhỏ òa khóc,nhìn xuống ai kia,anh có chút do dự,rất muốn xiết chặt lấy nó,nhưng lại muốn đẩy nó ra khỏi mình.

_Khiết Như,sắp trễ giờ rồi,em có biết hay không? Là ai nói với anh,anh nên trở về đó hả?

_Hức hức! Em là muốn làm anh trễ giờ,có biết hay không? Hả? Tiêu Nhiên,hôm qua là em nói sai,là em không sáng suốt,hức hức!

_Khiết Như,anh..-Khựng lại một lúc,anh đưa tay vòng qua tấm lưng nhỏ giữ chặt_Được rồi! Đừng khóc nữa,anh sẽ ở lại với em một tuần nữa,có được không?Lúc đó..em không được như hôm nay ngăn cản anh nữa,được chứ?-Dụi đầu vào nơi ngực anh,nó gật đầu lia lịa,về phần K.O,lại bắt giác mỉm cười,ít ra người quan trọng cũng đồng ý giữ chân anh,dù chỉ khoảng một tuần !

_Thật là thoải mái quá đi,không có Korean,đúng là bầu trời trong xanh hơn hẳn,uống cafe không đường,mà vẫn cảm thấy ngọt ! Hahahaha hahahaha !

Cầm tách cafe trên tay,cô vui vẻ lon ton ra phòng khách,anh ta đi một tuần y như đi một năm vậy,không khí quả thật rất tuyệt à nha !

_Vậy sao?

Giọng nói này..

Quay về phía trước mặt,Anny bắt giác hóa đá,đi một tuần kia mà,sao tự dưng lại trở về rồi? A! Chắc do cô tưởng tượng thôi,nếu có về làm sao nhanh vậy,không lẽ..thời điểm anh ta gọi cho bạn thân của cô,đang là lúc,Korean ra sân bay! Như vậy...???

Cộp

Cộp

Để hai tay ở yên trong túi quần,đáng người ung dung đi lại phía cô,mỗi bước chân tiến dần,cô y như người rơi từ chín tầng mây xuống!

_Ô..là anh hả? Hi hi! Có muốn uống một chút cafe không? Nói cho anh biết,là cafe thượng hạng đó,có biết không? Hả?

Cô giả ngốc,ai kia hướng xuống tách cafe chau mày,nói nhảm,vật dụng ở đây cũng có hạ cấp hay sao? Cô ta quá xem thường anh rồi,hay thực tế chỉ đang có ý thoát thân nhỉ ?

_Phong Vũ Di, tôi đã bảo cô không biết cách nói chuyện rồi mà!-Korean cảm thán,sau đó bước ra phía sau,xoay lưng về nơi cô đang đứng_Sao hả? Ở đây,từ sáng đến giờ, cô chưa ăn gì có đúng không? Có muốn tôi cho người,đưa em gái yêu quý của Ken,đi ăn sáng không? Hả?

Cảm nhận sống lưng lạnh lạnh,khóe môi cô cười trừ,hóa ra anh ta cũng có giả tâm muốn mưu sát cô,thật..không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết!

_Tôi cảnh cáo anh..

Sét đánh ngang tai

Mặt Anny tối sầm nhìn ai kia đang tiến thẳng lên lầu,không thể chấp nhận được,anh ta không xem cô ra cái gì cả,nhưng may mắn,về sau cô chưa thốt ra !

_Đồ thần kinh!

_Phong tiểu thư,cô có thói quen,mắng người khác ở sau lưng từ khi nào vậy? Hơn nữa,lại là Hạo Tổng của tôi ?

Joy ư?

Quay lại phía sau,cô như muốn giết chết người vừa nói,hóa ra người thân cận Korean,cũng mắc bệnh giống anh ta,thích bối mớ người khác !

_Hứ! Anh ta chẳng là cái gì hết,tôi thích thì tôi mắng thôi!-Ai kia vênh mặt_Không phải anh muốn mang hành lý lên phòng anh ta sao?Mau lên,đi đi ! Nếu không,nợ của anh ta,tôi sẽ tính hết vào anh!-Chăm chăm vào Anny,Joy bắt giác mỉm cười,nghe mà rất muốn bật cười,một cô nhóc với chiều cao 1m50 muốn so đo với anh sao?

_Ồ! Nghe cũng rất thú vị,hẹn Phong tiểu thư ở phòng tập Judo lúc 5 giờ!

_Nè..-Chỉ tay theo bóng người kia,khóe môi cô méo xệch_Tôi có nói là đánh nhau với anh đâu? Hơn nữa,tôi làm gì biết Judo hay Karatedo chứ? Thật là..

Cộp

_Phong Vũ Di! Nếu không biết Judo hay Karatedo,thì..anh sẽ huấn luyện cho em,nhưng với một điều kiện..

Thanh âm quen thuộc vang lên ở phía sau,khóe môi ai bắt giác mỉm cười,từ từ xoay người lại gật gật đầu,nhờ EB huấn luyện cho cô là được rồi!

_Đồng ý! Bất cứ là điều gì cũng được,trừ gả cho anh ngay bây giờ!

_Nhưng..anh đang muốn em gả cho anh ngay bây giờ! Sao hả?

EB nhướn mày,anh đang nói một cách nghiêm túc,còn ai kia chỉ khê khàng đặt tách cafe xuống bàn,sau đó tỉ mỉ xoắn tay áo !

_Được! Em giúp anh tỉnh lại,là được chứ gì?

...

Người trên lầu đưa mắt nhìn xuống cảnh tượng kia cười cười,nếu cô có được một chút hạnh phúc của hai người bọn họ,thì quá tốt rồi !

Phòng nó

_Tiêu tiểu thư,em phải cẩn thận một chút,đừng để vết thương bị thấm nước,nếu không..sẽ không tốt,có biết không? Dù là một chút vết trầy xước nhỏ,cũng không được có,con gái đừng nên có sẹo là tốt nhất!

_Hi! Cảm ơn chị Henry! Em sẽ không để bị thương lần nào nữa hết,hihi !

Nhìn người vừa trị liệu vết thương ở chân và tay cho mình,nó cười khi một cách ngoan ngoãn,còn người được cảm ơn rồi rít kia,cũng đáp lại y rằng nụ cười đó!

_Nếu không còn gì khác,chị đi làm việc của mình! Em cố gắng đừng đi lại lung tung!

_Em biết mà! Tạm biệt chị Henry!

_Ừm! Tạm biệt em!

Cạch

Nhìn thấy Korean,Henry khê cúi đầu,hướng mắt về hành động của cô,nó đâm ra khó hiểu !

_Chị Henry! Có ai ở đó sao?

_Là..

_Cứ nói là không có ai với con nhóc đó,sau đó,cô mau đi ra ngoài,mọi chuyện còn lại,để tôi giải quyết!

Lời nói của cô bị ai kia chặn lại,cười khi một tiếng,Henry quay lại nơi nó lắc đầu,sau đó bước ra ngoài một cách nhanh chóng!

...

Tựa lưng vào thành giường,con người kia khẽ thở dài,tay vẫn dính dính xiết trọn gấu teddy,hàng mi cong thoáng chút im lìm !

Cách

Bỏ ngoài tai tiếng cửa được đẩy vào,nó không quan tâm người đối diện đang đằng đằng sát khí,nội dung câu chuyện anh cũng có nghe qua,cho nên,cực kỳ không vừa ý!

_Đồng Khiết Như!

Kề cận bên tai một giọng nói quen,nó giật mình mở vội mắt,người con trai kia từ lúc nào lại gần hơn,so với mức bình thường.

Cả một tiếng bước chân,nó cũng không hề nghe thấy,tiếng đẩy cửa vào,nó cũng không cảm nhận được,hơn nữa,có người ngồi bên cạnh mình,lý nào nó lại không biết?

Anh ta..??

_Em ngạc nhiên đến mức không thể nói nên lời hay sao? Hay thực tế,đang cố che giấu sự vui mừng,thông qua một ánh nhìn kỳ lạ?

Đưa tay trái khẽ bẹo má mình,nó bất giác cau mày,chưa ngủ đã mơ rồi sao? Anh ta làm gì trở về nhanh như vậy?

_Korean! Là mơ có đúng hông?Anh đang ở Luân Đôn mà,người ở trước mặt tôi,là ảo ảnh của anh,đúng hông?

_Điên thật!

_Vậy là phải rồi! Tôi đã rất khó khăn để có được một giấc mơ đẹp,tự dưng,anh lại xuất hiện cản trở cuộc gặp gỡ soái ca của tôi,cả gương mặt của anh ấy,tôi cũng chưa nhìn kịp nữa! Đúng là..đồ khó ưa!

Nhìn bộ dạng ngây ngô kia,anh lập tức chau mày,không đúng,nó không được dạy dỗ,thì không biết 2 chữ ngoan ngoãn được viết như thế nào ?

_A! Anh muốn làm gì?

Bường về phía trước,anh bao trọn thân hình ai bằng cách chống hai tay xuống nệm,còn nó cứ lúng túng khôn cùng,giấc mơ này, sao cứ giống như thật vậy?

_Làm những chuyện cần làm! Em không biết điều đó hay sao? Em đã chạm vào lòng tự ái của tôi,đó là lý do em phải trả giá cho câu nói của mình! Đồng Khiết Như,em không thể trách tôi !

_Tôi không muốn! Anh như vậy không thấy mình rất bỉ ổi hay sao? Tôi đã làm gì anh chứ? Còn nữa,quà của tôi,anh tính sao đây?

_Quà của em sao? Tính vào tôi là được rồi!

...

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ! <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-the-cua-thieu-gia-baby-sieu-ngoc>